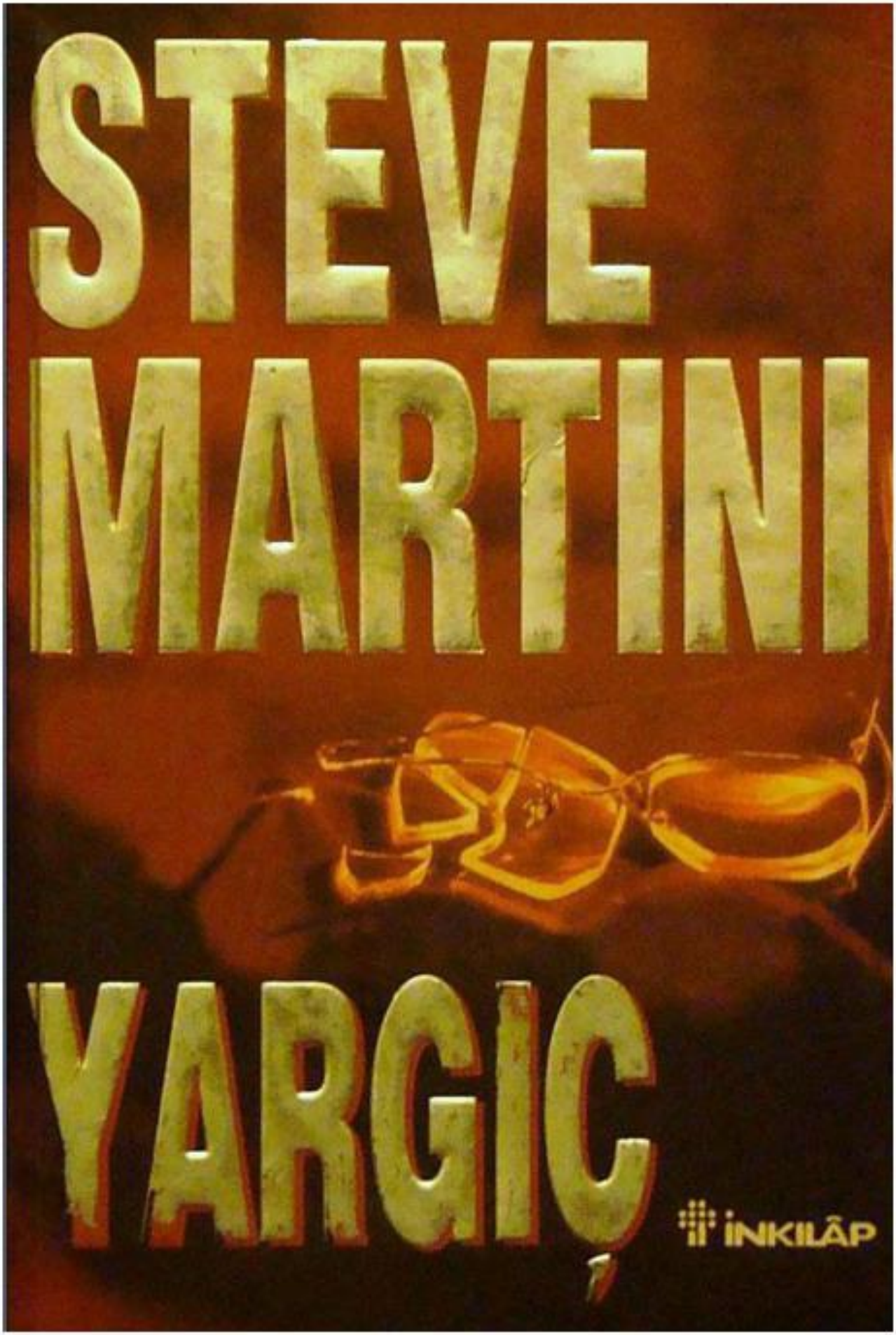

STEVE MARTINI

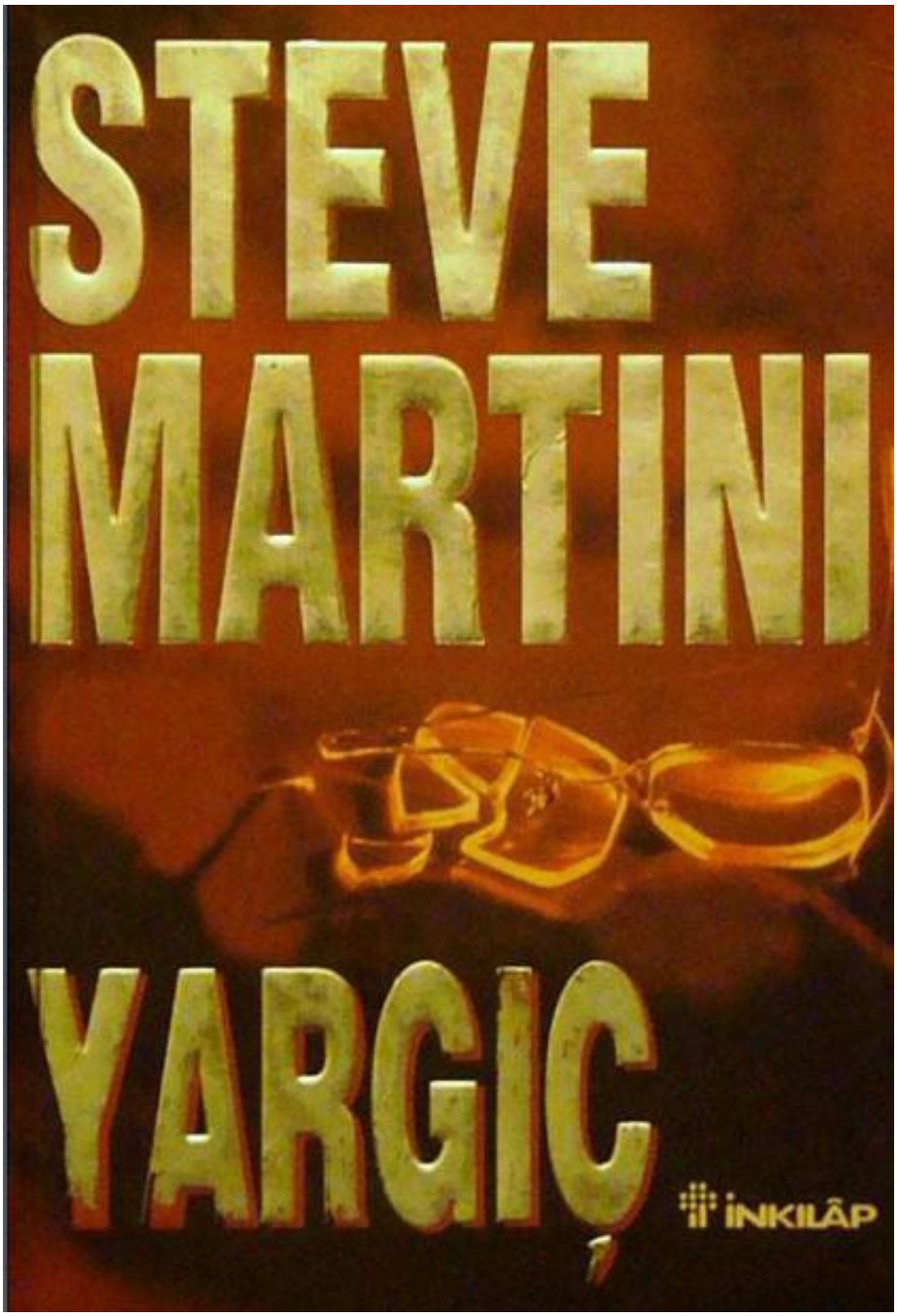
STEVE
MARTINI
YARGIÇ
İNKILÂP

STEVE MARTINI

Yargıç

"The Judge"

Çeviri:
İlkay Türkozan

İNKILÂP

Copyright

© 1995 by Steven Paul Martini, Inc. Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkiye'de yayın hakkı *© 2001, İnkılâp Kitabevi* Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş. 'ye aittir.

Dizgi M. Pamukçuoğlu

Redaksiyon Serap Çakalır

Kapak Tasarım Ömer Küçük

Baskı ANKA BASIM Matbaacılar Sitesi, No: 38 Bağcılar - İstanbul Tel: (0212) 629 01 83

ISBN 975-10-1756-4 01-34-Y-0051-0163

İNKILÂP

Ankara Caddesi, No: 95 Sirkeci 34410 İSTANBUL

Tel: (0212) 514 06 10 - 11 (Pbx) Fax:(0212) 514 06 12

Web sayfası: http: //www.inkilap.com

e-posta: posta@inkilap.com

George Coleman'ın anısına...

GİRİŞ

LENORE GÜLE BENZERDİ:

Koyu renk tenli, uzun ve ince. Pırıl pırıl gözlerle dişler ve zaman zaman kendine özgü tavırları ile batırdığı dikenleri.

Davenport bölgesinde üç yıl önceki kısa süreli özel savcılık görevimden beri, Lenore Goya ile arkadaştık. Mahkemede karşı karşıya geldiğimiz bir iki küçük dava hariç, Nikki'nin cenazesinden beri onu görmemiştim. Birçok kere çeşitli nedenlerle aramayı düşünmüş ama her defasında bu isteğimi bastırmıştım. Karısını yeni kaybetmiş ve yalnızlık çeken adam görüntüsü vermek istemediğim için bütün arzularımı sessizce kontrol altına almıştım.

Buna rağmen, beni aradığında sesimdeki heyecanı algıladığından emindim.

O akşam, nehir kıyısındaki Angelo'nun Yeri'nde buluşacaktık. Angelo'nun Yeri,

hafif esintilerin başınızın üstündeki Japon fenerlerini titreştirdiği, masaların suyun kenarındaki iskelenin üstüne kurulduğu canlı, neşeli bir yerdi ve yanındaki marinada kayıklar gider gelirdi. Her zamanki gibi şık giyinmiştim. Hazırlanması en az iki saatini almış biri gibi görünüyordum. Aslında bu buluşmanın eğlenceden çok iş için olduğunu hissediyordum ama yine de umutluydum.

Onu gördüğümde içeri giriyordu. Bir kat üstümde, terastaydı. Lenore, pilili, çiçekli eteği ve yuvarlak yakalı, parlak pastel hırkası ile ortama uygun giyinmişti. Lenore, bahar esintisi gibiydi.

Beni gördü ve el salladı. Ben de aynı doğal, canlı ifadeyle karşılık verdim. Kendi kendime sadece yemek için buluşan iki iyi arkadaş olduğumuzu söylüyordum ama yine de kalbim çarpıyordu.

Bu akşam, hem vücut hem de ruh olarak çok narin ve kıvrak görünüyordu. Lenore'ın heykeltıraş elinden çıkmış gibi düzgün olan elmacık kemikleri ve burnu, kendisi ile ilgili her konuda son derece keskin ve doğrudan konuştuğu izlenimini verirdi.

Çoğu boş olan masalara doğru ilerledi. İnsanlar akşam soğuğunda üşüdükleri için içeride oturuyorlardı. Başkente doğru dürüst yaz gelmezdi hiç.

Yaklaşırken birkaç baş ondan yana çevrildi. Lenore bulunduğu her mekânda odak noktası olabilen o çarpıcı kadınlardan biriydi. Akdeniz kökenli görünüşüyle, egzotik havasıyla sanki cennet bahçesindeki Havva'nın günah işlemeden önceki haliydi.

"Ne kadar harika bir yer," dedi. Yanağıma dokunurken kolumu hafifçe sıktı.

"Çok uzun zaman oldu."

"Biraz," dedim. Sakin davranmaya çalışıyordum. Ona harika göründüğünü söyledim ve oturması için sandalyesini çektim. Sonra çantasının kenarından kıvrılarak zar zor kendi yerime geçtim.

Bir eliyle ağzını kapatarak güldü. Gözlerimiz karşılaştı ve onun gözlerindeki kıvılcımı gördüm. Benimle alay edişinde bile büyüleyici bir şeyler vardı.

Onu sık sık düşlerimde görürüm, ama pek alışılmış biçimde değil. Düşlerim yaşadığım o andan esinlenir: Adrian Chambers kocaman gövdesiyle üzerime çökmüş, metal bir kazığı göğsüme doğru savururken, Lenore havada şimşek gibi çakar. Eski zamanlardaki savaş tanrıçalarından biri gibi ateş ve rüzgârla birlikte gözleri kamaştırarak ortaya çıkar.

Bundan söz etmedik, ama ne konuşursak konuşalım o korkunç olayı düşünmeden edemiyorduk. Lenore benim hayatımı kurtarmak için adamı öldürmüştü.

Şakalar yaptık, eski ortak dostlarımızdan, hemen hemen aynı yaşta olan çocuklarımızdan konuştuk. Lenore'ın Sarah'dan biraz büyük iki kızı vardı.

"Kızının boyu çok uzamış olmalı," dedi.

"Her geçen gün daha çok Nikki'ye benziyor," dedim. Hüzünlendi. Gözleri uzaklara daldı. Annesiz bir çocuğu düşünmek onun için çok üzücü olmuştu. Annelik duyguları güçlüydü.

"Nasıl başarıyorsunuz?" Bu sorudaki "siz" kelimesi ile Sarah ve beni kastediyordu sanırım.

"Alışıyoruz," dedim. "Ama Sarah için çok daha zor."

"Ama onu özlüyor olmalısın," dedi. "İsmini söylediğinde gözlerinden belli oluyor."

Söylediği doğruydu. Karşı çıkmadım. Ama konuyu başka bir yöne, Lenore'ın yeni işine çevirdim. Belli ki yanlış konu seçmiştim. "Bazen iyi oluyor," dedi. "Ama genelde pek memnun değilim."

Lenore bir yıl kadar önce savcı başyardımcılığı görevine getirilmişti. Belki de bu yüzden fazla görüşememiştik. Aynı ringin iki zıt köşesinde iplerin yanında zıplayan aptal boksörler gibiydik. Henüz mahkemede hiç karşı karşıya gelmemiştik ve bu gerçekleştiğinde arkadaşlığımızın bundan nasıl etkileneceğini merak ediyordum. Çalıştığı büroda fırtınaların kopmakta olduğu yolunda söylentiler vardı. Lenore'ı işe alan Duane Nelson yargıç olmak için bürodan ayrılmıştı. Yerine Coleman Kline adında daha sert ve güvenilmez

birisi tayin edilmişti. Adam bölge müfettişlerinin politik uşağıydı ve ofise kendi adamlarını yerleştirmek için hummalı bir çalışma içindeydi.

Lenore, her gün işe gittiğinde kapının arkasında kan lekeleri aradığını ve işine son verilen kişilere belgelerini dağıtan Wendy adındaki ölüm meleğinin, oradan geçip geçmediğini merak ettiğini söylüyordu. "Çok fazla insanın işine son verdiler," dedi.

Devlet koruması altında olmadığından ve göze batan bir kişi olduğundan dolayı Lenore da hedef kişi haline gelmişti. Geçen seçimlerde çalışan bir düzine dalkavuk şimdi Lenore'ın işine göz dikmiş, onu kapı dışarı etmek için fırsat kolluyordu.

Garson geldi ve içkilerimizi söyledik. Kısa bir sessizlik oldu. Bu sürede, nehrin yukarısına doğru seyreden motorlu bir teknenin suda bıraktığı yeşil ışığı seyreden Lenore'ı süzdüm.

Tekrar bana döndüğünde bakışlarımı yakaladı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Buluşmamızın onun iş yerindeki değişimden doğan sıkıntılar ile ilgisi olduğundan kuşkuluydum.

"Beni çekici bulduğun için aradığına inanmak isterdim," dedim.

"Sen başka bir gizli nedeni olduğunu mu düşünüyorsun?"

Güldüm.

"Sen çok çekicisin." Bunu söylerken gözleri iskelenin altından akan karanlık sular gibi parlıyordu. Yanaklarında gamzeleri belirmişti.

"Ama?" dedim ve cümlenin sonunu getirmesini bekledim.

"Yardımın gerek," dedi. "Bir arkadaşım var. Başı dertte bir polis memuru... "

BÖLÜM 1

İKİ SEÇENEĞİNİZ VAR," dedi Acosta. "Adamınız ya itiraf eder, ya da..."

"Ya da ne, işkence mi?" diye sordum.

"Eğer isterseniz onu da yaparız," der gibi yüzüme baktı.

Armando Acosta'nın aslında başka bir çağda hüküm sürmesi gerekirdi: Ona bakınca insanın aklına karanlık duvarlarından zincirler sarkan, titreşen meşalelerin aydınlattığı, havada yoğun bir küf kokusunun olduğu ve siyah başlıklar giyen, ellerindeki araçları bir an önce onun emriyle acı vermek için kullanmayı bekleyen, kıllı, varil göbekli adamların bulunduğu zindanlar geliyordu. *"Cevizkafa",* zamanlaması kötü bir adamdı. Onun İspanyol Engizisyonu döneminde yaşamış olması gerekirdi

15. şubenin arkasında bulunan odasında ölü yaz havasını soluyarak oturuyorduk. Bu odanın kendine özgü bir kokusu vardı. Lise öğrencisinin kirli donunu tıktığı jimnastik dolabının küf kokusunun aynısı. Adliye binasına yapılacak ek bölümler için yedi milyon dolar harcayan ilçe yönetimi şimdi havalandırma filtrelerini değiştirecek parayı bulamıyordu. İşte, size hükümetin geri zekâlılığının mermerden bir anıtı.

Acosta, püsküllü deri koltuğunun yastığına iyice gömüldü. Manikürlü elinin parmaklarından biriyle derin bir düşünüş içindeymişçesine dudağını kaşıyordu. "Onu tutuklatacağım," dedi. "Ve hiçbir ayrıcalık tanımayacağım. Özel muamele yok!" Hâkimliğin, dokunulmazlık hakkı sayesinde, sistemimizde otoritenin hâlâ kötü amaçlı kullanılabildiği tek meslek olduğu gerçeğinin bir kez daha onaylanmış olması belli ki Acosta'nın çok hoşuna gitmişti. Özellikle burada, kendi özel odasının gizliliği içerisinde.

"Hapishanemiz tıka basa dolu," Bunu bir fırsatmış gibi söylüyordu. "Ve koğuşta yatan bir aynasızın başına neler gelebileceğini de biliyorsun. İçerideki heriflerin hemen hemen hepsi birer hayvandır. Ona kim bilir neler yaparlar... " Önündeki kâğıda asılmış bir adamın resmini çiziktirmeye çalıştı, ama çizdiği daha çok, bacağından çengele asılmış bir et yığınına benziyordu.

Acosta'nın sözünü ettiği kişi olan müşterim Tony Arguillo, otuz yaşlarında, yakışıklı ve şehir polis kuvvetlerine dört yıl önce katılmış çaylak bir memurdu. Şimdi büyük jüri tarafından yargılanmayı bekliyordu. Lenore ile uzaktan akrabalığı vardı, kuzeninin kuzeni ya da onun gibi bir şey. Ama görünüşe göre, kan bağından öteydi bu yakınlıkları. Tony ile Lenore, Los Angeles sokaklarının zorlu koşullarında birlikte yetişmişlerdi. Belli ki Tony fiziksel güç, Lenore da beyindi. Arguillo şimdi Polis Birliği ile şehri yönetenler arasında oynanan ve giderek sertleşen bir masa tenisi oyunundaki pinpon topu olmuştu. Cevizkafa son olarak, Belediye Başkanı ve Şehir Meclisi sahasından yaptığı sıkı bir vuruşla müvekkilimi filenin ötesine, sendikanın sahasına göndermişti, hem de kıç üstü.

Şehir yönetimi, polise yasadışı olarak aktarılan bir miktar parayı ortaya çıkarmıştı. Şüphe yok ki, sendika bu mavihastalığa hızlı bir tedavi bulmuş ve hastaları bir bir toplamış olsaydı, işin peşini hemen bırakacaklardı. Acosta, doğru olanı yaptığı takdirde kendisine seçimde destek verebilecek politikacılara yağ çekmekle meşguldü.

Beceremezse ona çok çalışması gerekmeyen basit bir iş vereceklerdi.

Cevizkafa, polis sendikasını yıkmak istiyordu. Çünkü onlar gelecek seçimlerdeki rakibini destekliyorlardı ve kendi seçtikleri adaylarına büyük miktarlarda para akıtıyorlardı.

Birçok yargıç için söylenenler doğrudur. Başlıca meziyetleri, valiyi tanıyan kanun adamları olmalarıdır. Nefret ettiğim bu yargıç, müvekkilimin yakasına fena yapışmıştı.

Maalesef başlarda küçük, önemsiz miktarlarla işe başlayan Tony Arguillo işleri birdenbire büyütmüştü. Ortada bazı sendika aidatlarının ve emeklilik fonlarındaki paraların üst düzey sendika yöneticilerinin ceplerine gittiğine dair belirgin kanıtlar vardı. Olaylar, savcıların görmezden gelemeyeceği bir şekilde kamuoyunun gündemine gelmeye başlamıştı.

Bu paraların esas miktarı hakkında konuştuk. Ben bunların dedikodu, varsayım, ya da asılsız iddialar olduğunu söyledim. Savcının kesin hesabı çıkarmamış olması için dua ediyordum. Acosta ahlaki çöküşe isyan eder gözükmeye çalışıyordu. Bu kendi sınırlı erdemleri ile hasır sapları kullanarak altından bir

ağ örmeye çalışmak gibiydi.

"İnanabiliyor musun?" dedi. "Polis memurları havaalanında bu şehrin güvenli olmadığını yazan el ilanları dağıtıyorlar. Bu küstahlığa inanabiliyor musun?" Bunu fısıldayarak ve sımsıkı kapalı dişlerinin arasından tıslayarak söylemişti. Kapının dışında ayçiçeği çekirdeği çiğneyen ve kabuklarını halı kaplı zemine tüküren muhafızının söylediklerini duymasını istemiyordu.

"Sanki ikisi doğrudan birbiri ile alakalıymış gibi," dedi. "Yani eğer polisler cuma günü, içinde yüzde sekizlik haraçlarının bulunduğu zarflarını almış olsalar, geçen hafta seni soyan adam bunu yapmamış olacak. Koruma hizmeti satıyormuş gibi gösteriyorlar olayı." Ona göre bu hiç de profesyonelce bir davranış değildi. "Kahrolası zorbalar," dedi. Müvekkilimin bir yargı memuru tarafından hakarete uğraması ve fiziksel saldırı ile tehdit edilmesi, normal ahlaki uygulamaların bir parçasıymış gibi davranıyordu.

Bunu ona söyledim.

"Ben kimseyi tehdit etmedim. Ve bu söylediğine de gücendim doğrusu... "

"Bunu, müvekkilime, onu o haydutlarla ile beraber hücreye tıktığında söylerim."

"O kendi kendini o hücreye zorla tıktırıyor."

İşler kötüye gidiyordu. Biraz makul olmasını istiyordum. "Adamım sadece fasulyeleri sayıyordu," dedim. "Sendikanın kayıt defterlerini tutuyordu."

Acosta, "Fasulyeleri pişiriyordu demek daha doğru olur," dedi. "Benim duyduğuma göre, sendika fonu yarım milyon papel civarında."

Bunu yeni duymuş gibi şaşkın şaşkın baktım. "Belki de sendikadaki memurlara sormalısınız. Tony veznedar bile değildi. Sadece defterlere bakıyordu, arkadaşlarına yardım ediyordu."

"Şüphesiz," dedi. "Büyük bir ihtimalle, o güruhun içinde ayakkabılarını çıkarmadan yirmiye kadar sayabilen tek kişi odur." Acosta'nın polisler hakkında pek yüksek düşünceleri yoktu. Ona göre, gerçek polisler tehlike

anında kurşunlara hedef olan kişilerdi. Öteki beceriksizler siyah ve benekli kovboy çizmelerini parlatmaya yararlardı sadece.

Gerçekten de, kapısında duran koruma memurunu bu işi yaparken görmüştüm.

Müvekkilim, çeşitli vesilelerle bana hiç para almadığına dair birkaç kere yemin etmişti. Ama hâlâ paranın önemli bir miktarının, tıpkı köpeklerin kemiklerini gömdüğü gibi, nereye gömüldüğünü ve o entrikacı köpeklerden hangisinin çukuru kazdığını bildiğinden kuşkulanıyordum. İşte Acosta'nın sendikadaki yolsuzluğu ortaya çıkarmak için istediği kanıt buydu. Böylece eline patronlarla alışverişte kullanabileceği siyasi malzeme geçmiş olacaktı. Bu şekilde sendikanın gücünü kıracak, çocukları üzgün bir biçimde, kuyrukları bacaklarının arasında işlerinin başına geri gönderecekti. Kısacası, hazırlayacağı iddianame ile direnişi kıracaktı.

"Siz bir gözaltı emri çıkarın," dedim. "Biz de temyiz mahkemesine gidelim."

"İki ya da üç gün içinde belki." Acosta'nın yüzü her şeyi açıkça söylüyordu: Tutuklu bulunduğu süre zarfında müvekkilin, insanların seks dürtüsü hakkında bütünüyle yeni fikirler edinecek.

Bunun zulüm olduğunu ve bu işin gerçek suçlusu olmayıp, sadece yüzeydeki kişi olan bir memur için bir çeşit ölüm cezası anlamına geleceğini ona söyledim.

Üzeri kâğıt parçaları ve kültürden yoksun insanların sanat olarak nitelendirebileceği çeşitli nesnelerle dolu olan masasının arkasından bana bakan Acosta'nın gülümseyişinde karanlık, mafyaya özgü bir şeyler sezdim. Masasının üstünde metal bir heykel vardı. Yargıcın politik hırsının yüce amaçlara yönelik olduğuna kanmış saf yurttaşların hediyesi, metalden değirmene saldıran teneke *Don Kişot* heykeli. Bu tenekeden *Don Kişot* ile aralarındaki tek ortak nokta, sert bir kıçtı.

"Anlayabildik mi acaba?" dedi. Gözlerini bana dikmişti.

"Bakalım anlamış mıyım? Siz müvekkilimin haklarından vazgeçmesini, hatta kendi kendini suçlamasını istiyorsunuz. Eğer reddedersem onu bir takım hayvanlarla bir hücreye tıkacaksınız ve doğa kanunlarının işlemesini

bekleyeceksiniz."

Tanımladığım mevcut seçenekleri onaylanabilir bulduğu anlamına gelen bir yüz ifadesi takındı.

"Belki de yazmanı çağırıp bu söylediklerinize dair tutanak tutturmalıyız," dedim.

İnce dudakları "imkânsız" dercesine kıvrıldı ve sırıttı.

"Adamın ya konuşacak ya da hapse girecek, belki ikisi de," dedi. "Kesinlikle konuşacak. Onu buna hazırlamalısın."

"Olayı kişiselleştiriyorsunuz ama," dedim.

"Hayır, hayır. Kişisel değil."

"O zaman siyasi," dedim.

"Hah, şimdi anlamaya başlıyorsun." Acosta'nın böyle bir şeyi kabul etmiş olmaktan dolayı utanç duyması söz konusu olamazdı. " Yarışta yanlış ata oynamanın her zaman bir bedeli vardır." Bir süre düşündü. "Adı neydi? Johnston mıydı?"

En azından bu konuda dürüsttü. Bu bir işti. İçeri tıkmak için uğraştığı adamın adını bile hatırlamıyordu.

"Bu... " Bir süre düşündükten sonra doğru kelimeleri buldu. "... Bir hayatta kalma meselesi," dedi. "Ben bu masada yirmi yıldır oturuyorum. Onlara hep iyi davrandım. Üniformalı hiçbir adamın hakkını yemedim. Ve şimdi onların yaptığına bak."

Yıllardır serserileri ve fahişeleri salıverdiği gerçeğini görmezden geliyordu. Acosta için bu ya profesyonel nezaket ya da uzun vadeli bir yatırım anlamına gelirdi. Asla emin olamazdınız.

İki şekilde de ahlak masası polislerinin hoşuna gitmezdi bu durum. Bu yüzden polisler ondan nefret etmeye başlamışlardı ve şüphesiz bu nedenle başka bir ata oynamaya karar vermişlerdi.

"Bir savaşa girmişsiniz gibi görünüyor. Belki de bu yarışı bırakmalısınız," dedim.

"İyi deneme," dedi. "Fakat müvekkiliniz sendikaya para aktararak rakibime de para vermiş oldu. Ve eğer o bunu itiraf ederse ayakta duramazlar."

Yasal yönden haklıydı. Aslında bütün davanın odak noktası polislerle sendika arasındaki kardeşlik ilişkisiydi ve Acosta bunu biliyordu.

"Hepimiz çok iyi biliyoruz ki, müvekkiliniz bir şeyler duydu," dedi.

"Bu biz kim oluyor acaba? Yargıçlığın kolektif bir eylem olduğunu bilmiyordum doğrusu."

Bir kaşımı kaldırdım.

Acosta çizgiyi aştığını biliyordu.

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum," dedi. "Müvekkilinizin de itiraf ederek yapacağı gibi aynen. Eğer yanlış bir şey yapmadıysa, endişelenmesi için de bir neden olmayacaktır."

"Evet, haklısınız. Sizin özel mahkemeniz her şeyi bütün açıklayacağı ortaya çıkarır." Dedim.

"Büyük jüri benim özel mahkemem değil."

Ne bir dava vekili, ne de delillerin göz önüne alınması. Davayı yürüten bir savcı ve benim konuyla ilgili görüşebileceğim tek kişi, Sineklerin Tanrısının Latin uyarlaması. Konuyu tartışabilirdim. Ama konu neydi?

Merkez ilçe mahkemesini yürüten yargıçlar komitesi, onların keyfi idari emirleri ile uğraşmak zorunda kalan avukatlar tarafından, aşağılanırcasına, "papazlar hükümeti" olarak adlandırılmaktaydı. Yaptıkları son saçmalık, büyük jürinin görevini Acosta'ya vermek olmuştu. Bunun bir sübyancıyı anaokuluna koymaktan farkı yoktu. Cevizkafa'nın bütün düşmanları onun kıçını öpmeye geleceklerdi.

Bir an aklıma azınlıklar kartını oynamak geldi. Arguillo ne de olsa İspanyol

kökenliydi. En azından ben öyle sanıyordum. Belki Acosta kendisi gibi aynı kökten gelen birisi için biraz hoşgörü gösterebilir diye düşünüyordum. Sonra aklım başıma geldi. Bir parazit kanını emdiği vücut ile ne kadar ilgili ise, Acosta da azınlık meselesi ile o kadar ilgiliydi.

"Ya müvekkilim Beşinci Madde'den[1] yararlanırsa?" diye sordum.

"Eğer başsavcı muafiyet isterse yapamaz," dedi.

"Başsavcı böyle bir şey yapmadı henüz," dedim.

"Yapacak," dedi Acosta.

Davadaki rolü sadece idari olması gereken yargıç, biraz ileri gitmiş ve savcı ile konuşmuştu.

"Galiba davadaki savcı rolünü siz üstleniyorsunuz. Belki de Kline'a karşı seçimlere girmelisiniz."

Buna gülümsedi. Sanki 'bu konuyu düşünebilirim' der gibiydi. Coleman Kline, ilçenin yeni başsavcısıydı. Arkasına bazı yaşama hakkı savunucuları ve Nuh'un gemisi boşaltıldığından beri toplumsal değerlerin baş aşağı gittiğini savunan bir takım aile değerleri gruplarının desteğini aldıktan sonra yarıştaki diğer rakibini -ofisten kariyer meraklısı bir adamdı o da- kıl payı farkla geride bırakarak bu göreve gelmişti. Kline, son iki ayını gücünü pekiştirmekle, kendisini destekleyen savcı yardımcılarını ödüllendirmekle ve bunu yapmayanlara yumruğunu göstermekle geçirmişti.

"Kline daha yeni," dedi. "Mahkeme biraz nezaket göstermek gerektiğini düşünüyor."

"Ben müvekkilimi bu nazik mahkemenin elinde ezdirmek istemiyorum."

"Bu iş canımı sıkmaya başladı artık," dedi." Söyle adamına, seçenekler çok basit. İş birliği yapar ya da canına okunur."

Toplantımız bitmişti.

"Onunla konuşurum," dedim.

"İki dakikadan fazla sürmesin," dedi.

Ona müvekkilimin mahkeme binasında olmadığını söyledim. Önlemimi almıştım.

"Yarın bir yanıt bekliyorum o zaman. Saat ikide, burada. Arguillo'yu da getir-diş fırçası ile birlikte," dedi. "Yoksa kendininkini getirmek zorunda kalırsın."

Ofiste parti sonrası bir hava hâkimdi. Sadece şapkalar eksikti. Ortağım Harry Hinds, resepsiyon masasının üstündeki tabağın içindeki şekerleri yiyordu. Yılbaşından kalan ve elini sürmediği bu artıklar Darwin'in şekerlerin evrimi yasasının kuralları gereği, yarım seneden fazla bir zaman sonra, aniden yenilebilir hale gelmişlerdi.

Masanın öteki kenarında bir elini yanağına dayamış biçimde oturan Tony Arguillo kaderi ile ilgili haberleri bekliyordu. Lenore, bacaklarını koltuğa uzatmış, dikkatini Tony ile açık duran çantasındaki bazı kâğıtlar arasında ikiye bölmüş, onunla konuşuyordu. Kapıyı kapattığımda başını kaldırdı ve bana baktı.

"Konuşuyorduk," dedi Harry.

"Nasıl gitti?" Bunu soran Lenore'dı. Yüzünden heyecanı okunuyordu. Gördüğüm kadarıyla Tony'den daha fazla endişeliydi. Sanki çöp tenekesine atılacak olan oymuş gibi.

"Umduğum gibi. Majesteleri yumuşamıyor. Ya konuşur diyor, ya da..." Omzumu hafifçe silktim.

"Ya da ne?" dedi Tony.

"Ya da şimdi hapse girme zamanıdır."

Bu söylediğim Tony'yi çok telaşlandırmışa benzemiyordu.

Öte yandan Lenore, mahkeme çağrısını iptal ettirecek ve jüriyi çalışma yasalarına karşı gelmekle suçlayacak bir sürü yasal savunma teorisi geliştirmeye çalışıyordu. Sessiz sessiz bekleyen Tony, bütün bunların ümitsiz manevralar olduğunu biliyordu.

Tony bu çukura düştüğünde Lenore'u geri çevirememiştim. Bu davayı almak yanlısı değildim. Genelde polisleri temsil etmezdim ve eğer Lenore için olmasaydı Tony'yi de temsil etmeyecektim.

Tony, köşeye sıkışan polislerin yaptığı en doğal şeyi yapmaya başladı. Bir sürü palavra sıkıyordu.

"Acosta benim kıçımı öpsün," dedi. Odada dolaşmaya başlamıştı. "Arkadaşlarımı gammazlayacağımı düşünüyorsa çok yanılıyor. Bir yargıç için ne üzücü bir hata," dedi.

Durumu düşündürücüydü. Ağzından çıkan her hakaret korkmuş ve başı dertte insanların neler yapabileceğini gösteriyordu.

"Acosta'nın gizli işleri ile ilgili çok şey duydum," dedi Arguillo. "Adam ahlak masasını kendi özel hizmeti için kullanıyor. Sokak kedisi kadar bile ahlak yok aslında onda."

"Kedilere hakaret etme," dedi Harry. Kulaklarını açmış merakla dinliyordu.

Bunu ben de yıllardır duyuyordum. Gözaltına alınan kadın güzelse eğer, Cevizkafa ile bir randevusu olma olasılığı vardı. Onun toplum hizmeti düşüncesi böyleydi. Hiçbir delile rastlamadığımdan, sonunda bu söylentilere aldırmaz olmuştum.

"Belki de savcı bunu dikkate alır," dedi Tony. Tam bir polis yaklaşımı. Yargıçlar namussuzdur, ama Başsavcı, Tanrı'nın sağ tarafında, adalet sisteminin bütün memelerinin elinin altında olduğu o küçük süt sağma taburesinde oturmaktadır. En mükemmel adam. Tek başına.

"Ben olsam pek umutlanmazdım," dedi Harry. "Lenore bana o engerek çukurunda ne kadar iyi vakit geçirdiğini anlatıp duruyor." Harry, Başsavcı'nın ofisinden söz ediyordu.

Hiç şüphesiz, benim yokluğumda Lenore'ı suç ve failleri temeline dayalı gelişmiş bir endüstri anlamına gelen avukatlık müessesesi tarafına çekmeye çabalamıştı.

Lenore sıkıntılı görünüyordu. Tony'nin durumunu rahatça konuşabilmemiz için Harry'nin gitmesini istiyor gibiydi. Hinds, konuyu kesinlikle çok merak ediyordu. Hapis olasılığı ile karşı karşıya olan bir polis düşüncesi Harry'nin sosyal adalet fikrine çok uygun düşüyordu. Onları odama çağırabilirdim ama Hany'yi tanıdığımdan, bizi izleyeceğine emindim. Ayrıca, onun yardımına da ihtiyacım olabilirdi.

Lenore'a, "Ben senin ofisinde olacağını düşünmüştüm," dedim. "Tony ile gelmene gerek yoktu. O kocaman çocuk olmuş artık."

Düşündüklerini söylemese de, gözlerindeki bakıştan ne demek istediğini anladım.

"Sadece destek olmak istedim," dedi. Lenore, Tony'ye annelik yapıyordu. Sanırım ilişkilerinde yanlış giden şey buydu. Onun bir erkeğe ihtiyacı vardı, ama Tony'ye annelik yapar olmuştu. Hemen hemen aynı yaştaydılar, ama Lenore en az yirmi yaş daha olgundu. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

"Ayrıca," dedi. Bugün oradan kaçmak için iyi bir fırsat oldu benim için. Kitaplığa da uğrayacaktım zaten," dedi.

"İşler pekiyi gitmiyor galiba oralarda."

"İdare ediyorum." Ellerini pençe şeklinde kıvırdı. Acaba bu pençelerle Kline'nın kıçını mı tırmaladığını söylemek istiyordu? Lenore'un ne yapacağı belli olmazdı.

"Belki de patronunla konuşup geri çekilmesini ve mahkeme emrini geri çekmesini söyleyebilirsin. Acosta da uğraşsın dursun," dedi Tony, Lenore'a.

"Beni dinler mi sanıyorsun?"

"Ama en azından onu tanıyorsun."

"Evet, Musa'nın Tanrı'yı tanıdığı gibi. Daha birbirimize ilk isimlerimizle bile hitap etmiyoruz. Bana Bayan Goya diye sesleniyor. O kutsal ofisine girerken ayakkabılarımı çıkarmadığım kalıyor. Adam formalitelere düşkün. Etiketin gücü."

Eğer Kline, Lenore'un burada olduğunu ya da Arguillo'yu bir avukata gönderdiğini bilse herhalde onu parçalara ayırırdı. Şimdiye kadar Lenore, Kline'in görüş alanının dışında kalmayı başarmıştı. Onun şansı, seçimlerde henüz herhangi bir tarafta yer alamayacak kadar ofiste yeni olmasıydı.

Kline otuz sekiz yaşındaydı, saçları dökülüyordu ve parayla evliydi. Söylediklerine göre, karısı badem ve pirinç kaynaklı çok büyük bir servetin mirasçısıydı. Sözü edilen sadece para değildi. Bu servet adamın politik kariyerini stratosfere fırlatabilirdi.

Kline'in annesi de dâhil, adamın günün her anı sürekli hesaplar yapan kafasında neler döndüğünü kimse tam olarak bilemiyordu. O sadece yüz kişilik kalabalıklar önünde konuşacağı zamanlarda gülümsüyordu. Mantıklı düşünebileceği yaşa geldiğinden beri, attığı her adımın politik etkilerini hesaplar olmuştu. Gözünü siyasetin cennetine dikmiş bir adamdı o. Lenore daha kötüsünü de yapıp onun otobüsünde bir bilet alabilirdi. Ama bazı nedenler yüzünden ona güvenmiyordu. Belki yönetim tarzındaki bir farklılıktan ya da onu dinsel bir fanatik olarak görmesinden dolayı ondan rahatsızlık duyuyordu.

"Bence bağımsız çalışmalısın," dedim. "Özel işlerde daha az mesleki risk vardır."

"Senin gibi çalışmak yapacağım en son şey olurdu," dedi. Utanarak gülümsemeye çalıştı.

Hiçbir ücret almadan, kamu hizmeti olarak aldığım Tony'nin davasından söz ediyordu. Çünkü Arguillo meteliksizdi. Çocuğuna bakıyordu ve nafaka ödüyordu. Şu anda adamcağız bütün parasını önceki karısına harcıyordu.

"Ne yapıyoruz?" Tony'nin abartılı erkek tavrı, sıcak kahvenin üstündeki toz krema gibi yavaş yavaş erimeye başlamıştı. Demirden bir kapının kapanışı gibi.

"Çok fazla seçeneğimiz yok," dedim.

Kendi aleyhinde şahitlik yapma konusunu ele aldık ve Lenore ile Tony'nin Beşinci Madde'den doğan haklarını konuştuk. Muafiyet bu balonu hemen

patlatacaktı. Kline, eğer ilgilenirse, hemen şahitlik yapması için Tony'ye muafiyet önerecek ve onu konuşmaya zorlayacaktı. Acosta da bizi bu şekilde tehdit etmişti. Sorun, Tony'nin gerçekte ne kadar bildiği ve ne kadarını benimle paylaştığıydı. Avukat ile müvekkili arasındaki güven kutsaldı ama ya kanun görevlileri arasındaki sonsuz sadakate ne demeli? Bu ülkedeki bütün devriye arabalarının üstünde "koru ve hizmet et" yazıyor olabilirdi. Ama içeride döşemenin üstüne sinmiş olan koku, polis kuvvetlerinin en yüksek ve gerçek inancıydı: Arkadaşını asla yüzüstü bırakma. Kimi tanıdığı ve kimi gammazlayacağı konusunda Tony beni karanlıkta bırakıyordu.

"Biraz sohbet etmemizin zamanı geldi " dedim.

"Evet, haklısın," dedi. Tavana bakarak ellerini ovuşturdu. O anda ona destekleyici bir gülümsemeden başka bir şey veremeyen Lenore'a baktı.

"Mümkün değil," dedi. "Hiçbir büyük jüri ile kapalı kapılar ardında konuşma yapmayacağım. Acosta yanlış ağaca işedi. Beni polis arkadaşlarıma karşı kullanamaz. Birkaç kişiyi daha mahvedip kendisine isim yapmasına ve bu yolla temyiz mahkemesinde kendisine yer kapmasına izin vermeyeceğim."

Harry'nin bu fikir karşısında gözle görülür şekilde irkildiğini fark ettim.

"Acosta seni içeri tıkmayı düşünüyor," dedim. Acosta şu sırada büyük bir olasılıkla avlanıyordu ve Tony'ye ranza arkadaşlığı yapmaları için daha önce tutukladığı birkaç katil aramaktaydı.

Fakat Arguillo hâlâ durumu kavramış görünmüyordu. Yavaşlamaya niyeti yoktu.

"O polis memurları arasındaki ilişkileri anlamaz," dedi. "Biz birlikte davranırız. Kendimizi korumayı biliriz. Bizimle oyun oynuyor. Başından kıçına kadar nasıl bir derde bulaştığını fark edebilmesi için dürbün kullanması gerekecek." Coştukça coşuyor, renkten renge giriyordu. Erkek anatomisi, ibreleri tavana vurduracak kadar adrenalin ve testosteron pompalıyor ve yüzü iyiden iyiye şişiyordu. Birdenbire durdu ve bana baktı.

"Gitmem gerek," dedi.

"Nereye?"

"Doğanın çağrısı."

Sanırım kendini çok fazla zorlamış ve hasta olmuştu. Yüzü kızarmıştı ve elleri titriyordu.

Tony holün aşağısındaki erkekler tuvaletine doğru yollandı. Çok kısa bir an için üçümüz, Harry, Lenore ve ben sessizce birbirimize bakarak oturduk.

"Biliyorsun, konuşmaz," Lenore bunun yerçekimi gibi değişmez bir kural olduğu gerçeğini açıklıyor gibiydi.

"Sadakat mi?" diye sordum. "Polislerin kader anlayışı mı bu?"

"Evet. O dediğin ve hayatta kalma kuralları."

"Peki ya işi?"

"Ya yaşamı?" dedi.

"Şimdi çok dramatik davranmaya başladın ama. Kimse onu tehdit etmedi ki. Ben Cevizkafa'nın onu cezaevindeki mahkûmların arasına gönderme planlarını pek ciddiye almıyorum."

"Sokaktaki bir polis memurunu yok etmek çok zor olmasa gerek." Lenore'ın aklı daha kurnazca çalışıyordu. "Bir çağrı gelir ve yeterli sayıda memur yoktur -örneğin bir sokak soygunu- ve şüphelinin silahlı olduğunu söylemeyi unuturlar. Öldürülmek için milyon tane yol vardır ve hepsi de kazaymış gibi gösterilebilir."

"Neden yapsınlar ki böyle bir şeyi," diye sordum. Tony'nin bana söylemediği bazı şeyleri ona söyleyip söylemediğini merak ediyordum.

"Şu Lano denilen adamı ne kadar iyi tanıyorsun?" dedi.

"Sadece hakkında bazı hikâyeler duydum. Tanışmadım ve duyduklarımdan sonra meraklı da değilim doğrusu tanışmaya."

Gus Lano, Polis Birliği'nin başkanıydı. Aşırı bencil ve ölümcül hırsı olan bir adamdı. Dört yıl önce sendikayı ele geçirmişti ve o zamandan beri kıçınızda büyüyen bir kanser gibi ağır ağır dallanıp budaklanarak, ilçenin en kuytu köşelerine kadar genişletmişti gücünün sınırlarını. Yönetimin bütün faaliyetlerini felce uğratmıştı. Emniyetin komuta yapısı artık ortak yönetimin hâkim olduğu bir yerdi. Şef Lano'ya danışmadan hiçbir hareket yapmaz olmuştu.

Lano adamlarını korumakla ün yapmıştı. Yaşam mücadelesinin temel anahtarı ve çalışma hayatında güçlü olmaya giden tek yol buydu.

"Lano'nun benim müvekkilimi tehdit ettiğini mi söylüyorsun sen?"

"Böyle bir şey varsa eğer, Lano'nun kendisi için sakladığı, kayıp para yüzünden olabilir," dedi Lenore. "Bulunduğu yerden öyle pek nazikçe ineceğini sanmıyorum. Bu onun tarzı değil.

"Tony'nin sessiz kalması için bazı adımlar atacak mıdır sence? "

Çok iyi bir tahminde bulunduğumu belirtircesine yüzünü buruşturdu.

BÖLÜM 2

BENİM KIZIM SEVGİ DOLUDUR HEP SARILMAK ISTER. BELIRLI BIR NEDEN OLMAKSIZIN SESSIZCE YANIMA GELIR VE BAŞKA ÇOCUKLARIN ŞEKER ISTEYECEĞI YERDE O ÖZLEMLE KUCAKLANMAK ISTER. ONU YANAĞINDAN YA DA ALNINDAN ÖPER, ONA SEVGIMI GÖSTERIR, ANNESI GIBI ONU ANNESI GIBI TERK ETMEYECEĞIMI HATIRLATIRIM.

Nikki'yi geçtiğimiz yıl kaybettik. O zamandan beri kızıma hem annelik hem de babalık yapıyorum ve bu başarması çok kolay olmayan bir görev. Nikki sadece disiplini sağlamakla kalmazdı. Ayrıca Diş Perimizdi de[2]. Geçen hafta o hayali cep harçlığı dağıtıcısı evimize uğradı ama benim kızımın payını yastığının altına bırakmayı unuttu. Ertesi sabah, Sarah gözyaşları içinde bana geldi. Annesinin gittiği yetmezmiş gibi, Diş Perisi de onu ihmal etmişti.

Çok yakında Noel Baba'nın da listesinden çıkarılıp çıkarılmayacağını merak ettiğinden emindim.

Sonraki akşamı küçük kâğıtlara perinin ağzından yazılmış bir özür mektubu yazarak geçirdim. Başka bir yaramaz peri aniden hastalanmış ve acil olarak onun yanında olmam gerekmişti. Sarah'dan özür diliyor ve anlayış göstermesi için dua ediyordum.

Daha küçükken Sarah, hatalı bir hareketi nedeniyle annesi tarafından cezalandırıldığında bana gelir ve benden şefkatli bir yargıtay gibi davranmamı beklerdi. Çocukların altıncı hissi çok kuvvetlidir ve ebeveynleri arasındaki fikir ayrılığının kokusunu hemen alırlar. O da çok güçlü bir adam olarak gördüğü babasının cezasını affedebileceğini bilirdi.

Çocuk yetiştirme konularında verdiğim iptal emirleri sonrasında Nikki'nin nasıl terör yaratabildiğim ikimiz de çabuk öğrendik. Eşim karşı gelinebilecek bir otorite değildi. Çok hoşgörüsüz ve sert sayılmazdı, ama çocukların anne ve babalarını böl ve yönet yöntemi ile idare etmelerine asla izin verilmemesi gerektiğine inanırdı. Kızımızı iyi yetiştirmenin doğru yolu uyum ve tutarlılık olmalıydı.

Sarah doğuştan barışçı bir çocuktur. Tartışmaktan ne pahasına olursa olsun kaçınır. Sarah için Nikki ile benim disiplin kararları üstündeki tartışmalarımızı izlemek, diz çöküp kaderini kabullenmekten daha üzücü olurdu. Beş yaşına geldiğinde artık bana gelip isteklerde bulunmayı bıraktı. Çok seyrek olarak annesinden azar işittiği zamanlar, Sarah'ya yan odanın sessizliğinde problemin ne olduğunu sorardım. Neşeyle bakar ve gülümseyerek, "Bir şey yok," derdi.

Bir çocuğa sorumluluklarını anlatırken ses tonumu değiştirmeyi artık öğrenmiştim. Bu hem üzücü hem de çoğu zaman yararsız bir çabaydı. Gün boyu yaptığım en zor şey sert bir ifade takınarak kızıma, "hayır" diyebilmek oluyordu. Bu gece de bunu yapmamın bir nedeni vardı.

"Bunu daha önce konuşmuştuk," dedim. "Sana ne söylemiştim?"

"BA-BA." Böyle durumlarda kelimeyi neredeyse harflerin tek tek üstüne basarak söylerdi.

"Baba falan anlamam, eğer Amber'in evinde kalmak istiyorsan odanı temizlemen gerekiyor. Kural bu," dedim. "Hatırladın mı?" Korkarım sesimde sertlikten daha çok ricaya benzeyen bir ton vardı.

"Kuralın bu olduğu konusunda anlaşmaya varmamış mıydık?" Onu razı etmeye çabalıyordum.

"Ama baba. Amber hiç toplamadı. Üstelik ortalığı dağıtan da o." Adalet istiyordu. Amber ve annesi alt katta holde bekliyorlardı. Sarah yatağının ucunda dizlerini göğsüne çekmiş otururken saçının ucunu kıvırıyor ve bana kederli kahverengi gözlerle bakıyordu.

Bir avukatın kızı olduğu için tartışmayı iyi öğrenmişti.

"Amber benim kızım değil," dedim.

Keşke öyle olsaydı ve benim yerime cezayı o çekmek zorunda kalsaydı der gibi baktı bana. Odanın zemininde Gettysburg'da[3] olduğundan daha çok parçalanmış vücut vardı. Elbiseleri çıkartılmış, kolu bacağı eksik bir sürü oyuncak bebek ortalığa saçılmıştı. Kendimi koruma amacıyla kızıma küçük parçaları olan oyuncaklar almaktan vazgeçmiştim. Çoğu kereler bunların üstüne çıplak ayakla basıyordum ve ayaklarım yara bere içinde kalıyordu.

"Ama Amber aşağıda beni bekliyor," dedi. Sıkıntılı bir biçimde, tek eliyle yatağın kenarına tutunmuş sallanıyordu.

"Temizle. Hemen şimdi," dedim, *ş* harfinin üstüne basarak.

"Bana kızgın bir bakış fırlatarak teslim oldu ve oyuncak parçalarını gerçek yerleri olan plastik sepetin içine fırlatmaya başladı.

Geri döndüm ve ön kapının yanında ayakta bekleyen Amber'in annesi Becky Saunders'ı bulmak için merdivenlerden aşağı yavaşça indim.

"Sanırım bu gece iyi bir gece değil," dedim.

"Belki başka zaman. Sarah'nın yapacak işleri var."

Amber bana kötü bir cadı gibi baktı.

"Tabi. Anlıyoruz," dedi annesi. "Ah bu çocuklar."

Amber annesinin pantolonunun bir bacağını çekiştirdi. "Ama anne." Evrensel

yakarış.

"Başka zaman," dedi, annesi kızına.

"Nikki olmadan çok zor olmalı." Holden mutfaktaki kargaşaya bakıyordu. Çocuk hâlâ bacağına asılıyor, yalvarıyor, o aldırmamak için elinden geleni yapıyordu. Nikki ve Becky birbirlerini tanırdı. Birlikte çocukları çeşitli bölgelere dağıtan ortak bir taksi hizmeti yürütmüşlerdi.

"Çok zor olduğu zamanlar oluyor," dedim.

"Eşleri Olmayan Anne Babalar kurumunu denedin mi hiç?"

Çöpçatanlık hizmeti. Başımı hayır anlamında salladım.

"Sen bir avukatsın, öyle değil mi?"

Şüpheci zihnim bana kafasında bir takım hızlı hesaplamalar yapmakta olduğunu söylüyordu.

Bunlar benim yeniden evlenmemle ilgili bir şeyler olabilir miydi acaba? "Eğer istersen sana telefonunu bulabilirim. Birçok profesyonel kadın var orda..." Sesi yavaşladı.

Trafik polisi gibi bir elim ileride başımı salladım. "Hayır. Hayır. Gerek yok. Senin işin vardır."

"Hiç de değil," dedi. "Bir avukat olmak çok ilginç olmalı." Şimdi dikkatini tamamen başka bir yöne çevirmişti ve daha önce çantasına attığı kartın arkasına bir şeyler yazıyordu. Kartın üstünde ismimi ve P&P harflerini gördüm. Ev kadınlarının denizinde bekâr bir adam olarak yaşamanın zor tarafı da buydu. Hepsi sizinle ilgileniyor, size bakmak istiyordu.

"Bu çok kötü," dedi. Omzumun arkasına boş boş bakıyordu. Bir an Nikki'nin ölümünden söz ettiğini sandım. "Böyle insanlara güvenebileceğinizi sanıyorsunuz."

Nikki'nin ölümünün ardından gelen aylar boyunca çok acı çekmiş, öfke nöbetlerine kapılmıştım, ancak bunu güven konusu ile ilişkilendirdiğim

olmamıştı hiç. "Ne gibi?" diye sordum.

"Şu yargıç gibi."

"Hangi yargıç?"

"Bu gece tutukladıkları." Arkamdaki salonda titreşen sesi kapalı televizyonu işaret ediyordu.

Bakmak için döndüm, ancak yayına bir reklam nedeniyle ara verildi.

"Duymadın mı? Bu gece bir yargıç tutuklandı. Fuhuştan. İnanabiliyor musun? Böyle insanlara güveniyoruz. Kim bilir ne işler çeviriyorlar oralarda, insan merak ediyor."

Bakışımdan meraklandığımı anlamıştı.

"Evet. Bu akşam erken saatlerde, şehrin aşağısında bir otelde. Bir telekızla beraber tutuklanmışlar. Tam bir rezalet" dedi.

"Kimmiş peki?"

"Efendim?"

"Yargıcın adını sordum."

"A, bilmiyorum. Neydi?" Tavana bakarak iki ya da üç kere parmaklarını şaklattı. "Locata? Armada? Bir İspanyol ismiydi."

"Acosta mı?" dedim.

"Doğru," dedi.

Eminim, Becky Saunders bana bakarken bu kötü haberin benim yüzümde neden aydınlanmaya ve geniş bir gülümsemeye yol açtığını merak ediyordu. Delirdiğimi düşünüyor olmalıydı, ama kimin umurunda. Dünya iyi bir yerdi. Cennette gerçekten bir Tanrı vardı.

BÖLÜM 3

SABAH GAZETESİNDEKİ YALAN YANLIŞ HABERLERİ okuyordum. Cevizkafa'nın bir sütun genişliğindeki fotoğrafının altında "Yargıç fuhuş operasyonunda tutuklandı" yazıyordu.

Tam da seçim zamanı olacak şey miydi bu? Öteki elimde evrak çantamı taşıyarak gereksiz süslemelerden arındırılmış, metal ve camdan yapılmış şu modem binalardan birinde yer alan Başsavcı'nın bürosunun dördüncü katında asansörden çıktım. Bu özel bina mahkeme binasının hemen dibindeydi ve şehri yenileme çalışmaları başarısızlığa uğramadan bir süre önce onarılmıştı. Başsavcı, zemin kattaki ilçe sicil kâtibi ve bazı masa başı bürokratları ile aynı yeri paylaşmaktaydı.

Beş santim kalınlığındaki kurşungeçirmez camların ardında oturan kabul memuru Lenore'ı aradı ve birkaç saniye sonra önündeki mikrofondan vızıldayarak, girebileceğimi söyledi. Koridordan aşağı doğru ilerledim ve özel büroların hükümetteki eşdeğeri olan, ince bölmelerle birbirinden ayrılmış bir düzine küçük odacığın içinden geçtim. Bu odalardaki avukatların kimi telefonda konuşuyor, kimi de üstünde dosyalar yığılmış masalarına yaslanmış manastırlardaki keşişler gibi sessizce çalışıyorlardı. Bu odacıklar, bazıları sürmekte olan bazıları ise askıya alınmış davalarla ilgili dosyalarla neredeyse tavanlarına kadar tıka basa doluydu. Savcının ofisi bütün ülkede, ödediğiniz vergilerin karşılığını alabildiğiniz tek yer gibi gözüküyordu.

Genç avukatlar, burada işleri başlarından aşkın, durumda birçok insanın bir haftada yapacağı işi bir güne sığdırmaya çalışıyor ve Amerika'nın Yeni Ahlak Savunucuları ile olayları siyah beyaz renklerden öte algılayamayan kanun ve düzen fanatikleri ülkeyi çürüme ve bozunumdan temizlemek konusunda kariyer yapıyorlardı. Daha pragmatik olanları borçlarını ödüyor, mahkemede çenelerini kapıyor ve kendilerini suçluların beyaz gömlek giydiği, suçların genellikle özel bir kulüpte öğlen yemeğinden sonra işlendiği, zarif ipek çorap şirketlerine satıyordu.

Lenore, Kardinal hazretleri Coleman Kline'ın yaşadığı köşenin yakınındaki en geniş ofislerden birine sahipti. Bu bölümde ikinci bir bekleme alanı vardı ve bir çift sekreter kıskanç bakışlarla Kline'in bürosunu kollamaktaydı. Kapalı

kapıların ardından Kline'ın telefonda konuştuğunu duyabiliyordum. Buradaki duvarlar kâğıt mendil kalınlığındaydı. Birisi hapşırsa, koridordaki herkes hep bir ağızdan "Gesundheit!"[4] diye bağırıyordu sanırım. Lenore'ın kapısının yanındaki saydam cam paneli hafifçe tıklattım.

"Girin." Bir elinde telefonunun ağızlığı vardı ve bana el sallayarak masasının yanındaki müşteri sandalyelerinden birini gösterdi.

Öteki sandalyede genç, sanırım yirmili yaşların başında, bal sarısı rengi saçları omuzlarına dökülmüş, masmavi gözlü, şaşkın bakışlı bir kadın oturuyordu. Lise öğrencilerinin bayıldığı tipte yüzü, pürüzsüz bir ten ve biçimli elmacık kemikleri ile Santa Monica sahillerinde büyümüş gibi görünüyordu. Mini eteği sadece bronzlaşmış kalçalarını örtmeye yetiyordu. Biçimli ve seksi kaslarına bakan insan, güçlü ve sağlıklı bir vücudun ne zaman şehvet uyandırmaya başladığını fark edemezdi. Pek öyle bir görünümü olmamasına ya da elinde herhangi bir defter ya da kalem bulunmamasına rağmen, onun Lenore'ın sekreteri olup olmadığını merak ettim.

"Bir dakika içinde seninle ilgileneceğim," dedi Lenore.

"Hayır, hayır. Anlaşmamız bu değil. O itirazını yapacak, biz gerisini halledeceğiz. En az bir sene yatacak ve şartlı tahliye olacak."

"Doğrudan şartlı tahliyeden kim söz etti?"

Telefonu dinlerken kısa bir sessizlik oldu.

"Bay Kline'ın bana söylediği bu değil."

"Hayır, onunla konuştum."

Söyleyeceği kelimeleri ararken eli havada çeşitli şekiller çiziyordu.

"Dinle, anlaşma bu. Başka bir çözüm arıyorsa müvekkiline konuyu unutmasını söyleyebilirsin. Hayır, bu davaya bakan tek bir savcı yardımcısı var ve sen şu anda onunla konuşuyorsun."

Dinledi.

"Bak, müvekkiline verdiğin sözden ben sorumlu değilim. Son sözüm bu. Bunu da aslanın ağzından zor kaptın unutma," dedi. Bir duraklama daha.

"Eğer sen uzman bir veteriner olsaydın kedi anatomisine yaptığın göndermelerle daha çok ilgilenirdim. Şimdi konuştuklarımızı anlamaya başladın işte. Eğer öteki taraftan neler çıkabileceğini öğrenmek istersen mahkemeye gidebiliriz."

Lenore'ın alıcısından adamın sesini net olarak duyuyordum. Bu ses tanıdık gelmişti. Adamı telefonda böyle halledebildiğine göre kim bilir mahkemede neler yapardı.

"Güzel. Git ve onunla konuş, ben zaten konuştum ve o da öneriyi onayladı. Söyle ve bu iş bitsin."

Telefondan bağrışmalar geliyordu. Bir yığın pazarlık. Lenore taviz vermiyordu.

"Kabul et ya da bırak," dedi ve sonunda telefonu kapattı. Ağzının kenarından zor duyulur bir küfür savurdu.

"Sonuna kadar pazarlık yaptığı için onu suçlayamam," dedim ona.

"Evet, her şeyi pazarlık ortamında halletmek istiyor." Başıyla Kline'ın Ofisi ile oturduğumuz odayı ayıran ince duvarı gösterdi. Yanımda oturan kadının bunu fark edip etmediğini anlayamadım.

Konuşmaya başladım. Sözü yavaş yavaş bugünün gazetesinde yer alan yazıya getirmek istiyordum ama Lenore sözümü kesti.

"Paul Madriani, seni Brittany Hail ile tanıştırmak istiyorum. Paul arkadaşımdır. Kahve içmek için uğramış," dedi.

Şaşırdım. Ama belli ki Lenore, söylemek istediği her ne ise bunu bürosunda söylemek istemiyordu. Ben de oyununa katıldım.

"Burada mı çalışıyorsunuz?" Brittany adındaki kadına bakarken onu gözlerimle yememeye çalışıyordum.

"Bir anlamda evet." Lenore ondan önce konuşmuştu. "Brittany, zaman zaman

şube ile birlikte bazı çalışmalar yapar. Üniversitede suç bilimi öğrencisidir ve aynı zamanda da yedek memurdur."

"Gizli görev," dedi kız.

"Öyle mi?"

"Sanırım, son olarak ortaya çıkardıkları şey ile ilgili haberi okudun, *sabah gazetesinde*. " Lenore elimdeki gazeteyi görebiliyordu.

"Tutuklanan yargıç," dedi. Lenore bana bakarken yüzü gözü oynuyor, *çeneni kapa* der gibi göz kırpıyordu. "Brittany bu davadaki anahtar kişi. Çok önemli bir tanık."

"A, öyle mi?" Bu kızı yem olarak kullanmışlardı. Bu şehrin polisinin bir geçmişi vardır. Sporcuların peşinde koşan kızların başka bir türü olan, polislerle çıkma meraklısı kızların bunlara grupi denirdi- kullandıkları bilinir. Eskiden birkaç tane güzellik yarışması birincisini fahişe rolü yapmaları için kiralarlardı. "Domates Güzeli" ve bir iki tane "Papatya Prensesi". Bu kızlar yirmi yaşlarında olurdu ve kıvrımları ile Formula 1 yarışlarında pistteki trafiği kilitleyebilir, şeffaf iç çamaşırları ile loş ışık altında Papa'ya bile günah işlettirebilirlerdi. Lenore'ın masasının önüne dayalı duran biçimli dizlere ve bacaklara bir kez daha göz attım. Cevizkafa gibi bir popo meraklısını tuzağa düşürmek için bu kızı kullanmak ağ kullanmaktan kesinlikle daha uygundu.

"İyi iş," dedim. Sesimde derin bir memnuniyet tonu vardı.

Pırıl pırıl dişlerini göstererek gülümsedi.

"Ay, teşekkür ederim." Fazla düşünmeden bana hemen bir şeyler söylemek istedi.

"Tahminime göre oldukça kötü bir adammış." Olaya katkısının boyutlarını ölçmeye çalışıyordu. Sanırım beni yanlış anlamış ve dürüst bir yönetim için gösterdiği samimi ilgi nedeni ile onu tebrik ettiğimi sanmıştı.

"Övgüye değer," dedim ona. "Bu adam çamurdan daha pis birisidir."

"Yargıçmış da üstelik" dedi. Bunu sanki ahlaksal besin zincirinin en tepesinde

sadece başkanlar ve valiler bulunurmuş gibi söylemişti. Belki eskiden öyleydi sahiden de. Kız devamlı gülümsüyor rahatladıkça rahatlıyordu. Ne de olsa ben, yukarılardan gelen ve bir rahip kardeşimizi kurban ederek kanunun itibarını düşürmeye yönelik eylemde bulunduğu için ona sinirlenmiş, resmi, sıkı kıçlı adamlardan biri değildim. Benim Cevizkafa ile ilgili düşüncelerim partizanların Mussolini hakkında düşündüklerinden farklı değildi. Onu topuklarından sürükleyip asmak, sonra da vurmak, benim tarafımdan sportmence bir hareket olarak yorumlanabilirdi.

"Bu adam küçük bir yılan kadar ahlaklıdır ancak," dedim. Aslında bu iblisin ne kadar ileri gittiğini sormak istiyordum. Ancak Lenore bana oturduğu yerden göz ediyor, öldüren bakışlar fırlatıyordu.

"Ben bu işi daha önce de yaptım. Hep yaparım. Ama bu adamın yargıç olduğundan hiç haberim yoktu. Daha çok bir iş adamına benziyordu."

Mahallenin kabadayısını dövmüş olduğunu yeni anlayan bir çocuğa benziyordu.

"Ve bugün her şey gazetede çıkmış," dedim. Yanakları biraz kızarır gibi olmuştu.

Gazeteyi elimde tutuyordum. Ondan gazeteyi imzalamasını isteyebilirdim ama Lenore çok sinirlenebilirdi.

"İsmimi yazmamışlar."

Bunun ona sıkıntı verdiği görülüyordu.

"Onlara zaman tanı," dedim. Basının erkek kazı yakaladığında nasıl çılgınca beslemek isteyeceğini hayal edebiliyordum. Ön sayfa için peynirli kekten büyükçe bir dilim keseceklerdi.

"İsminin orada bulunmamasının bir nedeni var," dedi Lenore. "Biz açıklamak istemiyoruz da ondan. Umarım anlayış gösterirsin."

Kadın ağırbaşlı şekilde başıyla onayladı ama anonim kalma düşüncesinden huzursuz olduğu da gözümden kaçmamıştı.

"Küçük toplantımız tam da sona ermek üzereydi," dedi Lenore. "Acaba dışarıda beklemenin bir sakıncası var mı?"

Sakıncası olsun olmasın, bana kapıyı gösteriyordu. Böylece çalıştığı bölüm Acosta'ya yönelik suçlama belgesini hazırlamadan önce ortalıktaki kiri süpürmek istiyordu. Kulağımı anahtar deliğine dayayabilirdim ama sekreterler bundan hoşlanmazlardı.

Lenore'ın işini bitirdiğinde, Cevizkafa'nın gece gezintisi ile ilgili ilginç gerçeklerin bir kısmını benimle paylaşacağına dair ümitler besleyerek on dakikadır oturduğum sert tahta sıra yüzünden kaba etlerim uyuşmuştu. Lenore'ın ofisinden gelen mırıltıları duyabiliyordum ama hiçbir şeyi net olarak anlayamıyordum. Sırf eğlence olsun diye, Kline'in kapalı duran kapısının ardından içeride yaptığı telefon konuşmasını dinlemeye çalıştım. Aramızdaki duvara rağmen, ince çizgili elbiseli, aksi devlet adamı tavırlarını algılayabiliyordum. Konuşması birkaç belirgin sorudan ibaretti. Nezaketsizlikle sınırladığı kelimelerini böylesine ekonomik olarak kullanabilen bu adamla bir kez karşılaşmak zorunda kalmıştım.

"Evet. Söylediğim gibi, bir bakayım sizi tekrar ararım. Hı-hı. Hı-hı. Müvekkilinizin ismi neydi?" Muhtemelen notlar alıyormuş gibi bir sessizlik.

"Başka bir suç işlemiş mi? Eski suçları?" Daha uzun bir sessizlik. Yine alınan notlar.

"Hiçbir şey için söz veremem, ama onunla konuşurum. Hayır, Bayan Goya benim için çalışıyor. Son kararı ben veririm."

Sekreterlerin gözleri benim üstümdeydi. İçlerinden biri duyargalarımı açtığımı ve gizli olması gereken haberleşmeleri izlediğimi fark etti ve fotokopi makinesini çalıştırdı. Kline'ın sesini işitemiyordum artık. Kadıncağız güvenlik nedenleriyle birkaç boş kâğıt basarak ilçenin parasını çarçur ediyordu.

Birkaç saniye sonra ilgi odağım olan kapı açıldı ve Kline dışarıya süzüldü. Bin dolarlık takım elbisesi, keten kollukları ve altın kol düğmeleri ile şık görünüyordu. Yüzü güneşten yanmıştı. Hafta sonları teknesiyle körfezde gezinti yaptığını duymuştum. Seyrelmeye başlayan saçlarına rağmen yakışıklı bir adamdı. Bu haliyle *Gentlemen's Quarterly* dergisinin kapağında yer alabilirdi.

Bir elinde san renkli not kâğıdı üstüne karalanmış bir not tutuyordu. Sekreteri sandalyesinden kalktı. Bir dilenci edasıyla efendisinin emrini beklemeye başladı. Adam notu eline tutuşturdu.

"Bana bu dosyayı bul."

Kadın ışık hızıyla uzaklaştı.

Kline bir ara gözünün ucuyla bakışlarımı yakaladı ve telefonun yanında oturan kabul memuruna masanın üstünden eğilip bir şeyler fısıldadı. Benim onu bekleyip beklemediğimi öğrenmeye çalışıyordu. Kadın beklemediğime onu inandırdı. Sonra Lenore'ın kapısına doğru bakarak,

"Bayan Goya'nın yanında kimse var mı?" dedi.

"Bayan Hall."

O zorba bakışını takınarak, "Bayan Hall'un gelir gelmez benim odama gönderilmesi yönünde kesin emir verdiğimi sanıyordum," dedi.

"Siz telefonla konuşuyordunuz ve Bayan Goya dedi ki... "

"Bayan Goya'nın ne dediği umurumda değil. Ben bir emir verdiğim zaman bu emrin uygulanmasını beklerim."

Resepsiyon memurunun uysal bakışları kamçı ile dövülmüş bir köpeğinkine benziyordu.

Orada öylesine oturdu kaldı. Bakışlarını önüne indirdi. Özür diler gibiydi ama bu yanlışı düzeltmek için hiçbir girişimde bulunmuyordu.

"E, hadi arasana," dedi Kline.

"Bayan Goya'yı mı?"

"Evet, Bayan Goya'yı. Ve ona Bayan Hall'u derhal büroma göndermesini söyle."

"Peki efendim."

"Bir kez başarısız olduğu için, şimdi söylediği her sözün kanunmuş gibi algılandığından emin olmak için kadının önünde dikiliyordu. Bu sırada sekreteri geri döndü.

"İstediğiniz dosya... "

"Evet, nerede?"

"Bayan Goya tarafından alınmış."

Kline'ın suratı Lenore'a yönelmiş nefretle doluydu.

Lenore'un telefonunun çaldığını duyabiliyordum. Yanıtlayan sesini işittim.

"Bay Kline Bayan Hall'u bürosunda görmek istiyor."

Lenore'ın kapısının ardından kısık sesle konuşmalar geldi. Benim önümde oynanan tiyatro hakkında en ufak fikri yoktu.

Biraz daha zaman istedi. Suçlama belgesi için bilgi toplamayı neredeyse bitirmek üzere olduğunu söyledi.

"Bay Kline hemen şimdi istiyor." Kline başında bekliyor olsa da resepsiyon memurunun sözleri etkileyici olmaktan uzaktı.

"Ver şunu bana." Telefonu kadının elinden kaptı.

"Bayan Hall'un gelir gelmez ofisime gönderilmesi yolunda emir vermiştim. Başka hiç kimse onunla konuşmayacaktı."

Lenore söze başlamak için kelime arıyormuş gibi bir an duraksadı.

"Vız gelir. Anladın mı?"

Lenore'ın ofisi ölüm sessizliğine büründü. Birden Kline'a geldiler. Uzun mesafeden konuşmaya gerek yoktu. Telefonu sekretere fırlattı ve Lenore'ın bürosuna yollandı. Kapıyı açtı ve ağzından çıkan tek nazik laf Bayan Hall'a oldu. Ona kendi ofisine geçmesini söyledi.

Kadın Kline ile kapının girişi arasında telaşla, hırlayan köpeğin dişleri karşısındaki kedi gibi gitti geldi. Kline daha sonra kapıyı ardından kapadı.

Çoğu, erkeklere özgü kızgın kelimeler duyuyordum. Sonra Lenore yapabileceği en iyi şekilde karşılık vermeye başladı.

"Bu ses tonu ile konuşmaya hakkınız yok. Emir verdiğinizi ve bu emirlerin taşa kazındığını bilmiyordum." Zihnimde Lenore'u masasının önünde, elleri kalçalarında canlandırdım.

Bu sözler Kline'ın yeni bir salvosuna yol açtı. Lenore'ın otoritesini sorguladığını, personeli önünde otoritesini zayıflatmaya çalıştığını iddia ediyordu.

"Basın tepemde, benden yanıtlar istiyor," dedi. "Bu çok hassas bir mesele. Sen halledemezsin. Bir kamu memuru suç işlemekle itham ediliyor. Neler olup bittiğini bilmem lazım."

Lenore karşı çıktı. Halka yapılan açıklamaların minimum düzeyde tutulması gerektiğini, çünkü ortada Acosta'yı tanıyan yargıçların ona karşı olmasına yol açabilecek birçok önemli ayrıntı bulunduğunu söyledi. Eğer Acosta mahkemeye giderse bunu hiçbirinin duymaması sağlanabilirdi. Eğer bölge yargıçları savcılık bürosunu kendilerinden birini medya karşısında zor durumda bırakırken görürse, bunun yüzlerce başka konuda zarara yol açabileceğini anlattı.

Bütün bu sözler Kline'ın bir kulağından giriyor, öteki kulağından çıkıyordu.

"Sence ben basınla nasıl başa çıkılacağını bilmiyor muyum?"

"Ben öyle demedim. Eğer bir toplantı istemiş olsaydınız çok mutlu olurdum."

"Benim istediğim tanıkla kendim konuşmak. Bu dava ile ben ilgileneceğim" dedi Kline.

"İyi o zaman. İşte dosya. Buyurun."

Kapı açıldı. Kline kolunda, içinden karmakarışık kâğıt yığınları sarkan bir dosya ile kapıda dikildi. Beni görür görmez yüzünün rengi değişti. Bir

yabancının bütün olanı biteni duyduğunu şimdi fark ediyordu.

Biraz düşündü ve normal görünmeye çalışarak Lenore'ın kapısına geri döndü.

"Neredeyse unutuyordum," dedi. "Bagdonovich meselesi. Doğrudan şartlı tahliye. Beklemeye gerek yok."

"Ne?"

"Beni duydun. Doğrudan şartlı tahliye."

"Konuşmuştuk. Dün tartıştık ya bunu. Siz de kabul etmiştiniz," dedi Lenore.

"Avukatıyla biraz önce konuştum."

"Bunun konuyla ne ilgisi var? Bilmediğiniz bir şeyler mi var? Acaba bazı gerçekleri size açıklamadım mı?"

"Burada kimin yönetici olduğunu anlamamış görünüyorsun. Bu konuyu tartışmak istemiyorum. Sana söylediğimi yap."

Sonra kapıyı Lenore'ın suratına çarptı ve resepsiyon bölümünde beklemekte olan Brittany Hall'dan yana baktı.

"Bayan Hail." Kendine çeki düzen verirken yüzüne tatmin olmuş bir ifade vermeye çabaladı. Ne de olsa Lenore'ın üstüne son çiviyi çakmıştı. Kravatını düzeltti ve Bayan Hall'a eliyle odasını işaret etti.

"Size Brittany diyebilir miyim?" dedi.

Kadın parlak gözlerle karşılık verdi. Sanırım, lambasını doğru şekilde ovalarsa kameraları ve ışıkları olan cini ortaya çıkarabilecek yeni bir Alâaddin'in varlığının farkına varmıştı. Kline'in ofisine girerken sürekli gülümsüyor, daha yüksek bir yatağa sıçramayı başarabilmiş genç bir yıldız adayı gibi reveranslar yapıyordu.

"Hödük." Lenore kışkırtıldığı zaman yumuşak tavırlar sergilemekle tanınmazdı pek.

"Boş ver. İlçemiz artık suçlular sınıfından bir başsavcıya sahip. Aynen Washington Belediye Başkanı gibi. Üstlerine yaranmak için böyle yapıyor olmalı.

Gülmedi. Bürosundan yarım blok ötedeki bir kafeteryada kahve içiyorduk. Ben ısmarlamıştım.

"On dolarlık fahişelerin bile daha sıkı pazarlık yaptıklarını gördüm," dedi. "Burasını yasama kurulu gibi görüyor. Kulis yapılmasından hoşlanıyor. Kapısının dışında numara alıp sıraya giren insanlar olduğu zaman günü iyi geçmiş demektir. Adamın avukatına telefonda biraz zaman kazanmaya çalışmasını söyledim. Sen de duydun. Ama o savunduğum her şeyi yerle bir etti."

"Bagdonovich miydi bu söylediğin?"

Başı ile onayladı.

"Şimdi de Acosta'yı istiyor."

"Bu onun yüce görevi," dedim.

"Evet. Doğru. Bu manşetlerde olan bir dava ve Kline medyanın bildiklerinden daha ileride olmak istiyor," dedi. "Kanunun ve düzenin canı cehenneme. Politika bu."

Konuya geldim. "Acosta olayında durum nedir?"

"Benim bildiklerimi sen de biliyorsun." Gazeteyi gösterdi.

"Evet Doğru."

"Tahminime göre, Tony bir erteleme alacak." Güldü. Parlak yüzünü göstermişti bu gülüş.

"Şimdilik. Majesteleri bugün mahkemeye gelmiyor. Yazmanına telefon ettim. Bütün randevular iptal edilmiş," dedim.

Harry'nin teorisine göre, geçen gece olanlardan sonra hayal kırıklığı yaşayan

Acosta, büyük bir olasılıkla, evinde ailesine bağlı adam görüntüsü vermek istiyordu.

"Eminim tuzağa düşürüldüm diye bağırıp çağıracaktır," dedim.

"Fahişelerle takılan her coni aynı savaş çığlığını atar," dedi. "Ama avukatının bir sorunu olacak. Kızımızın üstünde mikrofon vardı. Suç işleme dürtüsü bütün şanıyla şerefiyle davalının kendi fermuarından fışkırmış."

Ona bakıyordum.

"Daha ücretini bile konuşmadan atını ahırdan ay ışığında bir koşu için dışarı çıkarmış. En azından tanığa göre," dedi.

"Bunu teybe mi kaydetmişler?" diye sordum. "Adamın temel dürtülerini?"

"Ne istiyorsun, resim mi?"

"Hayır. Sadece adamın aletinin işleyip işlemediğini bilmek isterdim."

Bana baktı.

"Kelimeleri iyi seçemedim galiba," dedim.

'Tanık böyle söylüyor. Kaydedilenleri dinlemedim. Teknisyenler üstünde çalışıyorlar. Ama bir problem var, ses kalitesi ile ilgili. Yükseltmeye çalışıyorlar."

"Peki, tanığınız ne kadar iyi?"

"Kraliçe İngilizcesi konuşuyor. Sabıkası yok. Onu suçlayacak hiçbir şey yok. Doğma büyüme kasaba kızı. Polis olmak istiyor. Birkaç siyasi kampanyada ayak işlerinde çalışmış. Daha çok sokak işlerinde görev almış. Hasır şapkalardan ve ponponlu etekler giymekten hoşlanıyor. Son olarak, suçlu aptallara Tanrı'nın hediyesi olan bir adamın yanında çalışmış." Kline'in kampanyasından söz ediyordu.

"Bu işe onu Kline mı soktu?"

Başım salladı.

"Ahlak masası. Bu kesinlikle onların gösterisiydi. Eğer bu işi Kline yapmış olsaydı, suçlunun penisinin her tarafında kızın avuç izlerini bulurduk ve Acosta'nın avukatı kızın ödemeyi önerdiği paradan bahsediyor olurdu."

"Nasıl oldu da yargıcı seçtiler?" diye sordum. "Rasgele mi seçmişler?"

Neyi sorduğumu biliyordu. Tony Arguillo'nun ofisimde söylediği son sözleri hatırlıyordum.

Polislerin kendilerini nasıl korumaları gerektiğini iyi bildiğini söylemişti. Acaba bu özel yastık partisi, polis memurları için Gus Lano ve birlik tarafından mı planlanıp uygulamaya konmuştu? Bu Lano'nun stili, onun mahkeme çağrısını iptal ettirme yöntemi olabilirdi.

"Bunu asla kanıtlayamazsın," dedi Lenore.

"Hey, ben hiç köy müfettişine benziyor muyum? Benim her yanım onur madalyaları ile doludur."

"Konuyu iyi düşün," dedi. "Olasılık yasaları. Yeterli sayıda günah işlersen cehenneme gitmen kaçınılmaz olur."

"Düşük ihtimal. Rasgele seçim," dedim. Bu anlaşma çılgınlığına benim katkım da buydu.

"Sence iyi kalpli yargıcımız bir anlaşma yapmaya çalışır mı?"

"İnebileceği fazla basamak yok. Fuhuş için sokaklarda dolaşmak bu eyalette küçük bir suç, mahkemelik bir eylem, ama suçu işleyen en azından gözaltına bile alınmıyor. Sadece bir mahkeme çağrısı gönderiliyor. Ahlak masasının kendine özgü suç artırma yöntemi. Herhangi başka bir adam bin dolar cezayı öder, prezervatifin faydaları üstüne biraz nasihat dinledikten sonra gider, hayatına devam ederdi. Bu davada insanın tüylerini ürperten, bunun suç olup olmaması değil. Bu ahlaksızlık. Bu eyalette bir yargıcın suçlanması ilk kez olan bir şey değil ve alışılmış yöntem kürsüden indirilmektir.

BÖLÜM 4

GUS LANO, RAHATSIZ EDİCİ VE ZORBA TİPLİ bir adamdı. Anlaşmazlık ortamlarında rakibine karşı kazandığı her sayıdan sonra kendi egosunu nasıl tatmin ettiğini ve içinden kendi kendini nasıl kutladığını yüzünden okuyabilirdiniz. Kimi zaman kaba, kimi zaman da sadece orta yaşlı despot adamlarda gördüğümüz biçimde ukala ve kendim beğenmiş biri olurdu ve kendini diğer insanlardan üstün görürdü. Başka bir deyişle, ondan mükemmel bir duruşma avukatı olurdu.

Sonunda Harry ile birlikte Lano'nun bürosuna alındığımızda saat neredeyse beş olmuştu.

Bekleme odasında yaklaşık bir saattir bekletiliyorduk. Kırmızı keresteden, cilalı ve bütün yönlere doğru yayılan damarları olan kocaman masasısın arkasında oturuyordu. Bir galaksiyi andıran bu damarlar, adamın kişisel tutkularının yol göstericisi bir gökyüzü haritasıydı sanki.

Onu gölgesi gibi izleyen adamlarının oluşturduğu ordunun iki mensubu hiç durmadan arkasında dönüp duruyordu. Bu ordu, işçi sınıfının vaat edilmiş topraklarına giden yolda Kızıl Deniz'i ikiye ayıran Musa'ymış gibi izlerdi onu şüphesiz. Bu adamlar amaçlarına ulaşmak için her türlü aşırılığı göze alabilen, düşmanın eline geçmesini engellemek için kendi ellerindekini bile parçalayıp yok edebilecek tipte pazarlıkçı insanlardı. Yakın zaman önce yeraltında bazı gümbürtüler olmuştu. Kendilerine POMKO, "Polis Memurları Kurtuluş

Ordusu", adını veren ve Lano'nun emrindeki kuvvetlere bağlı olduğu şüphe götürmeyen bir bölük adam, bölge komiserlerinin ve diğer polis yöneticilerinin özel telefonlarını ve adreslerini açıklamaya, evlerine giden yolların haritalarını çıkarmaya başlamıştı. Lano ve güruhu için, ellerinde sizin gizli telefon numaralarınız ve adresleriniz bulunan eski suçluların katılacağı bir turistik gezi düzenleme fikri, pazarlık oturumları sırasında kısa bir süre durup yeniden düşünmenizi sağlamak demekti sadece.

Lano'nun yandaşlarından biri sigara tüttürüyor ve küllerini Vezüv yanardağı gibi Lano'nun omzuna döküyordu. Biz işçi kesiminin yüce rehberi ile

konuşmayı beklerken, o patronunun kâğıtları elinde, kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Maaşlarını her zaman halkın cebinden toplanan paralardan alan bu güvenlik memurlarına zaman zaman sendika faaliyetleri de yürütmeleri için izin veriliyordu ama adamlar bunu tüm zamanlarını burada geçirebilecekleri şeklinde yorumlamışlardı. Görünen oydu ki, şehrin finans sorumlularında Lano'nun üçkâğıtçılıkları ile uğraşacak yüreklilik yoktu.

"Öyle bir istifliyorlar ki, sanırsınız Allah'ın belası para, kurulun kendi parası," dedi Lano.

Belli birine söylememişti bu lafları. Belki sadece adını ağzına alarak saygısızlık etmiş olduğu Tanrı ile konuşuyordu.

"Geçen sene ücretleri dondurmuşlardı. Şimdi yüzde ikilik zamma cömertlik diyorlar," dedi.

Kaşmir kazağının kolunu çekiştirdi. Emekçileri takım elbise içinde görmeniz mümkün değildir. Hiç hoş olmaz.

Üstünde sayılar olan birtakım kâğıt parçaları ile oynuyordu. Adamların konuşmalarından, bunların geçen akşam hükümetin arabulucusunun bütün ümitlerini kırarak, başarısızlığa uğrayan uzun toplu iş sözleşmesi görüşmelerinden gelen son rakamlar olduğu açıktı. Harry de benimle birlikteydi, çünkü buraya tek başına gelmeye cesaret edememiştim. Lano'nun iki adamının karşısında rahatça konuşabilmemi sağlayacaktı.

Büyük Jüri'nin önüne çağrılıp çağrılmadıklarını ya da eğer çağrıldılarsa ne söylemiş olabileceklerini bilmiyordum. Ama sonradan tanıkları etkilemeye çalışmış olmakla suçlanmak istemiyordum. Harry şahidim olacaktı.

"Demek siz memur Arguillo'yu temsil ediyorsunuz," dedi Lano. "Umarım, Tony parasının karşılığını alıyordur. Sizi buraya getiren nedir öyleyse?"

"Suç mahalli," dedim.

Masanın karşısından kocaman gözler bana bakıyordu.

"Hangi suç?" dedi.

"Belki siz bana söyleyebilirsiniz diye düşünmüştüm. Tony'nin sorunları sendika ile olan ilişkisinden kaynaklanıyormuş gibi görünüyor da."

"Sorunlar mı? Birisinin sorunları mı var?" Geriye yaslandı. Koltuğunda şöyle bir döndü ve başı ötekilerden yana eğildi. Lano ve iki yansıması arasında candan bir ilişki vardı. Kahkahalar attılar. Bildikleri kadarıyla sorun falan yoktu.

"Herhangi bir sorundan haberdar değilim ben," dedi.

"Büyük jüri," dedim ona.

"A, o mu?" Dedi. "Askıda o iş." Onun için bu işi halletmek sanki önündeki telefonun bir tuşuna basmak kadar kolaymış gibi bir hali vardı. Aslına bakarsanız, zaten o şekilde halletmiş olmalıydı. Cevizkafa'nın son yasal talihsizliklerinin ardında Lano'nun olup olmadığı açıkça belli değildi. Ama billur gibi gerçek olan, bütün dünyanın buna inanmasını istediğiydi. Güçlüler göz boyamasını iyi bilirdi.

"Belki sadece şu an için askıda," dedim.

"Evet. Yargıcı duvardan kazırlarken." Laf Lano'nun ağzından çıktığında, arkasındaki iki sümüklü böcek odanın içinde ileri geri yürümeye, kıs kıs gülmeye başladılar. Potaya atılan bir smaç basketin pasını vermiş lise takımı oyuncuları gibi hareket ediyor, bir o yana bir bu yana gidip geliyorlardı.

İçlerinden biri, "Acaba sabahlığının altına ne giyiyor?" dedi.

Lano kendi bacak arasına eğilerek baktı. "Vay canına, bu kurumuş yahu!"

Kahkahayı patlattılar. Lano'nun çenesinden aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. Diliyle bu gözyaşını yalamaya çalışıyordu. Harry ile ben bu delişmenliğe katılabilirdik, ama yakışıksız kaçardı. Şu ya da bu şekilde, Gus Lano ile ortak bir düşmanımız olduğu düşüncesi kendimi kirlenmiş hissetmeme neden olmuştu.

"Nasıl oldu da Tony sendikanın hesap defterlerini tutmaya başladı?" diye

sordum ona.

"Bir resmi kamu muhasebecisi tutmaya paranız yetmedi mi?"

"Bedava yaptırmak varken niye para ödeyelim ki?" dedi. "Biz Tony'ye güveniriz. Öyle değil mi?" Yukarı bakarken ikisi koro halinde onayladılar başları ile.

"Mutlaka," dedim. "Dahası, bu şekilde her şey aile içinde kalır. Ne zahmetli denetlemeler ne de bir yığın karmaşık rapor."

Lano az önce söylediğini düşünüyordu daha. Yüzünü buruşturdu. "Eğer bilmek istersen diye söylüyorum. Tony gerçekten iyi çalıştı," dedi.

O kadar profesyonel çalışmıştı ki, kayıtlar bar peçetelerinin arkasına, kaybolan mürekkep ile yazılmıştı. Tam Lano'nun hoşlandığı türden bir çalışma.

"Bence endişelenmene gerek yok," dedi. Büyük jüri büyük bir yanılgı ve kısır döngü içinde. Ellerinde hiçbir şey yok. Hele bu sendikanın borçları gibi, kaygan bir konuda." İddiaları masanın kenarından aşağı süpürüyormuş gibi eli ile bir hareket yaptı.

'Tecrübe konuşuyor galiba," dedim. "O küçük odalarında büyük jüri ile konuştunuz mu acaba?"

"Ya, evet. İşim yok da sana söyleyeceğim" anlamında bir bakış attı. Koltuğunda öne doğru eğildi ve gözlerim kıstı. Çok kritik bir an yaklaşıyordu galiba.

"Söyle bakalım avukat bey. Tony'nin vereceği ifade için yargıçla nasıl bir anlaşma yapmaya çalışıyordun?"

Benim için kritik bir andı, onun için değil.

"Ne tür bir tabakta servis yapıyorsun bize?"

"Aşçıbaşının sırrı," dedim. "Müvekkil ayrıcalığı," dedim. Aslında Tony, Lano'nun omuzlarındaki yükü kendi üstüne alarak bu ayrıcalıktan feragat etmişe benziyordu.

"Bana şefin spesiyalitesi gibi geldi," dedi. "Salçalı arkadaş yahnisi." Arkadaşlarına baktı.

"Şanslıyız ki, Tony'nin yüksek bir sadakat anlayışı var."

"Dediğiniz gibi, şanslısınız," dedim ona.

"Çok derin sulara giriyorsunuz," dedi. "Sizin fark edebildiğinizden çok daha derin."

"İyi ki yüzme biliyorum."

"Bok denizinde köpekleme yüzmek çok zor olabilir," dedi.

"Hiç bilmiyordum," dedim.

"Birçoğu boğulana kadar bilmez."

Bokta batarak ölmek, tam da Lano'nun yapmayı düşünebileceği tarzda gösterişli bir kinaye idi.

"Dikkatli olmaya çalışırdım, ama bu sizin yazdığınız bir öykü olduğuna göre, eminim cankurtaran da sizsinizdir.

Arkasındaki adamlardan biri elinde olmadan gülmeye başladı. Ama patronuna baktığında onun gülmediğini gördü.

"Baksana, neden birbirimize taş atmak zorundayız?" diye sordu.

Aniden odadaki ses tonları değişti, ortama incelik hâkim olmaya başladı. Fırtınalı bir günde bulutların aralanması ve güneşin görünmesi gibi. Geniş, pırıltılı ve güneşli anlatımlar ve el hareketleri. Eğer yapabilse bu ışığı paçalarımdan yukarı pompalayacakmış gibi.

"Paul. Sana Paul diyebilir miyim?" dedi.

Cevaplamamı beklemedi bile.

"Dinle Paul. Neden ateşkes yapmıyoruz? Eğer iyi düşünürsen, ikimizin de işine

yarayacak müthiş bir anlaşma yapabileceğimizi anlayacaksın." Sesine yaşından ileri geliyormuş gibi, bilgece bir ton yüklemeye çabalıyordu.

Hemen bir kalıp sabun ve bir duş arama isteği duymaya başladım. "Seninle dost olabiliriz," dedi.

Harry'ye göz attı. Bütün iyi niyetiyle, giyinişini inceledi. Herhalde böyle bir dostluk önerisinin çok fazla pahalıya mal olmayacağını hesaplıyordu.

"Bizi iyi temsil edebilecek birini tutabiliriz," dedi. "Ve duyduğuma göre sen en iyilerinden biriymişsin."

Leno ipekten bir kadın elbisesini bile iyi bir rüşvetle canlandırıp yürütebilirdi.

"Biz demekle neyi kastettiniz?" dedi Harry.

"Sendika. Birlik," dedi Lano. "Bu önerim sizin için de geçerli," dedi. Ucuzluk günü. Bir dost fiyatına iki tane.

Suçlu polislerin avukatlığını yapmak Harry'nin en kötü kâbusuydu.

"Nasıl bir temsilcilik bu?" diye sordum.

"Sizin sattığınızdan. Yasal türden. Siz ne sanmıştınız?"

"Hani siz her şeyi örtbas etmiştiniz. Hatırladınız mı? Büyük jürinin kısır döngüsü."

Gözlerinde yoğun bir hayret ile bana bakıyordu. Sanki ben hiç gereği yokken işi yokuşa sürüyordum. Neden çenemi kapatıp paramı almıyor ve yoluma gitmiyordum? Bunu çeşitli kelimeler kullanarak açıklayabilirdi. Ama üçkâğıtçılık ve adaletsizliklerle dolu bir yaşam, ona yoldan çıkarma biliminin şakaya gelmeyeceğini öğretmişti.

"Paul. Hadi biraz makul olalım. Bütün bu düşmanlık için hiçbir neden yok." Bize içki ikram etmeye karar verdi. Daha ben karşı çıkamadan yardakçıları çekmeceleri açıp, bardakları çıkardılar. Bardakların içinde buzlar şıngırdıyor, mantarlar patlıyordu. Harry elini uzatıp bir bardak alıyordu ki, dizimle bacağını dürttüm. Eli hemen saçlarından geriye kalanları düzeltmek için başına

yöneldi. Kendisine uzatılan içkiyi başı ile geri çevirdi. Bunu trenden atlamak üzere olan bir adamın kararlılığı ile yapmıştı.

"Sana müvekkil lazım. Bütün istediğim seni tutmak. Kaç paraya taşıyorsun malı? Bu kadar basit," dedi Lano.

Tony'nin bağlılığından emindi belki, ama Arguillo bana ne kadarını anlatmıştı, bunu tam olarak bilemiyordu. Zart zurt eden ucuz bir palavracı mıydım, ya da pahalı bir bilgi kaynağı mıydım?

"Diyelim ki, sizi temsil etmeyi kabul ettim."

"Diyelim," dedi.

"Ne yapmamı bekliyorsunuz?"

Buruşmuş bir surat. Rengini ruhun karanlık yüzünden alan bir ifade.

"Ücretini al. Bekle," dedi. "Hepsi bu."

Düşündüğüm gibi. Yüzük parmağını öperken düşündüm kendimi. Kulağımda yankılanan uğursuz sesler bir gün bana gelip kendisi için bir hizmet icra etmemi isteyeceğini söylüyordu.

"Hayır demeden önce düşün bunu. Biz çok büyük müşteriyiz. Ödenecek bir yığın faturan vardır." Bunu içten söylüyordu. Yığınla palavra hepsi. Araba satıcısının anlaşmayı patronuna götürmeden önce size sıktığı türden.

"Bak, hepimiz tek, büyük bir aileyiz. Tony. Birlik. Ben..." Sen hepimizi temsil edebilirsin" "Dediğim gibi. Hesap ne kadar? Adını sen koy."

Ondan ilk doğmuş çocuğunu isteyebilirdim ve o da hemen verirdi. Şeytanın avukatı gibi. Lano'nun önerisi tam cehennemlik türdendi.

"Gus. Sana Gus diyebilir miyim?" dedim.

Yüzünde büyük bir gülümsemeyle. "Bu benim ismim zaten," dedi.

"Bize çok nazik davrandınız Gus. Bu yüzden bunu sana söylemek benim için

çok zor. Fakat üzülerek söyleyeyim ki, yapamam."

"Nedenmiş o?" Dostluk, yüzünden sıcak havada eriyen mum yağı gibi akıyordu.

"Çıkar çakışması," dedim ona.

Satış gerçekleşmemişti. Sert bakışlar geri gelmişti.

"Öyleyse hâlâ Tony'nin avukatısın öyle mi?"

Tekerlerine sokulan çomaktım.

"O beni kovana kadar."

Koltuğunda döndü. Bir toplantı başladı. Fısır fısır konuştular.

Lano'nun adamları dikkatliydi. Konuşurken elleri ile Lano'nun kulaklarını kapatıyorlardı. Ona bir şeyler fısıldarlarken zaman zaman bizden tarafa göz atıyorlardı.

Lano o kadar tedbirli değildi.

"İsmi ne, sıçtığımın kadınının?" diye bağırdı.

Yine kulağına bir el kapandı ve geri dönüp yüzüme baktı.

"Bu kadın," dedi. "Goya. Başsavcı'nın ofisindeki. Onun rolü ne bu işte?"

İşte şimdi kaygılanmıştım. Tony sonunda Lenore'u tehlikeye atmayı becermişti. Lano onun bu işteki katkısını, yani Tony'yi bana gönderenin Goya olduğunu bilse hemen soluğu patronunun bürosunda alırdı. Coleman Kline kısa zamanda her şeyi öğrenecekti. Lano zayıf noktayı bulmuştu.

"Kim?" Zaman kazanmaya çalıştım.

"Zırvalamayı kesebilirsin Madriani." Lano biliyordu.

"Şu andan itibaren artık birbirimize ilk isimlerimizle seslenmeyi bırakıyoruz."

Biraz daha oyalamaya çalıştım onu. Ama bana aldırmadı.

"Tony'nin o kadınla konuştuğunu biliyoruz," dedi.

"Kim?"

"Goya."

"A, o kadın."

"Evet. O." Parmaklarını yazı masasının üstüne vuruyor ve bir cevap bekliyordu.

"Sadece arkadaş onlar," dedim.

"Tamam. Ve siz üçünüz, senin ofisinde öğleden sonra çay içiyordunuz sadece öyle mi?"

"Kırıldım ama Gus. Ofisimi mi gözetliyorsun. Yoksa Tony'yi mi izlettiriyorsun?" diye sordum.

Tony, Lenore'ı tehlikeye atmamış olabilirdi yine de.

"Kalabalık bir cadde. Bir sürü insan geçiyor." dedi.

"Tamam. Not al"- Harry'ye döndüm- "ofisi süpüreceğiz," dedim. "Bizim bakmadığımız bir anda, kapının altındaki aralıktan, bir şey sürünerek içeri girmiş."

Harry güldü. Lano ise gülmüyordu. Lano'nun geçen ay boyunca telefonda yaptığım bütün özel konuşmalarımın içeriğini bilmesi olasılığını göz ardı edemezdim.

"O kadının orada ne yaptığını söylemedin bana hâlâ."

Çıkmak üzere ayağa kalktım. Harry hemen arkamdaydı.

"Haklısın," dedim. "Söylemedim."

Kapıdan çıkarken Lano'nun en kötü olasılığı düşünmesini, Lenore'ın, savcılık bürosundan Tony'nin ifadesine ilişkin gizli bir anlaşma yapmak için gönderilmiş, özel bir resmi görevli olduğunu sanmasını istiyordum. Böyle düşünmesi gerçeği bilmesinden daha iyiydi. Tony ile Lano'dan önce konuşmam gerekecekti.

"Bir ara tekrar konuşsak iyi olacak seninle," dedi.

"Beraberimde mahkeme yazmanım da getiririm," dedim ona ve çıktım.

* * *

Leo Kerns, o bildiğimiz küçük, şişman ve kel adamlardan biriydi. Yüzündeki daimi çatık kaşlı ifade dışında, cüceye benzerdi. Yaklaşık on iki senedir tanırdım onu. Bu bakışı hep yüzünde taşırdı. Bunun nedeni uzmanlık alanından kaynaklanırdı. Benim de eskiden yaptığım iş olan Başsavcılık dedektifliği görevindeydi. Onunla o zamandan beri arkadaştık.

"Arasaydın ya, gelmeden. Giyinirdim," dedi.

Leo dairesinin kapısında üzerindeki atletle dikiliyordu. Koltuk altlarından kirpinin oklarına benzeyen siyah kıllar fışkırmıştı. Öyle bir bağırsağı vardı ki, yediği son yemeğin ne olduğunu ve içtiği biranın markasını anlayabilirdiniz.

"Ne kadar oldu... Bir yıl mı?" diye sordu.

"En az bir," dedim. "Ama iyi görünüyorsun."

"Doğru, her geçen gün gençleşiyorum," dedi. "Tek fark, eskiden kafamdan çıkan saçlar şimdi kulaklarımdan ve burnumdan çıkıyor."

Dairede başka birinin olup olmadığını anlayamamıştım. Belki de ziyaret için pek uygun bir zaman değildi. Leo bekârdı ve kadınlarla arası da pekiyi sayılmazdı, ama birkaç bar sineğine hoşça vakit geçirttiği bilinirdi.

"Seni içeri buyur ederdim ama ortalık karmakarışık," dedi.

"Bu karışıklık sahibine yansımamış ama" dedim ona. İkimiz de güldük ve sonunda kapıyı ardına kadar açtı.

"Bir biraya ne dersin?" dedi.

Leo'nun bu teklifine hayır demek barış çubuğunu geri çevirmek gibiydi. Kutuyu plastik paketinden çıkardı ve üstündeki markayı gösterdi.

"Bu iyi mi?"

"En sevdiğim. Hem de ılık," dedim.

Kendi birası elinde, televizyonun karşısındaki, oturulmaktan iyice yıpranmış, kıçım beyzbol oyuncusunun koca topu arka cebine tıkıştırmaya çalışması gibi sığdırabildiği kanepesine oturdu, arkasına yaslandı. Televizyonda saçma sapan bir dizi oynuyordu.

Bütün bu oturup kalkmalardan nefes nefese kalmıştı. Kern, sigorta şirketleri için istatistiksel çalışmalar yapan kişiler tarafından "yüksek risk" olarak değerlendirilebilirdi.

"Otursana." Eliyle köşedeki koltuğu gösterdi. Bu koltuğun kumaşı öyle yıpranmıştı ki, biraz hareket etse deri değiştirme mevsiminde olduğunu düşünecektim. Televizyon kulağımın içinde bağırıyordu. Bir şeyler söyledi ama tam olarak anlayamadım.

Uzaktan kumandayı aldı ve başparmağı ile ses düğmesini buldu.

"Bunu seyrettin mi hiç?" diye sordu.

"Bu dizi kültürel bir devrim adeta," dedim.

"Evet, başroldeki kızın göğüsleri de hoş," dedi. Televizyonun sesini kıstı ama kapatmadı. Gözleri cihaza yapışmış biçimde, en sevdiği ikiz tepelerin uzakta belirmesini bekliyordu.

"Galiba sen bira içmek ve sohbet etmek için gelmedin," dedi.

"Nasıl böyle düşünebilirsin?" dedim ona. Gülümsedi. Başsavcı'nın bürosundan ve Kline'in hükümranlığında dedektifler kadrosunda yapılan değişikliklerden konuştuk. Leo kimsenin birbirine güvenmediğini, dün samimi arkadaşı olan insanların bugün sırtına bir sustalı kaydırmak istediklerini

söyledi. Leo biliyordu. Çünkü kendisinin de dikkatle bilenmiş bir koleksiyonu vardı.

"Artık kalkmak ve işe gitmek hiç eğlenceli değil," dedi. Sanki bu daima Leo'nun yaşamında önemli bir zevk unsuru olmuş gibi.

"Emeklilik için iyi bir nedenmiş gibi geldi bana," diyerek hislerine ortak olmak istedim.

"Güvenli bir emeklilik için böyle pislik heriflerle çalışmak zorunda kalacağımı bilseydim balıkçı olurdum ben," dedi.

"Ve sen bu iyi polisin, kendini o pis işlere nasıl olup da bu kadar çok bulaştırdığını merak ediyorsun öyle mi?"

Hepsi evet anlamına gelen bir yığın el kol hareketi yapıyor, başımı eğiyor, sallıyordum.

"Sorun, ismini vermediği adamlar" dedi Leo.

"Nasıl yani?"

"Yani birtakım kötü adamlarla ilişkisi var."

"Lano ve güruhu mu?"

Leo hiçbir şey söylemedi. Ama sessizliğinden söylemek istediğinin kesinlikle bu olduğunu anladım.

"Lano benim ailemle tanıştırmak için eve götürebileceğim türde bir adam değil. Emeklilik fonundan para hortumladığı iddialarının da farkındayım. Bütün bunlar çok fazla geliyor."

Kuralları sıkılaştır. Büyük jüriyi çağır. Bunların hepsi sanki sendikanın zoruyla yapılmış gibi geliyor.

"Hepsi o kadarla kalsa iyi," dedi.

Dikkatimi Leo'ya verdim. Olağanüstü bir palavracı olmasına karşın, onun son

derece ciddi olduğu anlar da vardı.

’Tamtamlar ve duman işaretleri," dedi.

Bunun anlamı, şimdi anlatacaklarının ofis kaynaklı dedikodular olduğuydu. Bu söylentilerin doğru olup olmadığını mezarın bulunduğumuz tarafından öğrenme olanağımız yoktu.

"Benim hayatım söz konusu," dedi bana. "Başkalarına söylemeyeceğine söz vermelisin."

Birayı tutan elimin üç parmağını alkoliklerin kan kardeşliği yeminini edermiş gibi havaya kaldırdım. Leo anlatmak için sabırsızlanıyordu. Onu tanıyordum ve kötü bir haber vermek üzere olduğunun işareti olduğunu biliyordum bu halinin.

"Bir dava vardı, altı ay önceydi galiba. Wiley adında bir polis, parkın yakınında bir uyuşturucu baskınında vurulmuştu.

"Yanılmıyorsam ölmüştü," dedim. "Okumuştum, hatırlıyorum. Çatışma çıkmış."

"O sırada görevde değildi ve bu yüzden birkaç kaş havaya kalkmıştı," dedi Leo. "Kendi kafasına göre çalışan bir gruba dâhilmiş. İnsanlar arabalarının bagajında balık oltası taşır ya, bu polisler de bagajlarında koca koca sopalar taşıyor. Onlar için iyi vakit geçirmek demek, birkaç torbacının burnunu Beretta’nın namlusu ile uçurmaktır, bilirsin bu adamları," dedi.

Leo için, bütün yaşamı yöneten, saatler ve ücretler kuralının ihlali ölümcül bir günah anlamına geliyordu. Leo’yu parasını ödemeden, fazladan bir dakika bile çalıştıramazdınız.

"Cinayet için bir çocuğu suçladılar. On altı yaşlarında. Yetişkin olarak yargılandı."

"Bana adalet iyi çalışmış gibi geldi."

"Tek bir şey dışında," dedi Leo. "Çocuk suçu kabul etmedi. Dediğine göre silah onun değilmiş."

"Bak sen!" dedim. " Ne kadar az rastlanan bir savunma."

"Evet, çok özgün," dedi Leo. Çok orijinal bir öykü. Adeta roman. Bu yüzden kimse çocuğun söylediğine fazla itibar etmedi. Seri numarasını kontrol ettiler. Dikkatini çekerim, tabanca Smith & Wesson otuz sekizlik. Vay anam vay! Alet çalıntıymış. Ev soygunundan. Bu yüzden herkes çocuğun çaldığını sanmış. Anladın mı?"

Takındığım ifade mantığın resmiydi.

"Fakat bu özel parçanın daha ayrıntılı bir geçmişi var. Galiba yazmanlardan biri kayıtları kurcalamış ve yıl boyunca arabalar, uçaklar, oteller ve benzeri pisliklere yapılan harcamalar yüzünden oluşan maddi kaybı belirlemek için bir araştırma yapmış. Ne bulmuş dersin?"

Omzumu silktim.

"Kayıp bir otuz sekizlik Smith&Wesson."

"Dur tahmin edeyim. Aynı seri numarası."

"Bingo," dedi Leo. "Teoriye göre birisi, polislerden biri, suç mahallinde, aleti çocuğun cebine yerleştirmiş."

"Neden? Kaza ile mi ateşlenmiş silah? İçlerinden biri paniğe mi kapılmış?"

"Ne kadar iyi niyetlisin," dedi Leo. Benden daha alaycı tek adam.

"Neden öyleyse?"

"Bu öteki ayakkabı," dedi Leo. "Bazı söylentiler duyuyorduk. Sokaklardan kaynaklanan dedikodular. Bir yıl önce bazı polisler kendiişlerini kurmuşlar. Torbacıları silkeleyip paralarını alıyorlarmış. Bulabilirlerse uyuşturucuyu da tabi. Çok büyük bir şey değil. Biraz buraya, biraz oraya, bir binlik buraya, bir kilo oraya, ufak ufak birikiyormuş. Bu adamlar, yani kurbanlar, şikâyet edebilecek konumda değiller. Bu yüzden bütün duyduklarımız gayri resmi. Leo anlatırken kendini iyice öyküye kaptırmıştı.

"Gördünüz mü memur bey?" dedi. "Oradaki orospu çocuğu çantamdaki malları ve bu ay topladığım paraları yüklediğim atı aldı. Evet, doğru, şuradaki adam, senin giydiğin üniformanın aynısını giyen."

"Bunun bir suçu nasıl hafifleteceğini hayal edebiliyorum," dedim.

"Bunu hafifletici mi buluyorsun? O zaman şunu dinle," dedi. "O gece baskınında Wiley'nin yanındaki polislerin tümü Lano'nun adamıymış. İkisi birlik yönetiminde de görevliymiş."

Leo hedefe nişan alıyordu.

"Bunun Tony Arguillo ile ne ilgisi var? *Söylesene."*

Başını sallamaya başladı.

"Adamınız Tony," dedi. "Silahı çocuktan alan kişiymiş."

BÖLÜM 5

BÜTÜN AKŞAM BOYUNCA LENORE'UN EVİNE telefon etmiştim ama onu bulamamıştım. Sarah yatak odasında uyuyordu ve ben bürodan getirdiğim bazı kâğıtları inceleyerek vakit öldürüyordum. On dakika sonra telefonu elime aldığımda, ancak bin yılda bir meydana gelebilecek o duyu ötesi tecrübelerden birini yaşadım. Numarayı çevirmek üzereyken karşı taraftan bir ses duydum. Bu Lenore'dı.

"Zihinsel telepati," dedim. Saatime baktım. 10'u geçiyordu. "Fazla mesai mi yapıyorsun?" diye sordum.

"Hayatımdaki örümcek ağlarını temizliyorum," dedi. Sesi kalın ve genizdendi. Üşüttü mü acaba diye meraklandım.

"Seni Tony Arguillo'nun nerde olduğunu bilip bilmediğim öğrenmek için arıyordum. İki gündür telesekreterine mesaj bırakıyorum ama beni aramıyor." Ona Tony'yi aramamın nedeni olan, Gus Lano ile yaptığım görüşmeden ve Leo Kerns'den aldığım bilgilerden söz etmeyi hiç düşünmüyordum.

"Hiç fikrim yok," dedi. "Senin ofisindeki görüşmemizden beri onu görmedim."

Kısa bir süre için o rahatsızlık verici sessizlik anını yaşadık. Böyle bir durgunluk, normalde, aileden birinin ölüm haberi alındığında yaşanırdı.

"Şimdi sıra sende," dedim.

"Birisiyle konuşma ihtiyacı hissettim," dedi. "Bir dostun sesini duymak istedim."

"Neden? Sorun nedir?"

"Kovuldum."

* * *

Yarım saat sonra kapım yavaşça tıklatıldı. Açtığımda Lenore verandada duruyordu. Saçları dağınıktı. "Merhaba" dediğinde burnuma hafif bir alkol kokusu geldi. Patlamanın ardından için için yanan Saint Helen yanardağına benziyordu. Ateşin ardından ortalığı psişik bir duman kaplamıştı.

Onu içeri aldım ve kahve ya da içki ikram etmek istedim.

"Nelerin var?"

Şu an içinde bulunduğu durum için hidroklorik asit çok yumuşak kaçardı büyük olasılıkla. Onu mutfağa götürdüm ve istediğini alması için içki dolabının kapağını açtım.

"Hiç mi şaşırmadın?" dedi. "Ölüm ilanımı duymak seni şaşırtmadı mı?"

"Biraz," dedim. "Ama sonra senin ve Kline'ın farklı işletme yöntemlerinizi gözümün önüne getirdim."

Güldü. "Çok naziksin. Çok diplomatça bir yaklaşım."

"Sen şimdi bana, bunun başına geleceğini önceden tahmin edemediğini mi söyleyeceksin?" dedim.

"Tahmin etmiştim," dedi. "İnsan en çok kendi ölüm ilanını duyunca şaşırıyor." Ne kadar incindiğini gizlemeye çalışıyordu. Eski patronu için birkaç özel

seçilmiş kelime kullanıyordu, ama daha ağır hakaret içeren sözlerini ilk kızgınlık anında tüketmiş olmalıydı. Merak ettiğim, arkadaşları arasında hangilerinin bu sözleri duyduğuydu.

Johnnie Walker şişesini boynundan kavradı ve büyükçe bir bardağı yarısına kadar doldurdu. Bu arada benimle konuşuyordu. "Kimin umurunda." Su ya da buz kullanmıyordu. Lenore bu akşam olacakları yarın hatırlamak istemeyecekti.

"Ne olduğunu anlat bana. Yeni bir tartışma mı?" Başını salladı ve burnunu çekti. "Hayır. O bunu önceden planladı ve üstünde düşünüp tadını çıkararak yapmak istedi," dedi.

"Öğleden sonra dört buçukta mahkemeden döndüğümde ofisimin kapısı açıktı." Bardağından uzun bir yudum aldıktan sonra ilk defa sigara içen bir çocuk gibi öksürdü.

"Bu berbat."

"Sen seçtin."

"Hiç şarabın var mı?" Lenore ciddi bir içici değildir. O acısını tedavi edecek, zaten hissetmekte olduğu rahatsızlığa ekleyecek yeni bir şeyler arıyordu.

"Bununla da sarhoş olabilirsin."

"Ama şarap daha uzun sürer ve benim anlatacak üzüntülü bir öyküm var," dedi.

Dolabımın altını üstüne getirdim ve bir çift şişeyle birlikte geri döndüm.

"Gewurtz[6]" dedi.

"Hatırlat da bir daha seni asla likörle ayartmaya çalışmayayım," dedim.

"Eğer bunu doğru şekilde yapmak için zamanın yoksa hiç yapmamalısın."

"Her neyse, mahkemeden geri döndün ve kapın açıktı." Konuya dönmek isterken bir taraftan tirbuşonu arıyordum.

"Evet. Söylediğim gibi. Büromun kapısı açıktı. Oysa gitmeden kapadığımı

hatırlıyordum. Bir polis memuru kapının dışında sandalyede gazete okuyordu. Onun bir davanın tanığı olabileceğini ve görüşme için beklediğini düşündüm."

Başımla onayladım. Mantıklı bir düşünceydi. Tıpayı patlattım ve ona bir bardak doldurdum.

"İçeri girmek üzereyken ofisimden gelen gürültüler işittim. Birisi ortalığı karıştırıyordu. Tam ne halt karıştırıyorsunuz diye atılmaya hazırlanıyordum ki, beni durdurdu."

"Kim?"

"O polis," dedi. "Elini uzattı ve kolumu kavradı. Sanki kendi ofisime girmeye kalkarsam benimle mücadele edip engelleyecekti. Kimliğimi öğrenmek istedi. Ben de ona kimliğimi, o küçük defteri gösterdim," dedi.

Pasaporta benzeyen bu kimlik savcılık bürosu tarafından bütün savcı yardımcılarına verilir, üstünde resminiz olur ve suç mahallinde tanınmanızı sağlardı. Kanun uygulayıcılarının sizi aralarına almalarına yarayan biletinizdi.

"Kimliğe baktı ve sonra cebine koydu," dedi.

Bunun bir mesaj içerdiği konusunda onunla hem fikirdim.

"Evet. Ona kimliğimi geri istediğimi söyledim. Bana oturmamı söyledi. Neler döndüğünü sordum ama cevap vermedi."

"Bütün bunlar olurken birisi ofisimdeki çekmeceleri karıştırıyordu. İçeriden gelen sesleri ve kâğıt hışırtılarını duyabiliyordum. Koridordaki polisle tartışıyordum ve çok sinirlenmeye başlamıştım."

Elli beş kiloluk Lenore'ı iri yarı bir polis memurunun karşısında düşündüm.

"Üç tahminim var, " dedim, "ama ilk ikisi geçersiz. Kline elinde feneri ve kazması ile masanın çekmecelerinin kilitlerini mi açmaya çalışıyor?"

"Bildin," der gibi başını salladı.

"Yanında o kadın vardı. Wendy. Kovuldun habercisi. Onu beraberinde getirmiş

seçildiğinde. Onunla o kurumda, seçimler-den önce de beraber çalışmışlar." Kurum kelimesini pis bir şeymiş gibi telaffuz etmişti.

"Neyse, o kadın büromda dikilmiş, elinde bir not defteri, ofisimdeki her şeyin listesini çıkarıyordu. Kline'a orada ne halt karıştırdıklarını sordum."

Lenore şarabından bir yudum aldı. "İyiymiş bu."

"Ben peynir getireyim de şarabın tadına ondan sonra bakalım istersen," dedim.

Bana bir baş belasıymışım gibi baktı.

"Her neyse, Acosta davası ile ilgili notlarımın yerini sordu bana. Ben de her şeyin ona verdiğim dosyanın içinde olduğunu söyledim."

Bir nedenden dolayı Kline'ın ona inanmadığını söylüyordu.

"O an gerçekten çok sinirlenmeye başladım ve sanırım bazı şeyler söyledim."

O bir içki daha alırken ben boşlukları doldurmak için kendi hayal gücümle baş başa kaldım. Aklından geçen hangi düşünceleri söylemişti Kline'a?

Yutkundu, sonra bana baktı. "Sonra kovulduğumu söyledi." Yüzündeki bakış bu haberin ardından yaşadığını söylediği şaşkınlığın çok küçük bir miktarını yansıtıyordu sadece.

"Ona nedenini sordum, o da bana bunun İlçe Danışmalığı Bürosu'nun tavsiyesi olduğunu, hangi temele dayandığını şimdi söylemeyeceğini, daha sonra yazılı bir kâğıt alacağımı ama bugün saat beşten itibaren işime son verildiğini söyledi. Açıklama yok," dedi. "İnanabiliyor musun?"

Üzücü olan gerçek, inanabilir olmamdı. Modern işyerlerindeki iş güvenliği ölçüsü buydu. Lenore'ın kime başvurabileceğini tartıştık, ama bu sadece saniyenin milyarda biri kadar zaman aldı. Lenore'ın çalıştığı kurumda insanlar başkalarının zevkine bağlı olarak, devlet koruması altında olmadan çakşırlardı. İşe alınmalar ya da kovulmalar, seçilmiş başsavcının keyfine göre yürütülürdü. Kline'ın onu kovması için bir neden bulması gerekmiyordu. Ayrımcılık dışındaki her neden işini görürdü. Lenore mücadele etme niyetinin olmadığını söylüyordu. Uzun vadeli düşünülürse, muhtemelen en iyisi böyle

olacaktı. "Kendi başıma çalışma zamanı geldi," dedi.

Ona başarı şansının ne olduğunu, parası ya da müşterisi olup olmadığını sordum. Elinde hiçbir şey yoktu.

"Sana Tony'yi verebilirim bir müvekkil olarak," dedim.

"Evet, doğru. Tam ihtiyacım olan şey."

Sanının bütün bunlar içki muhabbetinden öte şeyler değildi. Ödeme günü gelip de finansal yükümlülüklerinin toplamını düşündüğünde başka fikirleri olabilirdi.

"Kline'ın Acosta dosyasından hangi bilgiyi istediğini anlayabildin mi? Neyin eksik olduğunu sanıyordu?" Belki Lenore'ın kovulması ile ilgili olabilirdi bu.

"Tanrı bilir," dedi Lenore.

"Notlarını istediğini söyledin."

Bana baktığında yüzü soru işareti şeklindeydi. En ufak bir ipucu yoktu elinde.

"Sonra ne oldu?"

"Tam bir dram," dedi. "Wendy, ofisimden topladıkları kişisel eşyalarımı doldurdukları karton bir kutu tutuşturdu elime ve Kline kapıdaki polise binadan çıkana kadar bana eşlik etmesini söyledi. Sanki bir suç işlemişim gibi."

Lenore yürüyor, mutfağı arşınlıyordu. Dağınık saçları ve elinde içkisi, olayı kafasında tekrar tekrar düşündükçe vücudundan buharlar yükselecekmiş gibi oluyordu.

"Acosta gibi bir sümüklüböcek yüzünden işimi kaybedeceğim hiç aklıma gelmezdi," dedi.

"Düşmanımın düşmanı," dedim ona.

"Kesinlikle. İki gün önce onun için bir kere daha düşünmezdim ya da kazanma şansı için beş kuruş bile yatırmazdım." Acosta'dan söz ediyordu.

"Ve şimdi adam küheylanına binmiş bir şövalye oldu çıktı," dedim.

"Ben o kadar uzağa gidemem. Ama sanırım birilerinin başına iş açabilir. En azından avukatları yapabilir bunu."

"Sence Kline mahkemede o kadar kötü mü?"

"O kadar," dedi "ve elindeki kanıtların hepsi aniden boka dönüşüverdi."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Kline dosyayı masamdan aldıktan ve bu işi tek başına yapacağını dünyaya ilan ettikten hemen sonra ses teknisyeni aradı. Kayıt cihazı. O gece Hall'un taktığı. Çalışmamış." Evime geldiğinden beri ilk kez gülümsüyordu. Yüzünde onda pek hoş durmayan kötü bir ifade vardı.

"Arıza mı yapmış, yoksa birisi mi kapatmış bilmiyorlar."

"Kapatılmış ha?"

"Bunu bir düşün" dercesine yüzüme bakıyordu. "Acosta. Lano ve birlik. Eğer yargıcın canına okumak isteseydin..." Cümleyi tamamlamayı bana bıraktı... Eğer polisler Cevizkafa'ya oyun oynadılarsa, onu temize çıkaracak ses kaydı da olmayacaktı doğal olarak.

"Bire-biri tercih edecekler muhtemelen," dedi Lenore. "Hall'un söylediklerine karşılık, yargıcınkiler."

"Bantta hiçbir şey yok muymuş?" diye sordum.

"Acosta'nın kısık sesinin ve Hall'un oldukça şehvetli bir merhabasının ötesinde hiçbir şey. Suç unsuru içermiyor tam olarak. Sonra da çatırtılar çuturtular. Başka bir şey yok."

Kalbimin göğsümün içinde sıkıştığım hissettim. Kürsüde Cevizkafa ile yirmi yıl daha.

"O zaman kızın sözüne karşılık onunki öyle mi?"

Başım salladı.

"Yeterli olabilir. O kız tanık kürsüsünde etkili olacak gibi." En azından ben öyle umuyordum.

Lenore bir elinin bileğini tutmuş, ters tarafa döndürmeye çalışıyordu.

"Binanın dışına çıkartılmadan önce bazı söylentiler duydum," dedi Lenore. "Bir anlaşmadan söz ediliyordu."

"Sakın bana anlatma."

"Suçlamayı daraltacaklarmış," dedi. "Ama ancak yargıçlıktan çekilmeyi kabul ederse."

İnfaz timi önünde kurşuna dizilen ama tüfeklerin kurusıkı doldurulduğunu anlayan adam gibi derin bir oh çektim.

"Teklifi reddetti," dedi. "Tanığı hukuki bir iş için ziyaret ettiğini söylüyormuş."

"Savunması bu mu?" dedim. "Neymiş o iş? Yatak döşek araştırması mı yapıyormuş? Tanık kürsüsünde şöyle söylediğini duyar gibiyim: -Ben sadece kadının üstünde yatıyordum ve yatakta bir delik açıp açamayacağımıza bakıyorduk-"

Lenore gülmüyordu. "Bunun biraz tuhaf olduğunu kabul etmen gerekir. Yargıç, poliste yolsuzluk ile bilgi edinmek için baskı yaparken, polis tarafından hazırlanan bir komplo sonucu yakalanıyor. Mahkemeye götürülmeden önce deliller ortadan kalkıyor."

"Sen ne düşünüyorsun peki? Onu uyarmak mı istiyorlar?"

"Kim bilebilir? Bütün bildiğimiz, olayın bir güvenilirlik yarışmasına döndüğü. Jürinin kime inanacağı meselesi," dedi Lenore. "Kürsüden uzaklaştırılma konusu temel alınarak."

Lenore Kline'ın yargıcın Kongre Ahlak Komitesi'ne vereceği yanıt konusunda Hukuki Sorumluluk Komisyonu'nun baskısına maruz kaldığını söyledi. Eğer sen cüppemin altında neler karıştırdığımı açıklamazsan, ben de senin cüppenin

altında neler karıştırdığını açıklamam.

"Acosta'nın kürsüden inmesini istiyorlar," dedi.

Islah edilmiş bir orospudan daha ikiyüzlüsü varsa, o da avukat olmuş bir yargıçtır.

"Hukuksal harakiri," dedim.

"Anlamışsın. Yargıtay'dan önce halka açık karışık bir oturum istemiyorlar," dedi Lenore. "Onlara göre, kendi kılıcının üstüne düşmesi daha iyi olacak."

"Hayal edebiliyorum "

Biz konuşurken çantasındaki çağrı cihazı ötmeye başladı. Bardağını bıraktı ve çantasının içindeki saç fırçaları ile mendilinin arasında o küçük siyah canavarı bulana kadar sıkı bir araştırma yaptı. "Elimden almadıktan tek şey," dedi. Çağrı cihazının eyalete ait olduğunu söylemek istiyordu.

Aletin küçük ekranında görünen numaraya baktı.

"Sevdiklerinizin ilgisi," dedi.

Sorgularcasına baktım.

"Tony'nin cep telefonu."

"Ona söyle, onunla konuşmam lazım."

Ben bunu söyler söylemez, Lenore sallanarak mutfak kapısının yanındaki duvar telefonuna doğru yöneldi. Onun güvenliği ile ilgili olduğumdan, oturması için bir tabure getirdim. Numarayı çevirdi. Birkaç saniye bekledi ve sonra: "Benim."

Bütün söylediği buydu. Hattın öteki tarafındaki ses konuşmayı ele aldı. Sanırım Tony'ydi. Tek taraflı bir konuşma oluyordu ve ben bakarken Lenore'ın yüzü sürekli değişiyor bir görünümden diğerine geçiyordu. Tam bir ilgisizlik içindeymiş gibi görünürken bir anda yoğun bir ilgi gösteriyordu. Ayın evreleri gibi.

"Şimdi neredesin?" dedi.

"Söyle ona, onunla konuşmalıyım." Dikkatini çekmeye çabalıyordum ama o bütün dikkatini hattın öteki ucundan anlatılanlara vermişti.

Lenore beni duymadı ve duvarda aslı duran not defterine bir şeyler yazdı.

"Nasıl oldu bu?"

"Başka kimler var orda?" Bir anlık duraksama.

"Başsavcı'nın bürosundan kimse var mı?" Seri biçimde sorular soruyor, karşıdakinin yanıtlamaya zamanı kalmıyordu. Karşı taraftaki her kimse, yanıtları bilmiyor gibiydi.

"Ne zaman olduğuna dair bir fikrin var mı?" O an uzun bir sessizlik oldu. Lenore'ın yüzünde katıksız bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Tanık var mı?"

Hattın ucundan uzun açıklamalar geldi. Lenore bu kez hiç not almadı.

"On dakika içinde orada olurum," dedi ve telefonu kapattı.

Artık bana değil de benim içimden ötelere, uzaklardaki başka bir âleme bakıyordu.

"Sorun ne? Tony mi?" diye sordum.

Başını evet anlamında salladı ama cevap vermedi.

"Nedir? Söylesene."

"Brittany Hail," dedi. Sanki transa geçmişti. Telefonda her ne duyduysa o yüzden ipnotize olmuştu sanki. Duvara boş boş bakarak konuştu.

"Cesedini bir saat önce bir çöp tankında bulmuşlar," dedi. Başsavcılık bürosunun arkasında.

Arabayı kaldırımın kenarına çektiğimizde, yarım düzine polis arabasını, polislerin geleneksel olarak hoşlandığı şekilde mavi kırmızı ışıkları açık park edilmiş bulduk.

Bir avuç serseri, Hamilton Caddesi'nin arkasındaki sokağın girişini kapatmış olan sarı şeridin dışında ayakta bekliyorlardı. Bu kasabanın neresinde olursa olsun, polislerin bu tip gürültülü eylemleri, evlerinde oturanların ve diğer yaşayanların ilgisini çekerdi hep. Ama burada, mahkeme binasının karşısında ve gecenin ortasında olayla ilgili görünenler, çorbacıdan çıkan birkaç mülteci ile parçalanmış battaniyelerinin altında titreyerek bekleyen, sokaktan uzaklaştırılmış bir iki ayyaştan ibaretti.

Şeridin ayırdığı bölgenin içinde bir grup üniformalı adam ve bir kadın vardı. Cinayet masasından bir dedektifi tanıdım. Yatağından apar topar kaldırılmış olmalıydı. Ayağında eşofmanları ve gri kazağı ile Knute Rockne[7] filmlerinden birinde gibi görünüyordu.

"İstersen, bırak da ben konuşayım."

Lenore benimle konuşurken bir taraftan işaretler kullanarak anlaşmaya çalışıyordu. Bir iki kadeh sonra kafayı bulanların yapacağı türden hareketlerdi bunlar. Benim neden burada olduğum belliydi. Tony aradıktan sonra Lenore'ın anahtarlarına el koymuş, kaldığım binadan bir kadını -komşum ve arkadaşım- Sarah üst katta uyurken ona göz kulak olması ve kanepenin üstünde biraz kestirmesi için ayarlamıştım. Lenore'ın araba kullanmasına izin veremezdim. Tam şu anda, içkili araba kullanırken yakalanmasından daha çok hiçbir şey mutlu edemezdi Kline'ı.

Tony Arguillo'yu sokağın otuz kırk metre ötesinde dolanırken gördüm. Alışık olduğu sarı şeridin içinde iyi görünüyordu. Biz istemediğimiz sürece bizi duyamayacak kadar uzaktaydı.

"Yanımdan ayrılma," dedi Lenore. Daha ben arabanın yanındayken onun caddeden geçerken çıkardığı topuk tıkırtılarını duydum. Peşi sıra sürüklenirken onu yakalamaya çalışıyordum. Arabalardan birinin altında kalmasını istemiyordum. Savcılık kimliği olmadığı için, Lenore, polislerin onun kovulduğunu henüz öğrenmemiş olduğu gerçeğine güveniyordu. Bu haberin sokaklara ulaşması en az bir gün sürerdi. Ben onu yakalayamadan o

üniformalılardan biriyle konuşmaya başladı.

"Memur Arguillo nerede?" Şartlara uygun olarak en emredici ama çok da tepeden bakmayan ses tonu ile konuşuyordu.

Tanıdık bir yüzdü adam için. Zaten çok yakından bakmamıştı ona. Memur omuz silkti. Lenore da bunu kabul edilme olarak algıladı. Bir an için adam ona engel olacak gibiydi. Sonra vazgeçmişti. Otorite ile oyun oynamaya gelmezdi ne de olsa.

"O da benimle," diyerek paltomun kolundan çekti.

Birkaç saniye sonra kendimi suç mahalline doğru, sarhoş olması bir yana, kanunen burada olmaması gereken bir kadını izlerken buldum.

Sokağın on beş metre aşağısında Tony başka bir polisle çene çalıyordu. Bizi görünce konuşmayı bıraktı ve arkadaşının yanından ayrıldı.

Bu gece Tony sinirli hareketler yapıyordu. Omzunun üstünden bakışlar, sokağın aşağısındaki çöp tenekesinin yanında bulunan diğer polislere endişeli göz atmalar. Sanki burada bizimle konuşurken yakalanacak olursa başının derde gireceğini biliyormuş gibi. Elimi sıktığı ve merhaba dediği halde, benim, kendi avukatının, burada bulunmasından rahatsız olmuşa benziyordu.

"Senin tek başına geleceğini sanmıştım." Bunu Lenore'a söylerken çok yakınındaydı ama ben de söylediğini duymuştum.

"Paul arabayı kullanmak istedi," dedi Lenore. Tony'ye soruşturmayı kimin yürüttüğünü sordu. Tony ona tanımadığım birinin ismini verdi. Sonra sokağın aşağısında elleri ile çöp yığınlarını eşeleyen tulum giymiş bazı adamları gösterdi.

"Kline buralarda mı?" dedi Lenore. İlk önce kendi güvenliğini garanti altına alacaksın tabii ki.

"Aramışlar. Genelde haber vermezler " dedi Tony. "Ama kızın bir dava tanığı olduğunu görünce işler değişmiş. Onu San Francisco'ya giderken yolda bir yerde yakalamışlar. Sabah bir toplantıya katılacakmış. Yani geri dönüyormuş,

yoldaymış."

"Öyleyse çok vaktimiz kalmamış," dedi Lenore. "Ne oldu?" diye bastırdı.

"Belki şurada konuşsak daha iyi olur." Şeridin öte yanını işaret ediyordu.

"Cesede bakmaya niyetimiz yok," dedi Lenore. "Sen bize ne olduğunu anlat biz de buradan gidelim. Cesedi kim bulmuş?"

"Bir serseri bulmuş bir saat kadar önce. Bölgede dolaşan devriye arabalarından birini durdurmuş."

Tony bize Lenore'ı aramadan önce hiç vakit kaybetmediğini ve ilk olarak kendi devriye arabasında cesedin bulunduğuna dair bilgisayar mesajını aldığında aradığını anlattı. Devriye arabalarında nazik konularda yapılan haberleşmelerin başkalarının kulağına gitmesini engellemek için artık bilgisayar iletişimi kullanılıyordu.

Tulum giymiş iki polis memuru en nefret edilen işi üstlenmişti. Çöp tankının için girmiş, bulduklarını dışarıda onları yığınlar halinde dizen arkadaşlarına aktarıyorlardı. Her saniye, çöp tenekesinin içinden gelen ışık yansımalarını görüyordum. Kanıt olabilecek şeylerin resimleri çekiliyordu.

İki dedektif beyaz bir çarşaf ile örtülü olan yığının yanında yan yana duruyordu.

Ortalıkta belirgin kan izine rastlanmıyordu.

"Bir şey görmüş mü şu evsiz adam?" diye sordu Lenore.

"Cesedi kimin çöpe attığım mı?" dedi Tony. Başını salladı. "Adamımız, elindeki kesekâğıdına ve içindeki şişeye öyle dalmış durumdaymış ki, hiçbir şey görmemiş. Hiç dikkat etmediğini söyledi."

"Belki de korkmuştur," dedi Lenore.

"Bu adam korkuyu çoktan unutmuş."

"Nasıl bulmuş cesedi?"

"Dalga mı geçiyorsun? Tony yan yan baktı Lenore'a. Metal bir çöp kutusu, başının üstünde dam ve dört duvar. Rüyalar caddesi. En az yarım düzine evsiz serseri her gece burada uyuyor.

Çöp kamyonları kutuları alıp aynı gün boşaltıyor. Mükemmel bir yer.

"Ama bugün içi boş değilmiş çöp kutusunun," dedim.

"Hayır." Tony çekinerek bana baktı. Sanırım, büyük olasılıkla Gus Lano, ona benim persona non grata[8] olduğumu ve artık güvenilir biri olmadığımı söylemiş, öğütler vermişti.

"Cesedi burada çöpe atılmış olarak mı bulmuş? Şok yaşamış olmalı," dedim.

"Ceset paketlenmişti." Tony sanki bir insanın öğlen yemeği çantasındaki sandviçi tanımlıyordu. "Battaniyeye sarılmış. Adamlar kemirgenler gibi atlamışlar üstüne." Bu metal kutuları evleri olarak kullanan evsizlerden söz ediyordu.

"Battaniyeyi gördüğünde belki de bir hazine bulduğunu sandı," dedi Tony. "Şansımız varmış ki, bize haber vermeden önce onunla birkaç gece beraber yatmaya kalkmamış."

Tony'nin aşağı tabakadakileri fazla düşünmediği belliydi.

"Nasıl ölmüş?" diye sordu Lenore.

"Boğazı sıkılarak öldürülmüş olabilir. Gırtlağında bazı izler var. Adli tıp henüz bir açıklama yapmadı. Ayrıca kadın yarı çıplakmış," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Üstünde bir külot ve keten bir üst varmış. Başının etrafında turban gibi sarılmış küçük bir havlu bulundu.

"Saçlarını mı yıkıyormuş acaba?" dedi Lenore. "Belki dışarı çıkacaktı, ya da yatmaya hazırlanıyordu.

Arguillo kaşlarını kaldırdı ve başını hafifçe yana eğdi. "Nasıl istersen öyle

yorumla" der gibiydi.

"Cinsel saldırıya uğradığına dair delil var mı?" dedi Lenore.

"Senin tahminin," dedi. "Yarı çıplak bir kadın, çöp kutusuna atılmış. Genç ve güzel. Ben olsam bunu da düşünürdüm. Ama yine de adli tıp bir açıklama yapana kadar beklesek daha iyi olur. "

Tony, Lenore'ı yanına çağırdı. Özel bir şey söyleyecekti galiba.

"Bir dakikan varsa seninle yalnız konuşmak istiyorum," dedi. Onu sokağın bir köşesine götürdü. Konuştukları yerden onları duyamıyordum. Bir süre konuştular. Sadece Tony'nin konuştuğu bir monolog değildi konuşmaları. Bir an Lenore'ın şaşırdığı açıkça belli oldu. Bunu Tony'nin daha heyecanlı tavırları izledi. Sonra sesleri duyabileceğim kadar yükseldi ve benden yana baktılar ikisi de. Sonunda Lenore konuşmayı bitirdi. Uzaklaşırken Tony'yi orada bıraktı. Lenore geri döndüğünde yüzü kül rengi olmuştu. Tony'nin muhtemelen cinayetle ilgili birkaç korkunç ayrıntıdan daha bahsettiğini düşünüyordum. Herkesin duymasının iyi olmayacağı türden detaylar.

"Şu anda bize anlatabileceği daha fazla bir şey yok." Bu Lenore için küçük bir beyaz yalandı. Gitmemizin zamanı geldiğini söylüyordu aslında.

"Sana bildiklerimi hepsini söylemeye çalıştım," dedi Tony ardından.

'Tamam," dedi Lenore.

"Davayı sen alırsın sanmıştım," dedi.

"O biraz şüpheli," dedi Lenore. Ona kovulduğunu söylememişti. Biraz daha kandırmaca.

Tony bizimle beraber arabama kadar yürümeye başladı.

"İlgileneceğini biliyordum," dedi. "Acosta meselesinde onunla çalışmıştın. Çok kötü bu. İyi bir kızdı o." Tony'nin gözleri yaşarmıştı. "Bunu her kim yaptıysa bulacağız. Polis kuvvetlerinde çok adam tanırdı. Hepsi ava çıkacak, her taşın altına bakacaklardır." Tony'nin takıntısı da buydu. Yine polislerin kendi başlarının çaresine bakacaklarını hatırlatıyordu.

Tony'nin yüzünün ayrıntıları aniden sokağa giren büyük ve siyah bir arabanın güçlü farlarından gelen şiddetli ışığın parıltısı içinde kayboldu.

"Sizi haberdar ederim," dedi ve sokağın aşağısındaki ekibe doğru yürüdü.

"Hey. Konuşmalıyız," dedim.

"Tamam. Sonra."

"Şimdi gitmemiz gerekiyor," dedi Lenore. Tekrar koluma yapıştı ve şeride doğru geriledik. O sırada uzun ve narin bir gölge arabanın arkasından peşinde kuyrukluyıldızın kuyruğu gibi sürüklediği üniformalı adamları ile birlikte çıktı. Coleman Kline gelmişti.

* * *

"Görmem gereken bir şey var," dedi Lenore. "Dön buradan."

Ben evime dönerken Lenore başka bir yola sapmamı istiyordu. Geç olmuştu ve benim Sarah'm vardı. Ona bunu söyledim ama o sadece bir dakikamızı alacağını söyleyerek ısrar etti. Harris'den aşağı doğru şehrin aşağısından uzaktaki bölgeye, şehirlerarası yola doğru gösterdiği yönde ilerledim. Ona Tony ile tartıştıkları şeyin ne olduğunu sordum.

"Şimdi söyleyemem," dedi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin. Sonraki kavşaktan sola dön."

Söylediği gibi yaptım. Ben sürerken o da yol kenarlarında yazdı adres levhalarını kontrol ediyordu. Birkaç saniye sonra yaşlı bir karaağacın altında durmamı istedi. Kocaman bir ağaçtı. Milyonlarca kargaya ev sahipliği yapıyordu. Cadde kargaların dışkı bombardımanı yüzünden dalmaçyalı bir havaya bürünmüştü.

Burası, o eski, yüzyılın başlarından kalma evlerin olduğu mahallelerden biriydi. Birçoğu daha iyi günler görmüştü mutlaka ve bir zamanlar her yıl şehri

basan sel yüzünden yükseltilmişti. Binaların temelleri artık çürümüş olan tahta ve metal işlemelerden yapılmış ön yüzeylerin ardında gizleniyordu. Birkaç bina ve bir ya da iki tane dörtlü blok vardı. Bunlar 1960'larin sonlarında ya da 1970'li yılların başlarında, şehir kültürel bir atılım içindeyken, suç ve beyaz göç[9] Amerikan şehirlerinin kalbine bir kazık çakmadan önce yapılmıştı.

Üç adam ya da çocuk, tam olarak göremiyordum... Köşede, motoru çalışan ve park lambaları açık bir arabanın içindeki birisi ile konuşuyorlardı. Gece ticareti.

Ben ağzımı açamadan Lenore'ın kapısı açıldı.

"Nereye gidiyorsun?"

Yanıtı çarpılan bir kapı oldu. Caddenin karşısına yöneldi. İzlemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Ben arabayı kilitlerken, Lenore dar bir yoldan dörtlü bloğun alt katındaki karanlık bir geçide girerek gözden kayboldu. Tam zamanında dönüp bakmış olmasaydım onu bütünüyle kaybedecektim. Onu izledim.

Karanlıkta, birisinin ön bahçesinin çaldıklarının derinliklerinde onu göremez olmuştum ama çantasındaki anahtarları ararken çıkardığı şıngırtıları duyabiliyordum.

"Ne yapıyorsun sen yahu?"

"ssşşşşşt."

"Kim oturuyor burada?"

"Susar mısın lütfen?"

O anda birdenbire mürekkep hokkasındaki Tinkerbell[10] gibi donuk bir ışık demeti belirdi. Lenore aradığı şeyi bulmuştu. Anahtar halkasındaki küçük bir kalem fener. Yaklaştım.

"Umarım bu iyi bir arkadaşındır," dedim. Saatime göz attım. Karanlıkta parlayan kadranında saatin neredeyse bire geldiğini gördüm.

Lenore ön kapının tokmağı ile uğraşıyordu. Elindeki mendili gördüğüm anda içim korku ve endişe ile doldu. İçinde bulunduğumuz anın ciddiyeti kavradığımda yüzüm kireç gibi beyazlaşmış olmalıydı. Kapı mandalının tıkırtısını duyduğumda karanlık sezgilerim burada kimin yaşadığını söylüyordu bana.

Böyle bir semtte insanın kapısını kilitlemeden bırakması, ateş yemek ya da kılıç yutmak gibi az rastlanan tuhaf bir durumdu.

"Şanslıyız," dedi Lenore.

Nasıl bir şanstı bu, bilmiyordum.

Lenore kapıdan içeri süzüldü ve beni de ardından içeri çekti.

"Burada olmamamız gerekir," dedim ona.

Yine susturdu beni. Parmağını dudaklarına götürürken mendili ile tutarak kapıyı kapattı. Sirenler duyuyor, kırmızı ışıkları görüyordum.

"Bunu anlamaları fazla sürmez," dedim.

"Burada çok kalmayacağız."

"Hiç gelmemeliydik."

"O zaman git arabanın içinde bekle," dedi. Karanlıkta tek başıma kaldım. Lenore giderken soluk fener ışığını da beraberinde götürmüştü.

Bir an için karanlıkta ardından giderken çarpışan arabalar gibiydik.

"Ellerini ceplerinde tut," diye fısıldadı.

"Sarkıntılık etmek istemedim. İnan bana."

"Ben parmak izi bırakmandan endişeleniyorum," dedi.

'Tamam."

Bilimdeki müthiş gelişmeleri düşünüyordum. Acaba ayakkabılarımın deri tabanının bıraktığı DNA izlerini bulabilirler miydi? Aslında böyle bir yerde endişelenmeme gerek yoktu. Yerde yığınla pislik vardı ve dikkatli olursam üstlerine basmayabilirdim.

Ergenlik döneminde öğrenilen kadınlarla ilgili değişmez bir kural vardır: Kadın ne kadar güzelse, yaşadığı ev o kadar dağınık olur. Burası, yemeğinizi döşemenin üstünde yiyebileceğiniz yerlerden biriydi. Çünkü tabaklar daha pisti.

Caddeye bakan öndeki pencereden içeri ışık giriyordu.

Böylece, mutfak zeminine saçılmış kâğıtları ve birinin yemeğinin artıklarıymış gibi görünen, kâğıtların üstüne dökülmüş küflü yoğurdun kutusunu görebildim. Lavabo, tabaklar, kaplar ve tavalarla doluydu ve ortalık hurdalıktan daha karışıktı. Sandalyelerden biri ters dönmüştü ve mutfağın girişini kapatıyordu. Bu yüzden, biz de en kolay yolu izledik ve salon olduğunu sandığım odaya doğru holden geçerek ilerledik. Burada sadece karmaşa yoktu. Her şey parçalanmıştı. Yıkım vardı.

Çerçeveli bir resim yerde duruyordu. Duvardan çekilerek alınmış, camı parçalanmış, sadece kırılmış ve eğrilmiş çengeli kalmıştı. Salona girdiğimde metal ve camdan yapılmış masanın yanındaki halının üstünde çamura benzeyen şeyler gördüm, ev bitkisinin toprağı gibi. Yerde biraz yeşillik ve halıda kumun üzerindeki yağ gibi görünen daha büyük bir leke vardı.

Bir süre sonra gördüğümüz bu karışıklığın günlük yaşamın alışılmış kaosu olmadığını düşünmeye başladım. Bütün bunların tek bir anlamı olabilirdi. Brittany Hail burada, kendi evinde öldürülmüştü.

Lenore tekrar kıpırdayabilene kadar birkaç saniye geçti. Sonunda enkazın arasından yürüdü. Fenerinin ışığı metalin pırıltısını yakaladı. Altından yapılmış bir şey, zemindeki bitki toprağı tarafından kısmen örtülmüştü. Fenerini daha iyi bakabilmek için yaklaştırdı. Işıkta halıdaki lekenin parlak, nemli ve kırmızı olduğunu gördüm. Kahve masasının keskin metal kenarındaki henüz tam olarak pıhtılaşmamış benzeri sıvıyla uyuşuyordu. Bir saat sonra, belki daha az zaman sonra, delil teknisyenleri burada çekirgeler gibi sürünüyor olacaklardı. Lenore'a söyledim bunu.

"Haklısın," dedi. "Burada olduğu içime doğmuştu."

"Kâhinlik harika bir şey," dedim. "Şimdi gidelim."

"Hole de bir baksaydın," dedi.

"Sanırım gitmeliyiz."

"Sadece bir bak. Bunu yapan çoktan gitmiştir."

Onun dediğini yapmak, onunla tartışmaktan daha kolaydı. Hem bu şekilde komşuların dikkatini de çekmemiş olurduk. Bu yüzden dediğini yaptım.

Hol karanlıktı ve sadece yerdeki bir prize takılı küçük bir gece lambası ile aydınlatılmıştı.

Sonunda her biri bir tarafta iki açık kapı vardı. Aralarında içinden ışık sızan banyo yer alıyordu. Hızlı fakat dikkatli olarak holü geçtim. Kapılardan biri birkaç santim kadar aralık duruyordu. Dikkatle etrafa baktım ve kapının aralığından içeri göz attım. Duvarda yükseğe asılı bir raf gördüm. Bir çeşit dolaptı burası, küçük ve karanlık. İlerledim. Apartmanın önündeki oda, caddedeki adamlara baktığım, Hall'un yatak odasıydı sanırım. Yatağın çarşaflan çıkarılmıştı ancak firlatılmış yastıklar ve kayıp battaniye dışında her şey yerli yerinde gözüküyordu. Köşe'deki dolabın kapısı kapalıydı. Holün karşısındaki öteki odaya bakmak için döndüm. Bu farklı bir öyküydü. Bu odada daha küçük başka bir yatak vardı. Küçük bir çocuğun dağınıklığı. Bebekler, plastik oyuncak parçaları, küçük bir çocuğun kurabileceği çıt çıt oyuncaklar ve tahta bloklar. Yatağın üstünde pembe bir yatak örtüsü vardı.

Minik bir kızın odasıydı burası. Ama ondan hiç iz yoktu. Yavaşça yatağın öteki yanına baktım ama kimseyi göremedim.

Hole geri döndüm. Lenore hâlâ salonu araştırıyor, delillere dokunmamak için adımlarını çok dikkatli atıyordu.

"Bir çocuğu olduğunu bilmiyordum."

"Küçük bir kız çocuğu," dedi Lenore.

"Nerede peki?"

"Başkasının yanında," dedi. "Dedesi ile anneannesi."

"Nereden biliyorsun?"

"Mutfakta bir not gördüm."

Ben holdeyken o burada her şeye burnunu sokmaya devam ediyordu.

"Çok güzel. Hadi, artık bu cehennemden çıkalım."

"Geldiğimiz yoldan," dedi. "Hiçbir şeye dokunmamalıyız. Dikkatli ol."

Tam geri dönmeye hazırlanırken birdenbire ışıksız kaldım. Lenore yemek odasına ve ardındaki mutfağa doğru gitmişti.

"Nereye gidiyorsun?"

"Kapıda buluşalım," dedi.

Lenore ile tartışmak boşunaydı. Bizi ön kapıya ve bir an önce arabamıza geri ulaştıracak her şey benim için iyiydi. Kendi adımlarımı izledim. Üç saniye sonra mutfağa ulaştığımda karşı kapının önünde duran Lenore'ı gördüm. Kapıdan içeride duvara asılı duran büyük bir takvimi inceliyordu. Sırtı bana dönüktü.

"Gidelim." Sesim onu daldığı düşüncelerden çıkardı. Lenore böyle bir durumda kurbanın sosyal programım kontrol edebiliyordu.

Yoğurdun üstünden dans edercesine geçti. Kâğıtlara basmadı ve mendilli eli ile yolu kapayan sandalyeyi tuttu. Yavaşça yana kaydırıp yolu açtıktan sonra mümkün olduğunca doğru biçimde tekrar eski konumuna getirdi. Bu arada ben de kapıya ulaşıp dışarı çıktım. Lenore da tam arkamdaydı. Kapıyı kapattı ve caddeyi geçip karşıda duran arabama doğru yürüdük. İçine girdik, ben tek kelime etmeden ve hiç vakit kaybetmeden iki blok öteye sürdüm arabayı.

"Eğer komşulardan biri bizi gördüyse, dua edelim de iyi çalışan bir saatleri olsun," dedim. İki kişi bir cinayet kurbanının dairesinde maktulün cesedi polislerle çevrili bir sokakta yatarken hırsız gibi dolaşmıştık.

Sonra beynimi kemiren soruyu sordum. "Bütün bunlar ne anlama geliyor?

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani kadının dairesine bu şekilde girmemiz."

'Tony, kadının yaşadığı yerde öldürüldüğünden şüphelendiğini söylemişti," dedi.

"O zaman Tony gelip baksaydı ya," dedim.

"Tony beni aradığında nerede yaşadığını araştırıyorlardı. Ellerindeki adres eskiymiş."

"Sen nereden biliyordun adresini?"

"Onunla ofiste yaptığım görüşme sırasında dosyadan okumuştum." Ne hafıza ama.

"Ve sen bunu onlara söylemedin."

"Artık o insanlar için çalışmıyorum." Bunu söylerken gülümsüyordu. İkimiz birden gülmeye başladık. Sinirlerimiz boşalmıştı.

Ölümün nasıl gerçekleştiğine dair tahminlerde bulunuyordu. Bir mücadele olduğu belliydi. Hail düşerken başını masaya mı çarpmıştı yoksa başka bir darbe yüzünden mi ölmüştü?

"Neden birisi cesedi taşısın ki?" dedim.

"Kim bilebilir?"

Eğer kendi dairesinde öldürüldüyse ve bütün deliller orada kaldıysa, onu taşımak hangi amaca hizmet ederdi? Bunu yapmak avantajdan çok risk getirirdi.

"Ve neden kapı kilitli değildi?"

"Bazı insanlar iyi niyetli olurlar," dedi Lenore.

"Yalnız yaşayan bir kadın mı?"

"Ben de daha da iyisi var," dedi Lenore.

"Neymiş o?"

"Neden bir davada aleyhinde tanıklık yapacağı adamla buluşacaktı?"

Lenore'a bakışım soru işaretleri ile doluydu.

"Takviminde," dedi Lenore," bir not gördüm. Bu gün öğleden sonra dörtte Acosta ile randevusu varmış."

BÖLÜM 6

ÇOCUK OYUNCAĞI," dedi Tony Arguillo.

Bu öğleden sonra Tony, güven doluydu. Bütün mermiler ateşlendikten ve kader sizde ölümsüz olduğunuzu düşündüren duygular bıraktığında hissedilen türden bir güvendi bu.

Arguillo'nun anlattığına göre, bu sabah karşısına çıktığı büyük jürinin infaz timinin bütün silahları tutukluk yapmıştı. Benim için durum karanlıktaydı. Avukatlara, büyük jüri odasının kapalı kapıları ardında müvekkillerine eşlik etme izni verilmiyordu.

Tony hakkında soruşturma açılıp açılmayacağını öğrenme talebim olmuştu ve bu aşamada bana söyledikleri, neler bildiklerini biliyordum, bunun olmayacağıydı. Elimize geçen, bir tür şartlı muafiyetti. Tony'nin ifadesini onu suçlamak için kullanamayacaklardı. Bununla birlikte, başka tanıklardan elde edilecek bilgiler geçerli olacaktı.

Tony ofisimdeki kanepeye yerleşti, ayaklarını yukarı kaldırdı, ellerini başının arkasında birleştirdi. Zafer kazanmış bir adamın huzurlu görünümüydü bu.

Bende, çocukluğundan beri her türlü koşulda serinkanlı, gerektiği zaman da

sert davranmaya çabalamış birisi izlenimi bırakmıştı. Geliştirdiği davranış biçimi onu kurttan ziyade çakala benzetmişti. Eminim, kendini bir alçak olarak düşünüyordu. Sadece iyi polislerin olduğu biçimde kötü adam. Kötülüğün suratına tüküren kirli Tony.

"Sakatlık yoksa faul de yok." Bunu söylerken yüzünü buruşturdu.

"Bizim çocuk ne yöne gideceğini ya da ne soracağını bilmiyordu," dedi. Onu sorgulayan Coleman Kline'dan söz ediyordu.

"Çayırda dolaşmak gibiydi," dedi Tony. "Golü attık." Eğer zaferin akla çabucak geliveren başka konserve tanımları olsaydı, Tony hepsini kullanırdı. Bunlar, Acosta'nın yüzünden bir aydan fazla süredir terden her tarafını sivilceler basmış bir adamın sözleriydi.

Bana Coleman Kline'ın jüri önündeki performansını beğenmediğini söyledi. Ben daha tarafsız bir değerlendirmeyi beklemek istiyordum.

"Çok beceriksiz. Porselenci dükkânına girmiş boğa gibi." Adamı tanımlamak için kullandığı karışık mecazlardı bunlar.

"Bu iyi, sen gerçeği söylediğin sürece," dedim.

Bu ülkenin hapishaneleri, ciddi bir suç işlemek akıllarına gelen en son fikir olan, çoğunlukla neşeli aptallar olarak tanımlanabilecek Çarlilerle doludur. Bu adamlar şimdi hapishane avlusunda volta atarak yılları sayıyorlarsa, nedeni adaleti engellemeleri ya da bir dostları için yalancı tanıklık yapmış olmalarıdır. Tony'nin, Lano ve sürüsünü korumak için ne kadar ileri gidebileceğini merak ediyordum.

"Temel konuların ötesine geçmedi, defterlere hiç değinmedi," dedi. Sendikanın kayıtlarından söz ediyordu. Bu defterler gizemli bir biçimde ortadan "hop" diye kaybolmuştu. Büyücülük. Gus Lano'nun her soruya bulduğu yanıt.

"Doğru soruları soramazlarsa kıçını kaptırman mümkün değil," dedi Tony.

Bu ifadenin altında yatan gerçek şuydu: Eğer doğru sorular sorulacak olsa kıçını pekâlâ da kaptırabilirdi insan.

Müvekkilim bu gerçekten rahatsız olmuşa benzemiyordu. Bana zaferinden daha fazla söz etmek istiyordu. Ama onu durdurdum. Ben gerçekleri, ona sordukları özel konuları öğrenmek istiyordum ve elimde kalemim masamda not defterimin üstüne tünemiş, bekliyordum.

"Zaferimizi ilan etmek için mahkeme tutanaklarının gelmesini bekleyebiliriz," dedim. "Eğer şanslıysak hiç gelmez."

Haftalar, hatta aylar sürebilirdi bu. Büyük jüri tutanakları mühürlenir ve suçlamalar belirlenmeden önce halka ve tanıklara açıklama yapılmazdı. Eğer şanslıysak konuyu ört bas edecekler, iki tarafı da suçlamaya yetecek delil bulunmadığına karar verecekler ve hiçbir tutanağın yayınlanmayacağını açıklayacaklardı.

"Peki," dedi. Onun gösterisinin üstüne yağmur yağdırdığım için, Tony'nin neşeli hali aniden geçti. Bana küçük bilgi parçaları vermeye başladı. "Bir sürü konu dışı soru sordular," dedi.

Gerçeğe bağlı kalıp kalmadığını öğrenmek için tekrar bastırdım.

"Çok fazla endişeleniyorsun," dedi. Bu konuda diretmemden alınmışa benziyordu. Bunu onun onurunu sorguladığım için mi yoksa Tony'nin gerçeği sadece sıkıntı veren bir olgu ya da rahatsızlık olarak görme eğiliminde olmasından dolayı mı yapıyordum, bilmiyordum.

"izci yemini." İki parmağını bükülmüş şekilde kaldırdı. Acaba içerdeyken bu parmaklar çapraz mı duruyordu diye düşündüm. Hall'un cesedinin bulunmasından bu yana yaklaşık bir hafta geçmişti ve otoriteler konuya açıklık getirecek çok az şey açıklamıştı. Lenore ve ben günlerdir, o gece apartmana girdiğimizin kokusunu alacaklar diye korku içinde bütün gazeteleri okuyorduk. Köpeğini gezdiren bir komşu ya da işemeye kalkmış uykusuzun biri, tuvaletin penceresindeki çatlaktan yüzümüzü görmüş olabilirdi. Ama söyledikleri doğruydu: Tanrı geri zekâlıları koruyordu. Aptalca maceramız fark edilmemişti.

Hiçbiri beni şaşırtmayan bir yığın konuşma yapılıyor, tahminlerde bulunuluyordu. Gazeteler, Acosta'nın fuhuş davası ile kurban arasında bağlantıyı çoktan kurduğundan, basının tümü, kadının ölümünden kimin

kazançlı çıkacağı konusuna odaklanmış, sürüyle teori üretiyordu. En belirgin aday yargıçtı.

Polisler, cinayetten bir gün sonra Acosta ile konuşmaya çalışmışlardı. Bana söylendiğine göre, yargıç konuşmayı reddetmiş ve olay anında başka yerde olduğunu kanıtlamaya kalkışmamıştı. Onlara kızın takviminde gördüğüm nottan söz ederek gazetecilik denen o büyük çelik fırının ateşini yakabilirdim. Adamdan nefret ediyor olmama ve elimde Hall'un takviminden aldığım bilgi olmasına rağmen, Acosta'nın cinayet işleyeceğine inanmakta güçlük çekiyordum.

"Neden Gus Lano'ya bürodaki görüşmemizden söz ettin?" diye hiçbir uyarıda bulunmadan küt diye sordum. Şaşırtma genellikle gerçeğe giden en iyi yoldur.

Sorum karşısında biraz geriledi. Kaşlarını kaldırdı ama soğukkanlı olmaya çalışıyordu.

Huzursuz olmuştu ama inkâr etmedi. Soruyu düşünürken kafasını kaşıdı.

"Bütün konuştuklarımızı biliyor," dedim.

"Belki bir ruh çağırma tahtası vardır," dedi. "Gus büyücülükle, kara büyü ile şeytanla, bütün o saçmalıklarla ilgilenir." Güldü.

Şeytan olan Gus'dı, sadece Tony bunu bilmiyordu.

"Biraz düşüneyim," dedi. Yaptığım suçlamadan fazla rahatsız olmamıştı, hâlâ koltuğuma yayılıyordu. Ayaklarını yastığın üstüne koydu.

"Onunla konuştuğumu hatırlamıyorum."

Eğer bu açıklama büyük jürinin önünde anlattığını söylediği gerçeklere bir örnek ise, Tony yatay çizgili hapishane üniformasını prova etmeye başlamış demekti.

"Gus'ın birçok kaynağı vardır," dedi. "Hem ne zararı var? Büyük jüri yanlış yere bakıyor. Dediğim gibi, sakatlık yoksa faul de yok."

Bu kadarı da fazlaydı artık.

"Bak," dedim. "Bu bir güven sorunu. Yani benim sana olan güvenim."

Sinirli olan benmişim gibi serinkanlı biçimde sırıttı.

"Taraflardan biri bütün konuştuklarımızı dünyaya yayınlarken avukat-müvekkil ilişkisini sürdürebilmek çok zor."

"Gus ile konuşmak dünyaya yayın yapmak sayılmaz," dedi. Tony'nin itiraflarla ilgili öğrenmesi gereken çok şey vardı. Tam şu anda bir itirafta bulunmuştu çünkü. "Sorun nedir?" dedi.

"Tek bir şey," dedim. "Bu yüzden aramızdaki ayrıcalıklı ilişki ortadan kalkabilir."

İlk defa bana dikkatle baktı. Anlamamış gibiydi. Ben de açıkladım.

"Bizim bütün konuşmalarımız ayrıcalıklıdır. Devlet, avukat-müvekkil ilişkisi çerçevesinde konuştuğumuz şeyleri açıklamam için beni zorlayamaz."

Mutlu bir bakış. Bu hoşuna gitmişti.

"Eğer sen de başka birine açıklamazsan," dedim. "O zaman onlar da beni sıkıştırabilir ve bana anlattığın her şeyi tek tek anlatmam için beni zorlayabilirler."

"Ya." Ciddileşti. Ama hâlâ kıpırdamıyordu.

"Evet." Tony söylemek istediğimi anlamıştı. Bana açıkladığı, çoğu küçük boşboğazlıklar olan bilgiler nedeniyle suçlanamazdı ama işinden koyulabilirdi. Suç işlemek ile yetki dışına çıkmak arasında büyük mesafe olmasına karşın, bir polisin mesleğini yutabilecek kadar derin bir darboğazdı bu.

"Şüphesiz, Gus'ın senin hakkında benim bilmediğim şeyleri zaten biliyor olması olasılığı her zaman mevcut."

Söylediklerim doğrudan etki yaptı ve Tony sonunda olduğu yerde döndü ve doğruldu, ayaklarını yere sıkı sıkı bastı. "Sor hadi ne soracaksan," dedi.

"Zack Wiley ismi sende bir şeyler çağrıştırdı mı?" diye sordum.

Bakışından cevabının evet olduğunu anladım.

"Hatırlarsan, memur Wiley geçen yıl bir uyuşturucu baskınında ölmüştü. Bana senin de orada olduğunu söylediler. Sonradan memuru öldüren silah olduğu belirlenen silahla çıkagelmişsin. Ayrıca bana söylediklerine göre, o özel silahla ilgili bir sorun varmış. O silah, bölüme kayıtlı malzemeymiş ve daha önce işlenmiş bir suç sırasında ele geçmiş.

Arguillo derin bir çukura düşmüş gibi baktı. Öyle bir bakıştı ki, sanki kırmızı bir lamba başımız dertte diyerek yanıp sönüyordu.

"Hasiktir," diyebilirdi, ama buna gerek yoktu. Gözlerinden okuyabiliyordum.

"Bu sabahki sorguyla ilgili bana anlatmadığın bir şey var mı?"

"Çok önemli değildi. Konu dışıydı," dedi.

Hatırı sayılır bir sessizlik oldu. Kafasında bu sabah verdiği ifadeyi ve ona sorulan soruları tekrar düşünürken yanan kauçuğun psişik kokusu duyuldu. Coleman Kline, Tony'nin düşünebileceğinden çok daha sinsi biriydi.

"Bana üç sene önce Doğu Bölgesi'nde olan bir soygunla ilgili sorular sordu ve benim de çağrıya yanıt verip vermediğimi öğrenmek istedi," dedi. "Elinde hiçbir şey yok."

"Çağrıyı yanıtladın mı? Gittin mi o soygun bölgesine?"

'Tam hatırlamıyorum," dedi. "O kadar eskiyi anımsamam zor. Günde bir düzine çağrı yapılır. Ayda altı ya da sekiz soygun olur. Eğer kimse vurulmamışsa sonradan düşününce tek tek hatırlayamazsınız, hepsi birbirinin aynısıymış gibi gelir."

"Silah oradan mı gelmişti?" diye sordum.

Yüzünde kabul etmekle emin olmamak arası bir ifade vardı.

"Sen silahı nasıl öğrendin?" dedi.

"Şehrin yarısı silahı biliyor," dedim.

"Ne söylemeye çalışıyorsun sen?"

"Söylemeye çalıştığım şu: Jüri soruşturması, başlangıçtaki kapsamından daha tehlikeli bir aşamaya doğru ilerleyebilir."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, Tony'nin serinkanlı, aldırmaz tavrı sıcak güneş altındaki buz gibi erimeye başladı.

BÖLÜM 7

KADIN, TAHMİNİME GÖRE, ELLİLİ YAŞLARININ başındaydı. Saçları koyuydu ve makyajı yer yer dağılmış da olsa cazibeli sayılırdı. Belki de bu sabah buraya gelirken aceleyle çıkmıştı evden.

Topuklu ayakkabıları, koyu renk eteği ve ipek spor ceketinin altındaki beyaz gömleği ile güzel giyimli bir kadındı. Boynundaki mavi eşarp, elbiseleriyle uyumluydu. Alnında ve yanaklarında, tahminime göre yakın zamanda gergin günler geçirdiği için oluşmuş, hafif kırışıklıklar vardı.

İsmi Lili'ydi. Lenore onu tanıştırırken sadece ilk ismini söylemişti. Neden burada oldukları bana söylenmediği için havadaki ticaret kokusunu seziyordum. Paralı bir müvekkil ve Goya adında aç bir avukat.

"Ofisini kullanmamda bir sakınca olmadığını düşündüm," dedi Lenore.

"Benim ofisim senin de ofisin sayılır," dedim. Özel konuşabilmeleri için çıkmayı önerdim. Harry ile benim, holün sonunda boş fakat mobilyasız fazla bir odamız vardı ve Lenore ile ofisin paylaşımına dayalı bir ilişkimiz olabileceğine dair konuşmuştuk. Lenore bu konuyu düşünecekti.

"Birkaç dakikalığına kütüphaneyi kullanabilirim," dedim Lenore'a.

"Gerekli değil," dedi. Konuşurken köpüklü kahvesini yudumluyor, fincanın kenarında yuvarlak kırmızı dudak izleri bırakıyordu. "Tavsiyene ihtiyacım olabilir."

Devlet savcılarının ilgilenmediği konular olan ücretler giderler falan gibi pratik konularla ilgili olabileceğini düşündüm. Ama yine de pohpohlanmaktan hoşlanmıştım. Benim mi? anlamında bir hareket yaptım.

"Eğer yardımcı olabilirsem," dedim.

"Kocanız, o burada mı?" Lenore kadına döndü. İş konuşuyordu.

"Az sonra burada olacak, arabayı park etmesi gerekti. Geç kalmak istemiyordu."

"Eminim ikiniz de çok zor günler geçiriyorsunuz," dedi. Lenore.

"Hayal bile edemezsiniz," dedi kadın. "Kocam bütün bunlar ailemize zarar verecek diye endişe ediyor, özellikle iki kızımıza, eğer tutuklanacak olursa."

"Çocuklarınız küçük mü?" diye sordu Lenore.

"Hayır. Hayır. Evliler. Kendi çocukları var," dedi kadın. Çantasına uzandı ve cüzdanını aldı. Bir saniye sonra esmer, koyu renk gözlü, parti elbiseleri giymiş, kıvır kıvır saçları, masum gülümsemeleri olan iki güzel çocuğun resimlerini çıkardı.

"Küçük olan, Gabriella." İyi manikür yapılmış eli ile resimdeki çocuğu işaret etti.

"Dedesinin gözbebeğidir o. Kocam," dedi. "Bu çirkin suçlamalar ve kinayeler kızına bir şekilde zarar verecek olursa dayanamaz ölür."

Kesik kesik konuşuyordu. Hecelerin ağzından dökülüşü Latin dillerinin ezgisine benziyordu. Bu yüzden İngilizcenin kadının ana dili olmadığını düşündüm.

"Kocanız polise açıklamada bulundu mu?" dedi Lenore.

"Hayır." Başını salladı. "Kimseye hiçbir şey söylemedi. Benimle bile konuşmadı. Morali çok bozuk" dedi. "Onun için endişeleniyorum."

"Sizce kendisine zarar verir mi?" diye sordu Lenore.

Sanırım, Lili bunun mümkün olabileceğini düşünüyordu.

"Bunu anlattığımı ona söylemezsiniz değil mi?"

Lenore asla anlamında başını salladı.

"Belki baştan başlamalıyız." Oturdum. Mars'tan gelen bir adam gibiydim ve baltayla cinayetten mi yoksa küçük kızlara sarkıntılıktan mı bahsettiğimizi bilmediğimden merak içindeydim.

"En iyisi beyefendi gelene kadar beklemek," dedi Lenore. "Böylece iki kere konuşmuş olmayız."

Omuz silktim. Ne de olsa bu onun partisiydi.

"Kocanız başka bir avukatla konuştu mu?

"Bunu düşündüğünü sanmıyorum," dedi Lili. "Boşta olduğunuzu ve Bay Madriani'ye katılmak üzere olduğunuzu öğrendiğinde hemen sizi istedi."

"Çok nazikmiş," dedi Lenore.

Şimdi meraklanmıştım gerçekten.

Lili delil aramak için eve iki kere gelmelerine karşın, polisin onlara hiçbir şey söylemediğini anlattı.

"Arama emirleri var mıydı?"

"Evet." Lili başı ile onayladı.

"Ek seferinde arabasını aldılar. Başka bir yere çektiler. O zamandan beri görmedik."

Ofisin dışından gelen bazı hareketler duydum, kapı ve sesler: Sekreterin sesi ve başka biri, o tanıdık derin bariton ses.

Adamın "sanırım beni bekliyorlar," dediğini işittim. Bu ses gecenin siyahlığında ilerleyen bir gelgit dalgasının yaklaştığını haber verir gibiydi.

Ofisimin kapısı açılmadan önceki kısa süre içinde Lenore'ın bana batağını gördüm. Bir gözü dağınık saçları ile örtülmüş, ötekisi utangaç bir endişe ile dolu, Mona Lisa'nınki gibi bir ifadeyle beni inceliyor, ne tepki vereceğimi görmek istiyordu.

Maun kapı ardına kadar açıldı. İşte, açık kapımın kirişinin altında Armando Acosta duruyordu. Sanki bir film karesi izliyordum. Ne tuhaf karşılaşma. En çılgın düşlerimde bile adımım kapımdan içeri atarken düşünemeyeceğim bir adam biçimi. Gözlerimiz kısa bir an için birbirine kilitlendi. Sonra o gözlerini çekti. Lili onları tanıştırarak Lenore'ı onurlandırdı. İkisi el sıkıştılar.

"Kocam, Yargıç Acosta. Bayan Goya." Lili kocasının artık kürsüde olmadığı, fuhuş suçlaması ve bununla bağlantılı olarak davanın tek tanığının ölümü nedeniyle askıya alındığı gerçeğini görmezden geliyordu.

"Bana Armando diyebilirsiniz," dedi Lenore'a.

Onun için bir düzine farklı isim düşünebilirdim ve her biri çok aşağılık olmasına karşın, vaftiz edildiği o karanlık günde ailesinin ona verdiği isimden daha uygun olurdu.

"Siz de bana Lenore diyebilirsiniz."

Bir an için onun elini öpeceğini sandım ama o sadece elini kibarca sıktı. Hayal edemediğim kadar nezaket dolu bir ortam oluşmuştu. Şaşırmıştım. Bana döndüğünde hâlâ masanın arkasındaki sandalyemde oturuyordum. Korkarım, kalkmaya çabalarsam ayaklarım beni dinlemeyecekti.

"Avukat bey." Tam olarak gülümseme sayılamayacak bir ifade ile bana bakarken ölçülüydü.

Daha çok sezgisel bir bakıştı. Sanki aklımı okuyabiliyor ve içinde herkesin yanında söylemek cesaretini göstereceğim hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Bir şey söylemedim ve başımı salladım.

"Bay Madriani ve ben birbirimizi yıllardır tanırız," dedi karısına.

Bunu kanıtlamak için ona yara izlerimi gösterebilirdim...

"Sizi gördüğüme sevindim," yalan söylüyordu. Uzattığı eli masamdaki defterin üstünde rüzgârın sessizce geçişi gibi asılı kaldı. Elini birkaç saniye o şekilde tuttu ki, geri çekecek olursa bütün gözler bana çevrilecekti. Ardından sosyal açıdan zor geçen bir duraklama anı oldu. Cehennemin donmasını beklemek istiyor gibiydi. Sonunda elini aldım ve zorunlu olarak sıktım. Lenore'a baktığımda bana gülüyordu. Yüzümdeki ifadeden olsa gerek. O kadar açıkça gülüyordu ki, Lili Lenore'a kaçırdığı bir şey olup olmadığını sordu.

Bu arada Acosta'nın kendisi de kıkırdıyordu.

"Bay Madriani ile ilişkimiz -nasıl söylesem?- her zaman çok samimi olmamıştır," dedi. "Sana daha sonra anlatırım." Kolunu karısının omzuna koydu. Ona masamın karşısındaki kanepeye kadar eşlik etti. Orada kitap desteği gibi pozisyon alıp oturdular. Lenore da müvekkil sandalyelerinden birini alıp tam karşına oturdu. Birbirimizi karşılıklı incelemeye başladık.

Acosta'yı bir aydan fazla süredir görmüyordum, ama bu süre içinde iki yaş daha ihtiyarlamıştı. Kelleşen kafasının üstünden gri bir kıvrım sarkıyordu. Gözlerinin kenarında batan güneşin ışınları gibi stres çizgileri oluşmuştu. Etleri çenesinden sarkıyordu. Alt çenesini av sırasında yitirmiş yırtıcı bir hayvan gibiydi.

"Evet. Mademki hepimiz bir araya geldik," dedi.

"Nereden başlayalım?"

Önce bana baktı, sonra Lenore'a ve bizim onun başlamasını beklediğimizi anladı.

Zayıf görünümüne rağmen, bazı yapmacık davranışlarını hâlâ sürdürüyordu. Kolunu karısının omuzundan çektikten sonra ceketinin altındaki gömleğinin koluyla oynamaya başladı. Sonra parmakları ile şakaklarındaki gri saçları düzeltti.

Sessizliğin ardından boğazını temizledi. "Avukat tutmaya geldim. Brittany Hall'un ölümü nedeniyle," dedi. Böyle muhtaç bir konumda olmanın onun için hiç de kolay olmadığı açıkça belliydi. Ne bana ne de Lenore'a doğrudan

bakıyor, ikimizin ortasında bir noktaya bakarak konuşuyordu.

"Normalde sormazdım," dedim. "Ama muhtemelen bu işi yapıp yapmadığınızı öğrenerek başlamamız iyi olur"

Karışık duygular içinde baktı bana, nasıl olup da böyle nezaketsiz ve patavatsız olabildiğimi anlayamamıştı.

"Brittany Hall'u öldürdünüz mü?" diyerek bütün şüpheleri yok ettim.

"Bunu yanıtlamayın," dedi Lenore.

Lili bana öldürecek gibi bakıyordu. "Ne cesaretle..."

"Çok sert bir giriş oldu galiba, sizce de öyle değil mi?" En önemli kuraldır: Sorma. Cevap hoşuna gitmeyebilir. Gerçeği sonra da öğrenebilirdik. Zaman vardı. Önce savunma teorileri geliştirebilirdi Lenore. Gerçekler daha sonra keşfedilebilirdi.

"Sakin olun," dedi Acosta. Bunu söylerken bana bakmıyordu. Yüzünü iki kadına dönmüştü. Sorduğum sorudan alınmışa benzemeyen tek kişi oydu. Karısı ayağa kalkmış, çantası elinde gitmeye hazırlanıyordu.

"Buraya hakarete uğramaya gelmedik," dedi Lili. Hiç şüphesiz saygısızlığa uğramış hissediyordu kendini. Oysa torunlarının resimlerini göstermişti bana. Ben de ona kendi kızımınkini göstermiştim.

"Bay Madriani'nin bu soruyu sormaya hakkı var," dedi Acosta. Gerçeği öğrenmeye hakkım olup olmadığını söylemiyordu ama.

Lili'yi tekrar oturmaya razı etmek için biraz zaman ve çaba gerekti. Gitmek istiyordu. Kocasını gözü kapalı olarak kabul etmeyecek bir avukata güvenemezdi. Başka bir avukat bulmakta zorlanabilirdi.

Acosta onu tekrar oturtmayı becerdi.

"Kaos yaratmak konusunda esrarengiz bir yeteneğiniz var Bay Madriani," dedi Acosta.

"Bazen işime yarıyor," dedim.

En az onunki kadar soğuk bir bakış yolladım ona.

"Eminim öyledir," dedi.

Tekrar oturduğumuzda soruma hâlâ bir yanıt beklediğimi hatırlattım ona.

"Ve ben de yargıca bu soruyu yanıtlamamasını tavsiye ettim," dedi Lenore. "Şimdi ne yeri, ne de zamanı."

"Böyle bir tavsiye verdiğinize göre bir ilişki içinde olmalıyız," dedi Acosta. "Avukat-müvekkil ilişkisi gibi." Kaşlarını kaldırdı.

Adamın morali bozuktu belki ya da duygusal olarak çöküntü içinde olabilirdi. Ama avukatlık zekâsını kaybetmemişti.

"Böyle bir soruyu yanıtlamamı bekleyemezsiniz. Ama eğer... "

"Sizi temsil ettiğimizi kabul edin." Ben ağzımı açamadan Lenore yemi kaptı ve oltaya takıldı.

Bunun üzerine Cevizkafa'nın yüzü güldü. Karanlık yüzündeki bembeyaz dişleri ile bir yüzücünün köpek balığı tarafından saldırıya uğradığında göreceği türden görüntüydü bu.

Bu gülüşü ile beni yıkadı. Kendisinin de zaman zaman kaosun meyvelerini toplamaya katıldığını söylemek ister gibiydi. Yaptığım hesaplanmış direkt giriş yanlış sonuç vermiş, Lenore'un kenardan aşağı düşmesine neden olmuştu.

"Biraz daha düşünseniz iyi olur," diyerek Lenore'ı yukarı çekmeye çalıştım. "Bilmediğiniz çok şey var."

"Buna sezgi diyelim isterseniz." Lenore toplayabildiği bütün siniriyle bana baktı. Eğer ben aptalca şeyler yaparsam o da yapabilirdi demek ki. Ama bu oyunu sadece Cevizkafa kazanırdı.

"Doğru," dedim.

"Ya siz Avukat Bey?" Acosta dikkatini bana yöneltmişti.

"Paranı nasıl alacaksın?" diye sordum Lenore'a.

"Size hemen bir çek yazabilirim," dedi Acosta. "Ücret istemiyor musunuz? Ne kadar?"

Kalemi elinde masamın kenarında açık duran defterinin üstüne eğilmiş karanlık bakışları ile ruh çağırır gibi duruyordu. Faust'un işkence imgelerinden farklı değildi. Ben de şeytanla kendi anlaşmamı yapmak üzereydim.

"Yetmiş beş bin dolarlık bir ücret," dedim. "Güvence olarak. Ayrıca kişi başına, saati iki yüz elli dolar ve mahkemede geçen zaman için de üç yüz elli."

Lili irkildi.

Lenore'ın gözleri açıldı.

Acosta tek bir saniye sektirmedi. "Tamam," dedi.

Düşlediğimden daha derin ceplere sahipti. Masamın kenarında çeki doldurmaya başladı.

Lenore'ı işin içine ittirdiğim için, şimdi ardından izlemek zorundaydım.

"Bayan Goya baş avukat olacak, bunu da anlamış olmalısınız." Lenore'a baktım. "Bir uyarım daha var," dedim. Biraz daha hızlı düşünebilsem bir binlik daha ekleyebilirdim. "Eğer herhangi bir anda bize gerçeği söylemediğinizi keşfedersem bizi yok bilin."

Kanepede oturan Lili daha fazla heyecanlandı ama Acosta kolunu sıkıca tutuyordu şimdi.

"Şimdi soruma yanıt verin," dedim.

Yüzündeki ifade aniden buz gibi soğudu ve taş gibi oldu. O artık dinlenen bir ceset olmuştu. Bütün gereksiz devinimleri durdu. Psişik ağırbaşlılığı tanımlayan bir andı. İnsanın içine işleyen kahverengi gözlerinin derinliğinde koca bir kıta yok olup gidebilirdi. Hedefine kilitlenmiş bir füze gibi bakıyordu.

"Hayır. Onu ben öldürmedim."

Mahkemede aynı soruyla karşılaştığında da böyle cevap verecekse hiç fena sayılmazdı. Sempati toplamak için sesini biraz titretebilirdi belki. Ama ikna etme konusunda eksiği yoktu.

"Bunu hallettiğimize göre," dedi. "Sırada ne var?"

Birdenbire anladım ki, gerçekten bilmiyordu. Hukukun içinde, kürsüde, onun önemli bir parçası halinde, yirmi senesi geçmiş bir adam olarak savunma konusunda en ufak bilgisi yoktu.

Lenore ilk olarak, cinayet anında nerde bulunduğu konusunu konuşmaya başladı. Acosta'nın cinayet işlendiği sırada başka bir yerde olduğuna tanıklık edebilecek iyi vatandaşlar var mıydı? Bu bir sorun teşkil ediyordu. Çünkü polis, Hall'un ne zaman öldürüldüğü konusunda en iyi tahminini henüz yapmamıştı. Acosta bize, günün büyük bölümünde ve akşam yalnız olduğunu açıkladı. Morali bozuk olduğu için arabasını nehrin yanındaki otoyolun kenarına park etmişti. Bunu yaparken niyetinin ne olduğunu söylemiyordu. Karısının gözlerindeki anlam, Lenore'a gönderdiği bakış, bir tür açıklamaydı aslında.

"Kimse sizi görmedi mi?" dedi Lenore. "Kimseyle konuşmadınız mı?"

"O sırada kimseyle sohbet edecek halim yoktu," dedi. "Yalnız kalmak istiyordum. Altüst olmuştum."

Önceki hafta yüksek mahkeme kararıyla yargıçlıktan uzaklaştırılması sonucunda dibe vurduğunu düşünüyordu.

Bir kızgınlık nöbeti sonucunda, o sabah, fuhuş davasındaki avukatını kovmuştu.

Lenore, "Anlıyorum," dedi. "Ama bütün süre boyunca, kızın öldürüldüğü gün ve akşamı, hiç kimseyle konuşmadınız mı, telefon da mı etmediniz bir arkadaşınıza? Birisinin sizi görmüş olabileceği bir yere gittiniz mi?"

Başını salladı.

"Bir şey satın aldınız mı? Yiyecek, benzin? Belki bir satıcı, kızın öldüğü

saatlerde sizi gördüğünü hatırlar."

Yine başını salladı.

"O gece eve kaçta döndünüz?" diye sordum.

"Eve dönmedim. Ertesi günün öğleden sonrasına kadar eve gitmedim. Saat iki civarında döndüm."

Karısı da bu üzücü gerçeği onayladı. Onu beklerken meraktan hastalanmıştı.

Acosta'ya cinayetin ardından polise yapmış olabileceği açıklamaların neler olabileceğini sorduk. Maalesef, tam olarak neler söylediğine dair ayrıntıları elde edemedik. Bize Hail'un takvimindeki bir not ile ilgili kaçamak yorumlar yaptığını anlattı. Buna değindiği sırada Lenore ile birbirimize baktık. Lenore'ın o gece gördüğü nottu söylediği.

Acosta'ya göre, karışık açıklamalarından yola çıkan polis, onun bu notu bildiğini ve cinayet gecesi orada olduğunu ileri sürüyormuş.

Başı dertte iken konuşma arzusu duymanın hata olduğu gerçeği, aynen yerçekimi yasası gibi bir doğa kuralıdır.

"Acaba şüphelendikleri başka birinin olması olasılığı var mı?" Bu mutlu düşünce Lenore tarafından ortaya atıldı.

"Sanmam," dedi Acosta.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" dedi Lenore.

"Çünkü büyük jüriyi topladılar ve ben tanıklık etmek için çağrılmadım."

Lenore ağzı açık, bakakaldı. Bu bilginin nereden geldiğini bize söylemedi, biz de sormadık. İlçe Merkez Mahkemesi'nde böbrekleri bozuk bir köpek sürüsünde olduğundan daha fazla sızıntı vardı ve tabi ki, Acosta her birinin nereye işediğini biliyordu.

"Bir grup tanıdık insan tanık olarak çağrıldı," dedi. "Doğrusunu isterseniz onlara neler sorulduğunu ve yemin ettikten sonra neler söylediklerini

bilmiyorum."

"Bizim için bir tahminde bulunun," dedim. Kedi fare oyunu.

Omzunu hafifçe silkti, başını eğdi. En iyi tahminini yaptı.

"Bir savcının doğru tanığa doğru soruyu sorması gerekseydi eğer..." Ağzını kurutulmuş erik gibi büzdü, mümkün olanı tahmin etmeye çalışıyordu. "İçlerinden biri," dedi, "bazı sert ifadelerden söz etmiş olabilir. Kızgınlık anında sarf edilmiş aşırıya kaçan sözler."

Boş bakışlarım aşikâr olanı sorsun diye bekledim.

"Altüst olmuştum," dedi. "Ve bazı şeyler söyledim."

"Ne gibi?"

"Kelimeleri tam olarak hatırlamıyorum. Bir şey söylemiş olabilirim, ona yalancı demişimdir, ya da daha kötüsünü."

"Britanny Hall'a mı?"

Evet anlamında başını salladı.

"Kızmıştım. Beni oyuna getirmişlerdi," dedi.

"Kimler?"

"Polisler," dedi. Bütün suçluların ortak savunması: Tuzak.

"Bütün fuhuş meselesi düzmeceydi," dedi.

"Siz de sinirlendiniz. Ve ona yalancı dediniz. Başka?" dedim.

Gözleri fıldır fıldır dönüyordu. İtiraf etmesi yakındı.

"Bir şey daha söylemiş olabilirim."

"Nedir? Söyleyin." Diş çekmek gibiydi bu.

"Belki. Bilemiyorum. Onun ölmesini istemiş olabilirim," dedi.

"Böyle bir şeyi söylediğinizi hatırlayabileceğinizi düşünmüştüm," dedim.

Acosta omuz silkti.

"Birisine onun ölmesini istediğinizi mi söylediniz?"

"Böyle bir şey söylemiş olabilirim. Ona sövmüş ve ölmesini istediğimi söylemişimdir belki."

"Harika," dedim. "Kelimeleri tam olarak hatırlayabiliyor musunuz?"

"Bu çok mu önemli?" dedi.

"Eğer polisler tanıklarla konuştularsa," dedim.

Parmaklarını alnına dayadı. Kehanette bulunabilmek için güçlerini toplayan kâhine benziyordu.

"Sanırım orospu geberse iyi olur gibi bir şey söylemiş olabilirim." Cevizkafa'nın birisinin ölmesini arzuladığında kullandığı kötü sözlere bakın!

"Mükemmel. Kime söylediniz bu dileğinizi?"

"Anlamalısınız," dedi. "Tutuklandıktan sonra kimse benimle konuşmuyordu. Sanki hayaletmişim gibi koridorda yanımdan geçip gidiyorlardı. Yirmi yıl birlikte çalıştığım insanlar beni tanımıyormuş gibi davranıyorlardı. Kendi yazmanım bile sabah arayıp hasta olduğunu söyledi. İnanabiliyor musunuz? Kendi yazmanım. Diğerleri bana gülüyorlardı... "

"Kime söylediniz bu dileğinizi?"

Yutkundu. Âdemelmasının aşağı yukarı hareketi fark ediliyordu.

"Oscar Nichols," dedi.

Nichols 'Bay cana yakın' seçimlerinde oyumu vereceğim kişiydi. Yüksek mahkeme yargıcıydı. Bütün avukatların sevdiği, sokaktaki adamın yargıcıydı.

Sevilirdi, çünkü köy orospusu gibi kolay birisiydi. Sessiz ve yumuşak konuşan, altmış yaşlarında bir Afrikalı-Amerikalı'ydı. Her davaya çok mantıklı yaklaşır, konunun iki yüzünü de görmeye çalışır ve sonunda kararsızlık içinde felce uğrardı. Bıraksalar her davayı öyle bir yoğururdu ki, sonunda hiç kimse kaybetmezdi. Böyle bir sorun anında Acosta'nın üstünde ağladığı ruhsal omuzun Nichols olması beni şaşırtmamıştı. Yine de nefessiz kalmıştım. Oturan bir yargıca şimdi ölmüş olan bir tanığı ölümle tehdit etme olarak yorumlanabilecek açıklamalar yapan, hukuk içinde yetişmiş bir müvekkilim vardı.

"O bir dosttu," dedi Acosta. Bu açıklamadaki en işlevsel kelime hiç şüphe yok ki, sonunda geçmiş zaman eki olanıydı.

"Hiç kötü adam tanıdığınız yok mu?"

Bu sözleri söyler söylemez pişman oldum. O an Acosta'nın yüzündeki ifade ne kızgınlık ne de kibirdi. Bu ifadeyi daha önce görmemiştim. Acının, kederin ifadesiydi bu. İncinebilirliğimizi hoşlanmadığımız ya da güvenmediğimiz insanlardan saklarız. Bu doğal bir eğilimdir. İkimizi ayıran kuşku ve şüphe bir galaksi boyutundaydı.

Kişinin mesleği ile kimliğinin birbirinden ayrı düşünülemeyeceği bir dünyada Acosta profesyonel bir cüzzamlıydı şimdi. Özgürlüğü ve karısı dışında her şeyini kaybetmiş bir adamdı.

İletişim hattımın üstündeki ışık yanıp sönmeye başladı. Bir saniye sonra telefon çaldı. Alıcıyı kaldırdım.

"Burada sizi görmek isteyen bir beyefendi var."

"Kimmiş?"

"İsmi Leo Kerns. Başsavcılıktan gelen bir dedektif."

"Leo mu? Ne istiyormuş?"

"Sizinle konuşması gerektiğini söylüyor."

"Hemen geliyorum."

Lenore'a baktım. "Hemen döneceğim." Kalemimi Cevizkafa'nın ölüm tehdidini not ettiğim defterimin üstüne bıraktım. "Yerimi kaptırmayın."

Sandalyemden kalktım ve Lenore'ı temel sorunları konuşması için onlarla bıraktım. Herhalde konuşmayı daha hafif konulara yöneltecekti. Acosta'nın olası ihracına örneğin.

Kapıya yöneldiğimde, kertenkelenin yolda bir araba tarafından ezilmeden hemen önce hissettiği türden karanlık bir duyguya kapıldım.

Leo beni tuzağa düşürmüştü.

Resepsiyon masasının yanında ayakta duran Leo'nun yanında takım elbiseli, düz ve iyi kesimli saçları olan, cinayet masası dedektifi oldukları her hallerinden belli iki adam daha vardı. Bir tanesini tanıyordum.

"Paul." Leo elimi sıkmak için yaklaştı. Tam o anda kendimi Yahuda'nın keçisi[11] gibi hissettim.

Öteki polislerden biri önüne geçti.

Herhangi bir giriş yapmadan, doğrudan "Armando Acosta sizin ofisinizde mi? Burada, bu binanın içinde olduğuna dair bilgi aldım," dedi.

"Kim soruyor?"

"Elimde Armando Acosta'yı tutuklama emri var."

Kâğıdı elime çarptı ve beni kenara iterek koridora doğru yürüdü. Büromun kapısına geldiğinde ne durdu, ne de kapıyı tıklattı. Ardına kadar açtığı kapıdan içeri girdi.

"Armando Acosta, Britanny Hall'u öldürmek suçundan tutuklandınız. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Şu anda söyleyeceğiniz her şey size karşı kullanılabilir. Avukat tutma hakkınız var. Eğer avukat tutacak paranız yoksa. Devlet sizin için bir avukat görevlendirecektir..." Çalışılmış söylevini bitirdiğinde Acosta'nın ellerini çoktan arkasına kelepçelemiş, bir kolunun dirseğinden tutarak kapıya doğru sürüklemeye başlamıştı. Öteki polis de ona

katıldı. Acosta'yı ite kaka götürürlerken uyumluluğunu yitirmiş iki karşıt kuvvet gibiydiler.

Lili büromun kapısında ağlarken Lenore onu bir kolundan tutuyordu.

Acosta'nın yüzünde bir ifade vardı. Doğrudan bana bakarken kelimelerle değil ama bakışlarıyla, boğulmakta olan bir adam gibi yalvarıyordu. Duvarlara çarpa çarpa bana doğru geldiler.

"Hiçbir şey söyleme," dedim. "Hapishanede konuşuruz."

Polislerden biri çekilmem için beni öyle bir itti ki, neredeyse duvardan dışarı çıkıyordum. Beni ittiğinde gözlerindeki bakışı gördüm. Onun için avukatlara karşı şiddet uygulamak iş değil, adeta zevkli bir eylemdi. Tavsiyede bulunurken beni çivilemek, çalışma aşkından ileri geliyordu. Masanın üstündeki bir fotoğrafi ve kâğıtları fırtına gibi süpürdüler. Acosta mücadele etmiyor, sadece iki polisin arasında, girdaba yakalanmamaya çalışan birisi gibi ayakta durmaya çabalıyordu. Leo bana bakarak dikilirken yüzünde bahtsız bir gülümseme vardı. Neden burada olduğundan emin değildim. Sonra kafama dank etti. Leo büyük jürinin hizmetindeydi ve patronunun, yani Kline'in jüriye sunacak delil bulması için onun ayak işlerine koşuyordu. Tahminime göre, Acosta'nın tutuklama emri baskıdan yeni çıkmıştı ve iddianamenin mürekkebi bile kurumamıştı daha.

BÖLÜM 8

COLEMAN KLINE'IN EN BELİRGİN ÖZELLİĞİ, insanın içine işleyen mavi gözleriydi. Bu sabah, bu gözler, endüstri lazerinin ikiz ışını gibi beni delip geçiyorlardı. Masasının öteki yanındaki müşteri koltuklarından birinde oturuyordum. Birbirimizi karşılıklı tartıyorduk. Gül rengi masasının üstü Jüpiter'in ayları gibi soğuk ve çoraktı. Üstünde herhangi bir şey olmamasına karşın, Kline'ın kenetlenmiş elleri masaya uğursuz bir görüntü kazandırıyordu.

Odası oldukça sadeydi. Perdesi olmayan iki pencere, beyaz duvarlar, duvarda Rorschach'ın resimlerine benzeyen renkli, soyut bir çalışma.

"Siz Lenore Goya'nın arkadaşısınız," dedi. Sözlerinde suçlama yoktu. Sadece gerçeği açıklıyordu.

"Lenore ve ben bir süredir tanışmaktayız," dedim.

"İnat için bir davanın içine sürüklenmemeye dikkat etmelisiniz," dedi. "Özellikle başka birininkine."

Gözlerimle sorguladım onu.

"Lenore'ın bana kin beslediği bir sır değil. Acaba onu Acosta'yı temsil etmeye iten neden bu mu?"

"Bunu duymamıştım." Gerçeği gizlemek ancak karşı taraf inanırsa yalan sayılır. İkimizde gerçeğin ne olduğunu biliyorduk. Dudakları sımsıkı kapalı, acı içinde bir ifadeyle sırıttı. Bu başlangıcın daha rastlantısal ve samimi olacağını ummuştu.

"Kötü niyetin götüreceği yol bellidir," dedi. "Yanlış nedenlerle bir davayı almak hatalı olur."

"İş ve eğlencenin birbirine karıştırılması gibi mi?" dedim.

Söylediğim şeyin onun üstünde etkisi olmadı. Gülmüyordu salak.

"Resmi olarak davayı aldınız mı?" dedi.

Lenore, Acosta'nın kefalet ile tahliyesi için başvurmuş ama reddedilmişti. Bunu ona söyledim.

"Öyleyse bu meseledeki rolünüzü tekrar düşünmek isteyebilirsiniz."

"Ben ya da başkası fark etmez. Yargıç kendine güçlü bir savunma avukatı tutacaktır," dedim.

"Bu o tür bir dava."

"Ne tür?"

"Üst düzey ilgi odağı," dedim. "Medya sirki toplanmaya başladı bile. Televizyon bu konuya geniş yer ayıracaktır. Birinci dereceden cinayetle suçlanan bir yargıca her gün rastlayamazsınız."

Üst düzey tanımı üstünde düşündü biraz. "Öyle galiba. Çok ayıp ama ne yapalım."

"Neymiş o?"

"Bugünlerde halkın ilgisini ancak bu tür malzeme ile çekebilmek"

"Seks skandalı ve namusunu kaybetmiş bir yargıç mı?"

"Kesinlikle." Magazin basınında isminin geçeceği düşüncesinden rahatsız olmuştu.

"Bu çok eski bir hikâyedir," dedim.

Bana baktı.

"Davut ile Betşeba,"[12] dedim.

"Armando Acosta, İncil'deki karakterlere benzetilecek bir adam değil," dedi.

Sonunda hemfikir olduğumuz bir nokta bulmuştuk.

"Bütün bunlar çok güzel," dedi. "Peki, neden bu görüşmeyi istediniz? Bana bir amacınız varmış gibi geldi."

"Kefalet ile tahliye," dedim. "Mahkemede meydana gelebilecek bir tartışmadan kaçınmak için belki bir ayarlama yapabilirdik diye düşündüm."

Bakışlarından şaşırmadığını anladım. Yine de karşı çıkmaya devam etti. "Bu büyük bir suç avukat bey. Çok özel bir durum. Başka bir davanın tanığının öldürülmesi," dedi.

"Mahkemenin takdir yetkisi vardır," dedim.

"Mahkeme uygulamama yolunu seçti."

"Yani ön sorgulama yapmayacaklar mı?"

Onayladı.

"Çok çabuk karar vermişler," dedim. "Ortada gerçek delil yok."

Koltuğunda döndü ve arkasındaki büfenin üstünde, iki kitap desteğinin arasında düzgün bir biçimde dizili duran yığından bir kitap aldı. Dizine çabucak göz attıktan sonra başparmağı ile sayfaları çevirdi.

"Okuyorum," dedi. "Ceza kanunları, bölüm bin iki yüz yetmiş nokta beş: Cezası ölüm olan birinci dereceden suçla itham edilen kişinin suçunun kanıtı belli ise ya da suçu işlediğine büyük ölçüde kanaat getirilmişse, bu kişi kefaletle serbest bırakılamaz." Kitabı kapattı.

"Belli değil," dedim.

"Kanıtları görmeden nasıl bilebiliyorsunuz?"

Bunun cevabını veremezdim. Çıktığımız keşif gezisinin ilk meyveleri daha bu sabah elimize geçmişti ve masamda gözden geçirilmeyi bekliyordu.

"Bay Acosta ile ilgili duygularınız bir yana, kendisi toplum içinde önemli bağlantıları olan bir kişidir ve basında dolaşan söylentilere rağmen kaçacağına dair hiçbir kanıt yoktur. Bay Acosta'nın bir ailesi ve sahip olduğu bir ünü vardır..."

"Doğru, ünlüdür," dedi Kline. Etkilenmiş görünüyordu.

"Kaçacağını gerçekten düşünüyor musunuz?"

"Böyle şeyler olur. Ama şimdi bütün bunları bir an için bir kenara bırakalım, müvekkiliniz hakkındaki düşüncelerimi falan, biz kabul etsek bile mahkemenin kefaleti kabul edip etmeyeceğini de. Bunların hepsini bir kenara koyalım bir süre için."

Ardından gelecek kötü fikirlerin kokusunu almaya başladım. Beni bardağın içindeki bir böcekmişim gibi inceledi.

"Biraz önce bir ayarlama yapmaktan söz ettiniz," dedi.

"Öyle mi?"

"Evet. Belki bir anlaşma yapabileceğimizi söylediniz." Meraklı gözleri yusyuvarlak oldu.

"Benim konuşma biçimim," dedim.

"A! Demek bir öneride bulunmuyorsunuz," dedi. "Sadece kontrol ettim, anlamış mıyım diye."

"Ne önerebiliriz? Eminim yalvarmayacaktır."

Başım salladı ve avuçları açık, yere dönük ve masanın üstünde olmak üzere aklındaki en uzak düşüncenin bu olduğunu kanıtlayan hareketler yaptı.

"Ama" ellerini masaya vurmadan hemen önce konuştu. "Müvekkiliniz işbirliği yapmaya yanaşmıyor. Onunla görüşmek isteyen polislerle konuşmayı reddetti."

"Onları böylesine hor gördüğü için özür dilemeli," dedim. "Ama eminim polisler onun sessizliği karşısında şaşkına dönmemişlerdir."

"Herhalde. Ama sizce de masum bir adam kendini temize çıkartmak için çabalamaz mı?"

"A! Öyleyse siz temize çıkabileceğini düşünüyorsunuz."

"Bizimle konuşmuş olsaydı, belki. Adamınız işbirliği yapmazsa bütün gerçekleri nasıl bilebiliriz?"

"Umarım, bunu büyük jüriye anlatmak için çok uğraşırsınız," dedim.

Gözlerini kıstı. "Burada oturmuş kefaletle tahliye isteyen ben değilim," dedi.

"İyi bir nokta," dedim. "Tam olarak neydi, müvekkilimi temize çıkarabilecek ne tür bilgiler öğrenmek istedi polis?"

Parmaklarını çenesinin altında birleştirdi ve geriye doğru hafifçe yaslandı.

"Başlangıç bilgileri," dedi. "Britanny Hall'un öldürüldüğü anda nerede bulunduğu."

Elimizde Acosta'nın Hail öldürüldüğü zaman başka bir yerde bulunduğunu kanıtlayacak delilimiz olup olmadığını öğrenmeye çalışıyordu. Olmadığını söylemek onu rahatlatacak, işini kolaylaştıracaktı. Araştırarak öğrenemeyeceği bir şeydi bu. Sadece müvekkilimizin ifadesi konuya açıklık getirebilirdi. Kline düşündüğümden daha uyanıktı.

"Bunu söyleyebilmek için," dedim. "Ölümün kesin saatini bilmemiz gerekir."

"Evet," dedi gülümseyerek. "Güç olan da bu."

"Nasıl olur?"

"Şu an için ancak çok geniş ölçüler içinde belirleyebiliyoruz."

"Ne kadar geniş?"

"Altı saatlik bir süre içinde."

"Buna geniş denmez ki," dedim. "Bu resmen uzay."

"Üstünde çalışıyoruz."

Eminim öyledir. Eğer Hall'u ölümünden kısa bir süre önce kimse görmediyse ya da birisi onunla konuşmadıysa, ölüm zamanının belirlenmesi, bizim uzmanlarımız ile onların uzmanları arasında yemin etme yarışına dönüşecek bir tahmin sorunu olacaktı.

"Ben, eğer elinizde sağlam bir kanıt olsaydı bize çoktan sunmuş olurdunuz diye düşünüyorum."

İyi bir tahmindi bu, ama o emin olmayı arzu ediyordu.

"Siz de bilirsiniz ki, bazı tahminler dönüp dolaşıp tahminde bulunanın bir tarafını ısırabilir," dedim.

Kanıtımız olmadığına göre, bir sonraki en iyi manevra, Kline'ın tahminlerine

devam etmesini sağlamaktı. Olası kanıtları dışlamaya çalışan dedektifler başka zararlar verecek zaman bulamazlardı.

"Demek ki bir anlaşma zeminine sahip değiliz," dedi Kline. Kızgın değildi. Sadece acı bir gerçeği belirtiyordu.

"Müvekkilinizin kaçması riski bulunuyor. Halkın güvenliği için sakıncalı bir durum. Bu yüzden vicdanım rahat olarak söyleyeyim, kefaleti kabul edemem."

Konuşmaya başlayacaktım ki, sözümü kesti.

"İyi bir görüşme oldu," dedi. Ayağa kalktı ve beni kapıya götürdü.

"Bu davadaki konumunuzu yeniden gözden geçirseniz gerçekten iyi olur. En azından, kendinizi Bayan Goya'nın niyetleri konusunda bilgilendirin."

Aniden elini benimkinin içinde buldum. Hayal edebileceğimden daha yumuşaktı ve veda ediyordu. Ofisinin kapısı kapanırken neredeyse kıçıma çarptı. Coleman Kline'in şimdiye kadar sandığım gibi avanak bir avukat olmadığı kesin gerçeği ile baş başa kaldım.

"Adam kızgın, çünkü egosu yüzünden sağlıklı düşünemiyor," dedi Lenore. Kline'ın öne sürdüğü kan davası iddiasına Lenore'un cevabı buydu.

Lenore, mutfağın girişinde ayakta dururken koyu saçlarının uçları omuzlarına sürtünüyor ve gözlerinin akı kahverengi tenine kontrast yaratarak parıldıyordu. Elleri kalçalarındaydı. Lenore kızgın olduğunda çok zor bir kadın olur, ama çok çekici görünürdü.

"Düşünsene," dedi. "Riski düşük olduğu için Acosta'nın fuhuş davasını almak istiyordu. Tam bir tiyatro. Kancaya asılmış bir yargıç. Şimdi cinayet davasını sonuçlandıramazsa rezil olacak, bürodaki tüm itibarını kaybedecek."

Lenore, bana yönetim değişikliğinden önce de büroda çalışan ve gelecek seçimde Kline'a rakip olmak konusunda eğlenceli fikirleri olan en az üç tane savcı yardımcısından söz etmişti. İş güvenliği konusunda bir ortaçağ şövalyesinden çok daha fazla zırha sahip devlet memurları vardı. Cinayet davasında geri adım atmak ve davayı yardımcılarına aktarmak, Kline'in bu işi

beceremediğini kabul etmesi demek olacaktı.

Lenore, masanın üstündeki kahveyi almak için mutfağa doğru geriledi ve yemek odasına geri dönerek kahvesini tazelemek isteyen olup olmadığını sordu.

"Ayrıca," dedi. "Kline beni harcamak için her şeyi söyleyebilir."

Bunların hiçbiri, şüphe yok ki, Lenore'ın Acosta'yı bütünüyle yanlış içgüdüler nedeniyle temsil etmek istediği suçlamasına bir açıklama getirmiyordu. Acosta'nın davasında bir ortaçağ kan davasında rastlanacak bütün özellikler bulunuyordu.

Lenore, Harry ve ben, yemeğimizi henüz bitirmiş, yemek odamdaki masanın etrafında toplanmıştık. Kahvelerimizle birlikte likörlerimizi yudumluyorduk. Harry, eğer yarın ayrıntıları hatırlayamayacak olursa yine de ücretini alıp almayacağım bilmek istiyordu. Kahveden vazgeçip creme de menthe[13]' ile Kahlûa[14] yudumlamaya başlamıştı.

Sarah, Lenore'ın on bir ve on yaşlarındaki iki kızı ile oynuyordu. Onlara adeta tapıyordu. Tüm kelime hazinesinin tek bir kelimeye, "harika" kelimesine indirgendiği yaşa gelmişti artık.

Çocuklar, Sarah'nın üst kattaki odasına doğru gözden kayboldular. Sanki ölmüşler de cennete gitmişlerdi. Varlıklarının tek kanıtı, arada bir duyulan, kafamızın üstündeki ayak sesleri ve gülüşleriydi.

Karım Nikki'nin iki yıl önce kanserden öldüğü günden beri Sarah ile mümkün olduğunca çok fazla zaman geçirmeye çalışmış ve yaşamımı kızımla o hukuk denen kıskanç sevgili arasında bölmüştüm. Kolay olmamıştı bu. Birçok defa krize girmiş, içip içip ağlamış, bağırmıştım ve hiçbirinin nedeni Sarah olmamıştı.

Baba olarak, Nikki'nin anne olduğu bir ailede iyi polis olmak her zaman kolaydı. Nikki çatımızın altındaki kanundu. Kızımızı çok severdi. Benim yumuşak olduğum zamanlarda onun bazı ölçülere bağlı kalmaya çalışması da bu sevgiden kaynaklanırdı. Şimdi ben iki şapkayı da giymek zorundaydım: Eğlendirici ve cezalandırıcı. Sarah, annesinin ceza verirken benden daha

yumuşak davrandığını düşünüyordu. Artık tek başına kalmış anne ya da babalara ve onları sömüren güçlere bütünüyle farklı bir gözle bakıyordum.

Önümüzdeki yemek masasının üstünde dosyalar, resmi belgeler ve antetli kâğıtlardan bir yığın duruyordu. Harry, öğleden sonrasını çoğu polis raporları ve ön araştırma notlarından ibaret olan Acosta davası araştırmasının ilk bilgi parçalarını düzenlemek ve derlemekle geçirmişti. Gözüme çarpan ilk şey, bunların bir kısmının başka bir müvekkilim olan Tony Arguillo tarafından yazılmış olmasıydı.

"İki dava çakışacak diye mi endişeleniyorsun?" dedi Harry.

Hukukun birinci kuralına göre, bir avukat karşıt çıkarları olan iki müvekkili aynı anda temsil edemez. Korktuğum şey, eğer Tony Acosta'ya karşı tanıklık yapacak olursa, Tony'nin avukatı olarak elde ettiğim ve Tony'nin itibarını sarsabilecek gizli bilgiler yüzünden, tanık kürsüsünde onu harcamak zorunda kalabileceğimdi. İşte bu yüzden avukatlar polisleri temsil etmekten kaçınırlar.

"Tony, onu tehlikeye atabilecek bir şey söyledi mi sana?" diye sordu Lenore.

"Söylemiş olsa bile bunu sana söyleyemem," dedim. Aslında söylememişti. Belki de sırlarını söylemediği tek insan bendim.

Lenore'a göre bu ileride ortaya çıkması olası bir sorundu sadece.

"Tony'ye başka bir avukat bulursak mesele hallolur. Bir değişiklik. Hem büyük jüri araştırmasının Tony ile ilgili bölümü de sona erdi zaten."

Lenore'ın Tony'nin tanıklık yaptığını bilmesi, güvenin kötüye kullanılması demekti zaten.

"Arguillo değil, Acosta para ödüyor," dedi pratik yaklaşıma Harry. "Hayatın gerçekleri. Avukat değişikliği için bir yazı hazırlayayım. Bu davayı alacak bir enayi tanıyorum." Harry'nin demek istediği başka bir enayi idi.

"Eteklerimizi temizleyelim," dedim. Lenore'a baktım. "Ya seninkiler?"

"Nasıl yani? Ben Tony'yi temsil etmiyordum ki."

"Hayır, ama sen Hail ile konuştun."

"Ofisimdeki görüşmeyi mi diyorsun?"

"Evet."

"O bir müvekkil değildi ki."

"Doğru. Ama sen eyaletin Acosta'ya açtığı davayla ilgili gizli bilgilere ulaşabiliyordun."

"O fuhuştu. Bu cinayet. Farklı davalar," dedi Lenore.

"Sence Kline iki davayı birbirine bağlamaz mı? Fuhuş dalaveresi cinayete yol açtı. Gerçekten de iyi bir neden."

"Hepsi aynı, araştırma sonucu elde ettikleri her şey elimize geçiyordu. Bunun ne zararı var?"

"Avukatlık çalışması ürünü olanlar hariç," dedim. "Senin kendi notların."

"Hiçbir şey görmedim. Eyaletin davadaki stratejisini bilmiyordum. Sence Kline bana güvenir miydi?"

"Bunu ileri süreceğinden emin olabilirsin."

"Evet, Magna Karta ve Bağımsızlık Bildirgesi ile birlikte."

"Sadece bir uyarıydı," dedim.

"Zamanı geldiğinde düşünürüz," dedi Lenore.

Lenore, benim gibi, gelecekteki sorunları düşünüp ülser olan insanlardan değildi.

"Pekâlâ, elimizde ne var?" diye Harry'ye sordum.

Çoğu sarı not defterine yazdığı kendi notları olan kâğıtlarla boğuşmaya başladı.

"İki tane suç mahalli var" dedi. "Cesedi buldukları ara sokak ve kaldığı daire. Cinayetin dairede işlendiğini düşünüyorlar. Evde parmak izi araması yaptılar. Henüz bir rapor gelmedi. Umalım da Cevizkafa eldiven giyecek kadar zevkli olmuş olsun."

Lenore, Harry'ye baktığında çileden çıkmıştı. Ne demek istediği belliydi. Eğer adamın parasını alacaksak, en azından bir masumiyet gösterisi düzenlememiz gerekirdi.

"Yanlış konuştum," dedi Harry.

Devam ettik.

"Kil ve lifler," dedi. "Kıllar kalın ve kırmızımsı kahverengi. Rapora göre insana ait değil. Kızın dairesinde ve kurbanın sarılı olduğu battaniyenin içinde bulunmuş. Armando'nun tüyleri dökülüyordu herhalde. Dolunay zamanı."

"Bok," dedi Lenore.

"Etrafta çocuklar var," dedi Harry.

"Biliyorum. Şu anda onlardan birine bakmaktayım." Lenore Harry'yi sert bir bakış ile sabitledikten sonra Kahlua şişesini önünden çekti. Bunu yaparken masaya doğru eğilmişti ve ben Harry'yi küçük bir bakış atarken yakaladım.

Madriani, Hinds ve Goya kuruluşunun yolculuğu zor geçecek gibi görünüyordu.

"Belki Hall'un bir kedisi ya da köpeği vardı," dedi Lenore.

Harry, "Komşularına göre yokmuş," dedi. "Etrafta hiç hayvan görmemişler."

"Kız battaniyeye mi sarılmış," dedim. Başa dönmüştüm.

"Ona geleceğiz. Battaniyenin üstünde ayrıca bazı mavi halı lifleri bulunmuş. Kaynağı bilinmiyor."

"Dairesindeki halının rengi neymiş?" Lenore'ın bu soruyu cevaplamayacak kadar aklının başında olduğunu umuyordum. Harry, Hall'un dairesine o gece yaptığımız küçük gezintiyi bilmiyordu. Bilmesi gerekmiyordu. Biz de

söylememiştik.

"Bızzzzz." Harry yarışma programı efekti yapıyordu. Ofisin dışında yemek ve içki sonrası yapılan toplantılarda böyle sorunlar oluyordu.

"Cevap leylak," dedi. "Laboratuvar raporu henüz gelmedi ama benim tahminim liflerin ucuz naylon parçaları olduğu. Sanırım bagaj zemini kaplaması olduğunu düşünüyorlar. Suçlunun arabasının."

"Acosta'nın arabasındaki halının rengini biliyor muyuz?" dedi Lenore. "Şu el koydukları araba."

Harry hayır anlamında başını salladı.

"Not al da, Acosta'ya soralım."

"Neyim ben, lanet bir sekreter mi?"

Lenore uzandı ve öbür şişeyi de aldı. Harry bir bakış daha attı. Ölümcül arzusu olan bir adam. Gördüğünden hoşlanıyor olmalıydı. Notu aldı ve diğer maddeye geçti.

"Bir çift de, camları kırılmış okuma gözlüğü bulmuşlar. Çerçevesi eğrilmiş. Kızın dairesinde," dedi Harry. "Yarım çerçeve, kenarları telden. Bir cam kırılmış. Sanki birisi üstüne basmış gibi."

"Hail gözlük takıyor muydu?" diye sordum.

İnsanın aklına hemen katilin gözlüklerini düşürmüş olabileceği geliyordu.

"O gün öğleden sonra ofisimde açıklamalarını okurken takmıyordu," dedi Lenore. "Belki lens kullanıyordu ve gözlükleri çantasındaydı."

"Polis raporu ne diyor, bir kadına mı yoksa erkeğe mi aitmiş gözlükler?"

"Bir bakayım." Harry kâğıtların içine daldı. Kafesinin dibinde, geçen günkü gazeteyi yiyen bir domuz gibiydi.

"Bu değil, hayır." Başka bir sayfa havada uçtu. "İşte burada."

Bir süre ses çıkarmadan okudu.

"Diyor ki, fotoğrafi çekilen ve mahkemeye gönderilen deliller arasında kurbanın dairesinde bulunan kırık gözlüğün okuma gözlüğü olduğu ve tek merceğinin kırık, çerçevesinin eğrilmiş olduğu, muhtemelen saldırganla mücadele esnasında hasar gördüğü, vesaire." Omzunu silkti. "Hepsi bu."

Lenore ile olasılıkları düşünüyor ve en çok zarar verebilecek olanla ilgili tahmin yapmaktan kaçınıyorduk. Harry'nin okudukları bizi düşüncelerimizden çekip çıkardı.

"Önemli olmayabilir," dedi Lenore.

Harry ile birlikte Lenore'a baktık. Harry konuştu.

"Acosta bizi aldatıyor."

Bir süre sessiz kaldık. Olasılıkları düşünüyorduk.

"Müvekkilimizin bize doğruyu söylediğini varsayamayız. Kesin olan bir şey var. Polisler, Acosta'nın reçetesini kontrol edip gözlüğün onunkilerle aynı olup olmadığını araştıracaklar."

Gözlük, bir savcının hoşuna gidecek türde delillerdendi. Eğer gözlükler Acosta'ya uyacak olursa sonuna kadar kullanılabilirdi. Eğer uymazsa bu delil gömmeye çalışacaklar, birisi tarafından dairede bırakıldığını, önemsiz olduğunu ve kavga sırasında ayakaltına sürüklendiğini söyleyeceklerdi. Bu arada biz, sağır bir jüriye gözlüklerin Acosta'yı temize çıkartacak delil olduğunu ve gerçek katil tarafından orada bırakıldığını anlatmaya çalışacaktık.

"Güvende olmamız için," dedim. "Acosta'nın reçetesini alalım."

"Belki karısındadır," dedi Harry. "Ya da belki karısı bize göz doktorunun kim olduğunu söyler."

"Yarın ona kaybettiği bir çift gözlüğü olup olmadığını sorabiliriz," dedi Lenore. "Onunla hapishanede görüşeceğiz."

"Dediğim gibi. Karısı göz doktorunun kim olduğunu biliyor olmalı." Bu tip

konularda Harry müvekkillere güvenmezdi. Çalışma şekli böyleydi ve belki bu davada müvekkilimizin karakterinden etkileniyor olabilirdi.

O an için bu konuyu bir yana bıraktık.

"Kızın dairesinden başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Bazı izler bulmuşlar, mikroskobik ağır metal parçaları... " Harry yine notların arasına dalıp başparmağı ile kâğıtları karıştırdı.

"İşte. Metal kahve masasının kenarında küçük altın parçaları. İzi kalacak miktarda."

"Nasıl meydana geldiğini düşünüyorlar?" diye sordu Lenore.

"Rapora göre, suçlunun üzerindeki bir mücevher tarafından çizilmiş olabilir. Bir saat, ya da bir bilezik gibi bir şey," dedi Harry. Omuzlarını silkti.

Bu sırada Lenore ile birbirimize bakıyor ve aynı şeyleri düşünüyorduk. O gece Hall'un dairesinin zemininde gördüğümüz bitki toprağının içinde gömülü duran küçük parlak altın nesneden hiç söz edilmiyordu. Bu küçük parçanın ne olduğunu ve oraya nasıl geldiğini merak ediyorduk. Ama daha önemli bir soru vardı ki, bu da 'Ne olmuştu da kopmuş ve yere düşmüştü?' sorusuydu.

"Daha fazla bilgi yok," dedi Harry. "Sadece ön bilgi. Kan bulunmuş. Cinayet silahının ağır bir alet olduğuna inanılıyor. Çünkü kafada çok büyük yara açmış. Cinayet mahallinde bulunamadı."

Lenore ile birbirimize baktık. Biliyorduk. İkimizde kızın düşerken kafasını masanın metal kenarına çarptığını tahmin etmiştik. Şimdi bundan daha fazlasının olmuş olabileceğine dair şüphelenmeye başlamıştık.

"Cesedin durumu ile ilgili bir şey var mı?" diye sordu Lenore.

Harry acele ile kâğıtları karıştırıp aradığını buldu.

"Giyiniş yüzünden hayal gücümüzü fazla kullanmamız gerekmiyor. Beyaz naylon iç çamaşırı ve keten sütyen. Bir de katilin onu sardığı battaniye..."

"Bir de başının etrafına sarılmış büyük bir banyo havlusu."

Lenore'a baktım.

"Büyük olasılıkla, katilin arabasının içi kan olmasın diye," dedi Lenore.

"Sence battaniye yeterli olmaz mıydı?" dedim.

Lenore omuz silkti.

"Rapora göre kurbanın boğazındaki izler, karşı karşıya kaldığı ve ölümüne neden olan şiddet nedeniyle meydana gelmiş. Polisler böyle düşünüyor," dedi Harry.

"Tecavüz edilip edilmediğini araştırmışlar mı?" diye sordu Lenore.

Harry, raporu aradı, buldu ve bir parmağı ile sayfayı taradı. Sayfaya bir fiske attı.

"Evet. İşte burada. Rapora göre patolog incelemiş ama bir şey bulamamış."

"Negatif sonuç, ne anlama gelir bu?" dedim.

"Bizim büronun standart talimatları," dedi Lenore. "İlk raporlarda, gerekli bilgiler dışında fazla ayrıntılı açıklama yapmazlar. Rapor hazırladıklarını söylerler ama ne bulduklarını açıklamazlar.

"Ben bunun adalet için yapılan bir araştırma olduğunu sanıyordum," dedi Harry.

"Bizim istediğimiz bilgi de bunun için," dedi Lenore.

"Ama sadece biz istiyoruz."

Bu eyalette zorunlu araştırmanın uzun bir tarihi vardır. Eskiden savcılık bütün araştırmayı tek taraflı yapar, savunmadan çaldığı bilgileri onlara yeni bilgilermiş gibi geri verirdi. Sonra işler değişti ve yeni kanunlar, araştırmanın çift yönlü olmasını talep etmeye başladı. Polislerin hepsi bizim hâlâ öğrenmekte olduğumuz top saklama işinde uzmandır.

"Kurbanın üstündeki sperm çok önemli bir delil olabilir," dedim. Suçlunun kan grubu belli olursa kan sayımı, dahası DNA testi yapılabilir."

Ancak Harry başka bir sorunun cevabını düşünüyordu. Aynı soruyu Lenore ve ben de o akşam Hall'un dairesinden ayrıldıktan sonra birbirimize sormuştuk.

"Neden katil cesedi taşısın? Çok riskli," dedi.

Mantıklı bir yanıt bulmak zordu. Cinayet zaten mantıklı bir eylem değildi. Katillerin mantıksız davranışlarda bulunabileceği gerçeği istisna değil, bir kuraldı. Bu yüzden birçoğu yakalanıyordu.

Harry bu fikre rağbet etmedi. "Gözlükleri anlayabilirim," dedi. "İnsanlar paniğe kapılıp bir şeyler düşürebilirler. Bu da onların cinayet mahallindeki kimlik kartları olur," diye sürdürdü. "Ama ölmüş birini al ve taşı. Eğer cinayetin işlendiği yer katile ait olmuş olsa, o zaman anlarım. Cesedi taşırsın. Kanı temizlersin. Ama burası kızın dairesi. Orada kızı dışında başka birisi ile beraber yaşadığına dair hiçbir kanıt yok. En azından raporlarda bir oda arkadaşından söz edilmiyor."

"Ya cesedi başka biri taşıdıysa?" dedim.

"Bu çılgınlık," dedi Lenore. "Anlamsız. Neden birisi böyle bir şey yapsın?"

Daha iyi bir yanıtım olmadığının itirafı anlamına gelecek şekilde yüzümü buruşturdum.

Savunmamız için bu çılgınca eylemi kimin yaptığını, cesedi kimin taşımış olabileceğini ortaya çıkarmamız gerektiğini aklımın bir köşesine not ettim.

"Çocuktan söz edelim," dedim.

"Minik bir kız çocuğu," dedi Harry. "Beş ya da altı yaşında." Hatırlayamadığı için kâğıtlarını eşeledi. "İşte burada. Beş yaşındaymış. İsmi Kimberly."

"O gece neredeymiş?" diye sordum.

"Oradaymış," dedi Harry.

Lenore'ın bakışları benimkilerle metalin mıknatısa doğru çekilmesi gibi buluştu. Bunu ilk kez duyuyorduk. Haber programlarında küçük kıza hiç değinilmemişti. Belli ki polisler kızı saklamışlardı.

Bu noktada duraksayarak konuştum. "Kız bir şey görmüş mü?"

"Notlardan bir şey anlaşılmıyor," dedi Harry.

"Dairenin neresindeymiş?" Ben baktığımda yatağında değildi. Ama bunu Harry'ye söyleyemezdim.

"Polisler onu koridorda bir dolabın içinde bulmuşlar. Gölgelerin içinde bir köşeye sıkışmış oturuyormuş."

İçeriye göz gezdirdiğim hafifçe aralık duran kapı.

Lenore'ın gözleri benimkilere kilitlendiği anda soğuk terler döküyor gibiydi.

"Ne gördüğünü öğrenmemiz lazım. İyice araştır," dedim Harry'ye. "Ne kadar erken bilirsek o kadar iyi."

"Ya tanıklar?" dedi Lenore. "Komşulardan bir şeyler gören ya da duyan olmamış mı?"

"Üst kattaki komşu bir şeyler söylemiş," dedi Harry. "Yedi otuz civarında çığlığa benzeyen bir ses duymuş."

"Bu ölüm saatini belirleyebilir," dedim.

"Başka?" dedi Lenore.

"O gece değil," dedi Harry.

"Bu ne demek?" dedim.

"Komşulardan bir kadın, iki hafta önce Hall'un dairesinden gelen tartışma sesleri duyduğunu söylemiş. Çok gürültü geliyormuş. Ağır kelimeler kullanıyorlarmış. Bir erkek sesi. Ertesi gün Hail evden çıktığında gözünde bir morluk varmış."

"Erkek sesinin kime ait olduğuna dair bir ipucu var mı?"

Harry başını salladı. "Polisler biliyordur belki, ama bunu raporlarına yazmamışlar."

"Komşuyla konuş," dedim. "Ya cesedi sokakta bulan adamlar?"

"Hepsi üç kişi, sokaktan geçen tipler. İsimleri elimizde. Adresleri?" Omzunu silkti. "Bin altı yüz numaralı çöp kutusu malikânesi."

"Eğer konuşmak istersek nasıl bulacağız onları?"

"İyi soru," dedi Harry. "Çöp tenekesinin kapağını tıklat."

"Ehliyet belgesi numarası falan yok mu?

"Dalga geçiyorsun herhalde."

"Pekâlâ. Raporda ne diyorlar?"

Harry parmakları ile büyük bir kaz yumurtası şekli yaptı.

"Konuşmamışlar mı?"

"Hiçbir şey söylememişler. Sadece isimleri ve polis memurunun adamların cesedi çöp kutusunun içinde bulduklarını belirten bir not."

Harry bana baktı. Aynı şeyi düşünüyorduk. Bu durum yaratıcı bir araştırma için çok geniş alan bırakıyordu. Bu tanıkların net açıklamaları olmadan anıların ve hatıraların gölgesinde her türlü önerme ileri sürülebilirdi. Eğer bu tanıkların sabıka kayıtları varsa, polisler tarafından ifadelerini değiştirmeleri ve görmedikleri şeyleri görmüş gibi anlatmaları yönünde baskıya maruz kalabilirlerdi. Örneğin, cesedi bırakan bir araba ya da bu arabayı süren kişi gibi.

"Yarın sabah sunmak için özel bir önerge lazım bize," dedim Harry'ye. "Tanıklardan aldıkları bütün yazılı ifadeleri talep edeceğiz. Özellikle isimleri alınan o üç adamın ifadeleri. Mutlaka ifade vermişlerdir."

"Belki de tanıkları içeri almışlardır."

"Çok komiksiniz," dedi Lenore.

"Sadece biz mi?" dedi Harry. "Onları içeri tıkmadıklarına dair bahse girmek ister misin? Serserilikten. Ya da belki eyaletler arası bir suçtan, çöp kutusuna sıçmaktan mesela. Adamları serbest bırakırlarsa Poughkeepsie^'ye giden ilk kömür kamyonuna adayacaklarını bilmez mi polisler?"

"Araştır," dedim. "Adamlar ellerindeyse görüşme istiyorum. Kendimiz için ifadelerini alacağız. "

Harry not aldı.

"Bu arada o geceki devriye arabalarındaki bütün bilgisayar haberleşmelerinin yazılı dökümlerini ve radyo mesajlarının kopyalarını al. Ayrıca kurbanın son doksan gün içinde yaptığı telefon konuşmalarının kaydını almak için mahkeme emri çıkart. Kiminle konuşuyormuş öğrenelim."

Çocuklar huzursuzlaşmaya başlamışlardı. Merdivenlerdeki ayak sesleri artmıştı ve sürekli kıkırdıyorlardı. Sakin halimizi kaybetmek üzereydik.

"Raporlarda başka bir şey var mı?" dedim.

"Bir şey daha," dedi Harry. "Polis, kadının katili tanıdığını düşünüyor."

"Neden?"

"Kapı zorlanmamış. Raporda kapıyı katile kadının açmış olması gerektiği belirtiliyor. Polisler eve girmek için ev sahibini bulmak zorunda kalmışlar."

Harry'ye ilgiyle baktım.

Tam o sırada Sarah yanıma geldi. Kollarını boynuma doladı ve yüzüme ıslak öpücükler kondurdu. Yemek masam aniden üç küçük kızın etrafında neşe ile dans ederek ve şarkı söyleyerek döndüğü bir eğlence merkezine dönüştü. Lenore, kızlarından birinin elini tuttu ve koroya katıldı.

Dut ağacının çevresinde dönüyoruz

Dönüyoruz,

Dönüyoruz...

Dutları sepete koyuyoruz

Koyuyoruz,

Koyuyoruz...

Yüzümde aptal bir ifadeyle oturdum kaldım. Lenore'ın masanın etrafında dönüşünü seyrederken, onun o gece Brittany Hall'un dairesinden çıkarken neden kapıyı kilitleme gereği duyduğunu merak ediyordum.

BÖLÜM 9

SABAH HAPİSHANEYE DOĞRU YÜRÜRKEN Lenore'a, Hall'un dairesinin kilidini sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Belki de düşünmeden kilitledim. Otomatik refleks. Hatırlayamıyorum. Ayrıca şu anda bu konuda yapabileceğimiz bir şey de yok."

Lenore'ın vardığı sonuç gerçeğin apaçık tanımıydı. Hiçbir şey yapamazdık. Ama hâlâ düşünüyordum. Çok önemli bir davada mahkemenin elindeki delilleri etkilemiş ve polisin kurbanın katili tanıdığını sanmasına, kadının içeri aldığı kişinin kilitli bir kapıyı geçerek içeri girdiğini düşünmesine yol açmıştık. Böylece hırsızlar, seks manyakları, yabancılar gibi bir galaksi dolusu olası suçluyu elemiş oluyorduk. Kendi ellerimizle, bütün dikkatlerin cinayet işlemek için nedeni olan kendi müvekkilimiz Armando Acosta'nın üstünde daha yoğun olarak toplanmasına neden olmuştuk.

Acosta, bugün eski halinin bir gölgesi gibiydi. İlçe hapishanesindeki görüşme bölmesinin kalın camının ardından bize boş gözlerle bakıyordu.

Acosta'nın yüzü çekilmişti ve gözlerindeki bakış hiç tekin değildi. Yine de, eskiden onu tanımlayan hükmetme isteğine dair birkaç ipucu vardı

davranışlarında. Şimdi bin iki yüz dolarlık Armani yerine, üstünde soluk siyah harflerle MAHKÛM yazılı olan portakal rengi bir hapishane elbisesi giyiyordu. Onun tarafında, bölmenin dışında bir gardiyan bekliyordu.

"İntihar etmemem için yirmi dört saat gözetim altında tutuluyorum," dedi bize.

Başkalarının kendi canına kıyabileceğini düşünmesi onu, burada bulunması gerçeğinden daha çok üzüyor gibiydi.

Lenore, bunun ünlü kişilerin tutuklandığı böyle önemli davalarda alınan alışılmış bir önlem olduğunu söyledi. Böylece diğer mahkûmlarla aynı yerde bulunması önlenmiş oluyordu. Herhâlde bu hapishanede, Acosta'nın önceki yaşamında kürsüden ceza verdiği ve şans verildiğinde Acosta'nın gırtlağını kesecek, sonra dönüp de arkasına bile bakmayacak en az yüz kişi bulunurdu.

Lenore, ilçe doktorundan gelen ve Acosta'nın moralinin aşın derecede bozuk olduğunu belirten rapora değindi.

"Geceleri uyuyamıyorum," dedi Acosta. "Sürekli beni izleyen birinin önünde mümkün değil. Bu beni uykudan mahrum bırakmak için özellikle yapılıyor."

"Olanları düşünürsek depresyon içinde olmanız çok doğal."

"Beni korumaya çalışmayın, Avukat. Evet depresyondayım. Ama intihar etmem." Camın içine yerleştirilmiş küçük hoparlörden duyulan sesi başka bir gezegenden geliyor gibiydi.

Lenore ona yirmi dört saatlik gözetim konusu ile ilgileneceğini söyledi. Ama şu anda konuşulması gereken çok şey vardı.

İlk olarak kendi gündemi ile başladı. "Kefaletle tahliyeden haber var mı?"

Hassas bir konu. Açıklama onuru Lenore'ındı. Şüphesiz ondan duyması benden duymasından iyiydi.

"Yargıç Bensen bu konuyla ilgili hiçbir şey duymak istemediğini söyledi."

Acosta çok yılgın görünüyordu.

"Bütün işlemlerin alışılmış biçimde yürütülmesinde ısrarcı oldu."

Jack Bensen, Acosta'nın davasının ön görüşme için bekletildiği ilçe mahkemesinin başyargıcıydı. Müvekkilimize göre, kendisi iyi bir dosttu. Acosta, onun ön duruşma için yargıçlardan birini atamadan önce kefaletle tahliye için bir öneri vereceğinden çok emindi.

"Nedenini söyledi mi?" diye sordu Acosta.

"Uygunsuz olurmuş."

"Uygunsuzluk mu? Kefaletle tahliyenin nesi uygunsuzmuş?"

"Bu bir cinayet davası," dedim.

"Ellerinde kanıt yok," dedi.

"Biz de buraya bunu konuşmak için gelmiştik," dedim.

"Zaten gelecektik," Lenore daha yumuşak biçimde anlatmak istiyordu. "Yargıç, alışılmış işlemlerden farklı bir uygulama yapıldığının halk tarafından fark edilmesinin iyi olmayacağını düşündü. Dahası, kefalet ile ilgili itirazları dinlemek ve ön duruşmayı yönetmek için başka bir ilçeden yargıç çağıracaklarmış. Bütün yargıçlar kendiliğinden çekildi."

"Bütün belediye mahkemesi yargıçları mı? Ben onların yarısını bile tanımam."

Buna inanabilirdim. Kendisinden aşağı derecede gördüklerini asansörde bile selamlamayan yüksek mahkeme yargıçları vardı. Güç ve prestij kaybı bulaşıcı olabilirdi.

"Bütün yüksek mahkeme ve belediye yargıçları," dedi Lenore. "Hepsi sizin davanızda başkanlık etmemek için çekildiler.

Eğer kavgaya devam edebilmesi için en ufak bir kıvılcım kalmışsa içinde, artık o da sönmüştü. Yargıçların çekilme olasılığının onu kurtarabileceği düşüncesi, ikinci kez tutuklanışından beri, zihnindeki karışıklığın ölçüşüydü.

"Yargıç Bensen, çekilmenin uygun olacağını kendisine adli konseyin

bildirdiğini söyledi."

Adli konsey, eyalet mahkemesinin idari bölümüydü.

Acosta'nın gözlerindeki bakış, sözler ağzından çıkmadan önce her şeyi söylüyordu.

"İhtiyar delikanlıların kulübü." Bu adli kuruma, daha doğrusu klana onu asla kabul etmemişlerdi.

"Benim rengim yanlış," dedi. "İspanyol kökenli soy ismim ve aksanım. Kolay bir hedef."

Aksanını en az on yıl boyunca özenle çalışarak mükemmelleştirmişti. Onunla birlikte üniversitede okumuş insanlarla konuşmuştum. Bu insanlar onun aksanı olduğunun en küçük ipucuna bile rastlamadıklarını ve dört yıl boyunca ondan bir kelime bile İspanyolca söz işitmediklerini söylemişlerdi. Azınlıklar için istihdam ve eğitim çalışmaları yaptığı dönemlerde, bazılarının sahte gurur olarak değerlendirdiği bu sembolleri kullanmıştı. Arkasından konuşan bazı kişiler ondan "Profesyonel Meksikalı" diye söz eder olmuşlardı.

Şimdi içinde bulunduğu sorunlar denizinde, azınlıklar konusuna cankurtaran simidi gibi sarılmasında şaşılacak yön yoktu.

"Sizce de benimle kökenim yüzünden uğraşmıyorlar mı?" dedi.

Bu sadece paranoya değil, aynı zamanda mümkün olan en aşırı savunma görüşüydü. Özgürlük otobüsüne kahverengi bilet.

Ceza yasasının sayfalarına adeta kazınmış olan bir kural vardır. Jüri her zaman gerçeklere rağbet etmeyebilir. Acosta yaşamı boyunca bağnazlıktan çok çekmiş olabilirdi. Ama ayrıcalıklı konumları ellerinde tutan insanların işler kötüye gittiğinde azınlıklar kartını oynamaları o kadar kolay değildi. Bunu ona söyledim.

"Sizinle ilgili başka bir nedenden olmalı," dedi Lenore.

"Polislerin size hayran olmadıkları herkes tarafından biliniyor," dedim.

Ellerini ince saçlarının arasında gezdirdi. Söylediklerimize katılmıştı.

"Kesinlikle," dedi. "Haklısınız. Yıllarca davalıların haklarını korudum. Mahkememde hep adaleti aradım. Anayasanın doğru uygulanmasına çalıştım. Benden nefret etmeleri için her türlü neden mevcut"

"Savunmamızı bunlara dayandıramayız" dedim.

Önceden çalışılmış bir ifade ile bana baktı. "Sizce insan hakları bir yarışa mı benzer?" dedi.

Onayladım. "Bunlar savunmamızı biraz süslemeye yarayabilir ama bütün savunmanın temelini oluşturamazlar. Kürsüde özgürlükçü düşüncelerini uygulayan tek kişi siz değilsiniz," dedim.

"Jüri bu insanların içinde neden sadece sizin suçlandığınızı anlamakta güçlük çeker."

"Fakat Polis Birliği hakkında soruşturma yürüten tek yargıç bendim."

Bingo. Sonunda onu getirmek istediğim yere gelmişti.

"Her şey dekorasyon," dedim.

Başı dertte olmanın komik yanı da budur. Bağlantıları fark eden en son kişi kendiniz olursunuz.

Acosta bize zaten Hail'un fuhuş operasyonunda kendisini, iddia ettiği üzere, oyuna getirdiğini söylemişti. Söylediğine göre, Hail onu aramış, polisteki yolsuzluk soruşturması ile elinde bilgi olduğunu ve bu delilleri sadece onunla paylaşabileceğini söylemişti. Bizim buna inanıp inanmayacağımızdan daha önemli olan, jürinin inanıp inanmayacağıydı. Yanıtı sadece zaman verecekti ama yine de savunmamız için önemli bir bağlantı olabilirdi. Eğer birliğin içinden birisi, yolsuzluk araştırmasını sürdürme isteğinden vazgeçirmek için Acosta'nın üstüne suç yıkmak arzusunda ise, Hall'un ölümünden sonra onu suç bombardımanına tutmak şansını daha ne kadar ellerinde tutabilirlerdi?

"Elimizde bazı belgeler var," dedi Lenore. "Bazı konuları tekrar gözden geçirmemiz gerekiyor." Kâğıtları gardiyanın görebilmesi için yukarı kaldırdı.

Gardiyan başı ile onayladı. Biraz sonra birinin gelip kâğıtları Acosta'nın tarafına geçireceğini işaret etti.

"Bakarım ama..." dedi. "Fazla yararlı olacağımı sanmam. Çünkü okuma gözlüklerimi aldılar."

Lenore bana baktı.

"Herhalde bileklerimi keserim sandılar." Acı acı güldü.

"Ne zaman aldılar?" diye sordu Lenore.

"Hmmm." Düşündü. "İki gün önce. Sadece televizyon seyredebiliyorum."

"Son günlerde tesadüfen başka bir gözlüğünüzü kaybettiniz mi?"

"Hayır. Hatırlamıyorum."

"Kaç tane gözlüğünüz var?" diye sordum.

"Nedir bu sorduklarınız? Mesele nedir?"

"Kaç tane gözlüğünüz var?"

"Bilmiyorum. Neden? Önemli mi?"

"Olabilir," dedim.

"Söylemek zor," dedi. "Nasıl olduğunu bilirsiniz. Bir tanesini kaybedersiniz. Sonra yeni reçetelerle başka gözlükler alırsınız." Bu konuyu kapatmak istermiş gibi omuz silkti. "Belki dört ya da beş. Bilmiyorum. Neden?"

Eğer polisler Acosta'nın gözlüklerini aldılarsa, reçetesi de çoktan ellerine geçmiş olmalıydı. Ama bunu söylememiş olabilirlerdi.

"Polis, Hall'un dairesinde bir okuma gözlüğü buldu," dedi Lenore. "Bu gözlüğün katile ait olduğu tahmini üstünde çalıştıklarını düşünüyoruz."

Hiçbir şey söylemedi. Artık bize değil önündeki masaya bakıyordu. Sanki

amaçsızca orada olmayan bir şeyi aramaktaydı.

Sonunda kendini topladı. Ona baktığımızı fark etmişti.

"Anlıyorum," dedi. "Kaybettiğim bir gözlüğüm olduğunu sanmıyorum."

"Gözlükleriniz nerede durur?" dedim.

Düşündü ve bana ayrıntılı olarak saymaya başladı. İki tane, evde çalıştığı masanın çekmecesinde. Bir tane, mahkeme binasındaki odasında. İkincisinin odadaki yeri konusunda şüphesi vardı. Kürsüden uzaklaştırıldıktan sonra mahkemeden bazı eşyalarını götürmüştü ve gözlüklerini de alıp almadığından tam olarak emin olamıyordu.

"Burada sizden aldıkları ile beraber dört tane ediyor. El koydukları gözlük için size makbuz verdiler mi?"

Bana baktı ve hayır anlamında başını salladı.

Lenore makbuz için not düştü.

"Ayrıca aldıkları gözlüğün bir resmini de elde etmeliyiz," dedi Lenore. "Sadece emin olmak için."

Eğer bu dava polisler tarafından hazırlanmış düzmece bir dava ise, tutuklama sırasında el çabukluğu ile ele geçirilmiş ya da burada el konulmuş gözlüklerin suç mahallinde bulunmuş delil olarak tanımlanmaları mümkündü.

"Eşinize haber verip bütün yedek gözlüklerinizi toplamasını isteyeceğiz," dedim.

"Bu çok iyi olur," dedi. "Sanırım, eşim mahkeme binasındaki odama girebilir."

"Ayrıca kayıtları kontrol etmek ve bütün gözlüklerin bizde olduğundan emin olmak için göz doktorunuzun da adresine ihtiyacımız var. Reçeteyi de almalıyız."

Bize çarşıda bulunan bir göz kliniğinin ismini verdi.

"Lili adres defterimden doktorun ismini ve telefon numarasını bulur."

Gözlüklerle ilgili söyledikleri yalan mıydı acaba? Eğer öyle ise hiç belli etmiyordu.

Öteki delillerden bazıları hakkında konuştuk. O soruyu sormak için ölüyordum -nasıl olur da ismi öldürüldüğü gün kurbanın takviminde yazılı olur- ama soramazdım. Polisler henüz böyle bir bulguları olduğunu açıklamamışlardı. Ama yakında açıklayacaklarından emindim. Acosta'ya soracak olursak, bizim bu bilgiyi nereden öğrendiğimiz merak edilecekti. Lenore'ın küçük ziyaretinin duruşmada ortaya çıkmasını istemezdik.

Bunun yerine kızın dairesinde bulunan kıllarla liflerden söz ettik. Acosta, resmi arabasının bagajındaki halının rengini hatırlamıyordu. "Koyu renkti galiba," dedi.

"Ne tür bir arabaydı?"

"Buick Skylark. Metalik mavi," dedi. İlçenin satın alacağı türden. General Motor filosu. Bölgedeki bir satıcıdan sayı ile pazarlık yaparak alınmış olmalıydılar.

"Hangi senenin modeli olduğunu biliyor musunuz?"

Başını yavaşça salladı. "Bana iki yıl önce verilmişti, ama ilk kullanan ben miydim, bilmiyorum."

Acosta'ya göre, araba, politik besin zincirinde daha yukarıda olan biri tarafından kendisine devredilmiş olabilirdi; bir ilçe üst düzey yöneticisi ya da seçilmiş bir yönetici.

"Araba halen polis tarafından alıkonuluyor," dedi Lenore. "Araştırmacımıza kontrol ettirebilir, bazı lif örnekleri aldırabiliriz." Not aldı.

"Peki ya kıllar?" dedim. "Kalın, kısa ve kırmızımsı kahverengi." Polislerin sunduğu laboratuvar raporuna göre, kıllar insana ait değildi.

"Kedi ya da köpeğiniz var mı? Ya da başka bir ev hayvanınız?"

"Hayır. Tüye alerjim var. Kedi köpek yasak," dedi.

"Torunlarınız getirmiyor mu hiç?"

"İzin vermiyorum."

Çok küçük bile olsa işimize yarayacak bir noktaydı.

Gardiyan elinde notlarla Acosta'nın bölümüne ulaştı.

"Çoğunlukla suç mahalli raporları ve polisin ön araştırma bulgularının notları," diye açıkladı Lenore. "Biz hepsini okuduk. Sizin de bakmanızı istiyoruz. Bize gözünüze çarpan önemli bir şey olup olmadığını söyleyin. Bilmemiz gerekli bir

şey."

Bize elinden geleni yapacağını söyledi. Belki ona bir büyüteç bulabilirdik.

Lenore, karısına en kısa zamanda gözlüklerini getirmesi için haber vereceğini söyledi.

"Ön duruşma için plan yapmamız gerekiyor," dedim. "Hafta sonundan önce bir teklif götürmek istiyorum."

"Bu konuda endişelenmenize gerek yok," dedi Acosta.

"Niçin?"

"Ön duruşma olmayacak."

"Siz neden söz ediyorsunuz?"

"Ön duruşma hakkımdan vazgeçtim."

Geçirdiğimiz şok nedeniyle bir süre konuşamadık. Ağzımız açık bakakalmıştık. Sonra itiraz etmeye başladık. Lenore onu mantıklı olmaya çağırıyor ve ön duruşmadan vazgeçmenin büyük bir hata olacağını anlatıyordu.

Ben de bunun büyük bir hata olacağı konusunda Lenore ile aynı fikirdeydim.

Ön duruşma savunma için çok önemli bir avantajdı. Bu sayede erken bir aşamada mahkemenin elindeki delilleri test etme ve mahkemeyi anahtar tanıklarını bütün deliller geliştirilmeden önce bulmaya zorlama olanağı doğuyordu.

"Onları hazırlanmalarına fırsat vermeden önce tek bir dava teorisini kabul etmeye zorlayabilir ön duruşma," dedim.

"Herhangi bir tanığın ifadesi değişmez biçimde sabitlenir."

"Evet," dedi. "Biliyorum. Fuhuş suçlamasında yalan olduğu kanıtlanamayan ifadeler ve beni kadının öldürülmesi ile bağlantılı gösterdiğini iddia edecekleri deliller. Yanılıyorsam söyleyin, avukat bey." Acosta bana bakıyordu. "Karşı delil sunmayacağız öyle değil mi?"

Bu doğruydu. "Haklısınız," dedim. "Savunma için mecbur olmadığı halde elindekileri dökmek enayilik olur. Bu bizim için kendimizinkini açığa vurmadan onların elindekilere bir göz atma şansı olacaktır. Ve eğer yapabilirsek onlara saldırabiliriz de."

"Demek ön duruşmada beni suçlamalardan kurtaramayacaksınız, öyle mi?"

"Bütün delilleri görmeden bunu bilemem," dedim. Davanın reddini sağlamanın zor olduğunu kabul ediyordum. Onun da iyi bildiği gibi, devlet kanıt arama sıkıntısına girmezdi. Mantıklı bir şüphe mahkeme için yeterliydi.

"Ama o zaman basın bana saldıracak ve kendimi savunma şansım olmayacak. Halk önündeki bütün imajım mahvolacak."

"Ama daha sonra duruşmada çok inandırıcı bir savunma ortaya koyabiliriz," dedi Lenore.

"Evet, belki beş altı ay sonra. O zamana kadar toplumdaki saygınlığım çoktan yok olup gitmiş olur. Hakkımda sürekli spekülasyon yapılacak. Hepsi de tek taraflı olacak. Mesleğim sona erecek. Hayır, Bunu yapamam. Ön duruşma olmayacak."

İtiraz etmek üzereyken beni durdurdu.

"Ve zaman kaybetmek de istemiyorum. Duruşmanın altmış gün içinde yapılmasını talep edeceğiz."

"Hazırlanmak için zamana ihtiyacımız var," dedi Lenore.

"Yine söylüyorum. Eğer yanılıyorsam beni düzeltin." İkimize de sert sert baktı. "Ön duruşmadan vazgeçmek ve hızlı bir yargılama, bütün bunlar, müvekkilin mutlak kontrolünde olan konular değil mi acaba? Bana öneride bulunabileceğiniz ama kanuna göre son sözü benim söyleyeceğim?"

İkimiz de ağzımızı açmadan oturmaya devam ettik. Acosta yanıtı zaten biliyordu. Bunu epeydir düşünüyor olmalıydı.

"Öyleyse söylüyorum, altmış gün içinde duruşma," dedi.

Taburesinden kalktı.

"Ha, bir şey daha," dedi. "Resmi konuşma yasağı için başvurmanızı istiyorum. Kline'ın ya da başka birinin beni basında yargıladığını görmek istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Garip bir metamorfoz sonucunda, aniden, eski buyurgan kişilik yapısına geri dönmüştü. Eski Acosta çoğu zaman şeytani olduklarını düşündüğüm gözlerini üç santim kalınlığındaki camın arkasından bize dikmişti.

Artık onu yatıştırmak mümkün değildi. Son sözlerini söyledikten sonra döndü ve gardiyana görüşmenin bittiğini işaret etti.

Lenore ve ben patlayan bombanın şokunun etkisinde, küllerin içinde oturduk ve içine düştüğümüz ikilemi düşündük. Müvekkili yargıç olan avukatların böyle problemlerinin olması doğaldı.

Görünüşünden aklıma gelen tek şey, bugün onun izin günü olabileceğiydi. Aslında Gus Lano'yu, yasal anlamda iş diye tanımlanabilecek bir şeyle ilgilenirken düşünmek çok zordu. Ama bugün herhalde yapacak işi yoktu. Onu, Lenore ile birlikte çıkarken hapishane lobisinin karşısında gördüm. Ardından, saç tıraşı kivi meyvesinin yüzeyi gibi görünen, o iriyarı gölge adam geliyordu.

Lano'nun üstünde parlak renkli Hawaii gömleği ve beyaz şortu, ayağında da bez pabuçları vardı. İki güvenlik görevlisi ile aşırı samimi biçimde el sıkışıyordu. Adamlar herhâlde sendikaya üyeydiler.

Lano ne kadar uğraşırsa uğraşsın, görünüşü şık olmamıştı. Daha çok aşk gemisini yağmalamış ve değişime uğramış bir korsana benziyordu. Çok belirgin bir göbeği ve domuzbalığı yavrusunun yeni çıkmaya başlayan yüzgeçlerine benzeyen elleri vardı.

Beni sonunda gördü. Bakışları tam olarak bana yönelik değildi. Daha çok benim içimden arkamdaki duvara bakıyor gibiydi. Yolumu değiştirirken Lenore'ı da beni izlemesi için dirseğimle dürttüm. Ama Lano böyle uygunsuz bir karşılaşma fırsatını kaçıracak adam değildi.

"Hey avukat," dedi. "Seni burada görmek ne hoş."

"İş," dedim.

"Dur, tahmin edeyim," dedi. "Yargıç mı?"

Firavunun habercileri gibi mesaj taşıyan bu uşak ruhlu gardiyanlar burada olduğu sürece, Lano'nun bu binada olup bitenlerle ilgili bilemeyeceği hiçbir şey olamazdı.

Karşılaşmamızın ardından gelen kısa süreli sessizlik anında Lenore'ı kesti. Onları tanıştırmaya niyetim olmadığından o kendi kendini tanıttı.

"Gus Lano." Şeytani bir gülümseme eşliğinde elini uzattı. Seksi olmak çabası içindeydi ama daha çok bir sürüngene benziyordu.

Lenore mümkün olduğunca uzun süre tepki vermedi. Sonunda baktı ki uzatılan el hâlâ orada, o da elini uzattı. "Lenore Goya," dedi.

"Haa, şu meşhur Bayan Goya. Ne zaman tanışacağımızı merak ediyordum doğrusu. Sizinle ilgili çok şey duydum.

"Umarım hepsi iyi şeylerdir."

"Şimdi gördüğüm kadar iyi değil," dedi ona.

"Bu bir iltifat mı acaba? Yoksa sadece bakıyor muydunuz?"

"İltifat tabii canım, lütfen yanlış anlamayın," dedi Lano. "Bakıyorum bugünlerde düşmanlarla düşüp kalkıyorsunuz."

Lano şimdi bana bakıyordu.

Lenore onun ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştı. Galiba Lano onun sinirlenmeye başladığını fark etmişti.

"Gerçeğin ve adaletin tarafını bırakıp bir savunmacı olmak nasıl bir şey?"

"Yaşamak için," dedi Lenore.

Lano'nun adamının çenesinde bir tükürük damlası olduğuna yemin edebilirdim. Adam konuşmamızdan tam olarak dışlanmıştı. Sanki insanlar arası iletişim onun algılayabileceği bir şey değildi. Onu bir an kıskandım.

"Savaş nasıl gidiyor?" dedi Lano. "Yani bizim yargıcın davası." Ona anlatacağımı da nereden çıkarıyordu?

"Hatalı kimlik tanımlaması" dedim. "Koşullar nedeniyle."

Buna çok güldü. Dava hakkında bizim bildiğimizden daha fazla şey biliyor gibi bir hali vardı.

"Evet, bir yargıcın bunu yapacağına inanmak zor. Davada tanıklık yapmak üzere olan bir eksik eteği sen kalk öldür," dedi.

Dikkati yavaş yavaş dağılmaya başlamış olan Lenore birden füzesavar silahı gibi dikkat kesildi.

"Doğru." dedi. "Kadınları hor gören pislik bir herifin öldürülmesinin nedeni her zaman daha kolay anlaşılır."

Lano onu inceledi. Söylediğinde kendisine yönelik özel bir anlam olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Beni bağışlayın lütfen," dedi. "Ben eski ekoldenim. Bayan tanık demek

istemiştim." Sanki "eksik etek" yasal bir terimmiş gibi.

"Ben pislik herif demek istemiştim," dedi Lenore. Heceleyebilirdi Lano soracak olursa.

"Hey, üstüme gelmeyin böyle." Yanındaki hanzonun koluna bir yumruk attı. "Sıkı kadın ha?" dedi.

Gülerek geçiştirmeye çalışıyordu. "Mahkemede karşısına çıkmak istemem doğrusu." Bunu bana söylemişti. Lano bugün için kızlarla yeteri kadar konuşmuştu.

"Karşımda siz olduğunuz sürece benim endişelenmem için bir neden yok," dedi Lenore.

Lano bir tarafı yanmış gibi tek ayağının üstünde sekerek, "İçinde gerçek bir kaplan var bunun," dedi bana.

"Bence kıçınızdaki tırmık izlerini saysanız iyi olur," dedim.

En iyi yüz ifadesini takındı. Kendinden şikâyetçi bir ifade ile gülümsedi. "Görünen o ki, şu anda benden daha çok sorunu olan tek kişi sizin müvekkiliniz," dedi. "Ama korkarım lağımda yüzeceğiniz için sizin de pisliğe bulaşmanız kaçınılmaz olacak."

"Yani?" dedim.

"Yanisi şu, Acosta'nın aşağı sınıftan tiplerle arkadaşlık ederek çok zaman geçirdiği bir sır değil."

"Eminim, siz böyle şeyleri iyi biliyorsunuzdur," dedi Lenore.

Lano, artık en iyi savunmanın Lenore'ı görmezden gelmek olduğuna karar vermişti.

"Eğer niyetli olmasaydı o gece asla dışarıda sokakta olmazdı," dedi. Lano, Cevizkafa'yı ağa düşürdükleri fuhuş operasyonunun yapıldığı geceden bahsediyordu.

"Bir şeyler biliyormuşsunuz gibi konuştunuz," dedim.

"Hayır. Hayır. Hayır, Avukat. Ofisimin kapısının altından içeri mahkeme emri atılmasına ihtiyacım yok, inanın ki," dedi. "Tutuklama ile ilgili özel hiçbir şey bilmiyorum. Ama bazı şeyler duydum. Masamın üstünden bir yığın rapor geçti. Hiçbiri resmi değil şüphesiz. Ama adamınızın geçmişten bu yana geliştirdiği çok çirkin bir yanı var."

Bana bilmediğim bir şeyler anlatmasını isterdim.

"Eğer televizyon mahkemede olup bitenleri yayınlarsa, bütün pislik insanların salonlarının ortasına dökülecek.

"Herhalde savcılar davadan önce kanalları sansürlemeyi unutmazlar," dedim.

"Haklısın," dedi. "Ama en azından bu kötü adamı araştıracaklar, neye karşı olduğunu öğrenecekler."

"Siz öyle düşünüyor olabilirsiniz," dedi Lenore.

"Neye karşıymış?" dedim.

Lano, Lenore'a pis pis baktı. Sonra sözünü tamamladı "İyi adamlara karşı," dedi. "Mavili çocuklar."

"Herhalde Başsavcılık bürosunun her iki davaya da ayıracak zamanı vardır," dedim.

Lano birden kaşlarını kaldırdı. Gülüşünden kötü bir haber verme fırsatı yakaladığı için sevinçli olduğu anlaşılıyordu.

"Siz duymadınız mı?" dedi.

"Neyi?"

"Başsavcılık büyük jüriyi evine yolladı. Dava kapandı."

"Ne diyorsun sen yahu?"

"Birliğin elinde tertemiz bir sağlık belgesi var. Acosta gitti, cadı avı da bitti."

Söylediği şey, Acosta'nın çöküşü ile birlikte yasal güç yapısının kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırıp yeniden yapılanmaya gittiğiydi.

"Sizin için güneşli bir gün," dedim. "Vakit varken keyfini çıkarın."

Pis pis sırıttı.

Konuşma sona ermişti. Gitmeye hazırlandı. Hanzo da tam arkasından gitmeye yelteniyordu ki, Lano durdu ve bize bir kez daha bakmak için geri döndü.

"Az kalsın unutuyordum size söylemeyi," dedi.

"Ne?"

"Hah lifleri," dedi. "Kızın cesedinde bulunanlar. Acosta'nın arabasının bagajından alınan örneklerle aynı çıktı. Lano'nun boru hattı her yere uzanıyordu, adli tıp laboratuvarına bile sızmıştı adam.

"Bilmek isteyeceğinizi düşündüm de." Parmağı ile küçük bir selâm gönderdi. Sanırım, bu daha çok Lenore'a yönelikti.

"Hadi eyvallah."

BÖLÜM 10

LANO, KEMERİNE ACOSTA'NIN KAFA DERİSİNİ asmış dolaşırken, önemli bir caydırıcı güce sahipti. Bu koşullar altında hiçbir seçilmiş devlet görevlisi, Lano'nun birliğindeki ilişkileri araştırmaya yönelik başka bir büyük jüri soruşturması açmak istemeyecekti.

Resmi araştırma sonuçlarından faydalanabileceğimizi umuyordum. Açığa çıkan bulguların yardımıyla yolsuzluklarla savaşan bir yargıç olan Acosta adına bir savunma hazırlayabilir, onun kötü polisler tarafından oyuna getirildiğini iddia edebilirdik. Savunmamızın ana konusu kesinlikle bu olacaktı. Şimdi bir

sorunumuz vardı. Savcılar iddiamıza karşı çıkabilir ve yürütülen soruşturmalar sonucunda yolsuzlukla ilgili bir kanıt bulunmadığını söyleyebilirlerdi. Eğer ortada bir yolsuzluk yoksa, polisler neden mücadeleci bir yargıcı susturmak istemiş olsunlardı? Davamızın diğer yarısı ise gerçek katilin kim olduğunun belirlenmesiydi. Adamdan ne kadar nefret edersem edeyim, Acosta'nın katil olduğuna inanmıyordum. Lenore ile birlikte hâlâ kimin katil olabileceğini düşünüp duruyorduk.

Eğer bir tahminde bulunmam gerekseydi. Brittany Hall'un ölümünün yargıçla ilgisi olmadığını, belki kıskanç bir sevgilinin işi olduğunu, ya da sıradan bir soygun ya da tecavüz girişimi sırasında işlerin beklenenin dışında gelişmiş olabileceğini söyleyebilirdim. Polislerin şu andaki teorilerine göre son iki olasılık geçerli değildi. Çünkü onlar, kızın katili tanıdığına ve onu içeri aldığına inanıyorlardı.

Cuma gecesiydi ve ofiste geç saatlere kadar çalışmıştım. Üçümüz, Harry, Lenore ve ben, bütün öğleden sonrayı içinde cesedin bulunduğu sokağın görüntülerinin olduğu videobantlar ve Hall'un dairesinin dışının fotoğraflarının da olduğu yeni bulgularla belgeleri dikkatle inceleyerek geçirmiştik. Resimlerden bazıları polis fotoğrafçıları tarafından çekilmişti. Görüntüler mahkeme kararı ile iki yerel TV istasyonundan getirtilmişti.

Gözlerim kızarmıştı artık. Lenore randevusu olduğu için erken ayrılmıştı. Harry ise bir saat önce işi bırakıp evine yollanmıştı.

Ofisin dış kapısının kilidinde bir anahtarın döndüğünü duyduğumda saat yaklaşık olarak ondu. Kapı mandalının tıkırtısını işittim. Ardından kapı kapandı. Başımı kaldırdığımda kapının önünde kalçalarını sıkıca saran ve kenarı uyluklarının ortasında sona eren parlak gece elbisesinin içinde Lenore duruyordu. Çıplak omuzları ışıkta parlıyordu. Bir elinin iki parmağında on santimlik sivri topukları olan rugan ayakkabılarını sallıyordu.

"Ayaklarım su topladı," dedi.

Lenore, partiden geliyordu. Aylar önce, başsavcılık bürosundan ayrılmadan önce davet edildiği, savcılardan birinin düzenlediği bir toplantı.

Naylon çoraplarından birinin topuğundaki deliği gösterdi.

"Yarını mil yürüdüm," dedi.

"Randevu nasıldı?" dedim.

"Bilmek istemezsin."

Şimdiden daha iyi hissetmeye başlamıştım. Kapının kenarına yasladığı zarif kalçaları, kulaklarından sarkan zevkli altın küpeleri ve seksi dudakları ile Lenore olağanüstü güzel bir kadındı. Bu akşam saçlarını yukarda toplamıştı ve bu da ona gizemli bir hava veriyordu.

"Anladığım kadarıyla, Herb ile pekiyi anlaşamadınız." Memnun olduğumu belli etmemeye çalıştım.

Herb Conners savcılık ofisindeki yükselme meraklısı şeflerden biriydi. Lenore ile iddiaya girmiştik Lenore, Conners'ın randevularını iptal etmek için bir bahane bulacağını düşünmüştü. Çünkü o artık defolu maldı ve Kline onu kovduğundan beri sorumluluk sahibi yükselme düşkünleri için tehlikeliydi. Ona kariyer ile libido arasındaki tüm yarışmalarda ihtirasın kazanacağını söylemiştim. Galiba haklı çıkmıştım. Lenore sırf orada olacağı kesin olan Kline'dan korkmadığını göstermek için randevuyu iptal etmemişti.

"Arabayla eve giderken Conners'ın vücudunun her tarafından eller çıkmaya başladı."

"Azgın şeytan," dedim.

"Artık değil," dedi Lenore. Hain bir gülümsemeyle bana baktı. Ona ne yaptığını söylememiş, beni merakta bırakmıştı.

"Buradan dört blok önce indim, bir taksi çevirmek istedim, ama başaramadım. Ben de yürüdüm. Sonra ışığını gördüm."

Kapımda duran kadının yüzüne baktım. Conners şu anda bir yerlerde soğuk duşun altına girmiş olmalıydı.

Çekmecemi karıştırdım. Yara bandı arıyordum. Buldum ve ona verdim.

Ayakkabılarını masamın kenarına bıraktı. Parfümünün kokusu hardal gazının

siperdeki askerlerin etrafını sarması gibi çevremi kuşattı. Lenore, cinselliğini ışık düğmesi gibi açıp kapayabilen o kadınlardan biriydi. Bir an, profesyonel avukat bakışı ve gıcırdayan dişleri ile sadece; iş düşünür, sonra birdenbire bu gece olduğu gibi vamp kadın olurdu.

Maalesef, iş ayrıntılarına battığım şu anda, Lenore'ın iş düğmesi kapalıydı.

"Çok fazla mesai yapıyorsun," dedi. "Eve gitmelisin artık."

"Birisinin çalışması lazım."

"Hâlâ dağılmış parçaları nasıl toplayacağımızı mı bulmaya çalışıyorsun?"

İptal edilen büyük jüri soruşturmasından söz ediyordu.

"Evet"

"Fikrin var mı?" Benimle konuşurken bir bacağının baldırını ovalıyordu. Ayağını kaldırmış masamın karşısındaki müşteri koltuğunun oturma yerinin üstüne koymuştu. Sıkı elbisesinin kenarı iyice yukarı toplanmıştı. Aklıma bir yığın fikir geliyordu ve hiçbiri dava ile ilgili değildi.

Bir şeyler söylemeye çabaladım. "Büyük jüri kayıtlarını ve bütün araştırma dosyalarını almak için mahkemeye başvurabiliriz."

"Başarılı olacağımızı sanmam," dedi. Haklıydı. Büyük jürinin özellikle iddianame olmadan kapatılan araştırma kayıtları nükleer füzelerin fırlatma kodları kadar gizliydi. Bunları elde etmek için aptal bir yargıçtan mahkeme emri çıkartmak gerekirdi.

"Bir dedektif tutup kendi kendimize ne bulabileceğimize bakabiliriz," dedim.

"Bacaklarımız çok yorulur," dedi. Ben tam şu anda onunkilere bakıyordum.

"Ve belki bir sonraki buzul çağında," dedi. "Elimize bir şeyler geçmiş olur."

"Ya da bu gece," dedim. "Geri dönüp Herb Conners'ın sırtına masaj yapabilirsin ve adam sabah kapımıza gelip savcılıkta ne kadar dosya varsa hepsini önümüze döker."

"Git de sen masaj yap ona."

"O daha uzun sürer," dedim.

Açık duran ofis kapısının arkasına doğru süzüldü. Orada ne yaptığım merak ettim.

"Bilgin olsun diye söylüyorum," dedi. "Büyük jüri soruşturması bütünüyle yok edilmedi."

"Ne demek istiyorsun?"

Sesi hâlâ kapının arkasından geliyordu. "Uyuşturucu baskını araştırması, o polisin iki yıl önce vurulması ile ilgili sorular," dedi. "Hâlâ geçerliliğini koruyor."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

Bunu konuştuk. İşin içinde Tony olduğu için hassas bir konuydu. Lenore onun başka bir polisin öldürülmesinde en ufak bir rolü olabileceğine inanmıyordu. Polisi öldüren silahın delil dolabından suç mahalline giden yolu nasıl bulduğuna dair bir teorisi olmamasına karşın, araştırmanın sonucunda bir şey elde edilemeyeceğini düşünüyordu. Tony'ye bir çocuk gibi, gözü kapalı güveniyordu.

"Araştırmanın hâlâ aktif olduğunu nasıl öğrendin?" diye sordum.

"Bana bir yemeğe patladı," dedi. "Kraker ve peynir ile neler öğrenilebildiğine şaşarsın. Hele şarap ile yıkanmışlarsa."

"Conners mı? O mu söyledi sana?"

"Ondan bahsediyormuş gibi mi görünüyorum?" Lenore bana kaynağını söylemiyordu.

Daha geniş ölçekli bir araştırma olsun isterdim. Ama en azından bu da bir şeydi. Eğer üstünde çalışırsak dava ile birleştirebilirdik.

"Bu kaynak, seninle tekrar konuşacak mı?"

Kapının arkasından çıktığında bacakları çıplaktı. Külotlu çorabını çöp kutusuna firlattı.

"Benimle konuşmuyordu zaten," dedi. "Ben kulak kabarttım sadece,"

"Öyleyse Herb en azından bir işe yaramış," dedim.

"Uzun boy, geniş omuzlar." Güldü. "İyi bir dinleme direği."

Uyluklarında elbisesinden kalan pamuk liflerini topluyordu. Teni koyu ve pürüzsüzdü. Karşımdaki koltukta orman perisi zarafetiyle davetkâr ama hiçbir zaman açığa vurmayan biçimde bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Sadece kadınların yapabileceği şekilde eğilip bükülüyor, ona baktığımı unutmuş, yara bandını topuğuna yapıştırmaya çalışıyordu. Terlemeye başladım. İş konuşuyordum ama aklım eğlencedeydi. Zayıf bir anımdaydım.

"Kimi kiralayabiliriz dedektif olarak, fikrin var mı?"

Karşımda kıpırdamadan otururken dirseğini masamın kenarında duran ayakkabılarının yanına dayamıştı. İki elinin avuç içine yasladığı yüzü ile Hepburn'un en güzel zamanlarındaki haline benziyordu. Sanırım, şu anda kendi işi ile ilgiliydi. Kokusu masamın üstüne yayılırken sorumu duymazdan geldi.

"Sarah nerede bu gece?" diye sordu.

"Bir arkadaşımın evinde. Uyuyordur şu anda."

"Benimkiler bu gecelik büyükannelerinde."

Parlak ve cömert dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

Zor bir sessizlik anıydı. Telepati. Olasılıkları düşünüyorduk. Karşılıklı rıza ile ilişkimizdeki gizli ihtirası özenle görmezden gelmiştik o güne kadar. Bir dava üstünde beraber çalışmanın karmaşıklığı, ofis romantizminin kötü yanları, çocuklar- bunu yapmamamız için yüzlerce neden vardı. Şu anda bu nedenlerden hiçbirini hatırlayamıyordum.

"Ne yapacaksın?" dedi. "Bütün gece çalışacak mısın?"

Büyüleyici gözlerle bana bakarken kulağındaki altın küpelerin parıltısı, yüzünün ince kıvrımları, sadece cennette rastlanabilen koyu, pürüzsüz teni ile bana tül perde ardından bir film karesi izliyormuşum duygusunu veriyordu. Bir keşin damarından içeri iğneyi boşaltması gibi içime çektim bu görüntüyü.

"Artık iyi geceler deyip eve gitmem lazım," dedim.

Bana baktığında transa geçmiş gibiydi. Birden kendimi kapıda ayakta dururken buldum. Paltom omzumdaydı. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum. Lenore elimi tutuyordu. "Evet," dedi. "Eve gitmeli ve iyi geceler dilemeliyiz."

BÖLÜM 11

TANRI'YA KÜÇÜK İYİLİKLERİ İÇİN TEŞEKKÜR etmeliyiz. Acosta'nın göz doktorunun kayıtlarını kontrol etmiştik ve reçetede yazılı olan tüm mercekleri tanımlayabildiğimize inanıyorduk. Lili Acosta, polislerin o gün hapishanede kocasından aldığı gözlüklerin dışında hepsinin yerlerini bulmuştu. Polisin aldığı gözlükler bir yanlışlık ya da karışıklık olmaması ve teşhis edilebilmeleri için dikkatli biçimde işaretlenmişti. Her bir gözlüğün reçetesinin verildiği ve müvekkilimiz tarafından satın alındığı tarihleri gösterebileceğimiz için, polisler, Hall'un öldürüldüğü yerde bulunan gözlüklerin yargıca ait olduğunu kanıtlayamazlardı.

Sabah, yüksek mahkemede bir mermiden daha kaçmaya çalışıyorduk. Yürütmenin durdurulması önergemiz iki gündür tartışılıyordu ve Lenore'ın bir geri zekâlı olarak tanımladığı Kline'ı savuşturmaya uğraşıyorduk. Adam, şimdiye kadar, azmış bir çitadan daha fazla kıvraklık sergilemişti.

Acosta, avukat masasında yanımda oturuyordu. Arkasında tedbirli bir koruma memuru vardı. Mahkeme salonunun bizden uzak tarafında iki defans oyuncusu kılıklı memur daha Cevizkafa karşı koyacak olursa müdahale etmek üzere hazır bekliyorlardı.

Lili, bir sıra arkamda oturuyordu. Acosta ile aralarında parmaklıklar vardı ve birbirlerine dokunmalarına izin verilmiyordu.

Basından gelenlerin hiçbiri fazla bilgiye sahip görünmüyordu.

İki hafta önce Kline, uyarıda bulunmadan, damdan düşer gibi herkesin unuttuğu fuhuş davası için bir mahkeme tarihi belirlemişti.

Amacı jüriden bir karar çıkartmak değildi. Kline, Acosta'yı mahkemede değil halkın önünde yargılamak istiyordu. Geniş bir kitleyi ahlak masasının öne sürdüğü suçlamalarla zehirlemekti amacı. Jüri üyesi olmaları muhtemel kişiler, bu suçlamaları duyduklarında gerçek dava ile ilgili kararlarını biz onları inceleyip seçme olanağı bulamadan hemen hemen vermiş olacaklardı. Fuhuş davasında kendimizi savunmak zorunda bırakabilirse elimizdeki kartlara da göz atmış olacaktı.

Lenore da kabul etmeliydi ki, Kline onun düşündüğünden daha zeki ve yaratıcı çıkmıştı.

Kline'ı küçümsemenin hata olduğunu düşünüyordum. Yöntem konusundaki eksikliğini inatçılığı ile kapatıyordu. Saldırgan, mücadeleci ve açıktı. Adam kendinden fazlasıyla emindi. Kendini kaybettiğini, sadece Lenore ile ofisinde, Acosta davası ve tanıkla görüşmeyi kimin yapacağı konusunda yaptıkları ağız dalaşı yaptıkları güngörmüştüm. Sanırım Kline ile Lenore'ın kimyaları pek uyuşmuyordu. Her an bir patlama olabilirdi.

Kline, yardımcılarından biriyle kendi masasında oturuyordu. Sonra konuşmasına ara verip boş alana doğru yürüdü. Gözümün kenarıyla ona baktığımda, bileklerinden dirseklerine kadar kolalı gömleğine taktığı altın kol düğmelerinin parıltısından gözlerim kör oldu.

"Bay Madriani."

Ona doğru döndüm.

"Konuşmaya zamanımız olmadı," dedi. "Ofisime geldiğiniz günden beri. Size iyi şanslar dilemek isterdim, ama bu koşullarda..." Sözünü bakışları ile tamamladı. "Ancak umarım rekabetimiz dostluk içinde başlar ve aynı şekilde sona erer," dedi. "Gerçek profesyonellerin yaptığı gibi."

Yüzündeki geniş gülümseme yüzünden içten olup olmadığını anlayamadım. Kline böyleydi. Anlayamazdınız.

Elini sıktım.

Çok rahat gülünüyordu. Uzattığı eli hâlâ oradaydı. Lenore ondan yana baktı ama hiçbir şey söylemedi. Elini de sıkmadı.

"Pekâlâ," dedi Kline. "En azından denedim."

Bir kez daha gülümsedi ve kendi yerine gitti.

Acosta, Lenore'a bakıyordu. Eski bir savcı olan Lenore'un etki altında kalabileceğine dair bütün düşünceleri paskalya tavşanı[16] ile beraber uzaklara gitmişti.

"İyi hareket!" Ağzımın kenarı ile fısıldayarak konuştum. "Mahmuzları daha derine batır. Bakalım, onu gerçekten motive edebilecek miyiz?"

Lenore, söylediklerime gülerek karşılık vermeye hazırlanırken kürsünün arkasındaki koridorda bir hareketlenme oldu. Görevli tarafından anons edilen yargıç Radovich kapıda belirdi.

Harlon Radovich, kuzeyden, sönmüş bir volkan ile üç yargıçlı mahkeme binasının arasında yer alan ve sığır çiftçiliğinin hâlâ bir yaşam biçimi olduğu, geniş düzlüklerde dolaşılabilen, etrafı dağlarla çevrili ilçelerden birinden geliyordu. Radovich, adli konseyde kısa kibriti çekmiş ve ilçe dışı yargıç adayı olarak, ön duruşma için giydiği süslü koşum takımları ile Acosta'nın davasının üstüne pike yapmıştı.

Yaşını belli etmiyordu. Tahmin yapmak zorunda kalsam, ellilerinin ortalarında olduğunu söyleyebilirdim. Ayağına kovboy çizmeleri giymişti. Saç kesimi

Oklahomalılara özgüydü. Açık havada dolaşmaktan dolayı kızarmış elma yanakları vardı ve taramakla yatmayan inatçı saçları, alnından mısır koçanının sarmal ucu gibi dökülüyordu. Bir hukuk uzmanıymış gibi davranmıyordu. Ama sağduyulu bir insan olduğu izlenimini veriyordu. Yaratılışından geldiğini düşündüğüm bu özelliği, toprağa ve doğaya yakın olması ile ilişkilendirilebilirdi.

Acosta'nın onun hakkında ne düşündüğünü anlamak zordu. Radovich ve Armando ayrı gezegenlerin varlıklarıydılar.

"Günaydın," dedi yargıç.

Kline'ın halkı, Lenore'ın da bizi temsil ettiği kayıtlara geçirildi. Bu, Lenore'ın davasıydı ve ben mümkün olduğunca gözlerden uzak durmaya çalışıyordum. Zamanından önce onun yerine geçmem gerekirse diye hazırlanmıştım.

Geçtiğimiz gün Avukatlar Günü'ydü. Hepimiz kendimizi dışarıya atmış gezinirken önemli hukuksal konularda tartışmıştık. Bir bağlaç sorunu ile karşı karşıyaydık. Fuhuş ve cinayet davaları birbirleri ile yeterince ilgili miydi? İddia edildiği gibi, biri diğerinin itici gücü olmuş muydu? O halde ikisini tek bir davada toplamak gerekirdi. Fuhuş davasının ayrı bir duruşmada ele alınmasını önlemek Lenore'ın işiydi. Acosta'nın bir dava tanığının öldürülmesinden suçlu bulunacak olması, eyaletin ölüm cezası talep etmesi için gerekli zemini oluşturacaktı.

Radovich, günün tamamına yakınını başını kaşıyarak geçirmişti. Eğer bir saman sapı bulsaydı dişlerinin arasına sokacaktı. İleri düzeyde mantık meraklısı bir adam değildi.

Kline bunu çok daha önceden keşfetmişti ve yargıcı bir piyano gibi çalıyordu.

Kline, ayrı iki duruşma yapılmasına olan itirazımızı hukuksal sağduyuya karşı bir saldırı olarak niteledi ve eyaletin kanuna karşı gelenleri adalet önüne çıkarma hakkının kutsal olduğunu savundu. Ayrıca, yargıca mahkemenin suçlamaları belirlerken verdiği kararların değiştirilemeyeceğini hatırlattı.

Kürsüde kaşlarını çatmış oturan Radovich'e baktığımda, bu noktanın onun için hassas bir konu olduğunu fark ettim. Ne de olsa, o sadece ilçemize gelen bir

ziyaretçiydi ve buradaki seçmenlerle yüzleşmesi gereken biri değildi.

Kline'ın fikirlerinin politik yanı hukuksal yanından daha ağır basıyordu. Radovich'i enine boyuna incelemiş ve zekice bir seçim yapmıştı. Şu anda kürsüde oturan yargıç adli yetkilerini geniş biçimde kullanmaya istekli olmayan eski ekolden tutucu bir kovboydu. Yargıca rakibinizin düşüncelerinin hükümetin herhangi bir kanadının hoşuna gitmeyebileceğini söyleyin, sonra geri çekilişini izleyin.

İki davanın birleştirilmesi tartışmasını kaybetmiştik ve bu sabah Cevizkafa'nın günahlarının ortaya dökületeceği bir felaket olacak olan mini duruşmayı engellemek için son kozlarımızı oynamak zorundaydık. Bir kadınla bir adamın pazarlık etmesi çok önemli bir olay olmayabilirdi, ama jüri üyelerinin aklında bir kez yer etmesi, Kline'in müvekkilimizin işini bitirmesi için yeterli olurdu.

Mücadelemizi deliller konusunda veriyorduk. Eyaletin elinde Acosta'yı suçlayacak kadar yeterli delil gerçekten var mıydı? Brittany Hall'un ölümü ve kayıt cihazının konuşmaları kaydedemeden bozulmuş olması nedeniyle, ellerinde kanıt olmadığını iddia ediyorduk.

Ancak yine becerikliliğini gösterdi. Her şeyi kanıtlayabilecek bir tanığı olduğunu söyledi.

"Dinleyelim bakalım," dedi Radovich.

Birkaç saniye sonra görevli eşliğinde, otuz yaşlarında, günlük elbiseleri içinde bir adam tanık kürsüsüne çıktı. Yemin ettikten sonra yerine geçip oturdu.

Lenore yanımda buharlar çıkararak otururken, Kline adamla konuşmaya başladı.

"Kayıtlara geçmesi için adınızı söyleyin lütfen."

"Harold Frost."

Harold, karakteri nedeniyle polis kuvvetlerinde 'Jack' olarak da tanınırdı.

O buzdan adamdı. Bir kovalamaca sırasında sizi dört kere vurabilir, yine de duyduğu vicdan azabı bir kayanınkinden fazla olmazdı. Fasulye sırığı gibi uzun

boylu, kulaklarının üstünde kalan kısa kahverengi saçları dışında kel, gözleri birbirine yakın ve bazılarının dediği gibi, vicdansızlığına uygun, eğri atmaca burunlu bir adamdı. Eğer, polis gücü içinde tanık kürsüsünde gerçekle yüz yüze gelindiğinde yaşanan gerilime dayanabilecek bir adam bulmam gerekseydi, bu kişi Jack Frost olurdu.

"Bize ne iş yaptığınızı söyler misiniz?"

"Şehir merkezi emniyet amirliğinde görevli çavuşum."

"Ne kadar zamandır bu görevdesiniz?"

"On üç yıl."

"Hangi bölümde çalışıyorsunuz?"

"Ahlak masası."

Kline yine ustaca davranmış ve doğrudan zayıf noktadan saldırıya geçmişti. Tanığın dikkatini Acosta'nın Hail ile otel odasındayken tutuklandığı geceye yönlendiriyordu. Frost üç erkek ve bir kadından oluşan bir ekip halinde Fairmore Oteli'nde olduklarını söyledi. Görevleri şehrin aşağı kısımlarındaki lüks otellerdeki yüksek cüretli telekızları arayıp yakalamakmış.

"Müşterileri yakalayıp ticareti engellemeye çalışıyorduk," şeklinde tanımladı görevini.

"O gece hiç tutuklama yaptınız mı?" diye sordu Kline.

"Yaptım."

"Kimi tutukladığınızı hatırlayabiliyor musunuz? Hangi suçtan olduğunu da hatırlamaya çalışın lütfen."

"Şurada oturan kişi." Frost parmağı ile müvekkilimizi gösterdi. "Bölüm altı-kırk yedi B'den tutuklandı"

'Tanığın sanığı Armando Acosta olarak teşhis ettiği kayıtlara geçsin."

Radovich onayladı.

"Bu bir ceza yasası maddesi mi?" diye sordu Kline.

"Doğru."

"Ceza Yasası Bölüm altı - kırk yedi B nedir çavuş?"

"Fuhuşa teşebbüs. Bu bir suçtur," dedi Frost.

"Aynı zamanda ahlak dışı bir eylem, öyle değil mi?"

"İtiraz ediyorum. Tanık yargıda bulunamaz," dedi Lenore.

"Kabul edildi."

Kline bunu kullanmak isteyecekti. Bu sayede cinayet nedenini ortaya koyacaktı. Kürsüden indirilme ve mesleğini kaybetme tehdidi, bir yargıcı pekâlâ tanığı susturma yolunu seçmeye yöneltebilirdi.

"O gece tutuklama memuru siz miydiniz?"

"İki kişiden biri," dedi Frost.

"Öteki kişi kimdi?"

"Ortağım, Jerry Smathers."

"Söyleyin bize çavuş, böyle bir durumda şüpheliyi gözaltına almak her zaman yapılan bir işlem midir?"

"Genellikle şüpheli tutuklandıktan sonra mahkeme celbi imzalattırılır ve serbest bırakılır."

"Bize işlemlerden söz edin."

"İtiraz ediyorum," dedi Lenore. "Konu ile ilgisi yok. Buradaki sorun, müvekkilimizin tutuklanıp tutuklanmadığı ya da mahkeme celbi imzalayıp imzalamadığı değil, eyaletin elinde suçlama yapabilecek ya da konuyu sadece

mahkemeye getirebilmeye yetecek delil olup olmadığıdır."

"Reddedildi," dedi yargıç.

Kline tanığa cevap vermesini işaret etti.

"Çoğu davada," dedi Frost, "kimlik tespiti yapılır, genellikle ehliyet belgesine bakılır. İkamet ettiği yer belirlenir ve şüpheliden mahkemeye geleceğine söz verdiğine dair bir belge imzalaması istenir."

'Trafik cezası gibi mi?"

"Doğru."

"Peki neden bu olayda böyle olmadı?"

"Çünkü sanık celbi imzalamayı reddetti."

"Red mi etti?"

Kline basına doğru döndü. Onlara rol kesiyordu şimdi.

"Evet."

"Nedenini söyledi mi?"

'Tam olarak değil."

"Ne söyledi?"

"Bunun saçmalık olduğunu söyledi."

"Böyle mi söyledi?"

"Her şeyin saçmalık olduğunu ve hepimizin pezevenk olduğumuzu söyledi."

Kline, bir süre gazetecileri süzdü. Bir yığın kalem tavukların kâğıtları eşelemesi gibi gürültü yapıyordu.

"Sanık belgeyi neden imzalamadığına dair başka bir açıklamada bulundu mu?

"Bize kim olduğunu bilip bilmediğimizi sordu."

Kline yüzüyle şaşırmış gibi bir takım hareketler yaptı. Bunu iyi beceriyordu.

"Sonra ne söyledi?"

"Bana kâğıdı kıçıma sokmamı söyledi."

Acosta omzuma eğildi, dudaklarını kulaklarıma yaklaştırarak, "Hepsi doğru," dedi. "Çok sinirlendim," diye fısıldadı. "Pezevenk olduğu da doğru," diye ekledi.

"Şüphelinin mahkemeye kayıtlı bir yargıç olduğunu biliyor muydunuz?" dedi Kline.

"Kim olduğunu biliyordum."

"Bu sizi etkiledi mi?"

Jack Frost gibi adamlar böyle bir şeyden etkilenmedikleri gibi, şüphelinin gözünün üstüne bir de yumruk çakarlardı.

"Hayır, bu beni etkilemedi."

"Onu o zaman mı tutukladınız mı?"

"Ona mantıklı olmasını söyledik."

Frost'un insanı mantıklı olmaya hangi yöntemlerle davet ettiğini merak ettim.

"İmzalarsa onu tutuklamak zorunda kalmayacağımızı ve evine gidebileceğini söyledik."

"Doğru değil," dedi Acosta. Yine kulağımın içindeydi. "Beni hemen kelepçelediler. Kâğıt falan imzalatmaya kalkmadılar ve haksız nedenden tutukladılar."

"Yine de belgeyi imzalamayı reddetti, öyle mi?" diye sordu Kline.

"Evet. Ağzını bozmaya başladı."

"Yine küfür etti, öyle mi?"

"İtiraz ediyorum. Tanığı yönlendiriyor."

"Kabul edildi. Bırakın da tanık kendi cevaplarını kendi düşünsün."

"Sayın hâkim." Kline 'Mahkeme nasıl olur da burada gerçeğin dışında bir şeylerden söz edilebileceğini düşünebilir' der gibi gülümsedi.

"Devam edin," dedi Radovich.

"Peki siz ne yaptınız çavuş?"

"Onu tutuklamak zorunda kaldık."

Bir duraklama anı oldu ve Kline kürsüye doğru geri çekildi ve yaslandı.

"Sizden dikkatinizi sanığı tutuklamadan, o otel odasına girmenizden önceki ana çevirmenizi istiyorum. O anda Fairmore Oteli'ndeki odada kimlerin olduğunu mahkemeye söyleyin."

"Ben girmeden önce mi?"

"Evet."

"Yem olarak kullandığımız bayan, yani Brittany Hail ve sanık."

"Sadece ikisi mi odadaydı, başka memurlar ya da tanıklar yok muydu?"

"Yoktu."

"Siz o sırada neredeydiniz?"

"Oda kapısının dışındaydım."

"Kapının dışında ne yapıyordunuz?"

"Dinlemeye çalışıyordum."

"Niçin?"

"Güvenlik için," dedi polis. "Yemin üstündeki elektronik kabloların arıza yaptığını söylemişlerdi."

"Böyle mi söylediler size?"

"Evet."

"Siz de kızın yardıma ihtiyacı olabilir diye kapının dışında duruyordunuz, öyle mi?"

"Evet."

"Dinliyor muydunuz?"

"Doğru."

"Yeminiz kadın polis miydi?"

"Hayır. Yedek memurdu, bu tip görevlerde gönüllü çalışan bir suçbilimi öğrencisiydi."

"Bu tip operasyonlara katılmış mıydı daha önce?"

"Bildiğim kadarıyla dört ya da beş kez," dedi Frost.

"O gece, siz Fairmore Oteli'ndeki odanın kapısının dışındayken sanık ile Bayan Hall'un arasında geçen konuşmalara herhangi bir bölümünü duydunuz mu?"

"Evet"

"Ne duydunuz?"

"Sanık kıza para öneriyordu." Lenore'ı gözlerini devirirken gördüm.

"Bu doğru değil," dedi Acosta. Radovich tokmağını kürsüye vurdu, Acosta dilini ısırdı.

"Sanık Bayan Hall'a kendisiyle seks yapması için ne kadar para teklif etti?"

"İki yüz dolar," dedi Frost.

"Peki, tam olarak istediği neydi, açıkça söyledi mi?"

"Karışık istediğini söyledi," dedi Frost. Kline'ın bakışı soru işareti şekline dönüştü.

"Cinsel ilişki ve oral seks," dedi Frost.

Basın sırasındaki kalemler çılgınca yazıyorlardı.

"Bunu sanık mı önerdi yoksa Bayan Hail mi?"

"Hayır, hayır. Sanık önerdi."

"İşte bu yüzden ön duruşma istememiştim," diye fısıldadı Acosta. "Neler yaptıklarını görüyorsunuz. Hepsi yalan," dedi. Lili'ye döndü ve başını salladı. Bütün bunları alenen inkâr edemeyeceği için, bari en azından özel olarak inkâr etmek istemişti. Anlatılardan en çok etkilenip incinecek insan olan karısına döndü ve dudaklarını sessizce oynatarak, "doğru değil," dedi.

"Sayın hâkim." Kline Acosta'nın arkaya döndüğünü fark etmişti. Basın Acosta'nın dudaklarını okuyordu.

"Bay Acosta." Radovich eliyle yüzünü bizden tarafa çevirmesini işaret etti. Bebek bakıcılığı işimi iyi yapamamışım gibi bakıyordu bana.

"Devam edin, savcı bey." Radovich bu işten pek zevk almıyor gibiydi.

"Yani siz sanığın seks karşılığında para önerdiğini açıkça duydunuz, öyle mi?"

"Evet."

"Ve bunu açık mahkemede yeminli olarak beyan ediyorsunuz, öyle mi?"

"Tabi."

Kline şu an için istediğini elde etmişti. Para önermek. İlk suç unsuru. Birkaç klişe soru da sormuştu: "Seks önerisi kızdan mı geldi? Seks konusunu kim açtı?"

Bütün bunların amacı Acosta'nın tuzağa düşürülmediğini göstermekti. Suç işlemeye kendi özgür iradesi ile karar vermişti.

"Sanık daha sonra bir şey yaptı mı?"

"İtiraz ediyorum," dedi Lenore. "Dayanağı yok. Tanık ne yaptıklarını gördüğünü hiç söylemedi."

"Onları görebiliyor muydunuz?" diye sordu yargıç.

"Hayır."

"Kabul edildi. Diğer soruya geçin."

Kline diğer unsurları araştırıyordu. Açıkça gözlemlenebilen eylemler. Bunlar çeşitli şeyler olabilirdi: Paranın ödenmesi, pantolonların çıkarılması. Sorun, soyunurken ya da kız eğer parayı saymıyor veya fatura kesmiyorsa, para ödenirken kelimelere gereksinim olmamasındaydı.

Kline, tanık kürsüsündeki polisi bir süre inceledikten sonra, "Çavuş Frost, o akşam kapının dışından başka neler duydunuz?" diye sordu.

"Ne yani, kadının elbiselerin hışırtıları ya da para şıkırtıları mı? Saçmalamayın," dedi Lenore.

"Acaba bu cümlenin bir yerinde bir itiraz mı var?" dedi Radovich.

"Baş tarafında," dedi Lenore.

"Reddedildi."

"O akşam kapının dışından başka neler duydunuz?" Kline tekrar bastırdı.

"Ben, şey... Bayan Hail galiba dedi ki..."

"İtiraz ediyorum. Tanık emin değil."

"Kabul edildi."

"Size başka bir soru sorayım," dedi Kline. "Bayan Hail ve sanığın bulunduğu odaya nasıl girebildiniz?"

"Elektronik kart anahtarım vardı. Odaya giriş kartı," dedi Frost.

"Çok güzel çavuş. Ve odaya girmek için bu kartı kullandınız, öyle mi?"

"Evet."

"Peki bu anahtarla odaya girdiğinizde ne gördünüz?"

Frost bir süre düşündü. Hâlâ anlamamıştı.

"Sanık ve Bayan Hail," dedi.

Kline, anladığını belli etti. Lafı ağzından almaya çalıştı, ama Frost anlamadı. Sonunda Kline vazgeçti ve soruyu sordu.

"Çavuş, o gece odaya girdiğinizde sanık tam olarak ne yapıyordu?"

"Haa," dedi Frost. "Elleri Bayan Hall'un üstündeydi. Onu yatağa doğru itiyordu."

"Yalan bu!" Acosta, ben onu tutamadan ayağa fırlamıştı. Şerifin yardımcılarından biri hemen arkasına geldi.

"Bay Acosta, sessiz olun. Size de konuşma fırsatı vereceğiz," dedi Radovich.

İşler umduğumuzdan daha kötüye gidiyordu. İşin içine zor kullanma da girmişti. Kızın daha sonra öldürüldüğünü bilenler önyargılı düşünmeye başlayacaklardı.

"Tanık yalan söylüyor, dedi Acosta.

"O zaman bırakın da avukatınız ilgilensin bu konuyla," dedi yargıç. Kline'a devam etmesini işaret etti.

Şerif yardımcısı, ellerini Acosta'nın omuzlarına koyarak onu yerine oturttu.

"Demek sanığı Bayan Hall'u yatağa doğru iterken gördüğünüzü söylüyorsunuz. Bu gerçek mi?"

"Benim gördüğüm bu."

"Peki, bu gördüğünüzden ne sonuç çıkardınız."

"İtiraz ediyorum, tahminde bulunmaya zorluyor."

"Kabul edildi."

"Kızı yatağın üstüne iterken gördünüz mü onu?"

Frost bir saniye durakladı.

Kline doğru cevabı alması gerektiğini biliyordu. Aksi takdirde kısa kesecekti.

"Evet," dedi Frost.

Kline'ın duruşunda rahatlık vardı. Yüzündeki ferahlık açıkça görülüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Tanık sizin."

Kanıt diye getirdiği tanıktan zorla aldığı bir yığın yanıt.

Maalesef, bütün sorular gerçeklerle ilgiliydi. Ve gerçekleri jüri belirleyecekti, bunu yapmayı biz istemezdik.

Lenore, bir fareyi kovalayan bull terrier[17] köpeği gibi kürsüye yöneldi.

"Günaydın." Bunu dudaklarını iki kauçuk bant gibi sımsıkı tutarak gülümseyen Frost'a söylemişti.

"Çavuş Frost. Dediğinize göre, size Bayan Hall'un taktığı elektronik donanımın arıza yaptığı bildirilmiş. Doğru mu?" "Evet"

"Ne zaman söylediler bunu size?"

"Bilmiyorum. Yukarı çıkmadan birkaç dakika önce."

"O halde bütün süre boyunca kapının dışında değildiniz." "Hayır."

"Ne kadar zaman boyunca oradaydınız?"

"Bilmiyorum. Saatime bakmadım." Ayrıntılardan kaçıyordu.

"Bir dakika kadar mı?"

"Evet."

"Beş dakika kadar mı?"

"Bilmiyorum."

"İki dakika kadar mı?"

"Dediğim gibi, bilmiyorum."

"Öyleyse iki dakikadan az olabilir mi?"

"Herhalde daha fazladır."

"Ayakta mıydınız, yoksa diz mi çökmüştünüz?" "Ayaktaydım, sanırım."

"Hatırlamıyor musunuz?"

"Tam olarak değil," dedi Frost.

"Yerde mi yatıyordunuz yoksa?" Frost, Lenore'a bu soru onu aptal göstermek niyetiyle sorulmuş gibi baktı.

"Hayır."

"Öyleyse siz ne ayaktaydınız, ne de diz çökmüştünüz, orada iki ya da beş dakika kaldınız ve yukarı çıkmadan önce elektronik donanımın bozulduğunu size ne zaman söylediklerini de kesin olarak bilmiyorsunuz, doğru mu?"

Frost ona öldürecekmiş gibi baktı ama başka cevap vermedi.

"Kablonun arıza yaptığını size kim söyledi?"

Bir an düşündü. "Hatırlamıyorum. Öteki memurlardan biri."

"Pekâlâ, deneyelim ve bulalım. Söylediğinize göre o gece ekipte sadece dört kişiydiniz, doğru mu?"

"Evet."

"O halde Bayan Hail olamaz. O meşguldü, değil mi?"

"Doğru."

"Öyleyse, ya ortağınız Smathers, ya da öteki kişi olmalı. O gece görevli olan diğer kişi kimdi?"

"Memur Smathers söylemişti," dedi Frost. Birden hafızası geri gelmişti. "Donanımı gözleyen oydu."

Lenore'ın dikkati dağılmadı. "O gece ekipte görevli olan dördüncü kişi kimdi?"

"Brass," dedi Frost. Tereddüt içindeydi. Başını salladı. "Tanımadığım birisi. Merkezden tayin edilen bir teğmen. Sanırım operasyonları gözlemliyordu."

"O sizin performansınızı gözlemliyordu ve siz onun adını hatırlamıyorsunuz, öyle mi?"

"Söylemişti," dedi. "Ama hatırlamıyorum."

"Ama Bayan Hail ile sanık arasında geçen konuşmanın bütün ayrıntılarını hatırlıyorsunuz."

"Çünkü o konuşmaya konsantre olmuştum."

"Emmim öyledir," dedi Lenore.

"Yorumlarınızı dinlemesek de olur," dedi Radovich.

"Affedersiniz, Sayın Yargıç."

"Merkezden birinin atanması alışılmış bir durum mu çavuş?"

"Arada sırada," dedi Frost. "İşimizi nasıl yaptığımızı görmek isterler. Şikâyet olmasın diye."

"Sizden şikâyetçi olan çok kişi var mı çavuş?"

"Hayır."

"Yani siz bu teğmenin ismini hatırlamıyorsunuz öyle mi?"

Bir an düşündü. "Hayır. Raporda yazıyor olmalı."

Gerçek şu ki, yazmıyordu. Frost o gece ekipte dört kişi olduğunu beyan ettiğinde yan gözle Lenore'a bakmıştım. Tutuklama raporunda sadece üç kişi olduğu yazıyordu: Hail, Frost ve Smathers. Bu gizemli adam, denklemdeki yeni bilinmeyendi. "O zamandan beri bu memuru gördünüz mü?"

"I -ıh." Herhalde "hayır" demek istiyordu.

"Şu kablodan konuşalım biraz," dedi Lenore. "Daha önce de olmuş muydu bu tür elektronik sorunlar?"

"Birkaç kere," dedi Frost.

"Sebebini biliyor musunuz?"

Frost yüzünü buruşturdu. Milyonlarca nedeni olabilirdi.

"Bu şeyler hassas oluyorlar. Bazen ıslanıyorlar," dedi.

"O gece odanın içinde yağmur yağıyor muydu, çavuş?"

Basın sırasından gülüşmeler geldi.

Frost, Lenore baktı. İnceden alaya alındığını fark etmişti. "Hayır."

"Bayan Hail duş mu alıyordu?"

"Hayır, ama terlemiş olabilir."

"Terliyor muydu?"

"Nereden bilebilirim? Hanımefendinin sütyeninin içinde değildim ki."

"Onu göremiyordunuz öyle değil mi?"

"Hayır."

"Kapıda anahtar deliği yoktu değil mi?"

"Hayır."

"Ne tür bir kilitti?"

"Elektronik," dedi. "Kartı slotun içinde kaydırıp çekiyorsunuz ve kilit açılıyor. Mandalı itince de kapı açılıyor."

"Çavuş Frost, kapının kalınlığı ne kadardı?"

"Bilmiyorum. Hiç dikkat etmedim."

"Üç santim miydi, beş santim miydi?"

"Dediğim gibi, hiç dikkat etmedim."

"Ağır mıydı, ittirmesi zor muydu, kilitli değilken?"

"Orası bir otel odasıydı," dedi. "Kapıyı kırmadım. Sadece açtım."

"Tahta mıydı yoksa metal mi?"

"Laboratuvara analize yollamadım. Söyleyemem."

"Çavuş Frost, size kapının dört santim kalınlığında, çelik çerçeveli ve yalıtım malzemesi ile doldurulmuş olduğunu söylesem şaşırır mıydınız? Bu sayede sadece yangına dayanıklı olmakla kalmıyor, aynı zamanda ses de geçirmiyor."

Yüzünü buruşturdu ve omuzlarını silkti. "Belki duvarlar inceydi," dedi.

"Bayan Hail ve davalı o gece konuşurlarken hangi ses tonunu kullanıyorlardı?"

"Soruyu anlayamadım."

"Yani, bağırıyorlar mıydı, fısıltıyla mı, yoksa normal bir tonda mı konuşuyorlardı?"

"Bilmiyorum."

"Biraz önce bize onları duyduğunuzu söylemiştiniz."

"Bu doğru," dedi.

"Öyleyse söyleyin, hangi ses tonuyla konuşuyorlardı?"

"Normal," dedi. "Normal konuşma."

Lenore, Frost'a arkasını döndü. Sesini alçaltarak, "Çavuş kulaklarınızı en son ne zaman kontrol ettirdiniz?" dedi.

"Ne?"

"İtiraz ediyorum Sayın Yargıç. Çok ucuz bir numara," dedi Kline. "Sayın avukattan daha iyisini beklerdim doğrusu."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için beni bağışlayın, ama siz beni duyabildiniz." Lenore, Kline'ı kendi tanığı ile karşı karşıya getirmişti.

"Yüzünüz bana dönüktü, tanıktan uzaktaydınız," dedi Kline.

"Tanık ifadesinde, o gece odada olan iki kişi ile kendisi arasında dört santim

kalınlığında, çelikten ve ses geçirmeyen kilidi bir kapı bulunduğunu kabul etti ve bize bu kişilerin normal bir ses tonu ile konuştuklarını söyledi. Tanık eğer beni duyamadıysa onları da duymuş olamaz."

"Şimdi de akustik uzmanı mı oldun?" dedi Kline. "Onun o gece neler duyduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Onun da yok." Lenore Frost'u gösterdi. "Biraz sonra bize gözleri ile X ışını gönderebildiğini söyleyecek herhalde. Sonra da bir telefon kabininde süpermen elbiselerini giyip odanın içinde uçmaya başlayacak."

"Avukat" Radovich bundan hoşlanmamıştı. "Eğer itirazınız varsa doğru yere ifade ediniz, yani mahkemeye."

"Bu... Bu... Bu..." Kline, Lenore'ın eğlenceli tavırlarını tanımlayacak en küçültücü sözcükleri arıyordu. "... Bu gösterinin -bulabildiği en iyi kelimeydi- kayıtlardan çıkarılmasını talep ediyorum."

"Reddedildi," dedi Radovich. "Tanığın 'ne' si kayıtlarda kalacak."

"Soruma bir yanıt istiyorum," dedi Lenore. "Kulaklarınızı en son ne zaman kontrol ettirdiniz?" Onur kırıcı bir soruydu.

"Her sene genel kontrolden geçerim."

"Bu kontrole duyma testi de dâhil mi, yoksa sadece kulaklarınızın içine mi bakıyorlar?"

"İçine bakıyorlar."

"İçeride bir şey buldular mı?"

"İtiraz ediyorum." Kline ayağa fırladı.

"Kabul edildi. Bayan Goya bu mahkemenin sabrının sınırlarını deniyorsunuz galiba."

"Özür dilerim, Sayın Yargıç."

"Devam edin."

Kline tekrar oturdu.

Lenore bir süre mahkeme salonunun tavan süslemelerini inceledi, düşüncelerini toplamaya çalıştı.

"Çavuş," dedi. "Bayan Hall'un kişisel güvenliğini garanti altına almak için o gece kendisine verilmiş bazı emirler var mıydı?"

"Ne gibi?"

"Bu genç bayan tuhaf adamlarla kapalı kapılar ardında bulunuyordu. Kim bilir, belki potansiyel bir suçlunun üstünde silah olabilirdi. Daha önce alınmış önlemler olması gerek. Hall'un silahı var mıydı?"

"Hayır."

"Başı derde girerse gönderebileceği bir tür sinyal yok muydu?"

"Ne gibi?"

"Örneğin anahtar bir kelime. Yardım istediğini bildirebileceği bir yöntem."

"Bir sinyalimiz vardı," dedi Frost.

"Öyleyse, Anahtar kelime söylendiğinde siz elektronik donanım sayesinde bunu duyup kızın başının dertte olduğunu anlıyor ve koşarak geliyordunuz, doğru mu?"

"Doğru."

"Polis raporuna göre o gece yedek güvenlik cihazı kullanılmış."

"Bir panik düğmesi vardı," dedi Frost.

"Mahkemeye bir panik düğmesinin ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Raporda yazıyor."

"Çok iyi. Söyleyin bize ne olduğunu."

"Bu, diğer aletten farklı frekansa ayarlanmış elektronik bir düğmedir. Bazen, yem olarak kullandığımız kızın iç çamaşırlarına iğneleriz. Genellikle çantasındadır."

"Bir tür son çare sinyali mi?" dedi Lenore.

"Öyle de diyebiliriz."

"Bu düğmeyi her zaman kullanır mısınız?"

"Hayır. Sadece belirli durumlarda."

"Bu olayda neden kullanıldı peki?"

"Bilmiyorum."

"Acaba birisinin elektronik donanımın bu olayda arızalanacağını önceden tahmin etmiş olması nedeniyle olabilir mi?"

"Hayır. Böyle bir şey mümkün değil," dedi. "Biz panik düğmesini her zaman kullanmadık. Sadece bazı durumlarda."

Bunun anlamı açıktı. Eğer polisler Acosta'yı oyuna getirmek istedilerse, uydurma bir nedenle Hail ile buluşturmuş olmalıydılar. Doğal olarak, konuşmaların kaydedilmesini istememişlerdi. Acosta sinirlenecek olursa elektronik donanım çalışmayacağı için, güvenlik sinyali olan anahtar kelime de işe yaramayacaktı. Hail'un tek güvencesi panik düğmesiydi.

"Bayan Hall'a verdiğiniz emirler nelerdi? Güvenlik sinyalini ve panik düğmesini ne şekilde kullanması gerekiyordu?"

"Önce anahtar kelime," dedi Frost. "Sonra düğme, ama sadece birincisi işe yaramadığında."

"Neden panik düğmesi daha önce değil?"

"Çünkü her zaman daha riskli olur. Adam görebilir. Sinirlenebilir."

"Bayan Hail akıllı mıydı? Başı dertte olduğu zaman sakinliğini koruyabilir miydi?"

"Evet"

"Ne yaptığını bilir miydi?"

"Bunu söylemek mümkün."

"Emirlere iyi uyar mıydı?"

Yüzünü buruşturdu, başı ile onayladı.

"Bu evet anlamında mıydı?"

"Evet."

"Bildiğiniz kadarı ile, daha önce bu güvenlik prosedürünü uyguladığı olmuş muydu?"

"Güvenlik parolasını birkaç kere kullanmak zorunda kalmıştı, birkaç adam yüzünden. Ama panik düğmesini ilk defa görüyordu. Ona nasıl kullanıldığını anlatmak zorunda kaldık.

"O geceki sinyal kelimeniz neydi?"

"Bir cümle. Hatırlayamıyorum. Her zaman değiştiririz."

"-Bu gece hava çok sıcak- olmasın sakın?" dedi Lenore.

Bu bilgi polis raporunda yer almıyordu. Kline, kısılmış riyakâr gözleri ile Lenore'a baktı. Lenore'ın bu bilgiyi nereden aldığını çok iyi biliyordu. Ofisinde o gün Brittany Hail ile yaptığı görüşme. Ona bakarken elindeki dosyanın üstüne not aldığını gördüm.

"O gecenin güvenlik sinyali bu muydu?" dedi Lenore."

"- Bu gece hava çok sıcak-"

"Olabilir," dedi Frost. "Doğru gibi."

"Bayan Hall'un o gece bu sözleri kullandığını, -bu gece hava çok sıcak- dediğini duydunuz mu?"

"Hayır."

"Ama kapıyı dinliyordunuz, öyle değil mi?"

"Evet."

"Sanık ile Bayan Hail arasındaki konuşmayı duymadınız mı, normal bir tonda söylenen bütün ticari terimleri?" dedi Lenore.

"Evet, doğru."

"Ama -bu gece hava çok sıcak- dendiğini hiç duymadınız, öyle mi?"

"Hayır."

"Çavuş Frost, Bayan Hall'un o gece bu cümleyi bir değil, ayrı ayrı tam üç kere söylediği ama sizin duymadığınız, çünkü o kapının ardından bir şey duymanızın mümkün olmadığı bir gerçek değil mi?"

"Hayır, bu doğru değil," dedi Frost.

Lenore bunu sadece Hall'dan öğrenmiş olabilirdi ve Kline bunu biliyordu.

"Madem öyle, son çare olarak kullanılan panik düğmesinden gelen sinyal ile harekete geçtiğiniz gerçeğini nasıl açıklayacaksınız, hani Bayan Hail bu düğmeyi güvenlik kelimesinin işe yaramadığı anlaşılana kadar kullanmama emri almıştı?"

Bu polis raporunda kayıtlıydı ve yadsınamaz bir gerçekti. Frost odaya sinyalin alındığı haberini aldıktan sonra girmişti.

"Belki paniğe kapılmıştır," dedi. "Hata yapmıştır."

"Doğru."

Tutarsızlıklar bir kez başlamaya görsünler, sivrisinek gibi çoğalırlar.

"Çavuş Frost, bize sanık ile Bayan Hail arasındaki konuşmayı kapının dışında bulunduğunuz pozisyondan duyduğunuzu söylüyorsunuz. Tam olarak ne işittiniz?"

"Sanığın Bayan Hall'a seks karşılığında para önerdiğini duydum."

"Evet bunu söylediğinizi hepimiz duyduk. Ancak sanığın kesin olarak hangi kelimeleri kullandığını bilmek istiyoruz." dedi Lenore.

"Yazmadım," dedi Frost.

"Demek sanığın söylediği kelimeleri hatırlamıyorsunuz?"

Bu, Kline'ın iddiasını çürütebilirdi.

"Ben öyle söylemedim."

"Ne söylediniz peki?"

"Onunla görüşüyordu," dedi Frost.

"Pazarlık mı yapıyordu?"

Tanık yüzünü buruşturdu. Sanki böyle şeyler hep olur demek istiyordu.

"Hangi kelimeleri kullandı, çavuş Frost?"

Bir an için düşündü. "İki yüz dolar olur mu- ya da iki tekliğe ne dersin- bunun gibi bir şeyler."

"Bu kadar mı hatırlıyorsunuz?"

Frost kafasını kaldırdı. Bir süre düşündü.

"Dedi ki..." Biraz durdu. "-Sana seks yapmak için iki yüz dolar veririm-"

Lenore buna gülmemek için kendini tuttu. Günlük konuşma diline bak. Adam

sanki süt satın alıyordu.

"Tam olarak böyle mi söyledi, - Sana seks yapmak için iki yüz dolar veririm-?"

"Evet."

"Daha önce karışık seks yapmak istediğini söylemiştiniz."

"Ne farkı var?"

Acosta kulağımın içine girdi. "Hepsi yalan."

Fısıldayarak, "O halde biz de bunu kanser gibi kesip atarız," diye cevap verdim.

Gözlerimiz karşılaştığında, ilk kez zihinlerimizin anlaştığını fark ettim. Yüzündeki ifade beni ona inanmaya zorluyordu. Cevizkafa'nın böyle şeyler yapamayacağına inandığımdan değildi bu. Öyle ya da böyle, çok kereler yapmış olabilirdi bunları. Ama bu kez yapmış olduğuna inanmıyordum.

"Belki de sana karışık seks için iki yüz dolar veririm demiştir," dedi Frost.

"Hangisi?"

"Karışık," dedi. "Evet, karışık dedi." Tatmin olmuş bir bakış. Bu hikâye ile yaşayabilirdi. Gerçeği biraz saptırmış olmanın ne zararı olabilirdi?

"İki yüz dolarlık kısımdan emin misiniz?"

"Kesinlikle."

Acosta benden tarafa eğildi. "Boktan bir yalan!" Doğru küfrü bulmuştu.

"Tanıklık yapmak istiyorum," dedi. Bu bir felaket olurdu şu anda. Ona sessiz olmasını söyledim.

Lenore bir süre tanığa arkasını döndü ve bazı kâğıtları karıştırdı. Uzandı ve Kline'ın masasına bir kâğıt bıraktı. Kline kâğıdı aldı ve okudu. Bitirmeden

önce Lenore hâkimden tanığa yaklaşmak için izin istedi. Radovich kabul etti. Lenore bu arada bir sayfa da yargıca verdi.

"Çavuş, size bir belge göstereceğim. Bu belgeyi tanımlayabilir misiniz?" Üçüncü bir sayfayı da tanığa uzattı. Frost kâğıda baktı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Envanter kâğıdı," dedi Frost.

"Nereden geliyor? Bu belgeleri kim hazırlar?"

"İlçe hapishanesi."

"Bu özel form ne amaçla hazırlanır?"

"Şüpheli, hapse girdiğinde özel eşyalarının kaydını tutmak için."

"Bu formlardan daha önce gördünüz mü? Belki özellikle bunu değil ama benzerlerini görmüşsünüzdür."

"Tabi."

Kâğıdı tanık kürsüsünün önündeki bölmeye bıraktı ve dikkatini başka yöne çevirdi.

"Bu özel formun üstünde bir isim var mı acaba?"

"Evet." Bakmıyordu.

"Kimin ismi?" dedi Lenore.

"Sanığın. Armando Acosta."

"Suçu neymiş?"

"Altı- kırk- yedi B," dedi Frost.

"Bu o geceki kişisel eşya kayıt belgesi mi?"

"Öyle gibi."

"O formda -cebindeki nakit para- başlıklı bir kutucuk var mı çavuş?"

Frost aniden boş boş bakmaya başladı. Gözleri, kendi iç âlemine dalıp da, artık orada olmayan ruhunu arayan bir adamın gözleri gibiydi.

"Çavuş rica etsem -cebindeki nakit para- başlıklı kutucuğa bakıp bana orada ne yazdığını söyler misiniz?"

Frost kâğıdı aldı ve baktı ve aniden taş kesildi. Tanık kürsüsünde bir kaya oluşmuştu. Lenore'ın sorusuna yanıt vermiyordu.

"Söyleyin çavuş, yem olarak kullandığınız bayan kredi kartı kabul ediyor muydu? Belki de kişisel çek alma alışkanlığı vardı. O kutuda ne yazıyor çavuş?"

Frost, Kline'a baktı ama Kline ona yardım edemezdi.

"Anlatın bize çavuş. Sanık, cebinde sadece kırk-iki dolar yirmi sent olduğu halde, nasıl oluyor da Bayan Hall'a hizmetlerinin karşılığı olarak iki yüz dolarlık ücret teklif edebiliyor? Bayan Hail indirim kuponu mu veriyordu? Anlatın çavuş."

"Bilmiyorum," dedi Frost. "Ben sadece duyduğumu biliyorum."

"Bu tip gizli operasyonlarda, tutuklamadan önce şüphelinin parayı ödemesini beklemez misiniz? Yaygın uygulama bu değil midir?"

Polisin sorunu buydu. Raporlarda Hall'a hiçbir ödeme yapılmadığı açıkça görülüyordu.

Frost'un yüzü şimdi teslimiyet duygularıyla şekilden şekle giriyordu. "Bazı durumlarda," dedi.

"Hemen hemen bütün durumlarda. Size söylenen bu değil mi? -Paranın rengini görene kadar bekleyin- Bir tutuklama yapmak için gereken eylem paranın ödenmesi değil mi?"

"Bazen," dedi Frost.

"Bazen değil, çavuş. Size böyle söylemiyorlar mı? Böyle bir tutuklama sırasında uygulanacak standart operasyon prosedürü değil mi bu?"

"İtiraz ediyorum, avukat tanıkla tartışmaya giriyor," dedi Kline.

"Bana ilginç bir tartışmaymış gibi geldi," dedi Radovich.

"Reddedildi." Yargıç bir yanıt bekliyordu.

"Söyleyin çavuş, Neden o gece odaya sanık parayı ödemeden girdiniz?"

"Bilmiyorum," dedi Frost. "Elektronik donanım arıza yapmıştı. Sanırım paniğe kapıldım."

"Ama içeride olan biten her şeyi duyduğunuzu söylemiştiniz. Doğru değil mi?

"Evet."

"Gerçek mi, değil mi, söyleyin çavuş. Hiç para ödenmedi çünkü sanık tarafından o gece hiçbir teklif gelmedi. Sanıkla Bayan Hall'un konuşmalarının da fuhuşla falan ilgisi yoktu. Doğru mu, değil mi?"

Geri plandan aceleyle çiziktirilen notların gürültüsü geliyordu. Basın tarafından yoğun ilgi dolu bakışlar geliyordu. Acaba ne hakkında konuşuyorlardı?

"Bu doğru değil," dedi Frost.

"O zaman sanığın cebinde iki yüz doları olmadığı halde iki yüz dolarlık teklifte bulunmasını nasıl açıklıyorsunuz?"

"Belki hesaba yazmasını istemiştir," dedi Frost.

"Sayın Yargıç, bu bir yanıt değil," dedi Lenore.

"Evet," dedi yargıç. "Soruyu cevaplayın." "Yapamam," dedi Frost. "Bilmiyorum." Yalan söylemenin zor yanı da buydu işte.

BÖLÜM 12

RADOVİCH SANA SÖYLEDİĞİM GİBİ ÇIKTI," dedi Harry. "Yasaları iyi bilmiyor olabilir, ama adam altıncı hissiyle neyin doğru olduğunu anlıyor." Harry, inek çiftliğinden gelen bu yargıcı sevmişti.

"Muhtemelen bir demokrat," dedi. Harry, davalılara sempati duyan yufka yürekli yargıçları severdi. Müvekkillerine baktığım zaman nedenini anlıyordum. Öte yandan, bu sabah bizim için Radovich'ten büyüğü yoktu. Hepimizin gözünde, Lenore da dâhil, o bir tanrıydı çünkü itiraz başvurumuzu kabul etmişti. Fuhuş suçlaması için ayrı bir duruşma olmayacaktı.

"Sanırım, iki davanın birleştirilmesi yargıcın pek umurunda değildi," dedi Lenore.

"Olabilir," dedi Harry. "Ama şapkasını asmak için sağlam bir çengel bulması lazımdı." Harry elindeki, Radovich'in kararını bildiren tek sayfalık mahkeme emrine bakıyordu. Kâğıdı bana verdi. Harry'ye göre yargıç, Frost'un bariz yalanlarıyla jüriyi zehirlemesine izin vermeyecekti. Güvenilirliği korumak jürinin görevi olduğundan, yargıç iki davanın birleştirilmesine karar vermişti.

Kazanmış olmasına karşın, Lenore sinirli görünüyordu. Ona göre yargıç sonuca göre karar verme eğilimindeydi. "Yanlış nedenlerle doğru karar," diyordu.

"Fazla kurcalama," dedi Harry. "Kazandık işte."

"Kazanmak her şey demek değildir," dedi Lenore.

"Hayır. Önemli olan tek şey budur," dedi Harry.

"Boş ver. Sen anlamazsın," dedi Lenore.

Sanırım, Kline'ı devirmek istemişti, ama kendi istediği biçimde. Ona göre, yargıcın iddianamesindeki yasal nüansı yakalayamamış olması, kazandığı başarıyı değersiz yapıyordu. O, zekâsı ile kazanmış olmayı yeğliyordu.

Onlar tartışırken, ben mahkeme emrini okudum. Belge Kline'a, eğer iki davayı -Acosta'nın fuhuş nedeniyle tutuklanması ve sonrasındaki cinayet davalarını- birleştirmek istiyorsa, mahkemenin bu teklifi gerekli süre içinde kabul edeceğini bildiriyordu. Kline en son mahkeme salonundan fırtına gibi çıkarken görülmüştü. Lenore'ın ahlaki eksikliğinden şikâyet ederken onun yerleştirdiği mızrak hâlâ kıçındaydı. Burada olanlar yalnızca bir duruşmanın başlangıcı değildi. Aynı zamanda bir kan davasının ilk çarpışması yaşanmıştı.

Bu sabah büromda yeni bulgular hakkında konuşmak için toplanmıştık. Eyalet bize sürekli yeni bilgi yolluyordu.

"Bütün bunları kendileri mi uyduruyorlar sence," diye Harry'ye sordum. Devletin bizden sakladığı bir şeyler mi vardı, yoksa bütün delilleri önümüze mi seriyorlardı öğrenmek istiyordum.

Harry belgelerimizden sorumlu kişi olduğu için, ofisinin tavanına kadar yükselen kâğıt yığınları içinde yüzüyordu. Avukatlar böyle yapardı. Ağaçları ormanda saklarsan kimse bulamaz.

Lenore odanın içinde, onun arkasında, bir kolunu, yanağını yasladığı öbür kolunun dirseğine destek yapmış, ruh gibi oradan oraya sürükleniyordu. Bu, onun derin düşünce içinde olduğu zamanki klasik pozuydu.

"Kim bilir?" dedi Harry. "Hepimiz oyun oynuyoruz."

Harry bu konuda uzmandı. Belirsizlik faktörü.

"Sürprizler olmasaydı bir duruşma neye benzerdi kim bilir." Eğer Harry'ye kalsa bütün tanıklar kürsüye sürpriz yumurta paketini içinde getirilirlerdi.

Elinde neler olduğunu kısaca anlatmaya başladı. Belli ki, kızın dairesinde yapılan parmak izi araştırmasının sonucu negatif çıkmış. Hall'un parmak izlerini bile bulmakta zorlanmışlar. Kızın ya çok titiz bir temizlikçi kadını varmış, ya da katil dairedeki bütün izleri silmiş- ön kapıda buldukları bulanık parmak izi hariç.

Bunu duyduğumuzda Lenore ile birbirimize kocaman açılmış gözlerle baktık. Avuç içleri yukarı dönük biçimde omuzlarını silken Lenore, bu izlerin ona ait

olamayacağını söylemeye çalışıyordu. Lenore, Harry'nin arkasında olduğu için onun görüş alanında değildi.

"Acaba parmak izleri kapıdakine uyan birini bulabilmişler mi?" diye sordum.

"Kızı dışarıda bırakmışlar. Ondan başka, raporda bir şey yazmıyor," dedi Harry. "Ama Adliye'deki o büyük bilgisayarla birtakım sihirbazlıklar yapabilirler."

Sırtımdan aşağı buz gibi terler indi.

"Acaba onları memnun etmek için bir iki bilgi parçası göndersem mi?" Kendi araştırmamızdan elde ettiğimiz bilgilerden söz ediyordu. Kanuna göre iki taraf da birbirine bilgi vermek zorundaydı.

Ona dalgın dalgın baktım. O an aklım başka yerdeydi. Ölen kızın kapısındaki o mikroskobik helezoni kıvrımları düşünüyordum.

"Ne yapmak istiyorsun?" dedi. "Elimizde göz doktorundan gözlük camları ile ilgili edindiğimiz bilgi var. Kendimize mi saklayalım yoksa Kline'a verelim mi?"

"Bilmiyorum." Lenore'a ne düşündüğünü sordum.

"Ne? Affedersin. Dinlemiyordum." Düşüncelerimiz aynı çizgideydi. Panik öncesi duygular içindeydik.

Karşı tarafa vermemiz gereken bilgileri aceleyle gözden geçirdik.

"Tamam, ver," dedim sonunda.

Lenore da kabul etti. "Verelim ama tanık listesi bizde kalsın. Bu kadar cömert olmamız anlamsız."

Harry kabul etti. Hâlâ telefon defterinden tanık listemize isimler ekliyordu. Bu şekilde Başsavcı'nın kafası karışacak ve polisler de bu isimleri araştırmakla zaman kaybedeceklerdi. Ama biz listeyi açıkladığımızda uzmanlarımızın isimleri hemen yüzeye çıkacaktı.

Harry, onların kendi tanık listelerini göndermediklerini söyledi. Bu bizim için önemliydi. Sadece uzmanlar nedeniyle değil. Ayrıca Acosta'nın Hall'a yönelik ölüm tehditleri sıralayarak ruhunu açtığı yargıç olan Oscar Nichols'in polislere bundan söz edip etmediğini de henüz bilmiyorduk.

"Onunla görüşebiliriz," dedi Harry. "Öğreniriz."

Lenore, Harry'nin yanındaki sandalyelerden birine çöktü ve sonunda parmak izi ile ilgili daldığı derin düşüncelerinden sıyrılarak, "bu bir hata olur," dedi. "Bu ince bir mesele. Belki Nichols, Acosta'nın yorumlarını ciddiye almamıştır. Arkadaşına güvendiği için Acosta'nın söyledikleri onun için bir şey ifade etmemiş olabilir. Araştırma yapacaksak bunu göz önünde bulundurmalıyız. Ortaya çıkmak ve polislere açıklama yapmak için kendini zorunlu hissetmeye başlayabilir sonra."

Bu iyi bir noktaydı.

"Bence şimdilik adamı rahatsız etmeyelim, en iyisi beklemek," dedim Harry'ye.

Harry bana bakarken 'Yine onun tarafını tutuyorsun,' demek ister gibiydi.

Ondan son bulguları sırayla açıklamasını rica ettim.

"Önce kötü haber; kıllar ve lifler," dedi Harry.

"Hayvan kıllarını hatırladınız mı?"

Başımı salladım. "Kalın ve kırmızımsı kahverengi olanlar mı?"

"Müvekkilimiz bize hayvanı olmadığını söylemişti," dedim. "Alerjisi varmış."

"Belki öyledir," dedi Harry. "Ama polisler evinde ve halılarının üstünde aynı yapıda ve renkte kıllar bulmuşlar."

Harry, bakışlarıyla, ben sana söylemiştim diyordu.

"Çok fazla yokmuş," dedi Harry. "Ama gırtlağında bir kıl yumağı bulmaları gerekmiyor, öyle değil mi?"

"Nereden geliyormuş bu kıllar?" dedim.

"Atlar, bayan biniciymiş."

"Lili mi?" dedi Lenore.

"Doğru. Kırsal bölgede bir ahır. At kiralayıp ders alıyormuş. Rapora göre sekiz ay önce başlamış. Polislerin teorisine göre, kıllar kadının üstünde eve gelmiş ve yargıcın elbiselerine geçmiş. Sandalyeden, ya da her neyse. Oradan da bir şekilde kızın cesedinin sarıldığı battaniyeye ulaşmışlar."

Lenore'a baktım. Acosta'yı sorguladığımız gün hapishanede birlikteydik ve yargıç hayvanlara alerjisi olduğunu ve eve hayvan girmediğini özellikle vurgulamıştı.

"Böyle bir şeyi unutmuş olması çok zor," dedim.

"Bir at," dedi Harry. "Sence bir atı hatırlar mıydı?"

"Ona ev hayvanı besleyip beslemediğini sormuştun," dedi Lenore. "Hayır demişti."

"Umarım tanık sandalyesinde daha açık olur," dedim.

"Belki evet, belki hayır," dedi Harry.

"Kıllarla bir şey kanıtlanmaz," dedi Lenore. "Sadece aynı kıllar olduğunu söyleyebilirler. Herkes ata biniyor. Bölgedeki ahırlara gidip örnekler alırız. Uzmanlarımızı kullanırız ve muhtemelen farklı ahırlardan aynı tüyü döken bir düzine at buluruz."

"Evet, ellerindeki sadece kıllar olsa iyi," dedi Harry. "Sonra lifler var. Battaniyenin üstünde, cesede birlikte bulunan küçük mavi lifler. Hatırladınız mı?"

Harry, savcılık raporunun aynı zamanda o gün ilçe hapishanesinde Lano'nun bize verdiği kötü haberi de doğruladığını söyledi. Bu mavi lifler, Acosta'nın resmi arabasında bulunan halıya uyuyordu.

"İçinde aynı halıdan olan milyonlarca benzer araba vardır" dedi Lenore. "Bahse girerim, belediyenin kendi elinde yirmi tane vardır. Belki daha fazla."

Harry, müvekkilimizle bir 'gel Tanrı'nın huzurunda doğruyu söyle' toplantısı yapmamız için diretiyordu.

"Serolojiden[8] ne haber? Kan testlerinden sonuç çıktı mı?" diye sordum. Bu her şeyi açıklayabilirdi. Suçlu o ölümcül kavgada yaralandıysa, kan Acosta'nın kanıysa, Harry'ye katılacak, copları alıp ertesi gün hapishanenin yolunu tutacaktım.

"A grubu," dedi. "Kızınkiyle aynı. Bütün buldukları bu. Battaniyenin üstündeki de aynı."

"Yargıcın arabasında hiç kan bulmamışlar mı? Bagajda kan yok mu?"

"Buldularsa da söylemiyorlar," dedi Harry.

Bu bilgiyi sürpriz yapmak için saklıyor olabilirlerdi. Ama bu bir riskti. Radovich delil saklamaktan cezalandırabilirdi onları.

"Soruşturma sonuçlarını teslim etmek için ellerinde dört günleri var," dedi Harry. "O güne kadar her an gönderebilirler."

"Neden beklesinler ki?" dedi Lenore. "Eğer arabasında kan buldularsa dört gün neyi değiştirir? Kontrol etmek için elimizde dünyanın zamanı var. DNA testi evet mi hayır mı olduğunu söyler."

Sanırım Lenore haklıydı; aramışlar ama hiçbir şey bulamamışlardı. O halde, duruşmada onlara araçta kan bulunup bulunmadığını soracağımızdan emin olmalarına karşın, bunu rapora koymamaları daha iyi olurdu onlar için.

Harry bize Hall'un takvimindeki, kızın öldürüldüğü gün öğleden sonra Acosta ile buluşması olduğunu gösteren nottan söz etti. Harry, yargıcın yalan söylediğini düşünüyordu. Notun ne anlama gelebileceği üstüne uzun bir süre konuştuk ve hep aynı noktaya geri döndük. Yanıtımız yoktu. Ben, en azından bu konunun ortaya çıkmış olmasından dolayı ferahlamıştım. Artık dikkatsiz bir anımızda Harry'nin önünde bunu ağzımızdan kaçırma derdimiz yoktu.

"Cinayet silahı var mı?" dedi Lenore.

"Hiçbir şey yok," dedi Harry. "Bir kelime bile geçmiyor. Düşerken kafasını vurmuş olabileceği kuramına geri dönebilirler. Evde çok ağır mobilyalar var. Gidip bir baksanız iyi olur."

"Haklısın," dedim. "Not alır mısın Lenore?"

Lenore öldürecek gibi baktı bana.

Harry'nin elinde birkaç küçük bulgu daha vardı. Anlatmayı sürdürdü.

"Kızın küçük siyah not defteri," dedi. "Telefon numaraları ve benzeri şeyler."

Bu ilgimi çekti.

"Çok ilginç değil. Bazı polislerin telefon numaraları," dedi Harry. Defterin fotokopisin çektirmişti ve sağ üst köşesinden zımbaladığı kâğıtları bana uzattı.

"Kızda polislerin telefon numaralarının olması bence normal. Onlarla sıkça beraber oluyormuş. Kızın amacı belliymiş. Suç bilimi uzmanı olmak. Defterde başka numaralar da var."

"Doğru," dedim. Aceleyle numaralara göz gerdirdim. Yaklaşık otuz sayfa vardı. Önemli bir keşifte bulunamadım. Ama bazı sayfalar eksikti. Bunu Harry'ye sordum.

"Evet. A, I, K ve L harflerinin olduğu sayfalar," dedi. "Polisler bu sayfaların defterden yırtıldığını söylüyor. Onlar da bu sayfaların nerede olduğunu ve neden yırtıldığını bilmiyorlar."

"Ahlak masasının numarası varmış kızda," dedim.

"Normal, orada çalışıyordu."

"Patoloji raporu da elimize ulaştı." Harry anlatmaya devam ederken ben hâlâ kâğıtlara bakıyordum. Raporu kısaca özetledi.

"Tecavüz testi sonucu negatif çıktı. Cinsel saldırı olmamış. Adli tıbba göre,

okuyorum, cinsel saldırı olduğuna dair bulguya ve kurbanın cinsel organı çevresinde yabancı maddeye rastlanmadı. Yabancı madde dedikleri kasık bölgesi kılı oluyor," dedi Harry. "-Vajina girişinde sperm bulgusuna rastlanmadı-. Katilin cinsel ilişki kurmaya niyeti yokmuş anlaşılan."

"Ayrıca, kurbanın boğazının ön ve arka taraflarında yaralar ve izler bulunmuş."

Harry raporu masamın kenarına bıraktı, sandalyesinden kalktı ve Lenore'ın arkasına geçti.

"Hey," dedi Lenore.

"İşte bu şekilde," dedi Harry. İki eli ile Lenore'un boynuna arkadan sarıldı. İki işaret parmağını gırtlağının ortasında birleştirip âdemelmasını sivilce sıkar gibi sıktı.

"Kes şunu," dedi Lenore.

"Hayır, bıçak kullanmamış," dedi Harry. Elleri hâlâ Lenore'ın boğazındaydı. Harry şansını fazla zorluyordu.

"Boğazın ön yan bölümünde ve ensede dört parmaklık karşılıklı iki iz bulunmuş," dedi.

Hâlâ ellerini Lenore'ın boğazından çekmemişti. Lenore masamın üstündeki tel zımbayı almak için uzandı.

"Kız düşmüş mü, yere mi itilmiş, yoksa ağır bir cisimle kafasına mı vurulmuş belli değil."

Harry'ye göre, patoloji raporu üçünü de olası senaryolar haline getiriyordu. Polisler bu noktada bütün seçenekleri açık bırakmıştı.

Kadının tırnaklarının içinde bulunan kalıntıları konuştuk. "Küçük ilginç kirler ve pamuk lifleri," dedi Harry. "Ama yabancı doku yok." Harry'nin çıkardığı sonuç kurbanın öldürülmeden önce tepki verecek çok az zaman bulabildiği, ya da bilincini kaybetmiş olduğuydu.

"Birisi sizi ensenizden yakaladığında vereceğiniz en doğal tepki pençelerinizi

açıp kurtulmaya çalışmak olur." dedi Harry.

Bu mantıklıydı.

Harry tekrar sandalyesine yerleşti.

"Ölüm nedeni neymiş?" diye sordum.

"Kafatasının parçalanması, büyük çaplı beyin kanaması," dedi Harry. "Şimdi adam bunu yapabilir mi diye sorun bana." Acosta'dan bahsediyordu.

İkimizin de ona baktığımızın farkına vardı.

"Çok güzel," dedi. "Kafanızı kuma gömmeye devam edin bakalım. Ama bir an için düşünün, bunun bir ihtiras cinayeti olduğuna dair bütün deliller mevcut. Bir anlık kızgınlık, planlamadan, hesaplamadan işlenmiş bir cinayet bu. Yargıcın soğukkanlı bir katil olmadığına ben de katılıyorum."

"Müvekkiline olan güvenin şaşırtıcı," dedi Lenore.

"Ona zarar veriyor olabiliriz," dedi Harry. "Cinayet davasında onu savunuyoruz ama adam baş aşağı gidiyor.

Burada konuştuğumuz adamın hayatı. Bütün yumurtaları aynı sepete koyuyoruz."

"Sen ne öneriyorsun," dedi Lenore.

"Kasıtsız cinayet olabilir. Bir kaza. Sertleşen ve kontrolden çıkan bir tartışma."

"Unuttuğun bir şey var. Adam yapmadım diyor."

"Tamam," dedi Harry.

"Ne yani, biraz kıl ve lif yüzünden çadırı toplayıp eve mi gitmek istiyorsun?"

"Ve bir cinayet nedeni ve adamın cinayet tehditlerini duyan olası bir tanık ve cinayet anında nerede olduğunu kanıtlayamaması ve üstünde adamın ismi yazılı

olan kızın takvimi ve belki ön kapının üstünde bir parmak izi. Bir de adamı o gece bölgede gören bir tanık bulurlarsa Tanrı yardımcımız olsun," dedi Harry.

"Bir yığın zan," dedi Lenore

"Evet, cinayet davaları zanlar üstüne kurulur," dedi Harry.

"Belki çok uzun zamandır bu iştesin," dedi Lenore. "Görüş yeteneğin körleşmiş."

"Bu saçmalıklara artık katlanamam," dedi Harry. Sandalyesinden kalktı. "İşiniz bittiğinde beni arayın." Sonra kapıya yöneldi. Son duyduğum şey, Harry kapıyı arkasından çarptığında sallanan camın takırtısıydı.

Lenore gözlerini devirerek," Özür dilerim," dedi. "Çok ileri gittim. Ama benden rahatsız olduğunu hissediyorum."

"Ona biraz anlayış göstermelisin," dedim. "Onu kendi haline bırak. Kadınlarla beraber çalışmaya alışık değil."

"Farkındayım."

"Onu tanımalısın. İyi bir adamdır. İyi bir avukat ve iyi bir arkadaştır."

"Hey, ben de iyi bir arkadaşım." Bunu neredeyse kendini savunur gibi söyledi. Üzüldüğü her halinden belli oluyordu.

Hiç düşünmeden ayağa kalktım ve kolumu Lenore'ın omzuna koydum. "Biliyorum," dedim. "Bundan asla şüphe duymadım."

Yüzünü bana döndü. Bir an için bakışlarımız kenetlendi. Zihinlerin birleştiği o ruhsal anlardan biriydi ve hiç sözü edilmeyen bir gerçek vardı: Lenore artık bir arkadaştan çok öteydi.

Lenore ile Harry arasında kalmıştım. Ona Harry ile konuşacağımı ve aralarındaki gerginliği yumuşatmaya çalışacağımı söyledim.

"Ben düşüncemi değiştirmem," dedi Lenore. "Bu şekilde savunma yapamayacağımızı düşünüyor. Eğer kalbini bu işe koymazsa onu

kullanamayız."

"Bu fikre ısınacaktır," dedim. Söylemediğim şey ise, benim de Harry'den farklı olmadığımdı. Acosta'nın karısı ve bindiği at konusunda bizi açıkça kandırmış olması yüzünden düşünceliydim.

"Savunmamızın durumunu nasıl görüyorsun," diye sordum.

"Senin düşündüğün gibi," dedi. "Elimizde büyük jüri soruşturmasını önemli bir polis yolsuzluğuna yönlendirmek isteyen bir yargıç var. Galiba, neşteri ne kadar kemiğe yakın bir yere vurduğunu bilmiyordu."

"Sendikanın hortumladığı paradan mı söz ediyorsun?"

Lenore alnını kırıştırdı. "Evet, ondan ve diğer şeylerden," dedi.

"Uyuşturucu baskınında ölen polis mi?"

"Bilmiyorum." Bu Lenore için hassas bir konuydu. Tony işin içinde olabilirdi ve Lenore bunu biliyordu.

"Diyelim ki, bir şehirde bazılarının özel girişimcilik olarak tanımlayabileceği işlere kalkışmış bir takım kötü polisler olması duyulmamış bir şey değil. Program dışı baskınlarla uyuşturucu satıcılarından elde ettikleri para ve uyuşturucuları yok edip hiçbir suçlamada bulunmuyorlarmış. Senin arkadaşın böyle söylemişti değil mi? İsmi neydi?...mmmmm"

"Leo Kerns," dedim.

"Evet. Leo Kerns. Sana böyle söylemişti değil mi?"

"Yani sen bu polislerin Acosta'ya tuzak kurduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Bu önemli bir olasılık."

"Cinayeti de mi onlar işledi?"

"Olabilir," dedi. "Kızın kim tarafından ve neden öldürüldüğünü kimse bilmiyor. Ama yargıcın işler kötüye gittiğinde zarar görebileceği çok hassas

bir mevkide oturduğunun ve kızı öldürmek için çok güçlü nedenleri olduğunun aksini kimse iddia edemiyor."

"Ve birçok ayrıntılı kanıt bunu doğruluyor," dedim. "Ne dersin, acaba bu mavili çocuklardan bazılarının katkısı olmuş mudur bu yönde?"

"Sahte kanıt mı?" dedi Lenore.

Başımı salladım.

"Böyle düşünmek istemem," dedi. Kanun görevlisi yanı kendini göstermişti. "Üç kuruş için ya da birkaç bin dolar için eğer kendi içlerinden birini öldürmüşlerse büyük olasılıkla kaza ile olmuştur. Ama eğer öyleyse bazı delilleri ört bas etmek o kadar büyük bir suç olmaz. En azından onlar böyle düşünmüştür."

"Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Sadece kuram oluşturmaya çalışıyorum."

Sandalyesinden kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Belli ki, aklında tartışmak istediği başka bir şey kalmamıştı.

"Dediğim gibi, o halı liflerinin bulunduğu bir yığın araba vardır. At kıllarının da belirleyici bir özellikleri yok. İlk akla gelen çıkarımların üstüne atlamamalıyız," dedi Lenore. "Ve biz ne düşünürsek düşünelim, o kızı polislerin öldürmediğinden de eminim."

O bunları söylerken ben hâlâ Brittany Hall'un telefon defterini inceliyordum. Küçük defterin bazı sayfaları eksikti. Kayıtların ilk isim düzeyinde olması dikkatimi çekti. Birisi bu küçük defterden L harfini çıkarmak için zahmetlere katlanmış ama G harfinin olduğu sayfayı ıskalamıştı. G sayfasında bir numara ve parantez içine alınmış bir isim vardı: Gus Lano.

BÖLÜM 13

KISA VE ŞİŞMANDI. Gizlilik onun tarzı olmamıştı hiç. Ama bugün kendini otoparkın içindeki beton sütunun ardına gizlemiş, caddenin karşısındaki şehir merkezi parkını gözetliyordu. Parkın yanında içinde Emniyet müdürlüğü karargâhının olduğu McGowen binası bulunuyordu. Buraya şeytanla anlaşma yapmaya gelmiştik. Bilgi değiş tokuşu yapacaktık. Leo bana şubeden bir adamı gösterecekti.

"Henüz bir belirti yok," dedi Leo. "Ama adam her gün burada öğle yemeği yer. Herif saat gibi düzenlidir."

Leo bunu söylerken sosisli sandviçini yiyor ve hardal çenesinden aşağı süzülüyordu. Sandviçi ona köşedeki tekerlekli sosisçilerden birinden ben almıştım. Sandviç ve bir kola. Kolayı yanındaki çöp kutusunun üstüne koymuştu. Onu öğle saatlerinde buraya ben sürüklemiştim ve o da ancak ona öğle yemeği için bir sosisli ısmarlarsam geleceğini söylemişti.

"Biliyorsun bu sefer bana acayip borçlandın," dedi. Ağzı sosisini yerken yamulmuştu.

"Ne oldu? Bir sosisli daha mı istiyorsun Leo?"

"Siktir," dedi. "Sana yardım ettiğimi öğrenirlerse boku yiyecek olan benim. Konuştuğumuzu bile görseler yeter."

Leo şu anda ona hayatımı borçlu olduğuma inanmamı istiyordu. Leo için insanların işlediği suçların hesabını tutmak bir işti. Tıpkı kilisenin günah paraları basması ve günahkârlara izin belgesi satması gibi.

"En azından bana neler olup bittiğini söyleyebilirsin," dedi. "Niye bu adamı görmek istiyorsun?"

"Bırak da onu ben bileyim Leo."

"Evet, haklısın. Ben tıpkı bir mantara benziyorum," dedi "Herkes beni karanlıkta tutmak istiyor ve inek bokuyla besliyor." Leo homurdanıyordu. "Çok özel bir davranış bekliyorum sayılmaz, öyle değil mi? "

En iyi özelliğinin bu olduğunu sanıyordu.

"Bana artık hiçbir bok anlatmıyorlar. Sanki ben yokmuşum gibi davranıyorlar," dedi.

Leo'nun egosu son birkaç ayda darbe almıştı. Kline'in seçilmesinden sonra eskisi kadar rahat hareket edemiyordu. Eski hareket alanını yeniden elde edebilmesi sandığından daha zordu.

"Adam yalanına gelmeme izin vermez," dedi. "Yardım etmek istiyorum, ama izin vermez." Leo şu anda patronunun kıçını öpmek için dudaklarını sürekli büzmek zorunda kalan bir adamın zihinsel şekilsizliğini sergiliyordu.

Bugünlerde, onu alkollü araba kullanma ya da yaralanmaların meydana geldiği trafik kazaları davalarında görevlendiriyorlar, suç mahallinde unutulmuş bir şey var mı baksın diye gönderiyorlardı. Bir yıldır hiç cinayet davası görmemişti.

Leo'yu endişelendiren, otuz yaşlarında dedektiflerden oluşan yeni yetme ekipti. Leo'nun çekilmesi onların yararına olacaktı. Kern, zaman zaman, gereğinden fazla laf edilmeyen o iş konuşmaları sırasında kaçamak bakışlar yakalıyordu. Bütün gözler onun üstündeydi. İlk başlarda paranoya gibi gelen bu durum zamanla gerçeğin bir parçası olmaya başlamıştı.

Kline, Leo'nun üstüne üç ay önce ofisteki yardımcılarından Carl Smidt adında birini getirmişti. Adam Kerns'i hiçe sayıyordu. -Balta- olarak da tanınan Smidt, yönetimin erken emekliliğe çabuk ulaştıran çözümüydü. Leo bu adama ukala herif diyordu -arkasından tabi- ve tam Kline'a yakışan bir adam olduğunu söylüyordu. İşin doğrusu, bu adamlar Leo'nun unutkan olduğu söylentisini yaymışlardı. Ona eski çağlardan kalan beceriksiz bir kalıntı gözüyle bakıyorlardı. -SDÖ- çağından. Yani, Siyasi Düzelme Öncesi çağı.

Caddeye göz attı tekrar. O uzaklara bakarken ona bir kemik attım.

"Smidt tamamı ile ruhsuz bir adam değildir herhalde," dedim. "Ne de olsa, adam hakkında yapılmış resmi şikâyet var, tacizden."

Leo bana doğru gelirken neredeyse sandviçini düşürüyordu.

"Cinsel taciz demek istiyorum," dedim.

"Nerden duydun bunu?" dedi.

"Şikâyeti okudum."

Cinsel taciz hükümetin en güncel konusuydu ve büyük suç sayılıyordu. Bu tür hareketler yüzünden devlet memurları işlerinden kovuluyordu.

"Ciddi misin?" dedi Leo. Gülümsemesini ardından gelecek haber için saklıyordu.

"Hanımın avukatını tanıyorum," dedim.

Leo bu arkadaşımla mutlaka arkadaşlık kurmak isteyecekti.

"Bana onlardan bahset. Bir isim ver," dedi. "Sözünü ettiğimiz sadece kelimeler mi yoksa dokunmuş mu?" Leo bütün ayrıntıları bilmek istiyordu.

"Birincisi, fotokopi makinesinin üstünde üçüncü dereceden samimi bir vücut teması," dedim.

"Oh, Tanrım!" Leo boşalmak üzere olan bir adama benziyordu.

"Kutsal beyefendimizin bu adamı harcamaktan başka seçeneği kalmaz. Kutsal tapınağa izinsiz girmiş resmen adam," dedi. Şimdiden Smidt'i başsavcının sunağında asılmış ve kendisini hançeri Kline'ın eline verirken hayal etmeye başlamıştı.

"İkincisini dinle, koridorda aynı sekreterin yanından geçerken gereksiz sürtünmeler ve kalça kıvırmalar."

Leo'nun bakışlarından zihninde mızrağının ucunu biledi̇ğini görebiliyordum. "Bu şikâyetin, bir kopyasını getirebilir misin bana acaba?" dedi.

"Henüz gerekli mercilere gönderilmedi. Belki de hiç gönderilmez," dedim.

Bunun üzerine Leo adeta derisinden sıyrıldı. Beton otoparkın içinde oraya buraya hareket ediyor, Mevleviler gibi dönüyordu. Durduğunda gömleği üstündeki sarı hardal lekeleri ile soyut bir ressamın elinden çıkma sanat eserine dönüşmüştü.

"Hasiktir yahu, neden?" dedi. "Çok önemli bu be. Federal mahkemelik resmen."

Sorgulayan bakışlarımı üstüne diktim.

"Evet," dedi. "Bunun banka soymaktan farkı yok. Bir eksik eteğin adını lekeleyenler için çıkartılmış federal yasa var."

Leo aniden, kadınların onurunu korumak için kurulmuş olan UKDO -Ulusal Kadın Dayanışma Örgütü'nde- çalışmak için yoğun bir istek duymaya başlamıştı.

"Kadının avukatı tereddüt ediyor, elinde biraz daha fazla kanıt olsaydı... " dedim.

"Daha ne istiyor, resimler mi? Kadına bir dahaki sefere yüzünü fotokopi makinesinin üstüne koymasını söyleyin bari."

Leo, sütunun önünde hayal kırıklığı içinde yürürken bu fırsatın yavaş yavaş yok olmaya başladığını hissetti.

"Bendeki şansa bak" dedi. "Kahrolası avukatlar, neden ayakaltından çekilmiyorlar? Niye bırakmıyorlar adalet kendi işini halletsin?" Adalet dediği kendisiydi aslında. Leo'nun istediği Smidt'i topuklarından ofisinin kapısına asmaktı. Böylece adamı nişan tahtası gibi kullanıp kafasına küçük oklar fırlatabilecekti.

"Kanunun halledemeyeceği bir şey değil bu," dedi. "Bir yolunu buluruz. Şu arkadaşına söyle, biraz taşaklı adam olsun, korkmasın."

"Avukat arkadaşım bir kadın," dedim.

Leo kısa bir süre sustu.

"O zaman başka birininkileri ödünç alsın," dedi. "Kadın kızgın olmalı. Smidt denen adamın varlığı bile kadınlara hakarettir." Leo bu konuda uzmandı.

"Ona şikâyet başvurusunu yapmasını ve acele etmesini söyle ki, bu göt herifin kıçına tekmeyi basalım." Leo'nun gerçekte istediği şey, Smidt onun kıçına

tekmeyi basmadan önce erken davranmaktı.

"Biliyorsun," dedi. "Bana bu bilginin nereden geldiği konusunda bir ipucu verebilirsin ve ben gerisini halledebilirim." Leo'yu arkadaşımın kafasına silah dayarken düşündüm.

"Avukat tanıklara doğrulatamadığı için şikâyete dâhil edilmeyen başka bilgiler var," dedim.

"Ne gibi?"

"Smidt'in diğer görevlilerden bazılarını da yatağa götürmeye çalıştığı ve bunu yaparken hiç de nazik davranamadığı gerçeği gibi."

Homurdandığını duyabiliyordum. Bu şansı kaybetmek istemiyordu.

"Bana isimlerini ver ki, onlarla görüşebileyim," dedi. "Dava açarız." Çalışma aşkı.

"Yapamam," dedim.

"Şu öteki kurban, adını vermediğin," dedi Leo. "Tanıdığım biri mi?"

Yirmi soru oyunu oynamak istiyordu. "Söyleyemem."

"Bari ilk harfini söyle."

Azarlarcasına baktım.

"Gizli bilgi mi?" dedi.

"İyi tahmin," dedim.

"Yahu şimdi sen bana bu boktan bilgiyi mi veriyorsun? Ben ne yapayım böyle bilgiyi?"

Leo için başka birinin sefaletine dönüştürülemeyen pislik can alıcı esprisi eksik fıkra gibiydi.

"Bir yolu var," dedim.

"Neymiş o?" Leo beni gözleri ile yemek üzereydi.

"Eğer birisi doğru kelimeleri, inandırıcı bir biçimde ayrıntıları ile basının kulağına fısıldayıp baskıya girmesini sağlamış olsa, Smidt de açığa çıkıp inkâr etmek zorunda kalırdı.

"Ne yani? Bu şekilde hiçbir şey kanıtlanmaz," dedi Leo.

"Evet. Ama bana söylendiğine göre, Smidt'in yalan söylediğini gören diğer kurbanlar bir bir açığa çıkabilirlermiş."

Leo bu önerinin şeytani doğasını kavramaya çalışırken derin bir ciddiyet anı yaşadık.

"Ooooh." Sanki körükten hava çıkıyordu. Önerinin parlaklığı yüzünde gülücükler açmasına neden oldu. Bu tür bürokratik tabutlara biçim vermesini Kerns iyi bilirdi. Kapağının vidalarına kadar. Ve düşmanın ölçülerine en uygun şekliyle.

"Tabi ki, bu belgeler olmadan hareket edebilen bir gazeteci tarafından yapılmalı, ikinci bir kaynak aramadan baskıya gidebilecek biri," dedim.

Leo, sadece saniyenin milyarda biri kadar bir süre düşündü.

"Sorun değil," dedi. Herhalde cebinde bu tip adamlardan en az bir düzine vardı.

"Avukat arkadaşım ve müvekkili diğer tanıklardan teyit almaya çalışacaklar," dedim. "Belki bir iki müvekkil daha."

"Ve ilçemiz bir götten daha kurtulacak," dedi Leo.

Yüzümü buruşturdum. "Yaşamdaki karşılıklı çıkar ilişkisi noktalarından biri daha," dedim.

"Doğru," dedi.

"Sıra sende," dedim. "Brittany Hail hakkında neler duyuyorsun?"

Leo'nun görevi, dışarıda yediği yemeğin faturasına kadar her şeyi araştırmak ve kurban hakkında bilgi toplamaktı.

Hall'un da poliste dosyası olduğuna göre, Kern bu iş için doğal olarak seçtiğim kişiydi.

"Bulmacadaki eksik parçaları sen tamamlarsan bana yardımcı olursun," dedi. "Bazı şeyler öğrendim, ama ne anlama geldiklerini bilmiyorum."

"Bilmen gerekmiyor ki Leo."

"Biraz suyuma gitsen iyi olacak," dedi. Leo artık istediğini almıştı. Şu anda sosisli sandviçini alıp gidebilir, beni kurumuş hardalı ile baş başa bırakabilirdi.

"Ufak tefek bilgi kırıntıları," dedim. "Hepsi bu."

Başını salladı. Ne öğrense kârdı.

"Kızın küçük siyah defterini bulmuşlar," dedim. "Bol miktarda telefon numarası. En az bir düzinesi polislere ait. Ev numaraları.

Leo bu bilginin raporlarda geçmeyeceğini biliyordu.

"Tanıdığım birileri var mı?" dedi.

"Daha çok tek bir bölümden," dedim. "Ahlak masası."

"Bundan bir şey çıkmaz," dedi. "Orada çalışıyordu."

"Defterde polislere ait toplam yedi telefon numarası vardı," dedim. "Bazı sayfalar eksik. Bir ismin üstü çizilmiş."

Bana baktı. Burnunun altında hardal vardı. Bir an çiğnemeyi kesti ve devamını bekledi.

"Zack Wiley," dedim.

Leo’nun gözlerine tuhaf bir ifade yerleşti.

"Hadi ya," dedi. "Wiley’yi tanıyor muymuş?"

Uyuşturucu baskınında vurularak ölen polisti bu.

"Ve öldüğü gün Wiley ile beraber olan diğer üç polisi de," dedim.

Yüksek perdeden bir ıslık öttürdü. Leo’ya o gün oradaki dördüncü kişi olan Tony Arguillo’nun ismini defterde bulamadığımı söylemedim. Burada şüphelenmeme neden olan şey, A harfinin olduğu sayfanın yırtılmış olmasıydı.

"O zaman doğruymuş," dedi. "Kız oyun oynuyormuş."

Leo hep böyledir. Beyninin çalışması için ağzının işlemesi gerekir.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi.

"Söyle Leo."

"Karşılığında bana ne vereceksin?" Güldü.

"Karşılığında taşakların tek parça olarak sende kalacak," dedim.

"Tamam, tamam. Şaka yapıyordum.

"Ne duydun Leo?"

"Kız düzenli olarak birileriyle takılıyormuş."

Bu bilginin nereden geldiğini merak ettiğimi biliyordu.

"Ofiste duymuştum." Leo’nun burnu yer mantarı arayan domuzunki gibiydi.

"Bunu duyduğumda," dedi. "Önce şu gececilerin peşinde koşturan trafik polisleri sandım. Şu motosikletli tipler, hani bu işi motorlarının arkasında yaparken ayaklarını gaz pedalından bile çekmeyen herifler."

İyi bilmesem, Leo'nun tecrübelerinden kaynaklanan bilgileri anlattığını sanabilirdim.

"Ama başka bir şey buldun, öyle mi?"

"Evet," dedi. "Kaynaklarıma sordum. Çok bilgili insanlar. Hepsi çok güvenilir." Bu adamlardan üniversite hocalarıymış gibi bahsediyordu.

"Bu insanlar bana asla palavra sıkmazlar," dedi.

"Duyduğuma göre, ilişkisi ya gerçek aşkmış ya da daha yüksek amaçları varmış. Bir adamla romantik bir beraberliği varmış. Önemli bir adamla."

"Kim?"

"Beni ne sandın, lanet olası bir kâhin mi?" dedi. "Eğer bilseydim seninle bu yağlı sokakta dikiliyor olmazdım. Bu bilgiyi terfi etmek için kullanıyor olurdum. Kendimi vazgeçilemez bir adam haline getirirdim."

"Savcılar kızın bu şehvetli maceralarını araştırıyor mu acaba?"

"Kusura bakma. Onlar adamlarını buldular." Leo yargıçtan bahsediyordu.

"Ama başka birisinin de cinayet nedeni olabilir."

"Beni inandırman gerekmiyor. Buradaki sorun, bütün delillerin senin müvekkilini işaret ediyor olması."

Leo önemli bir noktaya parmak basmıştı.

"Defterde başka bir isim ve özel bir telefon numarası vardı," dedim Leo'ya "Gus Lano."

Leo parçaları kafasında yerleştirmeye çalışıyordu.

"Eğer Lano ile yattıysa," dedi Leo. "Tahminime göre bunu bir amaç uğruna yapıyordu." Yani gerçek aşk olmadığını söylemek istiyordu.

"Ben de aynen öyle düşündüm."

Savcılar da Hall'un defterini dikkatle okumuşlardı. Lano'nun numarasını görmüş olmaları gerekiyordu. Leo'nun da elde etmiş olduğu bu bilgiyi telefon numarasına eklemek ve merakla beklemek polisler için büyük bir atılım sayılmazdı. Yine de birçok savcı genelde en kolay yolu seçmeyi tercih ederdi ve şimdi en kolay yol, benim müvekkilimi suçlamaktı.

"Lano'nun isminin o defterde olması bir başka soruyu da yanıtlıyor," dedi Leo.

"Neymiş o soru?"

"Acosta'nın tutuklandığı gece Lano'nun kıza olan kişisel ilgisinin nedenini. Sanırım onu Acosta'nın cinsel taleplerinden koruyordu."

Leo'nun suratına aptal aptal baktım. Neden bahsettiğini bilmiyordum.

"Oradaydı. Sen bilmiyor muydun?" dedi Leo. "Acosta'yı fuhuştan yakaladıklarında Lano oradaydı."

Frost'un kürsüde ismini veremediği şu teğmen denen gizemli adam. Adamın hafızasını kaybetmiş olmasına şaşmamak gerek. Birkaç kaştan fazlasını havaya kaldırırdı bu.

Neden sendikanın başı Acosta'nın tutuklanması sırasında orada bulunsun, eğer işi kendi planlamadıysa?

"İşte orada." dedi Leo. Sırtını betona yasladı ve kafasını sütunun arkasından uzattı. Bir blok ötede bir adam McGowen merkezinin basamaklarından geniş adamlarla iniyordu.

"Uzun boylu olan mı, kahverengi pantolonlu, beyaz gömlekli?" dedim.

"Evet" Leo bir kez daha bakmak istemedi.

"Sakin ol. Adam bir blok ötede," dedim. "Sen garajın gölgesinin içindesin. Seni göremez."

"Sen öyle san. Bu adamın gece görüş gözlükleri vardır mutlaka," dedi. "Burada açıktayım."

Sanırım Leo altına işeyecekti.

"Nerede o?" dedi.

"Bu tarafa yöneldi. Parka giriyor," dedim. "Aman Tanrım. Bu tarafa doğru koşmaya başladı. Leo, galiba seni gördü."

"Hassiktiiir," dedi. "Nereye saklansam?" Sütunun önünde, çok acele işemesi gereken bir adam gibi olduğu yerde dönüp duruyordu. "Eyvah. Neden beni bu işe bulaştırmana izin verdim sanki?"

"Çünkü sen bir stand-up'çısın Leo, gerçekler ve adaletle ilgilenirsin."

"Buradan çıkmam lazım," dedi.

"Rahatla biraz." Artık yüksek sesle gülüyordum. Mideme ağrılar giriyordu. "Arkadaşın parkın öteki tarafında bir bankın üstünde oturuyor."

"Vay adi," dedi. "Hayatımdan beş sene aldın götürdün, siktir." Ayaklarını yere vuruyordu. Sonra durdu ve korkuyla etrafına bakındı. Gürültü adamın dikkatini çekebilirdi.

Sonra Leo aniden yerinden fırladı. Beton duvarı park ile arasına alarak caddenin karşısına doğru koştu. Omzunun üstünden hizayı bozmamak için arkasını kolluyordu. Küçük bebek adımları atıyordu.

"Görüşürüz," dedim.

"İnşallah," dedi Leo. Garajın gölgesine doğru ilerledi ve üç saniye sonra topuklarının betonun üstünde çıkardığı tıkırtıları duyar oldum sadece. Köşeyi dönüp yok olmuştu.

Güneşe çıktım ve trafik lambasının olduğu kavşağa doğru yürüdüm. Bu arada gözümü uzun boylu, kahverengi pantolonlu, beyaz gömlekli adamdan ayırmadım. Adam ince, bir seksenden uzun boylu ve koyu kahverengi saçlıydı. Geniş bir ağacın altında bankın üstünde oturuyordu ve parkın merkezindeki çeşmeden otuz kırk metre uzaktaydı. Yanına yaklaştım. Elindeki metal bir nesne güneşte parlıyordu. Bir kutu yoğurt ve elma almıştı. Bir elinde metal kaşığı vardı. Böyle bir öğlen yemeği Leo için şaşırtıcı olurdu.

"Jim Cousins." İsmini normal bir ses tonu ile söylemiştim ve oturduğu banktan birkaç metre uzaktaydım. Başını kaldırdı ve güneşten gözlerini kısarak baktı. Koyu renk gözlükleri gömleğinin cebinden sarkıyordu.

"Tanışıyor muyuz?"

"Benim adım Madriani," dedim. Yaklaştım. "İsminizi bana ortak bir dostumuz verdi."

"Kimmiş o?"

"Bir arkadaş," dedim.

Yüzündeki ilk gülümseme kayboldu.

"Ne istiyorsunuz?"

"Konuşmak," dedim.

Sinirlenmeye başladığını hissedebiliyordum. Ben de emniyet müdürlüğünde çalışıyor olsaydım ve bir yabancı yanıma gelip ismimi söyleseydi sinirlenirdim.

"Şimdi öğlen yemeği saatim. Eğer işle ilgili ise beklemeniz gerekecek."

Beni tekrar tepeden tırnağa süzdü. Bu kez koyu gözlüklerini takmıştı.

"Yabancı gelmiyorsunuz," dedi. "Daha önce tanışmış mıydık?"

"Sanmıyorum. Ben bir avukatım," dedim. Ona kartımı verdim.

"Siz şu yargıcı savunan avukatlardan birisiniz," dedi.

"Doğru."

"Sizi televizyonda gördüm." Meşhurdum. Endişesi kaybolur gibi oldu. Ne de olsa kartımı veriyordum, üstüne kurşun boşaltmıyordum.

"Oturabilir miyim?" dedim.

"Keyfinize bakın," dedi.

"Birkaç sene önce meydana gelen bir olayla ilgili bir şeyler bilebileceğinizi söylediler bana."

"Galiba siz beni başka birisiyle karıştırdınız," dedi. "Ben polis değilim."

"Doğru. İsminiz James Cousins. Polis malzeme deposunda çalışıyorsunuz."

"Hakkımda çok şey biliyorsunuz. Dediğim gibi, eğer iş konuşmak istiyorsanız beni ofiste yakalamanız gerek."

Gömleğinin içinden küçük bir hikâye kitabı çıkardı, açtı ve okumaya başladı.

"Sizinle Zack Wiley'nin öldürülmesi hakkında konuşmak istiyorum," dedim.

Bunun üzerine başını kaldırdı ve "Nedir bu? Birdenbire bütün millet Zack Wiley hakkında konuşmak istemeye başladı. Danışma memuruna benziyor muyum sizce ben?" dedi.

"Sizinle konuşmaya çalışan başkaları da mı var?"

"Bakın, hiçbir şey söylemeyeceğim tamam mı? Ya gidin, ya da ben gidiyorum."

"Büyük jüri mi?" dedim.

Bana bakıyordu ama tek kelime etmedi. Koyu renk gözlüklerinin ardından gözlerini okuyamıyordum. Yüzü taş gibiydi. Kaşığını ve yoğurdunu aldı. Elmasını cebine koydu, kalktı ve yürümeye başladı.

"Ya burada hallederiz, ya da sizi mahkemeye davet ederim, orada açıkça konuşuruz," dedim.

"Çok güzel, mahkemede halledelim," dedi.

"Basının önünde, birlikte çalıştığınız herkes söylediklerinizi öğrenecek... Ya da en azından benim hangi soruları sorduğumu."

Bu onu durdurdu. Döndü ve bana baktı.

"Bu demek oluyor ki siz doğru soruları biliyorsunuz," dedi.

Gözlüklerini çıkardı. Ukala ukala baktı.

"A, sanırım evet. Silah başından beri düzmeceydi. Ne yaptılar, günün birinde uygun bir şüphelinin cebine sokuşturuvermek için bir kenara mı sakladılar?"

Bakışları düşünceli bir hal aldı.

"Silah malzeme odasına geldiğinde seri numarası konusunda karar veremediler. Bu çok kolay anlaşılırdı," dedim. "Başka bir şey gerekliydi."

Şu anda beni bakışları ile bir yerlere götürebilseydi soğuk bir yere, hatta daha soğuk bir yere, hatta ve hatta en soğuk yere götürür orada donmaya bırakırdı.

"Neydi?" dedim. Çenemi kaşıdım. Etkili görünmek için hafifçe güneşe döndüm. Aniden parmaklarımı şaklattım ve tekrar ona baktım. "Model numarası!"

Çenesinin bir milimetre kadar aşağı düştüğünü görebildim.

"Evet, evet. Bu işe yarardı," dedim.

Az miktarda salya boğazından aşağı doğru indi.

"Malzeme odasında biraz yardıma ihtiyaçları olmuş olmalı. Doğru seri numarasını, markayı ve kalibreyi gösteren bir tanımlama etiketi gerekmiştir, ama model numarasının belirtilmesinin unutulmuş olması lazım. Smith&Wesson aynı kalibrede en az bir düzine farklı model üretmiştir, öyle değil mi?"

Neredeyse bana cevap verecekti ama son anda kendini tuttu.

"Üretici aynı seri numarasını farklı modellerde tekrar tekrar kullanıyordur. O halde elinizde hem seri numarası hem de model numarası olmadan belli bir silahı tanımlamanın imkânı yok. Çok akıllıca," dedim.

Konuşmak istiyordu ama cesaret edemiyordu.

"Peki, ne oldu da yüzlerine gözlerine bulaştırdılar işi?" dedim. "Büyük jüriye bu silahın Wiley'yi öldürmek için kullanılmadan önce malzeme odasında olduğuna dair tüyoyu kim verdi?"

"Bakın, konuşamam," dedi. "Burada değil, şimdi değil."

"Arkadaşlarınız tanıklık ettiğinizi bilmiyorlar değil mi?" Birden kafama dank etti. Ben şu anda büyük jürinin yıldız tanığı ile konuşuyordum ve Wiley'yi her kim öldürdüyse bunu bilmiyordu.

"Yardımcım sizi nerede bulabilir?" diye sordum. "Ofisinizde mi?"

"Biraz da beni dinleyin," dedi. "İş bitene kadar neler olup bittiğini bilmiyordum."

"Doğru, siz öteki tarafa bakıyordunuz," dedim.

'Tatmin oldular. Benim peşimde değiller," dedi.

"Size dokunulmazlık verdiler, öyle değil mi?"

Bunu yanıtlamadı. Gerek yoktu. Çünkü yanıtı kaçamak bakışlarından okunuyordu.

"Büyük jüri nasıl öğrenmiş? Sizi nasıl buldular? Parmak izlerinden mi? Silah malzeme odasındayken parmak izlerinizi mi bıraktınız üstünde?"

"En son ne zaman tabancadan alınmış parmak izi gördünüz?" dedi. Gülüyordu. "Bu ancak filmlerde olur. Gerçek hayatta sadece bulanık izler elde edilebilir. Silahı tutmak zordur. Yağ, geri tepme. Bütün bunlar sonucunda sadece bulanık lekeler kalır silahın üstünde. On bin tane tabancayı inceleseniz ancak bir tane parmak izi bulursunuz."

"Ama ateş eden siz değildiniz," dedim.

"Parmak izlerinden değil," dedi.

"Nasıl o halde?"

Cousins kapana kısılmıştı ve o da bunu biliyordu.

"Size söylersem beni mahkemeye çağırmaktan vazgeçecek misiniz?"

"Belki evet, belki hayır."

"O zaman neden söyleyeyim size?"

"Mutlaka ile belkiyi terazinin iki kefesine koyun ve cevabınızı alın," dedim.

Boğazından aşağı daha fazla tükürük akmaya başladı. Âdemelması, çeşmenin yanındaki çocuğun omzunda taşıdığı portatif müzik setinde çalan parçanın ritmine uygun olarak inip kalkıyordu.

"Silahın malzeme odasında olduğunu nereden öğrenmişler?"

"Silindirin üstündeki bir çizikten," dedi. "Ve kabzanın altındaki işaretten."

"Ne?"

"Malzeme odasına bir tabanca geldiği zaman genellikle boşaltılmış olur, güvenlik için," dedi. "Her bir mermi ya da boş şarjör alınır, ayrı ayrı zarflara konur ve silindir işaretlenir. Metale küçük bir çizik atılır. Silah ele geçirildiği zaman kovanların hangi yuvadan çıktığını göstermek için. Ayrıca içinde kolay görülemeyecek bir yere de bir işaret konur. Prosedür böyle," dedi. "Görevliler, Wiley vurulduktan sonra silahı aldıklarında böyle yaptılar. Farkına varmadıkları şey, silahın üstünde zaten ikinci bir işaret bulunduğuydu. İlk ele geçirilişinden kalma. İç ilişkilerde çalışan balistik uzmanı bir adam farkına varmış."

Suç işlemek istememeniz için birçok neden vardı. Bilemeyeceğiniz milyonlarca şey. En dikkatli zekânın bile fark edemeyeceği mikroskobik ayrıntılar.

"Tetiği çeken kimmiş?"

"Hey artık konuşmuyorum. Beni mahkemeye çağırmak istiyorsanız, siz

bilirsiniz."

Cevabını biliyormuş gibi sormuştum. Aslında şüphem vardı.

"O zaman silahı malzeme odasından kimin aldığını söyleyin bari" dedim.

"Bilmiyorum."

"Büyük jüriye de böyle mi söylediniz?"

"Gerçek olan bu," dedi. "Onları görmezden gelmemi ve birkaç dakikalığına kahve içmeye gittiğimde kapının kilidini açık bırakmamı istediler. Ne aldıklarını bile bilmiyordum."

"Görmezden gelmenizi isteyen kimdi?"

Sert bir ifadeyle baktı. Herhalde çok fazla ileri gitmişti. Büyük jüriye bile bu kadar samimi davranmamıştı.

"Başka tek kelime etmem," dedi. Aniden bakışları uzakta bir yere kilitlendi. Otopark yönünde bir şeyin hareket ettiğini görür gibi oldum. Belki de Leo geri dönmüştür ve ne kadar zamandır konuşuyoruz diye meraklanıp bizi gözetliyordur diye düşündüm.

"Gitmeliyim," dedi. "Bütün yemek saatimi mahvettiniz."

"Evet. Birisi de Zack Wiley'nin tüm yaşamını mahvetti," dedim.

"Ben değildim," dedi. "Eğer sizin için iyi olanı yapmak niyetindeyseniz, beni izlemezsiniz."

Son gördüğüm şey, adamın uzun adımlarla çeşmenin etrafından geçip köşedeki trafik ışığına doğru yürüyüşü oldu.

Biz konuşurken park insanlarla dolmuştu. Saat 12.30 olmuştu ve işçiler belediye binasından çıkıyorlardı. Kahverengi torbaları olan, süslü topuklu ayakkabılar giymiş kadınlar, yoğun günün ortasında biraz güneşlenmek istiyorlardı. Yolun karşısındaki kaldırımda yürüyen, mahkeme binasından iki blok ötedeki lokantalar sokağına doğru günlük gezintilerini yapan iki yargıç

gördüm.

"Avukat!" Arkamdan, otopark tarafından geliyordu ses.

Döndüm.

Tony Arguillo, Jack Nicholson gibi sırıtarak bana bakıyordu. Parlak beyaz dişleri, pilot gözlükleri ve yanık teniyle Karaib sahillerinden yeni dönmüş gibiydi.

"Geziyor musun?" dedi.

"Tony. Nasılsın?"

"İyiyim. İyiyim. Tanıdığım bazı kişilerin şu anda olduğundan daha iyiyim diyebilirim." Bir an için başka bir yöne baktı. Bakış açısını izlediğimde Cousins'i gördüm. Merdivenleri çıkıyor, ofisine dönüyordu.

Tony tekrar bana baktı. Küçük çocukların birbirlerine 'ayıp ayıp' derken yaptıkları gibi işaret parmağını bana doğru salladı. Bu sırada McGowen merkezine doğru geri geri uzaklaşıyordu.

"Tehlikeli bağlantılar," dedi. "Kendine dikkat et." Sonra dans eder gibi, topuklarının üstünde döndü ve ellerini bacaklarının iki yanına vurdu. Uzaklaştı.

BÖLÜM 14

TANIK LİSTELERİMİZİ DEĞİŞ TOKUŞ ETTİĞİMİZDE onların listelerinde Oscar Nichols adına rastlamadık. Harry, uyuyan köpeği dürtmemek gerektiği konusunda Lenore'ın haklı olduğunu kabul etmişti. En azından şimdilik, Lenore ile aralarındaki farklılıkları bir kenara bırakmışlardı. Duruşma hazırlıklarının son aşamasında ikisi de kavga edemeyecek kadar meşgul ve yorgundu.

Tony ile parkta yaşadığım tatsız karşılaşmadan bu yana on gün geçmişti. Tony tam bir çocuk polisti. Beşinci sınıftaki bir çocuğa da tabanca ve rozet verseniz

aynı sonucu alırdınız. Belki bir gün büyüyecekti. Ama Tony'ye baktığınızda bunun bu yaşamda gerçekleşemeyeceğini anlayabilirdiniz.

"Anlaştık mı?" Lenore kulağıma eğilmiş fısıldıyordu. "Bayan Ramirez'i ne yapıyoruz? Var mı yok mu? Yoksa kadınla biraz daha mı konuşmak istiyorsun?"

Bugün Cevizkafa'nın adli mayın tarlasının ortasında sıkışıp kalmıştık. Dördümüz, Harry, Lenore, Acosta ve ben, Radovich'in mahkeme salonundaki savunma avukatı masasında kamp kurmuş, bir yığın jüri üyesi biyografisini inceliyorduk.

Geçtiğimiz hafta, bazı yasal engelleme girişimlerinde bulunmuş ve Acosta'nın arabasından halı parçalarını ve evinden hayvan kıllarını toplarken polislerin yetki alanlarının dışına çıktığını iddia eden itiraz önergeleri vermiştik.

Radovich onlara geniş manevra alanı sağlamıştı. Eğer bu yargıçla bir dava kazanacaksak, anayasaya fazla bağlı kalamayacağımız belli olmuştu.

Önergelerimizi şöyle bir inceledikten sonra açıkça, yetkilerin gayet iyi tanımlandığını ve ele geçirilen halı parçalarıyla tüylerin devlet için çok önemli bulgular olduğunu söyledi.

Kline intikam almaya niyetli görünüyordu. Yargıca fuhuş davası ile cinayet davasını birleştirmek istediğini söylemişti. Karşı çıkmadık. Bu zaten bizim de başından beri istediğimiz şeydi. Böylece iki dava birleştirildi ve tek bir dava haline getirildi.

Kline'ın bu şekilde bir yere varmayı hedeflediği düşünüyorduk ama nereye olduğunu bilemiyorduk. Kline, daha sonra Radovich'e, işimiz bittiğinde odasında konuşmak istediği başka bir meselenin olduğunu söyledi.

"Yargıç bekliyor," dedi Lenore. Bayan Ramirez'i hatırlattı bize. "Engelleme hakkımızı kullanıyor muyuz yoksa bırakıyor muyuz?"

"Belki de onu istemezler," dedi Harry. "Akdeniz kökenli. Bu onları mutlu etmeyebilir."

"Bu da ne demek?" dedi Acosta. Harry üstündeki kötü bakışları hissetti.

"Yanlış anlamayın," dedi Harry. Ama ben savunma yapıyor olsaydım sizin halkınızdan olan kişilere jüride geniş yer ayırırdım. Çünkü Engizisyon döneminden beri kimse hakkında suçlu kararı vermedi onlar."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi Acosta. "Etnik köken etkeni olduğu doğru. Ama o kadında hoşlanmadığım bir şeyler var."

Jüri seçiminde hep böyle olurdu. Ne kadar sayıda hukukçu olursa o kadar da farklı sayıda kuram ortaya atılırdı.

Normal olarak davalının jüri seçiminde aktif rol oynamasını beklemezdim. Ama Acosta'nın eğitimli bir kanun adamı olması onun da seçime katılmasını gerekli hale getiriyordu. Burada merak ettiğim şey, böyle yaparak muhtemel bir kötü sonuç karşısında kendimizi daha fazla sorumlu hale getirip getirmediğimizdi.

"Bize bir süre daha izin verebilir misiniz Sayın Yargıç," dedi Lenore, Radovich'e.

"Acele etmeyin," dedi Radovich. "Bu jüriden memnun kalmanızı isterim."

Eğer mesele bu olsaydı, Acosta'nın koridorda bu jüriye katılmaktan mutluluk duyacak birkaç yüz akrabası vardı.

"Hadi çocuklar, karar vermemiz lazım," dedi Lenore.

"Şuraya bakın," diye fısıldadı Harry. Dudaklarının hareketi zor fark ediliyordu. "Kadının uyuşturucu geçmişi var. Araba satıcısı arabasının klimalı olduğunu söylüyordu sanki.

Acosta, kadının özgeçmişindeki bu ayrıntıyı görmemişti. Jüri üyeleri bu derece kişisel bilgileri genellikle açıklamazdı.

Harry, Acosta'nın dikkatini bu konuya çekti. "Herhangi bir ceza almamış ama terapistine göre kadın tam bir bağımlıymış. Yani bir ruh doktoru hayat boyu öğlen yemeği parasını garantilemiş."

"Belki de kadın hakkında yanlış hüküm verdim," dedi Acosta. Burası, kişinin geçmişinde suç işlediğine dair kayıt bulunmasının pozitif referans sayıldığı

dünya üzerindeki tek yerdi.

Özgeçmişi daha dikkatli okudum. Ramirez, yirmili yaşlarının sonlarında, iş yerinde bir arkadaşından kokain satın alırken yakalanmıştı. İşverenini onu yetersiz iddiayla kovmakla suçlamıştı ve otuz yedisine geldiğinde on bir yıldır Sosyal Güvenlik yardımı alıyordu. Çünkü kendiliğinden uyuşturucu bağımlısı olmak, Parkinson hastalığına yakalanmış olmaktan farklı değildi sosyal yaşamda. Bir grup tedavi evinde kalıyordu ve belli ki doktoru, ona asla -en azından hükümet yardımı tükenene kadar- iyileşemeyeceğini söylemişti. Geçen yıl, terapistinin politik bağlantıları ve Uyuşturucu Bağımlılarına Yardım Derneği sayesinde ilçe merkezinde bir iş bulmuştu. Artık belediyede çalışacak ve öteki bağımlılara yardım edecek, bölgenin 'uyuşturucu kraliçesi' olacaktı. Kendisine bu iş için resmi bir araba, sürekli aldığı EGY'si (Ek Güvenlik Yardımı) ile geçinebilmesi için bir miktar da maaş bağlanmıştı. Böylece devletten aldığı yardım da artmıştı.

"Bizim için mükemmel bir jüri üyesi olur," dedi Harry.

"Görünüşte öyle," dedim. "Ama beni düşündüren nokta, neden birisi böyle şaşırtıcı türde bir bilgiyi zorunlu kalmadıkça açıklasın?"

"Neden kadının kendisine sormuyorsun?" dedi Lenore.

Hassas konuların diğer jüri üyelerinin gözleri önünde ayıklanması çok zordu. Ama yine de bu durumu görmezden gelemezdik.

Lenore 'siz buyurun' anlamında bir jest yapıp yerine oturdu.

Bayan Ramirez, jüri bölmesinin ortasına yakın bir yerde, ikinci sırada oturuyordu. Mahkeme salonu, çoğunlukla biz onların atalarını araştırırken sıralarını bekleyen jüri adaylarıyla doluydu.

Basın için tek sıra ayrılmıştı. Bu sıranın tamamına yakını boştu. Jüri seçimi fazla reyting yapmıyordu anlaşılan. Arka sırada Lille Acosta tek başına oturuyordu. Onun yanındaki boşluğun karşısında yaşlı bir adam ve kadın ile daha genç bir adam yan yana sıralanmışlardı. Öğrendiğime göre bu kişiler, Brittany Hall'un annesi, babası ve erkek kardeşiydi. Buraya adaletin yerine geldiğini görmeye gelmişlerdi.

Birçok konuda olduğu gibi, Radovich, jüri üyeleri ile kendine özgü tarzda görüşme yapıyordu. Bu davanın zamanından önce gözler önüne serilmiş olması nedeniyle Radovich beş yüz tane jüri adayı çağırmıştı. İlk toplantımız, ilçe binası toplantı salonundaydı ve Radovich insanlara ne gördükleri ve ne bildikleri hakkında bazı ön sorular sormaktaydı. İçinde kocası polisler tarafından fuhuş nedeniyle yakalanmış bir kadın da bulunan iki yüz kadarını ayıklamıştık. Kadın polisleri çabaları nedeniyle suçlamakta mıydı yoksa Acosta'nın çok aptal olduğunu mu düşünüyordu anlayamadık. Radovich de pek aldırmadı.

"Bugün nasılsınız Bayan Ramirez?" dedim.

"Çok iyiyim." Gülümsedi ama dişlerini göstermedi. Daha çok iş kadını gülümsemesi gibi. Otuzlu yaşlarının sonlarında olmalıydı, ama daha yaşlı gösteriyordu. Zayıf ve kısa boyluydu. Bir toka ile arkasına topladığı siyah, dalgalı saçları ile neşeli bir Latin perisiydi.

"Jüri sorgulamasında çok rahat davrandınız," dedim. "Geçmişinizle ilgili birçok ayrıntıyı gönüllü olarak açıkladınız. Size teşekkür etmek istiyorum."

"Dürüst olmak istedim," dedi. "Ben tedavi görmüş bir uyuşturucu kullanıcıyım. Bana gerçekleri kabul etmenin bütün tedavilerde ilk adım olduğu öğretildi. Geçmişimi inkâr edemem."

Daha yirmi dakika bunu anlatabilirdi. Günahkâr olduğunu kabul et ki ruhun iyileşsin, ıslah edilmiş fanatikler kilisesi, ama onu engelledim.

"Sağlıklı bir yaklaşım," dedim.

Beynimde büyük kırmızı bayraklar dalgalanıyordu. Böyle görüşleri olan birisi için Cevizkafa inkâr eden birisi konumunda görünebilirdi. İnkâr, daha ileride gerçekleşebilecek büyük aşağılanmaların tek tedavisi idi.

Tertemiz giyinmişti. İpek baskı elbisesi, yüksek topukları ve zevkli küpeleri ile insanları etkilemek için donatılmıştı. Bu jüride mutlaka bulunmak istediğini düşünmeme neden olan şey neydi?

"Siz bize karşı dürüst olduğunuz için, bizim de size ve topluluğun geri kalanına

karşı dürüst olma zorunluluğumuz bulunuyor. Sabıka kaydınız yok. Doğru mu?"

"Hayır."

"Ve uyuşturucu kullanmaktan hiç tutuklanmadınız değil mi?"

"Hayır." Bunu söylerken sandalyesinin üstünde birkaç santim yükseldi. Yürüyen bir eczaneydi belki de, ama polisler onu hiç yakalamamışlardı.

"Ve hiç kimseye para karşılığı uyuşturucu satmadınız, öyle mi?" Bastığım zemin sağlam değildi, bu yüzden soruyu olabilecek en basit haliyle sormuştum. Yanıtlayana kadar nefesimi tuttum.

Yüzünü buruşturdu. Herhalde vereceği cevabı tartıyordu-belki başkalarına verdim ama asla para karşılığı değil. Sonunda söyledi: "Hayır."

Kürsüdeki Radovich, yüzündeki rahatlama ifadesi ile 'teşekkür ederim' der gibiydi.

Ramirez'in yanında oturan ama gözle görülür biçimde ondan uzak durmaya çalışan beyaz tenli, gri saçlı, yaşlı kadının gözleri Ramirez'in çantasındaydı. Çantada ne olduğunu mu merak ediyordu acaba? Küçük sarma sigaralar ve hap şişeleri ile iğnelerin korkunç görüntüsü.

Acosta'ya gizlice baktım. Ramirez'e gülüyordu. Eminim kafasında görüşmeler sırasında jüri masasının etrafında elden ele dolaşan cigaralık görüntüleri dans etmekteydi. Ardından da şüphesiz yumuşak bir karar çıkardı.

Ona söz konusu sorunları ve bir duruşmada kanıtın mantıklı bir şüphenin ötesinde önemi olduğunu anlattım. Bunu anlıyordu. Eyalet kanıtı bulmak zorundaydı ve davalının hiçbir şey kanıtlama zorunluluğu bulunmuyordu. Bunu da anladı. Ona eğer aksine bir kanıt olmadığı sürece müvekkilimin masum olduğunu düşünmekte bir zorluk yaşayıp yaşamayacağını sordum. Böyle bir sorun olmadığını söyledi.

"Anladığım kadarıyla ilçe kurulunda bir tür sorumlu mevkide görevlisiniz," dedim.

"Ayda iki kere toplanırız," dedi. "Federal ödeneklerin dağıtımı için program

belirleyen bölgesel bir finansal organizasyon olarak hareket ediyoruz."

"Sanırım, bu organizasyonda hatırı sayılır bir otoriteye sahipsiniz."

"İkinci başkanım," dedi. "Gelecek sene, eğer bana karşı bir aday çıkmazsa, başkan olacağım."

Ona tebriklerimi, ardından sorumu sundum. "Muhalefet olmasını bekliyor musunuz?"

"O! hayır. Ama iki sene önce bir çekişme olmuştu. Ama o farklıydı," dedi Ramirez. "Bazı kişilik farklılıkları. Ben herkesle iyi geçinirim."

"O zaman bu göreve seçimle geliniyor, öyle mi?"

"Evet"

"Başkan olmak önemli bir ödül olsa gerek."

"Sicilime geçecek," dedi.

"O halde resmi dairelerde gereken sorumluluk hakkında fikriniz vardır."

Bana baktığında yüzündeki ifadeden "mesleğim gereği" demek istediğini anladım. Kayıtlara geçmesi için soruyu yanıtlamasını rica ettim ve "evet," dedi.

"Daha önce bir yargıç olan Bay Acosta'ya yöneltilen suçlamaları biliyorsunuz. Bu suçları işlediği iddia edilen bir adam hakkında ne düşünürdünüz?"

"Bunlar önemli konular," dedi. "Eğer gerçekse tabi. Şüphesiz hiçbir kanıta rastlamadım," diye ekledi.

"Tabi ki." İçimde kötü bir his vardı. Herkesle bütün gayretiyle iyi geçinmek ve ardında bıraktığı sorunlu geçmişinden kurtulmak isteyen bir kadın.

"Bir polis memurunun tanıklığı karşısında ne yargıya varırdınız Bayan Ramirez?"

"Anlayamadım."

"Yani, inanma eğiliminde mi olurdunuz? Yoksa güvenmez miydiniz?"

"İkisi de değil," dedi. "Önce dinlerdim ve bütün diğer ifadelerle birlikte değerlendirirdim."

Bence çok iyiydi.

"Polis departmanıyla bir ilginiz oldu mu acaba?"

"Hiç tutuklanmadım." Benden fazilet nişanı almak istiyordu herhalde.

"Ben bunu kastetmedim. Polisle birlikte çalıştınız mı hiç?"

"O! anladım."

"Emniyet müdürlüğünde değil," dedi.

"Memurlarla mı?" dedim.

"Kurulda," dedi.

"Kurulda polis memurları ile olan ilginiz neydi?"

"Zaman zaman bize katılıp çeşitli programların uygulanması için önerilerde bulunurlar."

"Hepsi bu mu?"

Bir süre düşündü. "Şey, kurulun iki üyesinin polis kuvvetleri mensubu olması kanun gereğidir," dedi. "Bir tane şehirden, bir tane de ilçeden."

İşte aradığım buydu.

"Kurulda kaç üye var?"

"Beş."

"Sizi başkan seçebilmek için üç üyenin oyu mu gerekiyor?"

Birdenbire, gözlerindeki bakıştan lafı nereye getirmek istediğimi anladığını fark ettim.

Radovich daha iyi görebilmek için kürsünün önündeki bölmeye yaslandı. Kırsal burnu iyi koku alıyordu.

Ramirez sorumu yanıtlamadı. Ben dürtükleyince, "evet," dedi.

"Bayan Ramirez, ya polis kuvvetlerinden olmayan diğer iki kurul üyesinden bir tanesi size karşı başkanlık yarışına girmeye karar verirse? Eğer o kişi desteklerini almak için iki polis mensubu üyeye yakın olmak istediğinde, sizin bu polis üyelerle iyi geçinmeniz gerekecek, öyle değil mi?"

Ramirez yüzünü buruşturdu. Bir tür itiraf gibi, "Böyle bir şey pek olmaz," dedi.

"Ama ya olursa?" Çok kısıtlı olan engelleme haklarımızdan bir tanesini yakmak istemiyordum artık. Ramirez gitmeliydi.

"Doğru olanı yapardım," dedi.

"Kuruldaki başkanlık konumunuzu kaybetmeniz anlamına gelse bile mi? Bunu sicilinize yazdıramasanız bile mi? Bir ağır ceza davasında jüri koltuğunda oturabilmek için ödenecek çok ağır bir bedel."

"Bu önemli bir dava," dedi. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yanlış bir laf ettiğini anladı.

"Kimin için önemli?" diye sordum.

"Yani, sadece önemli demek istedim," dedi. "Büyük bir dava."

Sezonun olayı demek istiyordu.

"Sizinle birlikte kurulda oturan polisler için önemli olabilir mi?"

"Bilmiyorum," dedi.

"Bu davada sanığın suçsuz olduğu yönünde oy kullanacak olursanız bu kişilerin sizden pek memnun kalmayacağını düşünmemiz adil olur mu?"

"Onlar adil adamlardır," dedi Ramirez.

"Ama sizin sanığın suçlu olduğu yününde oy kullanmanızı tercih ederler değil mi?"

"Bilmiyorum. Bunu onlarla hiç konuşmadım."

"Bir karar verildiği zaman sizin nasıl oy kullandığınızı bilecekler, çünkü bir karara varılabilmesi için oy birliği gerekmiyor mu?"

Belki Ramirez'in daha önce bir sorunu yoktu ama şimdi olmuştu. Yukarıdaki güçlerin baskısı.

"Çok güzel Bay Madriani. Artık devam etmenize gerek yok," dedi Radovich.

"Bayan Ramirez?"

Ramirez yargıca doğru baktı.

"Bugün buraya geldiğiniz ve zamanınızın büyük bölümünü bize ayırdığınız için size teşekkür etmek istiyorum."

Ramirez anlamamıştı.

"Gidebilirsiniz."

"Çok adilce olabilirdi."

"Anlıyorum, ama yine de gidebilirsiniz."

Radovich kürsüsünde biraz öne doğru eğildi. Kırsal yüzündeki geniş bir gülümsemeyle, jüri bölümünde ve parmaklıkların arkasında oturan jüri üyelerinin duyamayacağı bir sesle fısıldadı. "Hatırlat da o zehirli dilinle benim bölgeme yaklaşmana izin vermeyeyim sakın bir daha." İyi huylu ancak tedbirli bir gülümseme saldığında yerime oturuyordum.

Ramirez, öldüren bakışlarla jüri bölmesindeki yerini terk etti.

Vakit öğlene yaklaşıyordu ve Radovich ertesi gün sabah devam etmek için avukatların fikrini sordu. Jüri seçiminin ertesi gün tamamlanması konusunda oy birliği sağlandı.

"Avukatları odama bekliyorum," dedi. "Bay Kline konuşmak istediğiniz bir şey mi var?"

Yargıcın odasına girerken Kline bir deste kâğıt ile kıçıma vurdu.

"Çok iyi," dedi. "Bayan Ramirez listemizdeki en önemli isimlerden biriydi."

"Bahse girerim öyledir," dedim. "Dur tahmin edeyim. Beraat aleyhindeki bir numaralı isminiz oydu öyle değil mi?"

Söylemedi. Ama benim tahminime göre, jüri görüşmelerinde kader aniden bizden yana dönecek olursa jüri kararını sürüncemede bırakması için Ramirez'e güveniyorlardı.

"İşinizi çok iyi yaptınız," dedi. Kline tam bir sportmen gibi davranmaya çalışıyordu. Kin beslemenin dinine aykırı bir davranış olduğuna beni inandırmak istiyordu. Ona göre böyle bir ilkeye Lenore asla bağlı kalamazdı.

"Onu jüride tutmak, ya da en azından bir karşı çıkış hakkınızı kullanmanız için sizi zorlamak istiyorduk," dedi.

"Savaşın kaderi," dedim.

"Yo yo, savaş değil," dedi. Bir süre doğru kelimeyi aradı. "Belki adli dostluk muharebesi desek daha iyi olur." Sonra aklına başka bir fikir gelince gözleri parladı. "Yine de meslektaşınızın esir almamaya kararlı olduğundan şüpheleniyorum." Lenore'dan bahsediyordu.

Ona bunun daha çok savaş meydanında sakat bırakmak olduğunu söyleyebilirdim. Ama o zaten bunu da düşünmüş olmalıydı.

"Yılmaz, boyun eğmez Bayan Goya," dedi. "Bakalım gelecek bize neler gösterecek." Bakışı sözlerinin içinde bir tür kehanet saklı olduğunu

bildiriyordu sanki. Sonra döndü ve Radovich'in tam karşısında bir yere oturdu.

Yargıç, cüppesini ve ayakkabılarını çıkarıp masanın üstüne koydu. Yerde, koltuğunun yanında içinde kitaplar olan kutular vardı. Radovich'in gezici kütüphanesi. Onun işine yarayan bu kitapların hepsi yakılmalıydı aslında.

Radovich'in taşıdığı tek ciltlik Ceza Kanunu'nun iki yıl eski olduğunu gördüm. Yargıç şüphe yok ki, iyi şarap konusunda olduğu gibi, yasama kurulu kararlarının meyvelerinin tadına bakılabilmesi için bir süre olgunlaşmaya bırakılmaları gerektiği kuramına göre hareket ediyordu.

Lenore, Harry ve ben tek parça halinde kanepeye dizilmiştik. Kline ve yardımcılarından biri, iki müvekkil koltuğunu işgal etmişlerdi.

"Umarım hemen halledebileceğimiz bir şeydir," dedi Radovich. "Başyargıçla öğle yemeği yiyeceğim."

Kline ona hızlı hareket edeceğini ancak mahkemenin önüne getirdiği bu meselenin önemli olduğunu söyledi.

"Bu konuyu gündeme getirmek zorunda olmak beni rahatsız ediyor," dedi uğursuz bir ses tonuyla.

"Neymiş o?" dedi yargıç.

"Çıkar çakışması," dedi Kline. "Bayan Goya'nın durumu ile ilgili."

"Hass ..., buna inanamıyorum." Lenore kanepeden kalktı. Galiba tırnaklarını Kline'ın kafasının arkasına gömmeye hazırlanıyordu.

Radovich ona daha önce bir kadının bu küfrü etmeye niyetlendiğini hiç görmemiş gibi baktı.

"Neden bahsediyorsunuz siz?" dedi Lenore.

"Fuhuş davasının başlangıcında bizim büroyu temsil ediyor olmanızdan bahsediyorum. Bayan Hail ile ofisinizde yaptığınız görüşme. Bu davada sanığın aleyhindeki fuhuş suçlamalarının bulunduğu dosyaları ve gizli çalışma

belgelerini gördünüz. Çok ciddi bir çıkar çakışması bu," dedi Kline.

"Yapmayın lütfen," dedi Lenore. Gözlerini devirirken mızmızlanan bir okul çocuğu tavrı takındı.

Lenore bunun uydurma olduğunu ve konuyu mahkemenin önüne duruşmadan hemen önce getirerek Kline'in geç kalmış olduğunu söyledi.

"Uydurma değil," dedi Kline.

"İkiniz de sakin olsanız iyi olur," dedi Radovich. "Daha fazla ileri gitmeden önce mahkeme kâtibini çağırmamız gerekiyor."

Görevliye kâtibi çağırması için emir verdi.

"Davalının da bunu duyması için çağrılmasını öneriyorum." dedi Kline. "Çünkü savunmasını etkileyecek bir konu."

Radovich kabul etti ve Acosta'nın içeri getirilmesini istedi.

Bütün bunlar olurken Harry ve ben duyduklarımızdan şaşkına dönmüş, oturuyorduk. Mesele bu problemi önceden görmemiş olmamız değildi. Ofiste yaptığımız görüşmelerde bir çakışma olasılığını ayrıntılı olarak konuşmuştuk. Ama Kline'ın meseleyi ön duruşma sırasında ortaya koymaması nedeniyle konunun önemsiz addedildiğini düşünmüştük.

Mahkeme kâtibi içeri alındı ve stenograf makinesini kurdu, bir sekreter sandalyesine oturdu.

Acosta'yı iki hapishane görevlisinin kollarında içeri aldılar. Acosta adeta yarı çıplaktı. Takım elbisesinin pantolonunun üstünde bir T-shirt vardı ve pantolon askıları arkasından sarkıyordu. Toplum içinde bu şekilde görülmekten son derece rahatsız olduğu açıkça belli oluyordu. Radovich özür diledi ve görevlilerden birine gidip ona bir ceket bulmasını söyledi. Öteki görevli mahkûmuna bir sandalye çekti ve sonra ikisi kapının girişinde nöbet tutmaya başladılar.

Acosta ceketini giyerken bizden yana baktı ve "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

Lenore çok heyecanlı olduğundan ona cevap veremedi. O sırada Radovich'in masasının yanında kendine yer ayarlıyordu.

"Savcı Bayan Goya ile ilgili çıkar çakışması konusunu gündeme getirdi," dedim Acosta'ya.

"Ya." Bütün söylediği bu oldu. Ama yüzündeki ciddi ifade bu durumun yaratacağı sonuçları tarttığını ve kendi kaderinin bundan nasıl etkileneceğini düşündüğünü belli ediyordu.

Kâtip makinesine kâğıt taktı. Artık hazırdık.

"Şimdi," dedi Radovich. Kline'a başla işareti vermişti.

"Savcılık, Lenore Goya'nın bu davadaki savunma görevinden çıkar çakışması nedeniyle azledilmesini öneriyor. Bu kadar basit," dedi Kline. "Bayan Goya bu davada karşıt çıkarları temsil etmiştir. Kanuna göre usulsüzlük yaptığı açıktır."

Yargıca daha önceki davalardaki çıkar çakışması iddialarının bulunduğu belgeleri verdi. Bunlar üç dakika önce kıçıma çarptığı kâğıt yığınıydı.

Lenore artık kendini dizginleyemiyordu. "Nedir bu? Bize hiçbir şey bildirilmedi, ya da önceden duyma fırsatı tanınmadı," dedi.

Ayağa kalktım ve Radovich'in masasının yanına yürüdüm ve Lenore'a katıldım. Birlik olduğumuzu göstermek istiyordum.

"Sayın Yargıç, biz bu belgeleri görmedik."

"Doğru," dedi Radovich. "Karşı tarafa verecek kopyalarınız var mı?" Radovich'in bu tuzağa düşürme manevrasından hoşlanmadığı açıkça belliydi ve Kline yaptığı bu yanlıştan dolayı büyük pişmanlık içindeymiş gibi görünüyordu. Yanlışlık için yardımcısını azarladı ve adamı yasal kuralları ihlal etmekle suçladı.

Kline'ın şamar oğlanı çantasını alt üst etti ve iki kopya ile geri döndü. Bir düzine çift aralıklı daktilo edilmiş sayfa zımbalanmış ve davaların altı çizilmişti.

İddia kısa kesilmişti. Ağır ceza ya da başka bir davada aynı kanuni yoldan iki farklı çıkarı temsil etme ile ilgili eyalet yasaları ve profesyonel ahlak kuralları falan. Kuralların uygulanışında iyi noktalar ve farklılıklar olmasına karşın çakışmanın cezası davadan alınmak ve avukatın azledilmesiydi.

"Kuralların ne söylediği hakkında kuşkumuz yok," dedim Radovich'e. "Ama çok önemli bir feragat sorunu var. Savcı bu konuyu öne sürmek için neden duruşmanın arifesine kadar bekledi?"

"İyi bir nokta," dedi yargıç. "Bay Kline şimdi de bir gecikme sorunu ile karşı karşıyasınız."

"Ben buna katılmıyorum," dedi Kline. "Davalı gayet iyi biçimde temsil ediliyor. Bir avukattan fazlası ile." Harry ile beni kastediyordu.

"Ben yokum," dedi Hinds. "Ben hiçbir zaman bütünüyle görev almayı kabul etmedim."

"Ama buradasınız," dedi Kline. "Size ödeme yapılıyor, öyle değil mi?"

"Tam olarak sayılmaz," dedi Harry.

Acosta, Harry'ye pis pis baktı, buyurgan bir ifade ile dudağını büktü.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum," dedi Acosta. "Ben zamandan feragat etmiyorum." Söylemek istediği, hâlâ hızlı bir yargılama istediğiydi.

Kline, müvekkilimizi bir konuşmanın içine sürüklemek istiyordu ama ben araya girerek onu durdurdum. Başarısız olan Kline, bize hızlı bir yargılamanın bir sorun olmadığını, yargılama sürecinin jüri seçimiyle birlikte zaten başladığını söyledi ve başka bir iddia attı ortaya.

"Biz Bayan Goya'nın bazı ayrıcalıklı bilgiye sahip olduğuna inanıyoruz," dedi Kline. "Bu bilgilere ancak daha önce ofisimdeki görevi esnasında ulaşmış olabilir. Bu halkın aleyhinde bir durum."

"Halkın aleyhinde olan tek durum, avukatlarının beceriksiz olmasıdır," dedi Lenore.

"Evet. Siz de onlardan birisiniz ve çıkar çakışması ile suçlanıyorsunuz," dedi Kline. "Belki de yasaları daha iyi öğrenmelisiniz."

"Kesin." Radovich elini uzattı ve ilk eline geçen şey olan metal bir kâğıt ağırlığını masanın üstüne vurdu. Tahtanın üstünde bir göçük oluştu. Bu göçüğe bakarken Lenore'un daha önce etmeye niyetlendiği küfrü kendisi savurdu. "Hass...".

"Charlie beni öldürecek," dedi. Bu duruşma için Charlie Johnson'ın odasını ödünç almıştı ve şimdi masasının üstünde kalıcı bir iz bırakmıştı.

"Neden bunu açık mahkemede görüşmüyoruz?" dedi Lenore.

"Neden ikiniz de çenenizi kapatmıyorsunuz," dedi Radovich. "Ve birisi bana mobilya cilası bulsun, çabuk. Bir de bez parçası." Telaşla kâhyaya işaret etti ve adam öteki odaya doğru gözden kayboldu.

Herhangi bir temyiz mahkemesi bu kayıtları okuduğunda nasıl bir sonuca varacaktı acaba? Düşününce ürperdim.

Kline'ın bu çarşafı, yargıcın özel odasında havalandırmaya karar vermesinin nedeni açıktı. Halka açık bir tartışma kendi ofis yönetimi ve Lenore'ın ayrılmasını gerektiren koşullar hakkında soru işaretleri doğmasına neden olacaktı. Ve belki de Kline'ın engellemek istediği şey, hoşnutsuzluk içindeki savcılarla ilgili sorular sorulmasıydı.

"Bunu ortaya getirmek için neden bu kadar uzun süre beklediniz?" dedi Radovich. Başparmağıyla masanın üstündeki izi ovalıyordu. Üstüne biraz tükürdükten sonra tekrar ovalamaya başladı.

"Bayan Goya'nın önceki gün Çavuş Frost'u kürsüde sorguladığı ana kadar sızdırılan bilginin boyutu hakkında tam olarak fikir sahibi değildik," dedi Kline.

Bunu bir çırpıda, dümdüz bir ifadeyle söylemişti. Öyle ciddiydi ki, benim bile bu açıklamanın samimiyetinden kuşku duymamamı sağlamak istiyordu. Galiba gerçekten samimiydi de.

"Frost yalancı şahitlik yapıyordu ve ben de bunu açığa çıkardım," dedi Lenore.

"Sizin düşüncenize göre yalancı şahitlik," dedi Kline.

"Benim ve o gün o salonda bulunan bütün diğer dürüst insanların," dedi Lenore.

"Bu şekilde sonsuza kadar tartışabiliriz," dedi Kline. "Ve eminim ki asla anlaşamamayız. Ama tek bir şey çok açık. Tanığı sorguya çekerken elinizde daha önce ofisimdeki göreviniz sırasında elde edilmiş gizli bilgiler bulundurma ayrıcalığına sahiptiniz."

Söylediği şey, Lenore'ın Frost ile olan mücadeleyi kazandığı ama buradaki savaşı kaybettiğiydi.

Kâhya bir parça bez ve bir şişeyle geri döndü ve elindekileri yargıcın önüne bıraktı.

"Ben limon yağı istemedim ki," dedi Radovich. "Renkli bir şeyler yok mu?"

Memur avuç içlerini yukarı çevirip, omzunu silkti. En ufak bir fikri yoktu. Sonra birden aklına bir şey geldi. Kapıdan çıktı ve biz konuşmaya başlamadan bir teneke kahverengi ayakkabı boyası ile geri geldi.

"Evet," dedi Radovich.

"Sayın Yargıç, devam edebilir miyiz," dedim.

"Buyurun," dedi Radovich, ama aklı başka yerdeydi.

"Sayın Yargıç, çakışma konusunda çok geniş bir tercih alanına sahipsiniz," dedim. Tıpkı Kline'ın yaptığı gibi kısa keserek bir noktaya parmak bastım, "Mahkeme bir avukatın azledilmesine karşı olmalıdır."

"Avukatın davranışları duruşmanın güvenilirliğine leke sürer hale gelmediği sürece," dedi Kline. "Bayan Goya'nın davranışı tam bir lekedir. Kendisi savcılığın tanığı ile görüşmüştür."

Mahkemeye bütün bunların sadece varsayım olduğunu, tanık şu anda ölü

olduğu için ifade veremeyeceğini ve sözlerinin asla delil olarak kullanılamayacağını hatırlattım.

"Ama yine de, Bayan Goya zihnini zaten bildiği bir şeyden arındıramaz," dedi Kline.

"Peki ya, sanığın kendi tercih ettiği avukatı tutma hakkı?" dedim.

"Bu önemli bir nokta," dedi Radovich. Burnunu masanın yüzeyine, tükürük, limon yağı ve ayakkabı boyasının içine gömmüştü.

"Kabul etmelisiniz ki, sanığa kendi seçtiği avukatı tutamayacağını söylersem onu zor durumda bırakmış olurum."

Radovich'in işaret parmağı ayakkabı boyası yüzünden kahverengi olmuştu. Başını kaldırıp Acosta'ya baktı.

"Siz ne düşünüyorsunuz bu konu hakkında?" dedi. Bir an için müvekkilimize zarar görmüş masa hakkında bir tavsiyesi olup olmadığını soruyor sandım. Belki Acosta'nın bildiği gizemli bir sır vardı. Formülünü sadece yargıçların bildiği bir karışım.

"Avukatınızı kastetmiştim," dedi. "Ne yapmam gerekir sizce?"

"Sayın Yargıç, itiraz ediyorum. Bunlar müvekkil ve avukat arasındaki özel konular," dedim.

"Zarar yok," dedi Acosta. Kendini biraz şişirdi. Cinayet davasındaki bir sanık değil, meslektaşına öğüt veren bir yargıçtı artık.

Bağırsaklarımda tuhaf hareketlenmeler hissettim.

"Bütün ayrıntıları bilmiyorum." diye başladı. Bir karar vermeden önce tüm gerçekleri öğrenmek Cevizkafa'ya çok uzak bir yöntemdi. "Zor bir mesele," dedi. "Ben, müvekkil olarak Bayan Goya'ya güven duyuyorum."

"İşte, Sayın Yargıç gördünüz mü?" Lenore sözünü kesmeye çalıştı.

"Ama sanırım, iş o raddeye gelirse, Bay Madriani ve Bay Hinds tarafından da

gayet iyi temsil edilebilirim. Onlar da bana yeterli bir savunma sağlayabilecek yetenekli avukatlar.

"İyi," dedi Kline. "O halde sorun yok."

Acosta'ya ifadesi için teşekkür edebilirdim. Onun yerine, döndüm ve eğer çivi gönderebilse onu sandalyesine mıhlayabilecek bir bakışla Acosta'yı oturduğu yerde sabitledim.

"Yargıç Radovich sordu," dedi Acosta. "Ben sadece gerçeği söylüyorum."

Yeni bir kaçış taktiği uygulamak için tekrar Radovich'e döndüm.

"Duruşma hazırlıklarımız açısından bu aşamada Bayan Goya'ya yol verilmesi davamıza önemli zarar verir," dedim.

"Bu bir takım çalışması. Savunmayı temsilen her birimizin ayrı ayrı belirlenmiş görev alanları var."

"Bir tahminde bulunayım," dedi Kline. "Bayan Goya'nın uzmanlık alanı güven istismarı olsa gerek."

Lenore cevap vermeye hazırlanırken Radovich bunu gereksiz kıldı.

"Bay Kline, Bir kez daha bu tür bir ifade kullanırsanız cezasına katlanırsınız." Radovich bu sırada kahverengi parmağını Kline'a sallıyordu. Eğer Kline sözünü geri almazsa cezanın içinde iki gün boyunca hasarlı yüzeyi burnuyla zımparalamak da olabilirdi.

Yargıç Kline'ın özürlerini kabul etti.

"Eyalet Bayan Lenore'ın ilk davadaki rolünü başından beri biliyordu. Buna rağmen bu tür endişelerle ortaya çıkmak için vakit artık çok geç," dedim Radovich'e.

"Bizi engellemeye çalışıyorlar," dedi Lenore.

"Eğer burada bir engelleme söz konusu ise bunu siz yapıyorsunuz. Biz hâlâ araştırma yapıyoruz," dedi Kline. "Bayan Goya'nın Ofisi terk ederken

beraberinde herhangi bir dosya ya da kayıt götürüp götürmediğini araştırıyoruz Sayın Yargıç."

Bunun Lenore'a atılmış bir parça yem anlamına geldiği apaçıktı ve beklenen etkiyi gösterdi.

"Sayın Yargıç bu sözün içerdiği anlama çok içerledim," dedi Lenore. Kekelemeye başlamıştı. "Nasıl? Nasıl mümkün olabilir? Yani siz ve"- Kline'dan Radovich'e döndü, yanlış kişiye konuştuğunu fark etmişti- "kafadar arkadaşınız o gece ofisimi talan ederken ve binadan ayrılırken bana eşlik eden o koruma görevlisi yanımdayken, nasıl herhangi bir dosya ya da belge alabilirdim? Bu inanılmaz."

"Kişisel hakaretlerinizi duymamız gerekmiyor," dedi Radovich. "İkiniz de sakin olun." Parmağı ile masayı çılgın gibi ovalıyordu ve masanın yüzeyinin altı yedi santimlik bir bölgesini geri kalan bölümden iki ton daha koyu bir gölge haline getirmeyi başarmıştı.

Başını kaldırıp bize baktı ve hepimizin onu seyrettiğini fark etti. Paçavrayı bir kenara koydu ve masanın üstündeki kurutma kâğıdını on beş santim sağa kaydırarak lekeyi örttü. Biz gittikten sonra zımpara kâğıdı avına çıkacaktı.

"Sayın Yargıç, elime kişisel eşyalarla dolu olan bir kutu tutuşturdular ve beni ofisimden attılar," dedi Lenore. "Halen alamadığım başka kişisel eşyalarım da orada kaldı."

Tartışma davetiyesini kabul ettikten sonraki ses tonu Lenore'ın şu anda yargılanan kişinin kendisiymiş gibi görünmesine neden oluyordu.

"Eminim çok küçük düşürücü bir durum olmuştur," dedi Radovich. "Ama burada bulunmamızın nedeni bu değil."

Acosta tek kaşını kaldırdı. Savcılık bürosundaki nüfuzu nedeniyle, eski bir savcıyı avukat olarak tutma girişimi geri tepmişti. Lenore katrana bulanmıştı ve artık bu durumun davasının üstünde ne tür etkileri olacağını merak etmeye başlaması gerekiyordu.

Bütün olan biten süresince, Kline sandalyesinde hâlâ sakin sakin oturmaktaydı.

Sonunda Lenore, odadaki tek heyecanlı kişinin kendi olduğunun farkına vardı, soğukkanlılığını yeniden kazanıp konuya geri döndü.

"Yeterli bir yanıt vermediniz," dedi. "Neden bu kadar beklediniz bu..." Elinin tersiyle havayı itti, yeterli hakareti içeren bir kelime arıyordu, "saçmadığı ileri sürmek için." Kısa kesmişti.

"Oysa ben çok anlaşılır bir nedeni olduğunu düşünmüştüm." dedi Kline. "Fuhuş davası ile cinayet davasını daha bu hafta birleştirdik. Ayrıca bunu sizin talebiniz ile yaptığımızı da hatırlatayım. Daha önce çakışma yoktu."

Kline'in yanıtı karın boşluğuna vurulmuş bir aparküttü. Lenore'ın soluğunun kesildiğini hissedebiliyordum. İnsanın cevabının ne olacağını önceden kestiremediği bir soruyu asla sormak istememesinin nedeni işte buydu.

"Sizi anladım," dedi Radovich.

Lenore'ın verecek yanıtı yoktu.

Bir adım attım ve Lenore'a yanaştım.

"Bu durum yine de savunmada aksaklığa neden olacaktır," dedim Radovich'e. "Sanığın adil yargılanma haklarının elinden alınıp alınmadığı konusu ciddi bir sorundur."

"Konunun özü bu," dedi Radovich. "Önerinizi kabul ettiğimde ortaya çıkacak sonuçlar beni rahatsız ediyor, Bay Kline. Özellikle böyle geç kalınmışken."

Yargıcın devrilmeye başladığım hissettim. Bizim tarafımıza düşmek üzereydi. "Sayın Yargıç, kanun gayet açık... "

"Doğru," dedi Radovich, "ama ben aynı zamanda adil bir yargılama ve yeterli bir yasal temsil edilme için sanığın haklarını da dengelemek zorundayım."

Bir yargıç sizin fikirlerinizi sizin yerinize dile getirmeye başladığında kazandığınızı bilirsiniz.

"Sayın Yargıç kararınızı vermeden önce yardımcımla görüşmeme izin verebilir misiniz lütfen?"

"Çabuk olun," dedi Radovich. İki savcı odanın arkasına doğru, avuçları ile kulaklarını ve dudaklarını fısır fısır konuştukları işitilmesin diye örterek yürürken Radovich de saatini kontrol etti. Ne entrika çeviriyorlardı acaba yine? Kline'ın yardımcısı çantasından başka bir kâğıt parçası çıkardı ve ikisi bu kâğıdı inceledi.

Lenore'a baktım. Ne konuştukları hakkında en ufak bir fikri olmadığı belliydi onun da.

Sonunda anlaşmaya varıp öne çıktılar.

"Bunu yapmak zorunda kalmayacağımı umuyordum," dedi Kline, "ama bu tüm konuya bambaşka bir boyut kazandıracak. Bu belge dün öğleden sonra ofisimize gönderildi."

Tek sayfalık belgeyi Radovich'e uzattı.

"Bu bir rapor," dedi savcı, "eyalet suç laboratuvarından gönderildi, çok açık bir suçlu teşhis raporu."

"Bunun çakışma konusu ile ne ilgisi var," dedim.

"Bu rapor, kurbanın cesedinin bulunmasından bir gün sonra dairesinin ön kapısından alınan belirsiz parmak izi hakkında," dedi Kline.

Kanım soğuk akmaya başladı.

Kline dikkatini aniden Lenore'a yöneltti ve bir projektörün parlak ışığı gibi gözlerini üstüne odakladı.

"Bayan Goya, öldürüldüğü gece kurbanın dairesinde ne yapıyordunuz, bilmek isterdik."

Lenore tam anlamıyla kekelemeye başladı.

"Cevap verme," dedim.

Neyse ki, Lenore'ın aklı bunu kabul etmeyecek kadar başındaydı. Aksine, bunu kalitesiz bir numara, savcılık tarafından atılan yeni bir çamur olarak niteledi.

"Parmak izinin o gece bırakıldığını nasıl bilebiliyorsunuz?"

Kline güldü. "Avukat hanım, bu davanın en kendine özgü yanı da bu zaten. Dairenin içindeki ya da çevredeki yüzeylerin hemen hemen hiç birinde parmak izine rastlamadık. Sizce de bu tuhaf değil mi?" Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle bana baktı.

Cevap vermedim.

"Sizce de kurbanın kendi izlerinin bile orada bulunmaması biraz özel bir durum değil mi? Kapıda. Tokmağın üstünde. Banyoda. Mutfakta." Durumu iyice kavramamız için bir süre bekledi. "Belli ki birisi orayı temizlemek için bayağı zahmete girmiş."

"Yine de, bu Bayan Goya'nın parmak izi olsa bile, hem ayrıca onun olması da şart değil... "

"Yok yok, bu iz onun. Bu kesin."

"Yine de bu izin o gece bırakılmış olduğunu kanıtlayamazsınız."

"Bu jürinin sorunu," dedi Kline. Radovich'e dönerek iddiasını sürdürdü. "Birisinin kapıyı silip sadece tek bir izi unutmuş olması mümkün mü, bu olabilir mi, Bayan Goya'nın parmak izini?" dedi. "Bu inandırıcı mı?"

Kline haklıydı. Jüriyi bu bulguyla besleyebilirdi ve verecekleri kararın ne olacağının önemi olmazdı. Lenore daha önce hayal edemeyeceğimiz biçimde başını belaya sokmuştu.

"Sizi tanık kürsüsüne oturttuğumuzda da aynı soruyu soracağımızdan kuşkunuz olmasın," dedi Kline, Lenore'a.

Lenore nutku tutulmuş, elleri Radovich'in masasına yapışmış halde dikiliyordu. Bir anlamda kendi evreninin sınırına ulaşmıştı.

"Sayın Yargıç," dedi Kline, "karşıt çıkarlar konusu tartışmalı olabilir. Ama eğer tanıkların etkilenmesi söz konusu ise, yasa son derece kesin. Bir kişi yasal olarak, hiçbir koşul altında, tanıklık yapacağı bir davada taraflardan birini temsil edemez. Kanun böyle. İstisnasız."

Lenore'a döndü ve doğrudan yüzüne baktı.

"Bayan Goya, bu vesileyle, eyaletin Armando Acosta aleyhine açtığı davada sizi tanık olarak çağırmaya karar verdiğini bildirmek istiyorum."

BÖLÜM 15

OFİSE DÖNDÜĞÜMÜZDE, BASIN ÇOKTAN Lenore'ın davadan alındığını öğrenmiş ve hikâyenin üstüne atlamıştı. Telefonun üstündeki bütün lambalar yanıyordu. Başka çaresi kalmadığından, sekreter bütün hatları beklemeye almıştı.

"Piç kurusu haberi yaymak için bekleyemedi," dedi Lenore. Sözünü ettiği Kline, hiç şüphesiz, mahkeme merdivenlerinde, kameraların önünde bir konferans vermişti.

"Adamın bir boğazımı kesmediği kaldı," dedi.

Ofisimin kapısını ittirdi. Harry ve ben peşi sıra yürüdük.

"Bana öyle geliyor ki bunu kendine sen yaptın," dedi Harry.

"Kahrol," dedi Lenore.

"Sen onu da gayet iyi başardın zaten," dedi Harry. "Ben, Paul ve müvekkilin kahrolduk."

"Rahat bırak beni," dedi Lenore.

Harry'ye geri durmasını işaret ettim.

"Sence ben zaten yeterince kötü hissetmiyor muyum?"

"Sahi mi? Vay be!" dedi Harry. "Neden bir grup terapisi seansı yapmıyoruz? Kimin daha kötü hissettiğini görürüz. Neden şu koltuğa uzanmıyorsun?" Alaycı

bir jestle kanepeyi işaret etti, Lenore'ı uzanmaya davet ediyordu.

"Sen nasıl hissediyorsun, Paul? Anlat bize. Düzülmüş gibi mi hissediyorsun?" Harry alaycılığının doruğundaydı. "Aman Tanrım, nasıl bu kadar duyarsız olabilirim?" dedi. "Dur düzelteyim. Bugün mahkemede seni düzdüklerini mi düşünüyorsun?"

Harry'nin paranoyası gitgide azıyordu.

"Neler dönüyor burada?" dedi. "Onun Hall'un dairesinde olduğunu biliyor muydun?" Harry bir yanıt bekleyerek bana bakıyordu. Kızgındı. Kendini kandırılmış hissediyordu.

Sanırım, ona söylemediğimiz halde, benim de Lenore ile, birlikte o gece kurbanın dairesinde olduğumdan kuşkulanıyordu. Bu onun çığlıklar atarak ofisi terk etmesine neden olurdu.

Ben cevaplayamadan elini uzattı. "Cevap verme," dedi. Sanırım Harry zihnimi okuyabiliyordu. Bazı şeylerin öğrenilmeden ya da en azından söylenilmeden kalmasının daha iyi olacağını kavrayacak kadar anlayışlıydı.

"Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi Lenore.

"İkimizi kastediyor," dedi Harry bana.

Lenore onu duymazdan geldi. Harry karşı en iyi ilaç.

"Özür dilerim," dedi Lenore. "Sizi bu işe soktum. Şimdi nasıl çıkaracağım bilmiyorum."

Şu anda kendi sorunlarıyla meşguldü Lenore. Kline onu tanık olarak çağırmaya niyetli olduğunu üstüne basa basa söylemişti. Lenore'la bu öğleden sonra polis karargâhında bir görüşme yapmaları için iki detektif görevlendirmeye çalışmıştı, ama ben Radovich'i izin vermemesi için ikna etmiştim. Polisler, dava kuramımızı araştırabilmek için olağanüstü büyük bir fırsat yakalayabilirlerdi bu şekilde. Lenore'ın suç mahallindeki kanıtları değiştirdiğini gösterebildiklerinde, onu kapıyı zorlayıp içeri girmek ve adaleti engellemekle suçlayıp suçlamayacaklarını söylemiyorlardı.

"Ne yapmam gerektiği hakkında fikriniz var mı?" dedi Lenore.

"Evet. Onlara aklını kaybettiğini söyle," dedi Harry. "Sana inanırlar."

Şu anda Harry'nin bu tavrı sürdürmesinin nedeni Lenore'ın davranışından çok, ikimizin arasında oluşan ve onu içine almadığımız gizli bir gruplaşmadan şüpheleniyor olmasıydı. Eğer o gece onu da çağırmış olsaydık, Lenore' a bir dakikada ısınırdı. Onun politikası buydu. Harry, çoğumuzun olduğu gibi, müzmin bir ikiyüzlüydü.

"Az kalsın unutuyordum," dedi. "İşinize yarar mı bilmiyorum. İşte, alın."

Harry belgelerden ve üstünde tanıdık bir logo olan basılı formlardan oluşan yığını elime tutuşturdu.

"Bu öğleden sonraya kadar bunun bizim taraf için bir şans olduğunu sanmıştım," dedi. "Kurbanın söz konusu süre içinde yaptığı telefon konuşmalarının kayıtları."

Bir sayfa işaretlenmişti ve üstünde Harry'nin el yazısı vardı.

"O sayfa öldürüldüğü güne ait," dedi. 'Tabii, Hail bu telefon konuşmasını gerçekleştirdiği sırada belki sen de oradaydın." Lenore'a baktı. "Bu belge olmasa belki o ikisinin birbirlerine ne söylemiş olmaları gerektiğini de sen planlayacaktın."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordum.

Parmağı ile kâğıdı gösterdi. "Gus Lano ve Hail. Hail adamı küçük siyah defterde olan numaradan aramış; öldürülmeden ortalama iki saat kadar önce. Eğer polislerin ölüm saati konusundaki tahminleri doğruysa, bu kaydedilen son telefon konuşması oluyor. Şu anda bize pek bir faydası yok bunun." Harry'nin görüşüne göre, adımız Lenore'ın yaptıkları yüzünden öyle kötüye çıkmıştı ki, şu anda hiçbir şey bize yardımcı olamazdı.

Ona Lenore ile bir süre ofisimde yalnız kalmam gerektiğini söyledim.

"Tabi," dedi, "umurumdaydı sanki. Ben gidiyorum. Allah'ım, neden beni bu işe girmeye ikna etmenize izin verdim sanki?"

Harry hâlâ söyleniyordu. Küfürler ve özenle seçilmiş başka kelimeler savurarak çıktı ve kapıyı ardından kapattı.

"Sana bir arkadaşa mal olmuş olabilirim," dedi Lenore.

"Harry kızgın olmayı sever," dedim ona. "O bundan hoşlanır. Onu hayata bağlar."

Doğruydu. Göründüğü kadarıyla öfke, onun hayatında kalan tek yaşamsal güçtü. Yarın tüylerini kabartacak başka bir şey bulur ve ertesi gün çabucak unuturdu.

"İlk kez kendimi bir sağlık iksiri olarak görüyorum," dedi Lenore.

Bu söylediğinde onun sandığından daha büyük gerçek payı vardı.

"Ne yapmamı önerirsin, beni sorgularlarsa?"

"Radovich'in cesedini çiğnemeleri lazım," dedim. "Buna izin vereceğini sanmam."

"Onlara kapıya gittiğimi, dışına dokunduğumu ama içeri girmediğimi söyleyebilirim."

"Bu, parmak izinin kapının dışında bulunduğunu varsaymak demek," dedim. Kline, parmak izi raporunun bir kopyasını bize vermediği için şu anda izin nerede bulunduğunu bilmiyorduk.

Lenore da bir avukattı ve daha sakin bir anında yalan söylemenin bir hata olduğunu kavrayacaktı.

"Yalanını yakalamak için milyon tane yol var," dedim. "Her yalan yeni sorular sorulmasına neden olur. 'Neden, Bayan Goya, öldürülen kadının dairesine gittiniz ve sadece ön kapıya dokundunuz?"

Utanarak bana baktı.

"Yalnız olup olmadığımı soracakları kesin," dedi.

Şimdi sıra benim için yalan söylemesine gelmişti.

"Orada ne gördüğünü, bir şey elleyip ellemediğini bilmek isteyecekler. Ama ilk soru kesinlikle neden oraya gittiğin olacak. Sonra da beraberinde biri olup olmadığı sorusuna gelecekler."

"Onu benim öldürdüğümü düşünemezler. Ne gibi bir nedenim olabilir? Üstelik polisler kızın cesedini bulduktan sonra Tony ile sokakta konuşurken görüldüm. İki ile ikiyi toplayıp, sonuçta Hall'un dairesine cinayetten sonra gitmiş olduğum sonucuna varacaklar. Bu beni bir katil yapmaz."

"Hayır, ama delillerin üstünde dolaşan biri yapar," dedim. "Ve yine aynı soruyu sorarlar." Şimdiye kadar benim de incelikle sormaya çalıştığım ama onun yanıtlamaktan kaçındığı soru. "Orada ne yapıyorduk?"

Sıkıntı içindeydi. "Sadece merakımı gidermek için desem inanır mıydın?"

"Sözün kısası, hayır," dedim.

O geceki eylemleri basit bir meraktan öte amaçlar içeriyordu. Oraya gitmesinin bir nedeni vardı. Tahminime göre mutfakta bir şey vardı. Hall'un mutfağında görüş alanımdan çıktığı kısa an dışında orada bulunduğumuz sürenin tamamında onunla birlikteydim.

"Beni zor durumda bırakıyorsun," dedi.

"Başka bir çakışma mı?" dedim.

"Gibi."

"İstersen bırak ben tahmin edeyim."

Yüzündeki bir anlık ifadeden yakın bir tahminde bulunursam söyleyebileceğini sanmıştım.

Sonra yine vazgeçti.

"Tony ile ilgiliydi değil mi?"

Yüzü ifadesizdi, ama gözlerindeki kıpırtı onu ele verdi.

"Hail ile görüşüyor muydu?" Tony gözlerini tek bir defa Hall'un üstüne odaklasa, azgın bir çihuahua[19] gibi kızışırdı kuşkusuz ve bu gerçeği bildikten sonra tahmin etmek kolaydı.

Harry, Hall'un komşusuna bir iki soru sormuştu. Hall'u gözünde morluklarla görmüş olan kadın bunu yapan adamı hiç görmemişti. Ama Tony Arguillo, süratle bir aday haline geliyordu. Adamın bir maçoluk krizi esnasında tek yumrukta Hall'ın ışıklarını söndürmüş olması muhtemeldi.

"Dur tahmin edeyim. Arkasında bir şey mi bıraktı?"

Lenore cevap vermedi.

"Yaklaşırsam söylersin değil mi?" dedim.

Bir elimi başıma koydum ve yüce bir kâhinmişçesine tahminde bulundum. "İçine Tony'nin kendisinin en iyi örneklerini boşalttığı kullanılmış bir prezervatif mi?"

Güldü ve bu fikri aşağıladı.

"Tekrar deneyeyim." Kısa bir süre düşünceye daldım.

"Aile asasını örtmeye yarayan üzeri pullarla kaplı kocaman bir suspansuvar ipi?"

Kıkırdamaya başladı. Kara mizah dayanılması zor durumlarda yatıştırıcı ilaç gibiydi.

"Bir tahmin daha, ey yüce kâhin," dedi.

"Tony'nin ikinci kişiliği ruhsuz Willard için simetrik bir jimnastik aleti mi?"

"Willard da kim?"

"Balıkçı yaka kazak giymiş tek gözlü canavar," dedim.

Bir kahkaha patlattı. "O kadar korkunç bir şey değil," dedi.

"Ne öyleyse?" Kâhin ciddileşmişti birdenbire.

Lenore derin bir iç çekti. Eğlence ve oyun sona ermişti. Şimdi itiraf zamanıydı ve o da bunu biliyordu.

"O gece bir randevuları vardı," dedi. "Tony ve Hail. Tabii kız öldürüldü ve cesedi Tony randevuyu örtbas edemeden bulundu.

"Bu onun sana söylediği," dedim.

"Dinle Paul, kızı o öldürmedi."

"Bu bir inanç mı sadece?"

"Onu tanıyorum. Böyle bir şey yapamaz."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Öyleyse orada bıraktığı şey neydi?"

"Hiçbir şey bırakmadı."

Hâlâ oraya gitmesinin bir nedeni olduğunu düşünüyordum.

"Bunu Acosta'nın savunmasında kullanmayacağına dair bana söz vermelisin."

"Böyle bir söz veremem. Bunu sen de biliyorsun."

"Dinle," dedi Lenore. "Ona inanıyorum. Bu cinayetle hiçbir ilgisi yok onun."

"İnandır beni o zaman."

Lenore'ın yüzünde kızgınlık vardı. "O gece," dedi. "Onunla cesedi buldukları yerde buluşmaya gittiğimizde, o sokakta, Tony ile bir süre yalnız kaldık."

"Hatırlıyorum." O kısa süre içinde yanımdan ayrılmış ve Arguillo'ya doğru uzaklaşmıştı. Aralarında geçen kısa konuşmayı duyamamıştım.

"Bana randevudan söz etti. Söylediğine göre Brittany bir yerlere bir not almış.

Belli ki kız not almaya meraklıymış. Belleğine güvenemiyormuş."

"Cevizkafa ile otel odasında yaptıkları konuşmanın bütün ince ayrıntılarını hatırlamakta zorluk çekmemiş ama," dedim.

"Kızda yaratıcı zekâ çok gelişmişti," dedi Lenore. "Hikâyesini duyduğumda anlattıklarının hiçbirine inanmadım. Sanırım, Kline'in da sorunu bu. Kızın öyküsünde boşluklar var. Acosta'yı yalnızca kızın ifadesine dayanarak mahkeme önünde çıkardıklarında, yargıç davayı savcının kulağına sokuverir."

"Ama savcılığın yaptığı buydu."

Lenore emin değildi. Bana ofiste anlaşma sağlanamadığını ve duruşma için direten tek kişinin Kline olduğunu söyledi. Hail da güvenilirliğin sorgulandığını gördüğü için davadan yanaydı.

"Hail, savcılık böyle önemli bir davada ona inanmazsa, bunun okulu bitirdiğinde polis kuvvetlerinde iş bulma şansını azaltacağını düşünüyordu. İnsanlar onun dürüstlüğünden şüpheye düştüğü için kızgındı."

"Belki iyi bir nedenleri vardı," dedim. "Hail, birçoğu gerçeklere yabancı olan insanlarla çalışıyordu. Bu bulaşıcı olabilir."

"Sence Acosta'yı tuzağa düşürmek için onu kullandılar mı?" dedi. "Lano'yu mu düşünüyorsun?"

Bunun mümkün olabileceğini söyledim.

"Bu benim tahminim," dedi.

"Her neyse, daireye gittin," dedim. "Ne arıyordun?"

"Küçük sarı bir kâğıt parçası. Tony bana Hall'un unutmamak için bazı şeyleri küçük kâğıtlara yazıp takviminin üstüne yapıştırma alışkanlığı olduğunu söyledi."

"Buldun mu kâğıdı?"

"Evet. Üstünde Tony'nin ismi ve telefon numarası vardı. Öğleden sonra yedi

diye not düşülmüştü. Öldürüldüğü günün tarihi üstüne yapışıktı. O anda Acosta ile olan randevusu ile ilgili notu gördüm. Tony'nin isminin yazılı olduğu kâğıt bu notun üstüne yapıştırılmıştı."

"Dinliyorum, devam et."

"Tony'nin randevusunun yazılı olduğu notu aldım."

"Hayır. Hayır. Nerede bulmuştun notu, onu anlat."

"Takvime yazılmış notların üstüne yapışıktı."

Hala anlamamıştı.

"Acosta ile olan buluşması," dedim.

Sonunda dank etti. "Hay Allah," dedi.

"Acosta ile olan buluşması iptal edilmiş anlamına gelebilir mi bu?" dedim.

"Sanmam," dedi. Lenore en azından böyle bir kanıtı yok etmemiş olduğunu umuyordu.

"O şekilde yapıştırılmamıştı kâğıt," dedi. "Daha çok bir ekleme gibiydi, sanki takvimin üstünde yer kalmamış da oraya yapıştırmış gibi."

"Ama bunu bilmiyorsun değil mi?"

Lenore işin ciddiyetini kavramıştı. Not polisler için mi bırakılmıştı? Bunu tartışabilirdik. Ama Lenore, istemeden, tek eliyle, davadaki kanıtlardan birini müvekkilimize zarar verecek şekilde değiştirmişti.

"Notta kötü bir şey yoktu ki," dedi. "Tony sadece öteki polislerin notu görmesini istemedi. Utanıyordu."

"Tabi. Üstelik cinayet anında nerede bulunduğunu ispatlayamadığında yaşayacağı utancı da düşünecek olursak," dedim.

"Bunu kullanmayacaksın değil mi?"

Ne evet ne hayır demeden ifadesiz bir yüzle Lenore'a baktım.

"Ama dedin ki.... "

"Ben hiçbir şey demedim. Benim söylediğim, ikimizin de cinayetle suçlanan bir müvekkili temsil etmek için taahhütte bulunduğumuz."

"Eğer mecbur kalırsam, notu takvimden aldığımı, kâğıdın Acosta'nın isminin geçtiği notun tam üstüne yapıştırılmış olduğunu, Hall'un Acosta ile olan randevusunun iptal edildiğinin açıkça belli olduğunu söyleyeceğim. Ama Tony'nin ismini vermeyeceğim. Bunu o yapmadı."

"Bu adamda özel olan şey nedir?"

"Sadece ben onun bu işle ilgisi olmadığını düşünüyorum."

"Bu önemli değil," dedim. "Sen de en az benim kadar iyi biliyorsun ki, kürsüye geldiğinde kimse sana inanmayacak. Hikâyenin düzmece olduğunu düşünecekler. Kline da jüriye yalancı tanıklık yaptığını ve bunun suçlu bir müvekkili kurtarmak için son umutsuz girişim olduğunu söyleyecek."

"Hem de gözleri parlayarak," dedi Lenore. "İşin kötüsü notu saklamadım."

"Hall'un küçük defterinin sayfalarını kim yırttı? Telefon numaralan olan sayfalar," dedim.

"A harfinde Tony'nin numarası mı vardı?"

"Hiç fikrim yok," dedi. "Bütün bildiğim, Tony'nin bana anlattığı ve notta ne yazdığı."

Soluk almadan sordu. "Nasıl çıkacağız bu işin içinden? Ne yapmam lazım?"

Zor durumdaydık.

"Şu aralar fazla dikkat çekmesen iyi olur."

"Kayıp mı olayım?"

"O kadar da değil. Sadece bir süre gözlerden uzak ol."

"Bütün pislikle sen mi uğraşacaksın?"

"Başka çare yok. Acosta ile konuşacağım. Eğer devam etmek isterse Radovich izin verir sanırım."

"Peki, Kline tanıklık etmem için mahkeme emri çıkarırsa?"

"Karşı çıkacağız."

"Ya başaramazsak?"

"Kapı zorlamak ve içeri girmek hâlâ bir suç," dedim. "Beşinci Madde'den yararlanıp onlara hiçbir şey söylemezsin-yasal bir avukatın tavsiyesi ile." Göz kırptım.

Gülümsedi. "Bırak da ben tahmin edeyim," dedi. Beni gösteriyordu.

"Ben seni savunamam," dedim. "Çıkar çakışması olur. Sana bu öğüdü verecek başka birini bulacağım."

Harry davayı bırakmak istiyordu. Benim de balonun ipini çözüp ona katılmam gerektiğini söylüyordu. Acosta'yı savunmak, Harry'nin yüksek adalet ideallerine uygun değildi.

Yine de dava ile ilgili bir yığın belge bulup getiriyordu. Başlıca görevi, -artık gönüllü olarak yapıyordu-, içinde Lano'nun sendikasının hesap defterlerinin de bulunduğu kayıtları elde etmek ve polis malzeme deposundan Zack Wiley'yi öldüren tabanca ile ilgili bilgi bulmaktı. Harry, gizli belgeleri yasal yollardan yağmalama konusunda uzmandı. Yazılı emir eline ulaştığında Lano'nun ulumalarının bizim ofisten, telefona gerek kalmadan duyulabileceğini söylüyordu. Bu adımlarla savunmamızı yavaş yavaş şekillendirmeye başlıyorduk.

Bu sabah tek başıma, Acosta ile konuşmak için ilçe hapishanesine doğru yola koyuldum.

Oraya vardığımda Lili kocasıyla konuşuyordu. İkisinin de beni beklediği belli

oluyordu. Lenore'ın davadan ayrılmasının ardından hepimiz bir dönüm noktasındaydık.

Acosta yorgun görünüyordu. Bir davanın ilk aşamalarındaki tekdüze süreç insanda sonunda ölüme bile neden olabilen uyuşturucu ilaç etkisi yaratırdı. Yüzü çekilmiş, gözleri içeri çökmüştü. Tutuklandığından beri altı yedi kilo vermiş olmalıydı. Buna rağmen Acosta mahkemeden erken çıktığımız günlerde hapishanenin jimnastik salonunda kaslarım güçlendirmek için çalıştığını ve bunun çok zor olmadığını söyledi. Sonuçta bu rutin bir yaşamdı.

Lili'ye gelince, kadının yaşantısı paramparça olmuştu. En azından fiziksel olarak kaya gibi sert ve gururlu görünen yüzü ile kalın camın ardında, kendi tarafında oturuyordu. Ama kendisi ile baş başa kaldığı anlarda belirsizliğin acısını yaşıyordu mutlaka. Kocasını kaybedecek olursa nasıl yaşayacağını, ne yapacağını bilmiyordu. Bunu hayalimde canlandırmak benim için de çok zordu. Armando Acosta, Lili'nin yörüngesinde döndüğü güneşiydi.

Yirmi yıllık profesyonel düşmanlıktan sonra, son haftalarda Acosta'ya farklı bir gözle bakar olmuştum. Umutsuz bir adamdı o ve alçakgönüllü olmak insan ruhunu nasıl da yüceltebiliyordu.

"Umarım burada bulunmamın sizce bir sakıncası yoktur," dedi Lili. "Artık konuşacak çok fazla zaman bulamıyoruz."

Radovich'in mahkemesi bugün karanlıktı. Sanırım Lenore'ı mahveden fırtınanın ardından bize tekrar toparlanma şansı vermek için günlük çalışmalarını bitirmiş, gitmişti. Dünkü son işi jüri yemin ettikten sonra, basın ile şiddetli bir tartışma yapmak olmuştu.

Radovich, televizyon kameralarının duruşmayı filme almasına izin vermiyordu. O bu yüzden zaman kaybına uğrayacağımızı düşünüyordu.

"İnsan egosu," demişti. "Karşısında mercekleri bulduğunda kendini balon gibi şişirip yükseklerde uçma eğilimindedir."

Yaptığı haksızlığın üstüne bir de hakaret eklemek için avukatlar, bağlı oldukları şirketler, dedektifler, polisler ve listemizde bulunan bütün tanıklar ile ilgili konuşma ve yazma yasağı koymuş ve medyanın büyük bir endüstriden

faydalanma şansını ortadan kaldırmıştı.

Yayıncı şirketlerin avukatları, kendilerini anayasal haklarla donatmış olarak kürsüye saldırdıklarında, Radovich onlara anayasada filme almakla, daha da kötüsü canlı yayın kameralarıyla ilgili hiçbir maddeye rastlamadığını, kalemlerini iyi yontmalarını, onlara ön sırada bir yer ayarlayacağını söylemişti.

O şekilde ya da bu şekilde, canlı yayına karşıydım. Ama televizyonun, özellikle Kline gibi seçimle gelmiş bir savcı karşısında, savunmadan yana olmaya eğilimli toplumsal bir gücü olabilirdi. Televizyon spotlarının ışığı altında adamımız muhtemelen, kitabına uygun, düzenli bir savcılık performansı gösterecekti. Sonucunda ortaya bir yığın karmakarışık dava örneği getirilecek, bu davalarda savcılığın ya da jürinin dikkatsizliği yüzünden bir sürü katilin serbest kaldığı anlatılacak ve savunma tarafından aşağı çekilen medya reytingleri savcılık eliyle yükseltilecekti. Her türlü hikâyeyi anlatabilecek ve on beş dakikalık şöhret uğruna yalan yere yemin etmek için sıraya girecek tanıklar vardı ve buna izin verecek yargıçlar da. Dangalaklık çağının ufkundaydık.

"Bayan Goya nasıl karşılıyor?" dedi Acosta. "... uzaklaştırılmasını ?"

"Kızgın. Daha çok kendine," dedim. "Yaptığı aptalcaydı."

"Zamanını tam olarak kavrayamadım," dedi. "Ancak tahminime göre Bayan Goya bu küçük yolculuğu yaptığında başsavcılık bürosu ile birlikte çalışmıyordu değil mi?"

"Bürodan ayrıldıktan hemen sonraydı," dedim.

"O zaman otoriteyi kötüye kullandığı yönünde soru işaretleri doğacak," dedi. "Sahte kimlik mi kullanmış?"

"Kline'in eline yeni fikirler vermeyelim," dedim.

"Kesinlikle," dedi. "Ama söyler misiniz, neden gitmiş oraya?"

Bunu bilmeye hakkı vardı ama ona bunun Lili gittikten sonra özel olarak

konuşmamız gereken bir konu olduğunu söyledim. Lenore'ın uzaklaştırılmasının ardından ne konumda bulunduğumuzu konuştuk. Acosta sarsılmış gibi durmuyordu.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi. "Bu jüri yemin ettikten sonrada olabilirdi ve o noktada çok ölümcül bir kayıp olurdu."

Kürsüdeyken insanlara karşı et satırı kullanmış olabilirdi, ama duruşma sürecini algılamakta gerçekten becerikliydi.

"Bu şekilde," dedi. "Sizin öne çıkıp boşalan yeri daha fazla zarar meydana gelmeden doldurma fırsatınız var."

"Yine ilk soruya geliyoruz," dedim. "Şimdi ne yapacağız?"

"Devam edeceğiz," dedi.

"Eğer başka bir avukat tutmak isterseniz, "dedim. "Radovich size bir erteleme verebilir."

"Bizi bırakıyor musunuz?" dedi Lili.

"Ne bu böyle?" dedi Acosta. "Bütün fareler batan gemiyi terk mi ediyor? Savunma yapmayı beceremeyecek misiniz yani?"

"Lider, avukat Lenore'dı," dedim. "Bu onun davasıydı."

"Siz de ortak olmuştunuz," dedi. Nakit para için yaptığım konuşmayı ve ilk buluşmamızda istediğim yüksek ücreti hatırlatıyordu.

"Evimizi ipotek ettirdik," dedi Lili.

"Sizin her türlü çekilme girişiminize direneceğim," dedi Acosta.

"Birbirimizi uzun süredir tanıyoruz," dedim. "Çok hoş anılarımız olmadı sizinle. Düşündüm ki, belki de başka bir avukatla daha rahat edersiniz."

"Birbirimizle evlenmiyoruz," dedi Acosta. "Cinayet suçlamasına karşı savaşıyoruz. Siz buna it dalaşı diyorsunuz. Ve farklı yanlarımız olduğu da

doğru."

Buruşuk yüzünde bilgelik ve eski dünyalardan gelen bir hava vardı.

"Sanırım benimle geçinmek her zaman o kadar kolay olmuyor," dedi. Bir şeyi olduğundan hafif göstermekte Acosta'nın eline kimse su dökemezdi.

"Ve eğer gerçeği bilmek istiyorsanız," dedi. "Uzun yıllar boyunca sizin bir orospu çocuğu olduğunuzu düşündüm."

"Armando!..." Lili dehşet içinde, bir eliyle ağzını kapatmıştı.

"Aslında sizi mahkemedeki en büyük orospu çocuğu olarak değerlendiriyordum," dedi Acosta. "Ama eğer akıllıysa, it dalaşına giren bir kişinin isteyeceği de budur. Ve şu anda önemli olan," dedi. "Sizin benim orospu çocuğum olmanız. Sizi satın aldım ve eğer sakıncası yoksa muhafaza etmek istiyorum."

Ciddi bir andı. Çekilmeye çalıştığımda bunu benim için zorlaştırabileceğini biliyordum. Radovich duruşma arifesinde avukatım elinde tutmaya çabalayan bir davalıya sempati ile yaklaşacaktı. Ama kalmanın asıl nedeni bu değildi. Bu adama kızmak için bir evren dolusu neden vardı: Aceleci kişiliği, kürsüdeki, efsane haline gelmiş önyargılı tavrı, kendini onun şimdi olduğu yerde bulmuş olan kişilere karşı ikiyüzlülüğü-hepsi bu şeytanı soru sormadan kolayca yakabilmemi sağlayacak nedenlerdi- ama işlemediği bir günah yüzünden bunu yapamazdım.

"Evet, ne diyorsunuz?"

"Beni istiyorsanız, kalacağım."

"Ya Bay Hinds?" dedi. "İkinizin birlikte iyi çalıştığınızı biliyorum."

"Harry adına konuşamam. Ama sanırım kabul eder."

"Güzel."

Sorun çözülünce, Lili iş konuşabilmemiz için yanımızdan ayrıldı ve ben Acosta'ya Lenore'un o gece Hall'un dairesinde olma amacını anlattım. Acosta

hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan dikkatle dinledi.

"Bayan Goya, Tony Arguillo'yu iyi tanıyor mu?" diye sordu. Bilmek istediği aralarında cinsel bir yakınlık olup olmadığıydı.

"Arkadaşlar. O kadar," dedim. "Çocukluklarından beri," diye ekledim.

"Sence Hail ile olan şey, onların söylediği gibi sadece tek gecelik bir ilişki mi?"

"Bilmiyorum."

"Bayan Goya'ya sorabilirsiniz."

"O Tony'nin bu cinayetle ilgisi olduğuna inanmıyor."

"Benim yaptığıma inanmıyor. Onun yaptığına inanmıyor. Peki, kimin yaptığına inanıyor?"

Acosta'nın söylemek istediği, oyunun sonuna gelindiğiydi ve Tony katil olduğu düşünülebilecek uygun bir adaydı. Ayrıca bunu kanıtlamak zorunda da değildik.

"Biraz delil, jüriye küçük bir öneri, bize çok yol aldırır."

"Ama bu Lenore'dan gelirse inanmazlar. Lenore savcı için çok kolay bir hedef."

"Doğru." Problemi o da görüyordu.

Ona takvimin üstündeki notun yok olduğunu söyledim.

"Bu çok kötü. Arguillo'yu çağırabilir ve ona bu notla ilgili sorgulayabilirdik."

"Bir temel oluşturmalıyız," dedim. "Notun nerede bulunduğunu saptamalıyız." Lenore'a geri dönmüştük.

Başını salladı. Yararı olmazdı. Hâlâ Tony'nin Lenore'ı kâğıdı alması göreviyle oraya göndermiş olduğu gerçeğinden rahatsızlık duyuyordu.

"Size her şeyi anlattığına emin misiniz?"

"Neden yalan söylesin?"

"Arguillo'yu korumak için."

"Bayan Goya sizin avukatınızdı. Bu davayı almak zorunda değildi ki?"

"Kesinlikle."

"Siz Bayan Goya'nın sizin davanızı almasının maksatlı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Bu da bir olasılık."

"Hayır. Benim kitabımda değil," dedim. "Bence Lenore bize bildiği her şeyi anlattı."

"Belki," dedi. Ama yüzündeki ifadeden Lenore'ı desteklememin nedeninin sadece kendi inancım olduğunu düşündüğünü adayabiliyordum.

"Başka bir şey var mı?" dedi.

"Bir şey daha."

"Nedir?"

"Ölen kızın dairesinde bir takvim bulundu. Öldürüldüğü güne ait sayfaya kızın kendi el yazısı ile bir not düşülmüş. Sizin isminiz. O öğleden sonra kızla randevunuz varmış gözüküyor."

Eğer bu bilgiyle ilgili önceden en ufak bir şey duyduysa bile, şu anda yüzünden bunu anlamak mümkün değildi. Yüzünde en ufak bir işaret yoktu. Söylediğimi düşünürken mezar gibi sessizdi.

"Anlamıyorum. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi. "İsmimin nasıl olup da orada olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Beni o otel odasında tuzağa düşürdükleri günden sonra o kadınla ne konuştum, ne de karşılaştım. Daha önce onu hiç görmemiştim. Sonra da görmedim."

Gerçekten şaşırmıştı.

"İlk seferinde beni kandırdıktan sonra o kızla neden tekrar buluşayım ki?"

"Eminim eyalet de bunu bilmek isteyecektir," dedim.

"Bu aptalca olurdu. Ne elde etmeyi ummuş olabilirim?"

Eminim Kline'in buna hazır bir cevabı vardı.

"O halde takvimdeki notta nasıl olup da adınızın ve belirtilen zamanın yazılı olduğuna dair hiçbir fikriniz yok, öyle mi?"

"Hayır." Başını salladı. Sonra bana baktı. Koyu gözlerinin üstünde derin kırışıklıklar vardı. "Sorun şu," dedi. "Biz bile en ufak bir ipucuna sahip değilken bunu jüriye nasıl açıklayacağız?"

Sorun kesinlikle buydu.

BÖLÜM 16

RADOVİCH İKİ HAFTAYA YAKIN SÜREDİR küçük kız, Kimberly Hail konusu üstünde çalışıyordu.

Söz konusu olan şey, mahkemenin açık duruşmalarda sahip olduğu bir haktı. Kline Hall'un kızını, basının ve halkın olmadığı, sadece jüri, yargıç ve avukatların bulunduğu bir ortamda tanık kürsüsüne çıkarmak istiyordu. İddia ettiğine göre, aksini yapacak olursa kız zaten yeterince acı çektiğinden, bu durum onun için çok sarsıcı olacaktı.

Biz bu önergeye karşı çıktık ve Kimberly ile duruşmadan önce, jüri olmadan görüşme yapmayı talep ettik. Bu, küçük çocuklarla ilgili alışılmamış bir uygulama değildi. Çocuğun gerçekle hayal arasındaki farkı anlayıp anlayamadığını görmek ve bu dava ile ilgili olarak, o gece birisini görüp görmediğini belirlemek önemliydi. Bu onu tanık yapmak için yeterli olurdu.

Bütün bildiğimiz, cinayet gecesi polislerin Kimberly'yi karanlık bir dolapta, holden birkaç metre uzaklıkta, elinde kendi annesinin kanıyla lekelenmiş oyuncak bir ayıyı sımsıkı tutarken bulduklarıydı. Kimberly'nin o gece neyi görebilmiş ya da neyi görememiş olduğu hâlâ bilinmezliğini koruyordu.

Bu sabah mahkeme salonunda toplanmıştık- yargıç, avukatlar, Acosta ve Çocuk Koruma Hizmetleri'nden bir psikolog. Bugün burada ortaya çıkarılacak olan şeyler, Kimberly'nin duruşmada tanıklık yapıp yapmayacağını belirleyecekti.

Kline, küçük kızla ilgilenmesi için ofisteki kadın yardımcılarından birini görevlendirmişti. Aslında bugün ona çok fazla soru sormaları mümkün olmayacaktı. Çünkü bu bizim partimizdi. Kline'ın kuramı, bir kadının çocuktan kendisinin öğrenebileceğinden daha fazla bilgi edinebileceğiydi. Eğer Lenore uzaklaştırılmamış olsaydı, bu görevi bizim adımıza şüphesiz o üstlenirdi.

Birdenbire bir düşünce buz kıracağı gibi beynime saplandı. Bu ana gelene kadar hiç düşünmediğim bir şey: Kimberly, Lenore ve ben o gece daireye girdiğimizde o dolaptaydı.

Bu düşünce ile üşümüş gibi titredim. Kız bizi görmüş olabilirdi. Biz kızı, bilmeden orada bırakmış olabilirdik. İlk düşünceyi aklımdan hemen çıkardım. Bir şey görmüş olamazdı. Dolabın kapısı neredeyse kapalıydı, ya da en azından ben öyle olduğunu sanmıştım.

İzleyici sıralarını ayıran parmaklıkların arkasında sadece Brittany Hall'un annesi ve üvey babası oturuyordu. Tanık sandalyesinin üstüne konulmuş iki kalın telefon rehberinin üstüne tünemiş torunlarına el sallıyorlardı.

"Orada rahat mısın?" Radovich kürsünün kenarına doğru eğilerek kıza babacan bir tavırla gülümsedi.

"Biz çok özeliz. Bizi buraya yukarı oturttular," dedi. "Böylece etraftaki herkesi görebileceğiz."

Küçük kız ona baktı, ama hiçbir şey söylemedi. Yargıcın sözleri onu ne eğlendirmiş ne de rahatlatmıştı.

Radovich, cüppesini çıkarmış, gömleğinin kollarını sıvamış, yakasını da

açmıştı. Çocuğun heyecanı nedeniyle ona bir ayrıcalık tanımıştı.

"Oraya yanına gelmemi ister misin?"

Küçük kız başını salladı.

"Bunu beraber yapacağız, öyle değil mi?"

Kız Radovich'e sessizce baktı, şüphesiz o Radovich'in bunu yalnız başına yapmasını tercih ediyordu.

"Kayda başlayalım mı?" dedi yargıç, mahkeme yazmanına.

Kadın stenograf makinesinin tuşlarına vurmaya başladı.

"Korkmuyorsun, değil mi?" dedi Radovich.

Kız gururla başını salladı.

"Hayır dediği kayıtlara geçsin."

Kimberly korkusundan konuşamıyordu.

Radovich kürsüsünden kalktı, mahkemenin ortasındaki boşluğa indi ve tanık koltuğunun önünde eğilip küçük kızla göz hizasına geldi.

"Kimberly neden burada olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Kimberly yine başını hayır anlamında salladı. Yargıç bu baş sallamalarını kayda geçmesi için tercüme ediyordu.

"Bize ismini söyleyebilir misin?"

Kız başım salladı.

"İsmini bilmiyor musun?"

Kız daha çok başını salladı.

"İsmini biliyor musun?"

Bu sefer evet anlamında bir baş sallayış.

"İsmini biliyorsun ama bize söylemeyeceksin, öyle mi?"

Evet, anlamında bir baş sallama.

"Harika," dedi Radovich.

"Sizinle konuşur mu?" Yargıç psikoloğa soruyordu. Kadın kalktı ve salonu geçti. Tanık kürsüsünde çocuğun yanına sıkıştı ve benim duyamadığım bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Kimberly," dedi kız.

"Ya soyadın?" dedi kadın.

"Hail."

"Güzel."

Radovich psikoloğa daha fazla ileri gitmemesini işaret etti.

"Kimberly. Bize annenin yaralandığı gece ne gördüğünü söylemen lazım. Sence bunu yapabilir misin?"

Kimberly cesaret almak için anneanne ve dedesine baktı. Anneannesi heyecanlı bir şekilde başıyla onay veriyordu. Yargıç araya girdi.

"Sayın bayan, bu alıştırmanın amacı kızın bir şey bilip bilmediğini ortaya çıkarmaktır. Lütfen ona antrenörlük yapmayın," dedi.

Kadın ellerini kucağında birleştirdi.

"O geceyi hatırlıyor musun, Kimberly? Annenin yaralandığı geceyi?" Radovich soruları kızı sarsmadan elinden geldiğince kendisi sormak istiyordu.

Kimberly evet anlamında başını salladı.

"Eminim öyledir," Radovich gömlek yakasına doğru fısıldadı, doğruldu ve mendiliyle alnında biriken terleri sildi.

"Son söylediğimi kaydetmeyin," dedi yazmana.

Birkaç tuş darbesi ve yazı kayboldu.

"Kimberly, o gece nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

Baş sallamanın yeterli olmayacağı ilk soru.

Küçük kız başını kaldırıp ona baktı. Önce dudaklarını oynatarak sessiz bir kelime söyledi, sonra cevap verdi. "Dolaptaydım."

"Orada yalnız başına mıydın?"

Başını salladı. Mahkeme yazmanı bu sessiz evet ve hayırları yargıçtan talimat almadan kendi başına kaydedebilecek beceri düzeyine ulaşmıştı.

"Orada seninle birlikte birisi mi vardı?"

Kız evet anlamında başını salladı.

"Kim?"

"Binky," dedi kız.

"Binky kim?"

"Ayım."

"Ha, evet. Binky'yi gördüm," dedi Radovich. "Çok güzel bir ayı."

"Nerede o?" diye sordu kız. "Neden onu bana vermiyorlar?"

Radovich etrafına bakındı, gözlerini devirdi. Sonunda bir şeyler söylemeyi becerdi.

"Polis amcan sana küçük bir ayı vermedi mi?"

"Ama o Binky değildi."

"Peki. Ben onlarla bu konuyu konuşurum, tamam mı?"

Kimberly başını sert bir şekilde evet anlamında salladı. Shirley Temple filmlerinden bir sahne izler gibiydim. Küçük kıza göre bu bir onur sözüydü.

"Dolabın içi karanlık mıydı o gece?"

Başka bir evet daha.

Radovich bize döndü ve "bu kuyudan su çıkmayacak galiba" der gibi bize baktı.

"Şimdi konuşacaklarımızı kaydetme," dedi yazmana ve kürsünün öbür tarafına doğru ardında psikologla yürüdü. Birkaç saniye sonra Kline'ın bayan yardımcısı ve ben konuşulanları duyabilmek için yavaşça yaklaşmak zorunda kaldık.

"Bu hassas bir konu." Radovich psikologla konuşuyordu. "Annesinin kanının o oyuncak ayının üstüne nasıl bulaştığını ona nasıl soracağım?"

"Çok dikkatli bir şekilde," dedi psikolog. "O bunun kan olduğunu bilmeyebilir. Ona ayısının nasıl kirlendiğini sorabilirsiniz."

Radovich bu düşünceyi onaylayan bir ifade ile kadına baktı. "İyi fikir," dedi.

Biz yerimize döndük, o da tanık kürsüsüne yöneldi.

"Kimberly. Bana Binky'nin nasıl pislendiğini söyleyebilir misin?"

"Annemin kani üstüne aktı," dedi kız.

Dolaylı yoldan sormaya gerek yokmuş.

"Sen bunu gördün mü?"

"Evet, Binky'nin üstü kan oldu. Sanırım o da yaralandı."

"Binky iyi olacak merak etme," dedi Radovich. "Hastanede iyileşiyor."

"Annem de mi?" dedi küçük kız.

Radovich sadece avukatlar ve Hall'un annesi ile babasının görebileceği şekilde döndü. Yüzündeki ifade, dünyada bir işi karşılayacak kadar yeterli para olmadığını söylüyordu.

Kimberly'ye döndü tekrar. "Bir saniye tatlım. Şimdi döneceğim." Radovich bir toplantı daha istedi ve aynı yerde toplandık.

"Ona annesinin öldüğünü söyleyen oldu mu?" diye sordu Radovich.

"Ona annesinin cennette olduğunu söylediler," dedi psikolog. "Anladığını söyledi. Ama ne zaman döneceğini sordu."

Belli ki, beş yaşlarındaki hassas dönemde cennete gitmek bir çocuk için Disneyland'a gitmek kadar somut bir kavramdı. O küçük aklıyla annesinin bir gün farekulakları takmış olarak döneceğini düşünüyordu.

"Ona annesinin hastanede olmadığını söyleyin," dedi Radovich. Yargıcın bunu kendisinin yapmayacağı açıktı. Bakışlarından anladığım, cani birinin copla onu bir güzel dövmesini tercih edebileceğiydi.

Psikolog yürüdü ve mesajı kıza iletti. Bu birkaç saniye aldı ve biz masamıza geri döndüğümüzde Radovich de yerine geçmişti.

Ölüm konusunu aceleyle geçiştirip Kimberly'ye Binky'yi o gece nerede bulduğunu sordu.

Küçük kız düşündü. Yutkundu. Küçücük beyninden görüntüler gelip geçiyordu. Şiddete tanık olmanın sonuçları.

"Onu nereden aldığını hatırlıyor musun?"

Evet, anlamında başını salladı.

"Nerede?"

"Yerde." dedi kız. "Binky yerdeydi."

"Yerde, nerede?"

"Annemin yanında."

"Binky nasıl kirlendi?"

"Annemi duydum, ön odada. Bağırıyorlardı."

"Kim bağırıyordu?" Radovich ilerlemeye niyetliydi. Bir yere varmak üzere olduğunu sanıyordu.

"Annem."

"Annenin yanında kim vardı?"

Kimberly başını salladı ve çekinerek omzunu silkti. Böyle küçük bir vücut için çok fazla ifade.

"Bilmiyor musun?"

Kız yine başını salladı.

"Orada annenle beraber kimin olduğunu hiç görmedin mi?"

Daha çok baş sallama.

"Kayıtlar Kimberly'nin o gece annesi ile beraber olan kişiyi görmediğini yansıtsın," dedi Radovich. Birinci önemli nokta.

Acosta gözle görülür şekilde sandalyesinde rahatladı ve derin bir nefes aldı.

Radovich kızı on dakikadır sorguluyordu ve gerçekle ilgili hiçbir şey elde edememişti. Zor işti. Buram buram terliyordu. Beyaz gömleği sırtına yapışmıştı, üç yerinden ter sızıyordu.

"Belki biraz da siz denemek istersiniz," dedi bana dönerek.

"Siz gayet iyi gidiyorsunuz," dedim.

"Tamam öyleyse."

Bu küçük kızla şu anda konuşmak ateşle oynamak gibiydi. Şimdiye kadar elimiz yanmamıştı. Eğer bize zarar verecek bir şey söyleyecek olursa kızı karşıma alıp söylediklerini çürütmeye çalışmaktan başka şansım kalmayacaktı.

Radovich kıza doğru döndü ve ona bir bardak su verdi. Kız suyu aldı ve bir çubuk istedi. Yargıç kâtibine bürosuna gidip bakmasını söyledi ve kadın eli boş döndüğünde onu kafeteryaya yolladı.

"Sana kola söyleyeyim mi?" dedi.

Kızın yüzü aydınlandı ve başını evet anlamında salladı. Radovich cebinden bir beş dolarlık çıkardı ve görevliye verdi.

"Biraz da dondurma al," dedi.

Biz beklerken Radovich sorularını sürdürdü, Kimberly'den o geceyi anlatmasını istedi.

"Delirmişlerdi gerçekten," dedi kız.

"Kim?" dedi Radovich.

"Annemle..." Küçük kız boş gözlerle bakıyor, o gece duymuş olduğu sesin kime ait olduğunu düşünüyor, boşluğu dolduramıyordu.

"Duyduğun öbür ses anneninki gibi bir hanımın sesi miydi, yoksa bir adamın mı?"

"Annemi duydum," dedi. "Ağlıyordu."

"Evet. Peki, öteki sesi duydun mu?"

Başını salladı. Beş yaşında bir çocuğun karanlık bir dolaba saklanmış, vahşetin seslerini dinlerken duyduğu tek sesin annesinin ağlaması olması biraz şaşırtıcıydı.

"Annen bir şey söyledi mi?"

"-Hayır!- dedi. Çok kızmıştı."

"Bir adamın sesini mi duydun? "

Bu yönlendirmeydi ve itiraz edebilirdim. Ama Radovich bunu ortaya atan kendisi olduğu için beni ezip geçebilirdi.

"Sanırım," dedi Kimberly.

Biraz üzüntü içinde yüzümü buruşturarak, "Sayın Yargıç, itiraz etmek zorundayım. Bu küçük bir çocuk için çok kuvvetli bir telkin," dedim.

"Siz sonra temizleyebilirsiniz bunu," dedi.

"Şimdi halledebiliriz," dedim. "Böylece daha sonra gerek kalmaz."

"Şimdilik bırakıyorum."

Kola kafeteryadan geldi ve Kimberly çubukla içmeye başladı. Dondurma biraz erimesi için kürsünün üstünde bekliyordu. Radovich oyuncak ayıyla ve ayının nasıl kanlandığı ile ilgili sorularını sormayı sürdürdü.

"Binky, dışarıda annemle birlikteydi," dedi Kimberly. "İkisi de yaralandı."

Kimberly'nin kendi mantığını kullanarak ayının üstüne bulaşan kanın Binky'nin kendi kanı olduğunu düşündüğü açıkça belli oluyordu.

"Binky ile sen çok iyi arkadaşsınız değil mi?" dedi Radovich.

"Binky benim hazinelerimi korur," dedi Kimberly.

"Senin yaşındayken benim de küçük tüylü bir arkadaşım vardı," dedi yargıç. "İkimiz gerçek dostlardık. Onunla her şeyi konuşabilirdim." Radovich kahve fincanından bir yudum aldı. "Söyle bana Kimberly, o gece annenin nasıl yaralandığını gördün mü?"

Kız yargıca bir süre ciddiyetle baktı. Sonra hayır anlamında başını salladı.

Mahkeme yazmanı bunu kaydetti. Savcının kalbine bir kazık daha çakılmıştı.

"Binky, annen yaralandığında dışarıda, ön odada mıydı?"

Buna büyük bir evet baş sallayışı geldi.

"Sen dolapta mıydın?"

"İlk önce yatak odamdaydım," dedi Kimberly.

"Yatak odandan dolaba mı gittin?"

"Hı hı."

"Bağırdıklarını duyunca mı gittin oraya?"

"Hı hı."

Yargıç utanmazca kızı yönlendiriyordu, ama avukatın da aynı şeyi yapmasına izin verebilirdi. Kimberly'nin hikâyesini öğrenmenin tek yolu buydu. "Öyleyse, yatak odandayken bağırdıklarını duydun ve sonra dolabın olduğu yere gittin. Neden dolaba girdin?"

"Korktum," dedi kız.

Bu büyük ihtimalle kızın hayatını kurtarmıştı ve Radovich bunun farkındaydı. Bu jürinin etkileneceği ve karşılarında öfkelerini çıkaracak başkasını bulamadıklarında davalıya karşı alevlenmelerine neden olacak türde bir noktaydı.

"Demek annen çok yüksek sesle tartışıyordu, seni böyle korkuttuğuna göre."

Kimberly başıyla doğruladı.

"Ne söylediklerini duydun mu, annenle öteki kişinin?"

"Bir sürü çirkin söz," dedi Kimberly.

"Çirkin sözler mi?" Radovich çenesindeki sakalı ovuşturdu.

"Hı hı. Annem bir sürü çirkin söz söyledi."

Küçük kızı dinleyince Brittany Hall'un küfürler ederek öldüğü anlaşılıyordu. Yine de Hall'un o gece kiminle olduğuna dair bir ipucu verebilecek konuşma ile ilgili hiç bilgi yoktu elimizde.

"Bir iki soru daha," dedi Radovich, "sonra bitecek. Kimberly, şimdi iyi düşünmeni istiyorum. Annenin yaralandığı o gece annenle birlikte kimseyi gördün mü?"

Kimberly yargıca baktı ama hiçbir hareket yapmadı.

"Bu salonda o gece görmüş olduğun birisi var mı?"

Acosta'nın yanımdaki sandalyede gerildiğini hissettim.

Kimberly mahkeme salonunun sağından, jüri tırabzanının olduğu bölgeden başladı ve odadaki yüzleri inceledi; önce yardımcı savcı, sonra Radovich'in kendisi, mahkeme yazmanı ve görevli memur. Sola döndü, yazmanı ve psikoloğu geçtikten sonra bizim masaya, bana ve Acosta'ya baktı. Herkesi uzun uzun, dikkatle inceledi. Yüzünde gergin bir ifade vardı. Sonra tek eliyle bizim masayı işaret etti. Acosta'yı değil, beni.

Ağzımdan küçük, rahatsız bir gülüş çıktı. Sistemimdeki kan sola yönelerek kurşun gibi mideme yöneldi. Terim soğudu.

Radovich bana bakıyordu. Acosta da.

"Yöneltim," dedi psikolog. Bu onların dikkatini bir süre için üstümden çekti.

"Galiba beyefendi sorularınızdan birine itiraz etti." Psikolog Radovich'e göz kırptı ve tanığın duyamayacağı bir mesafede bir araya geldiler.

Savcı ve ben de onlara katıldık. Dizlerim güçsüzleşmişti. Zar zor yürüyordum.

Psikolog Radovich'e fısıldayarak bir şeyler anlatıyordu. "Kız odadaki kişinin kötü biri olduğunu biliyor. Bu kişinin öteki masadaki hanım olmadığını da biliyor." Savcı yardımcısını kastediyordu. "Ona kola getiren memur da değil. Bu yüzden diğer masada oturan adamlardan biri olması gerektiğini düşündü.

Çok basit. Siz de konuştuğu kişisiniz," bana baktı. "Bu yüzden sizi seçti. Tahminde bulundu."

Modern çözümleme yöntemlerinin harikaları.

"Tanığın savunma avukatını gösterdiği kayıtlara geçsin," dedi Radovich. "Başka?"

Mahkeme salonunda kıkırdamalar oldu, görevli memur ve kâtip. Kimberly'nin anneannesi şüpheli gözlerle beni süzüyor, kocasının kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Kline'ın burada olup da olanları görmediğine şükrediyordum. O mutlaka bundan yargıcın çıkardığından fazla şey üretir, iki ile ikiyi toplar, yani, Lenore'ın kapının üstünde bulunan parmak iziyle kızın beni teşhis etmesini bir araya getirir, ben de bu gece gözümün içinde parlak ışıklarla, avukatlık yapma hakkımı kaybetmemenin yollarını arıyor olurdum.

BÖLÜM 17

MAHKEME SALONU TIKA BASA DOLUYDU. Bütün oturulacak yerler kapılmıştı. Koridorun dibinde dışarı taşan sıralar, olağan yürüyüş trafiğini engellememeleri için ipler ve kordonlarla çevrelenmişti.

Bu davanın bütün kötü şöhretine rağmen, böyle bir kalabalığı kararın açıklanacağı güne kadar bir daha görebileceğimizi sanmıyordum.

Dışarıdaki basamaklarda, üstlerinde tabelalar taşıyan kazıklar vardı -"Şiddete Karşı Kadınlar," "Suça Karşı Analar,"- hepsi de erkek aleyhtarı çok özel seçmen grupları.

Acosta'nın davasındaki deliller açıklandığından beri, radyo ve televizyonlardaki konuşma programlarının hepsi, daha çok siyasi sınıfa mensup olanlara yönelik erkek karşıtı söylemlerle kaynamaktaydı. Geceleri elektrikli herhangi bir aleti açtığımda yırtıcı ve yağmacı erkeklerle ilgili gülünç öyküler

anlatan çığlık çığlığa seslerle karşılaşıyordum. Bu kalabalığın içindekilerden hayal gücü daha yüksek olanları federal hükümet emriyle, tahminen içimizdeki şiddeti bastırmak için, erkek türünün iğdiş edilmesi programının başlatılması çağrısında bulunuyorlardı. Tabi bunu açıkça ifade etmiyorlardı.

"Susan B. Anthony'nin en son çözümü," dedi Harry.

Başka bir tarafta yargıçların kişisel davranışlarının yeterince gözlenip gözlenmediği tartışılıyordu. Acosta'nın davası eyalet yasama kurulundaki 'duruma göre yasa' çıkarıcıları, adli reform yapma konusunda cesaretlendiriyordu. Bunlar, öğleden sonraları televizyon seyredip ertesi gün hangi kanun tasarısını ortaya atsak diye düşünen kişilerdi.

Tanıkların korunması ve avukatların haklarının sınırlandırılması yönünde kampanyalar yürütülüyordu. Bir avukatın duruşmada ağzından çıkacak kelimelere sınırlama getirilmesi için bile bir öneri vardı. Jüri seçimindeki sınırlamanın bir benzeri. Tek fark, kelime hakkınız tükendiğinde müvekkilinizi asacaklardı.

Hepsini birden düşündüğümüzde, Acosta'nın davası karnaval ile halka açık idam arası, televizyonunuzun arka kapağından yılan yağı satmaya çalışan çığırtkanları da dâhil, bir melezdi.

Bütün bu histerik siyasi diyalog girdabında adli bir yargılama ortamı sağlamak zorundaydık.

Karanlıkta bir yerlerde, Coleman Kline hünerli elleri ile köpüğü kamçılıyor, döndürüyor, daha çok köpürtüyordu. Birdenbire bütün yayınlarda ona rastlanır olmuştu. Davaya özgü ayrıntılardan söz etmemeye dikkat ediyor, ama dava ile ilgili tüm toplumsal ve siyasi konularda Acosta'nın hücresine giden yola pelüşten yapılmış lüks bir suçlama halısı sermeye yetecek kadar görüş belirtiyordu.

Bu sabah Armando, elbise dolabından Lili'nin getirdiği koyu renk takım elbisesinin içinde yanımda oturuyordu. Elbise onun üstünde Auschwitz esir kampından kurtulmuş birinin derisi gibi duruyordu. Başladığımızdan beri çok fazla kilo kaybetmişti.

İlk hareketimiz taktiksel oldu. Yargıçtan tüm tanıkları mahkeme salonundan çıkarmasını istedim. Böylece açılış konuşmalarını dinleyemeyecek ve ifadelerini duyduklarına göre değiştiremeyeceklerdi. Radovich benden bir adım daha ileri giderek, tanıklara duruşmada olan bitenle ilgili hiçbir haberi okumamalarını ya da dinlememelerini de, böyle bir zorlamada bulunmak imkânsız da olsa, emretti.

"Bay Kline, açılışı yapmaya hazır mısınız?" dedi Radovich.

"Sayın Yargıç." Kline sandalyesinden kalktı. Kendini savaşa hazırlayan bir cengâver gibi, takım elbisesinin her bir kolunun ucundan üç santim dışarı çıkan keten gömleğinin Fransız kolluklarını çekiştirdi. Bugün, en güzel koyu mavi takım elbisesini giymiş ve elbisesine son derece iyi giden mavi kırmızı çizgili klüp kravatını takmıştı. Ceketinin kestane rengindeki saten astarı jüri bölümüne yaklaşırken parlıyordu. Bileğindeki saate aceleyle göz attı.

Mahkemedekilerin dalgın ve sessiz bekleyişini sona erdirerek, davanın çekirdek kavramlarına ve ana temalarına değinen yavaş konuşmasıyla açılışı yaptı.

Jüri tırabzanının iki metre önünde duruyor ve bir kürsü ya da notların yardımı olmadan kesin ve açık bir dille ölüm söylevini veriyordu. Kurbanın cesedinin nasıl bulunduğu, bir çöp kutusuna nasıl acımasızca atıldığı, kurbanın dairesinde ne kadar çok kan bulunduğu ve kurbanın ölüm şekli ile ilgili net ayrıntılar. Ardından tanık olarak çağıracağı patolojist için hazırlık yapıyordu.

"Bayanlar ve baylar, eyalet bu cinayetin davalı tarafından işlendiğini kanıtlayacaktır. Bu kişi toplumumuzda güven duyduğumuz bir mevkide bulunuyordu, kendisi yasaları uygulamaya yemin etmiş bir hukuk görevlisiydi," dedi. "Ama bu kişi ettiği yemine ihanet etti." Bütün bunlar sırasında kolunu gevşek bir biçimde Acosta'ya doğru uzatmıştı. Eliyle masamızı gösterirken yaptığı genelleme yüzünden söylediği sözler aynı zamanda sanığı destekleyen kişilere de bir saldırı niteliği taşımaktaydı.

Konu önemliydi. Acosta tanık kürsüsüne geldiğinde Kline'ın onun güvenilirliğini tartmak için, şimdi işaret etmiş olduğu ettiği kutsal görev yemininin ihlali konusuna tekrar değineceği kesindi. Jürinin müvekkilim hakkında ölüm cezası vermesini gerektiren üstü kapalı nedenler arasında bütün

bu yalan dolan ve ihanet unsurları en yukarda yer alıyordu.

"Sizlere bu cinayetin sanık Armando Acosta'nın bizzat kendisinin korumak için yemin etmiş olduğu adaletin yüce amaçlarını engellemek niyetiyle işlenmiş olduğunu göstereceğiz."

Böylece Kline, defalarca vurgulayacağı ana fikri ortaya koymuş oluyordu. "Namussuz yargıç." Onlara eyaletin her türlü şüphenin ötesinde, sanığın polisle birlikte gizli bir operasyona katılan kurbanla ahlaksız ve yasadışı cinsel ilişkiye girme girişiminde bulunduğunu, yozlaşmış ve namussuz bir yargıç olan sanığın bu gizli fuhuş operasyonunda ağa düştüğünü kanıtlayacak bir tanık getireceğini söyledi.

Kline, jüriye olayları kronolojik olarak, o geceki fuhuş operasyonunda Brittany Hail'un üstünde bulunan cihazın arıza yapmasından, Hall'un savcılar tarafından elde edilmiş bütün açıklamalarına kadar tek tek anlattı. Bu olayların içeriklerine, söylenti oldukları itirazı gelmesini önlemek için girmekten kaçındı. Ama asıl iddia hâlâ çok iyi şekillendirilmiş gözüküyordu: Acosta'nın cinayet işlemek için çok açık ve su götürmez bir nedeni olduğu iddiası.

Bu arada tırabzanın arkasında oturan on sekiz kişi- on iki asil jüri üyesi ve altı yedek üye- pür dikkat kesilmiş, öyküyü dinliyorlardı.

Kline bütün becerisi ile en ince ayrıntılara giriyor, suçlamayı gerektiren koşulları birbiri üstüne yığıyor, yüzeyde açılacak çatlaktan ateş ve kükürt fışkıracağı ve ahlaki yargıdan kaçınmanın mümkün olamayacağı noktaya ulaşmak için basıncı artırıyordu. O sözel bir Vezüv yanardağı olmuştu artık.

"Göstereceğiz," diyordu. "Bu sanığın diğer kadınlarla ahlaksız ilişkiler kurmakla ünlü olduğunu ve bunun onu sonunda fuhuşa ve cinayete sürüklediğini göstereceğiz."

Radovich'in gözleri kocaman açılmıştı. Büyük şehirlerdeki adli yaşantının içine düştüğü ahlaki çöküntüye bakıyordu.

Yumuşak kurşunun kâğıt üstündeki çılgınca çiziktirilişini duyabiliyordum. Arkamızdaki ön sırada bulunan gazeteciler not almaya ve şu anda Acosta'nın kafasından aşağı boca edilen lağım suyunun tüm ayrıntılarını çalışıyor, ellerine

kramplar giriyordu.

Adam kolumu çekiştirdi.

"İtiraz etsene," dedi.

O bunu söylediğinde zaten yarı yarıya ayağa kalkmıştım.

"Sayın Yargıç, bu çok yakışıksız."

"Bay Kline," dedi Radovich. "Karakterle ilgili sınırlamaların farkındasınızdır umarım."

"Evet, Sayın Yargıç."

"O zaman jüri son açıklamayı dikkate almasın," dedi yargıç.

Konu, eyaletin Acosta'nın karakteri ve soruşturma konusu cinayet ile ilgisi olmayan geçmiş eylemleri ile ilgili araştırma yapmaya yetkili olup olmadığı idi. Bu, biz kendimiz jürinin önüne müvekkilimizin iyi kişiliği ile ilgili delil koymak için bu konuyu açmadığımız sürece tabuydu. Cevizkafa düşünüldüğünde bu çaba Sahra çölünde yeşillik aramakla birdi.

"Devam edin," dedi Radovich.

Kline ona başını hafifçe eğerek karşılık verdi. Bir tür münasip saygı ifadesi anlamındaki bu hareket, başka birçok kişi tarafından boyun eğiş olarak algılanabilirdi, ama söz konusu olan kişi Kline ise hayır. O hiç sektirmeden devam etti.

"Eyalet, sanık Armando Acosta'nın bir yargı tanığı olan Brittany Hall'u, onu susturmak ve yitirmekte olduğu adli kariyerini kurtarmak amacıyla, vahşice ve soğukkanlılıkla katlettiğini hiç şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlayacaktır."

Bizi duruşmada bekleyenlerin tadına bakıyorduk henüz.

Sonra, iki saatlik kesintisiz monoloğun ardından, Kline, etkili olmak için poz kesmeye ve jüri bölmesinin önünde ileri geri yürümeye başladı. Yine bütün

noktaları tek tek ele alıyor, uzmanların sanık ile bağlantılı olduğunu gösterecekleri kıllar ve lifler, kurbanın kendi ile yazmış olduğu ve sanık ile öldürüldüğü gün randevusu olduğunu gösteren not, sanığın cinayet anında nerede olduğunu kanıtlayamaması, cinayet mahallinde bulunan ve Kline'a göre kesinlikle sanığa ait olduğu ortaya çıkarılacak olan kırık okuma gözlükleri gibi davanın anahtar konularını bir bir açıyordu.

Acosta'ya göz attım. Gözü korkmuş görünüyordu. Eğer gözlükle ilgili delilleri varsa bunu ortaya koymayı başaramamışlardı.

Harry az kalsın sandalyesinden fırlıyordu. Ona bırakmasını işaret ettim. Jürinin yokluğunda bu meseleyi halletmek için yeterli zaman olacaktı. Bunu sorun haline getirip akıllarına silinmeyecek şekilde kazınmasına neden olmanın hiç gereği yoktu.

Harry'nin not aldığını gördüm.

Kline açıklayamadığı bir nokta üstünde zorlanıyordu, ama yine de bu konuda yorum yapmadan geçemedi. Acosta'nın katil olduğu kuramı geçerli olsun, peki neden yargıç cesedi cinayetten sonra taşımış ve kadının dairesinin bir mil uzağında bir çöp kutusunun içine bırakmıştı?

Kline bu eylemin risk içerdiğini kabul ediyordu. Mantıklı hiçbir insan bu riske kolay kolay girmezdi. Ama sonra davalının o anda mantıklı hareket etmediğini söyledi. Alelacele yaptığı açıklamaya göre, sanık cinayeti işledikten sonra paniğe kapılmıştı.

"Sayın Yargıç, itiraz ediyorum. Bunlar sadece tahmin," dedim Radovich'e. "Acaba ellerinde kanıt var mı?"

Kline bu mümkün değil dercesine bana baktı. Sanığın zihnine girmesi olanaksızdı.

"O halde burada bundan söz etmeyin," dedi Radovich. "Jüri son yorumu, savcının spekülasyonlarını dikkate almasın."

Acosta yumruğu ile omzuma hafifçe vurdu. İyi bir vuruş yapmıştım.

Bu rahatsız edici zayıf bir tehdidi Kline davanın içine net olarak dâhil edemiyordu bir türlü.

Kline'ın, katilin cesedi taşımak için neden zamanını harcadığı ve bu riski neden göze aldığına dair hazırda bir açıklamasının bulunmaması gerçeği varlığını sürdürüyordu. Bu nokta zihinleri kemiriyor, başka kuramlar doğmasına neden oluyor ve Hall'un cesedini taşımak için nedeni olan başka tür bir katilin var olabileceğini düşündürüyordu. Akla ilk gelen, Hail ile birlikte yaşayan bir sevgilinin varlığıydı. Ama dairede başka birinin yaşadığına dair hiçbir kanıt bulunmamış, dolaplarda ya da çekmecelerde hiç erkek giysisine rastlanmamış ve eve giren ya da çıkan bir adam gördüğünü söyleyen bir görgü tanığına rastlanmamıştı. Ölüm olayının kadının dairesinde meydana geldiğini gizlemek için hiçbir çabada da bulunulmamıştı. Şu an için Hall'un cesedinin gizemli yolculuğu daha çok lehimizeydi. Çünkü bizim herhangi bir şey kanıtlama zorunluluğumuz yoktu.

Kline en etkili ve dokunaklı olanı sona saklamıştı.

"Bu vahşi suç," dedi. "Ardında annesiz küçük bir kız bıraktı." Kimberly Hail, beş yaşında bahtsız bir çocuk.

Kline'ın tabiriyle "Küçük Kimmy" perdenin arkasında bize neler olduğunu anlatmak için bekliyordu.

Kline, şimdiye değin, Kimberly'yi tanık olarak çağırıp çağırmayacağını belirtmemişti. Kızın ismi tanık listesinde olmasına rağmen, ben bunun daha çok ruhsal etki yaratmak ve bizi dengesiz konumda tutmak için yapıldığını düşünüyordum.

Küçük kızın mahkemenin dışında, kameraların önündeki sarsılmış, taş kesilmiş ve kafası karışmış halini gördükten sonra onun ortaya çıkmayacağı sonucuna varmıştık. Kimberly'nin en azından sözel anlamda, delil olarak getireceği somut bir şey yoktu. Kline şu anda tam tersini söyler görünüyordu.

"Bu küçük kız annesinin hayatını alan tartışma ve vahşi kavga sırasında oradaydı," dedi jüriye. "Şu noktada katili tanımlayabileceğinden emin değiliz, ancak annesinin kendi hayatını kurtarmak için yaptığı cesur mücadeleyi ve onun hayatına mal olan şiddeti doğrulayabilir."

Kline'ın ne yaptığı açıktı. Eğer çocuk katili teşhis edemezse, en azından mahkeme salonundaki varlığı ile bu davadaki trajik kaybın vurgulanmasını sağlayacaktı.

Ayağa fırlamak ve itiraz etmek konusunda kararsızdım.

Radovich bana baktı. Videoyu görmüştü ve delil olabilecek bir içeriği olmadığını biliyordu. Uygun bir öneri gelirse tanığın ifade vermesini engelleyebilir, Kline'ın kel açıklamalarına darbeyi vurup Kimberly'yi ortaya çıkma gerekliliğinden kurtarabilirdi.

Burada bir sorun vardı. Böyle hassas bir konuda jürinin önünde itirazda bulunmak faydadan çok zarar getirebilirdi. Kline bir anda içinde bulunduğu anın duygusallığı nedeniyle kendini aştı. Sesi çatallaşmaya ve titremeye başladı. Bu cinayetin yaşayan kurbanından söz ediyordu, Kimberly Hall'dan. Bu düşüncelerin onu duygusal açıdan tükettiğini görmek jüri üstünde etkili oldu. Jürideki birkaç kadın üzüntülü ifadeler takındı. Sanki bu yükü Kline'in omuzlarından almak istiyorlardı.

Sandalyemin uçundaydım ve itiraz etmeme ramak kalmıştı. Sonra Kline, bir sersemleme anı içindeymiş gibi, kendini toparladı. Sanki içinden gelen ve daha önce var olduğunun bilincinde olmadığı bir güçle yaptı bunu.

"Bu mahkeme salonunda Kimberly Hall'dan dinleyeceksiniz," dedi Kline. Ama ne dinleyeceklerini söylemedi. Bir açılış konuşmasında duruşmada sunabileceklerinizden daha fazlasını söz vermek kanun mayınına basmak gibidir. Rakibiniz kapanış iddianamesinde bacağınızı dizinizin üstünde bir yerlerden kesebilir.

"Ve sizler bu küçük kızı dinledikten sonra..."Sesi yine titredi. Tekrar toparladı. "Ve sizler Kimberly'yi dinledikten sonra," dedi, "annesini kimin öldürdüğüne karar vermek size kalmış olacak." Bunu söylerken döndü ve Acosta'ya baktı. "Ve bu korkunç suç için ne ceza verilmesi gerektiğini de siz belirleyeceksiniz."

Kline jüriyi bu düşünce ile baş başa bıraktı. Kutsal savcı masasına sığınmaya giderken yanağında yolu yarılamış tek bir gözyaşı vardı. Ne olursa olsun, mükemmel bir performans sergilemişti.

Öğlen molası verilmişti. Öteki bölümlerden bir görevli bizi bulduğunda Harry ile birlikte mahkeme kafeteryasında, kâğıtların arasında açılış için hazırlanıyorduk.

"Bay Madriani. Telefonunuz var," dedi görevli.

Harry'ye baktım. Beni buradan kim arıyabilirdi?

"Belki bürodandır," dedi Harry.

Onu kâğıtlarla bırakıp masaların arasından kendime yol açarak, dışarıdaki ödemeli telefonların bulunduğu duvara doğru yöneldim. Telefonlardan birinin alıcısı kordonundan, yere yakın bir yerde sallanıyordu. Ahizeyi aldım.

"Alo."

"Benim." Lenore'ın sesi. "Belki yemek molasındasındır diye şansımı deneyeyim dedim."

Lenore davadan uzaklaştırıldığından beri mahkeme etrafında görülmemeye dikkat ediyordu. En azından duruşma sona erene kadar başka bir arkadaşının evine taşınmıştı. Ortaklığı çakışma ile lekelememek için bir tür Çin seddinin ardına sığınmıştı. Buna rağmen gölgelerde çalışmalarını sürdürüyor ve bizi yüzsüzce bilgiyle beslemeye devam ediyordu. "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Atlama beygirindeki sıram bu öğleden sonra," dedim. "Açılış konuşmamız."

"Kline hiç sürpriz yaptı mı?"

Ona eyaletin jüriye Acosta ile bağlantılı olduklarını kanıtlamaya söz verdiği okuma gözlüklerini söyledim.

"Belki Kline sadece umuyordur" dedi. "Pislik atıp, birazının yapışacağını ummuştur."

Dava yine ikimizin davası gibi görünüyordu şu anda. "Neden aradın?" Heyecanlı konuşmasından burada olan bitenlere duyduğu meraktan öte bir şeyler olduğunu sezmiştim.

"Şehirde Lano'nun savaşa hazırlandığına dair söylentiler duydum," dedi.

"Birisi deriden yapılma çiğneme değneğini mi almış elinden?"

"Bu o kadar komik olmayabilir," dedi Lenore. "Adını küfürle andığı kişi sensin. Dün öğleden sonra mahkeme emri geçmiş eline."

Lenore'ın sözünü ettiği, Harry'nin hazırlamak için iki haftasını harcadığı yasal belgeler, Lano'nun gözlerini bozmaya yetecek kadar küçük harflerle yazılmış mahkeme emriydi. Elinde birliğin özel belgelerinin içine dalmış, tıpkı başka birinin bölgesine işeyen bir köpek gibi organizasyonun finansal anlaşmalarını izlemişti. Harry, Lano'nun ofisine giden özel hattan yapılan konuşmaları özellikle vurgulayarak, bütün telefon kayıtlarını ve banka hesaplarını talep etmişti. Bunların tümü üçüncü elden elde edildiği için Lano onları ne mahvedebilir ne de değiştirebilirdi.

"İşin doğrusu, adam ofisinde çığlık çığlığa senin kafa derini istiyormuş."

"Bir dahaki seans ne zamanmış. Harry bilet almak istiyordu."

"Lano gülünç bir görüntü sergileyebilir, ama hafife alınacak birisi değil," dedi Lenore.

"Hayatımı tehdit etmiş mi?"

"Lano daha kurnazdır. Dahası ofisinde bulunan güruhun yaptığı özel konuşmaları öğrenmem mümkün olmadı." Lenore'a göre, biz konuşurken, çetesinin içinde bir takım adamlar hiç şüphe yok, benim kuklama iğneler batırmaktaydı.

"Biliyorsun, bu sulardan geçmemiz gerekliydi," dedim. "Başlangıçtan beri savunmamızın bir parçası bu."

"Doğru, ama ben seninle beraber mücadele edeceğimizi düşünmüştüm."

Sonunda olmuştu. Telefonda acı dolu bir sessizlik oldu. Lenore suçluluk duyguları içinde kıvranıyordu.

"Senin bu işi bu kadar hevesle yapacağını da sanmıyordum," dedi Lenore.

"Ne diyebilirim ki? Harry kendini kaptırdı işe."

"O zaman sabahları arabanın motorunu Harry çalıştırsa daha iyi olur belki."

"Bu kadar şom ağızlı olma."

"Kıçını kolla. Ona bir şey olduğunu görmeyeyim sakın."

Bu daha sonra sürdürebileceğimiz bir konuşmaydı.

"Bu gece buluşuyoruz değil mi?" dedim.

"Çok yorgun olmayacağından emin misin?"

"Şarabı ben getiririm."

"Üzüntülerimizi boğalım diye mi?"

"Evet, onları ve başka şeyleri."

Güldü. Baştan çıkarıcılığın bir adım kenarındaydı gülüşü. "Senin yerinde, sekizde." Hattın ucundaki çıt sesini duydum, sonra boşluk. Beynimde bir tını: Lenore'ın sesinin şiirsel niteliği.

* * *

Masumiyet varsayımı sıradan insanların göz önüne alma yanlısı olmadığı, aydın kişilere özgü bir zihin alıştırmasıdır. Bu nedenle Kline'ın yerle bir eden açılışının ardından jüriyi tekrar tarafsız ortama çekebilmek iyi korunan bir tepeyi ele geçirmeye çalışmak gibiydi.

Böyle resmi düzeneklerde çok açık olmayan bir şeyle, takdimlerle başladım. Bütün iyi avukatların bildiği bir girişimdi bu.

"Benim adım Madriani," dedim jüriye, "Paul." Onlara dişlerimi göstererek gülümsedim ve çoğu gülümseyişime tatlılıkla karşılık verdi.

"Müvekkilim,"- masayı gösterdim- "Yargıç Acosta."

"İtiraz ediyorum." Kline sandalyesinden kalktı.

"Ne? Sıradan bir tanıştırmanın nezaketine mi itiraz ediyorsunuz?" Aslında ona bir yem atmıştım ve itiraz edeceğini biliyordum.

"Ben -yargıç- unvanının kullanımına itiraz ettim," dedi Kline. Konuşmaya başladığında Radovich tarafından sözü tam ortasında kesildi.

"Kürsüye yaklaşın," dedi Radovich.

Oraya ulaştığımda Kline'ın her tarafından yılan zehri fışkırmaya çoktan başlamıştı.

"Sanık görevinden uzaklaştırılmıştır, yüksek mahkemenin kararıyla," dedi Radovich'e. "Yargıç olarak çağrılmaması gerekir."

"Önemsiz bir nokta," dedim. "Bu unvanda resmi olan bir şey yok. İnsanların kendilerini yargıç olarak isimlendiremeyeceği kanunun neresinde yazıyor gösterin bana."

"Bu yanıltıcı," dedi Kline. "Jürinin aklını karıştırır."

"Öyleyse açıklayabiliriz. Onlara geçici bir emir olduğunu ve müvekkilim suçsuz bulunduğunda bu emrin kalkacağını söyleyelim."

"İyi deneme." Kline 'siktir' der gibi baktı bana.

Radovich, Kline'ın gönlünü almaya çalıştı. Unvanı kabul etmesini ve jüriye bir açıklama yapılmasını istedi. "Sanırım böylece bütün kafa karışıklıklarını önleriz," dedi.

Benim beklediğimden fazlasıydı bu.

"Kesinlikle," dedim. "Dil konusunda işbirliği yapabiliriz." Daha yeni başlamıştık ama ben Kline'ın kıçına beş metrelik sıcak demir çubuğu sokmuştum bile.

"Hayır, Sayın Yargıç, bu doğru olmaz. Gerçek olan Acosta'nın yargıçlık hakkının elinden alındığıdır," dedi Kline.

"Bu mahkeme salonunda tek bir yargıç var." Güçlülere yalakalık yapmayı nasıl da iyi biliyordu.

Bu jürinin üstünde etkisi olacak bir nokta olduğu için Kline erkenden meseleyi çözmek istiyordu.

Radovich burun kemerinin üstündeki deriyi buruşturdu.

Kline altındaki zeminin yükseldiğini sezdi.

"Belki de sanıktan -eski yargıç- diye bahsetsek iyi olur," dedi Kline. "Bununla yaşayabiliriz." Geri çekilme manevralarının uzmanı.

"Biz, uygun bir açıklama ile birlikte yargıcı tercih ediyoruz," dedim.

"Bahse girerim öyledir," dedi Kline.

"Ben duruşmaya devam etmeyi tercih ediyorum," dedi Radovich. "Eski yargıç tamamdır. Şimdi iş başına."

Bu çok tedirgin edici bir unvandı. Açıkladığı anlamdan çok daha fazla soru işareti doğuruyordu, eski koca gibi, bütün olumsuz ikinci anlamlan ile. Eyaletin bakış açısından durum tartışmalıydı. Kline kesinlikle, ona katil diyemediği zamanlarda, Acosta'yı sanık olarak niteleyecekti.

Jüri tırabzanına doğru yürürken Acosta el ederek beni masaya çağırdı.

"Ne oldu?" dedi.

"Şimdilik ’bay’sınız," dedim.

Kolumu çekiştirirken bunun alçaltıcı olduğunu, adil olmadığını söyledi.

"Bunu sonra konuşuruz," dedim.

Yüzündeki ifadeden tatmin olmadığını ama şimdilik kabul ettiğini anladım. Cevizkafa için imaj her şeydi. Bu mahkemenin dışında hapishane giysileri ile dolaşıyor olabilirdi, ama kendi zihninde o hâlâ cübbesinin içindeki ’Sayın Yargıç’dı.

Jürinin olduğu bölüme geri döndüm ve Kline’ın yapmış olduğu engelleme için özürlerimi sundum.

Bu nedenle başka bir itiraz geldi. Radovich, Kline’a oturmasını, bana da devam etmemi söyledi.

"Bayanlar ve baylar, sizleri müvekkilim Armando Acosta ile tanıştırmak isterim."

Acosta korumaların sinirli bakışları altında sandalyesinden hafifçe kalktı. Acosta’nın yaptığını bazı kişiler mahkeme salonlarına özgü nezaket olarak yorumlayabilirdi. Eğilirken bir kolu belinin önündeydi. Elinde üstü tüylerle kaplı kadife bir şapka tutuyor gibiydi. Acosta hücresinde günlerdir bunu çalışıyor olmalıydı. Bu benim istediğimden biraz fazlaydı ve biraz tuhaf kaçmıştı. Savunmamızın temelini sanığın deli olduğu fikri üstüne kurmuş olsaydık bu hareket çok iyi olabilirdi.

Reveransını yapıp dansını bitiremeden öksürdüm ve jürinin dikkatini onun üstünden çektim.

"Bayanlar ve baylar," dedim, "davanın savcısı sizlere büyük bir beceriyle elinde hangi deliller olduğunu anlattı. Ancak eksik olan bir şey var, sizlere yapmış olduğu sunuşta eksik olan çok önemli bir husus var. Size söylememiş oldukları aynı zamanda sahip de olmadıklarıdır."

Aceleyle davamızın zayıf noktalarından, Acosta’nın cinayet gecesi nerede olduğunu kanıtlayamadığı gerçeğinden, kurbanda bulunan kıl ve halı

parçalarının Acosta'nın evinden alınan örneklerle benzer göründüğünden söz ettim. Ama onlara zihinlerini açık tutmalarım söyledim. Benzer olanın aynı olan anlamına gelmeyeceğine dair kanıtlar göreceklerini söyledim.

Bu noktalara, varlıklarını yok sayarak değinmeden geçmek aptalca olurdu. O zaman sakladığımız bazı gerçekler olduğunu düşünebilirlerdi.

Oscar Nichols ve Acosta'nın o gün öğle yemeğinde Hall'a okuduğu lanet konusuna hiç dokunmadım. Oscar Nichols savcılığın tanık listesinde şimdiye kadar ortaya çıkmamıştı. Onu bulamayacaklarına dair kumar oynadım.

"Savcı sizlere elinde ne olduğunu söyledi," dedim. "Ama kendisi bütünüyle açık davranmadı."

Jüri tırabzanının ardında sert yüz ifadeleri oluşmaya başladı.

"Kendisi sizlere bu davada eksik olan kanıttan söz etmedi."

Yaşlı bir hanım bana bakıyordu, elinde kalemi, Kline'ı kanıtları değiştirmekle suçlamak üzereymişim gibi bekliyordu.

"Size söylemediği o kadar çok şey var ki," dedim, "nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Radovich bir dirseği kürsüde, bir elini çenesine yaslamış, 'bir an önce karar versen iyi olur' der gibi bana bakıyordu.

"Savcı, Bay Kline'ın," dedim onlara, "Bir görgü tanığı yok. Aslında müvekkilimi o gece Brittany Hall'un dairesinin yakınında bir yerlerde gören hiçbir tanığı yok. Bir tanığı yok ama bunu size söylemedi."

Jüri bölümüne arkamı döndüm, bir adım attım ve tekrar geri döndüm.

"Savcının elinde bir cinayet silahı yok. Bugüne kadar," dedim, "kendisi karşınıza sadece kurbanın ağır bir cisme başını sertçe vurarak ölmüş olduğu kuramı ile geldi. Elinde bir silah yok, müvekkilimle ilişkili hiçbir cinayet aleti yok. Ama o bunu size söylemedi."

Bir çocuk şarkısının sözleri gibi ritmik konuşuyordum.

"Savcının elinde müvekkilimi ne cinayet mahalli ile ne de cesedin o gece bulunduğu ara sokak ile ilişkilendirecek hiçbir parmak izi bulunmamaktadır. Ama o bunu size söylemedi. Ayrıca ne cinayet mahallinde ne de kurbanı buldukları ara sokakta müvekkilime ait kan izine rastlanmadı. Ama o size bunu söylemedi."

"Elinde müvekkilimin o gece suçun işlendiği bölgenin yakınlarında olduğunu gösterecek, müvekkilim tarafından yapılmış herhangi bir alışverişe ait hiçbir belge, hiçbir makbuz bulunmamaktadır. Ama o bunu size söylemedi."

"Elinde hiçbir itiraf ya da müvekkilimi suçlayacak hiçbir beyanat bulunmamaktadır. Ama o bunu size söylemedi."

"Savcı müvekkilimin vücudunda kurbanın ölümünden hemen önce fiziksel bir kavgaya ya da şiddetli bir mücadeleye girdiğini gösterecek hiçbir yara izi, yüzünde hiçbir çizik bulamadı. Ama o bunu size söylemedi."

Başlar nakaratla birlikte inip kalkmaya, sallanmaya başladı. Sallanan topu izle. Bir an geldi, bir koroyu yönetir gibi kalemimi de kullandım ve kadınlardan ikisi gülümsedi. Ben duracak olsam onlar son dizeyi benim yerime yüksek sesle söyleyeceklerdi:

Ama o bunu size söylemedi.

Eğer Radovich izin verecek olsa, bir şenlik ateşi yapar ve hepsine ateşin etrafında döndürüp bu şarkıyı söyletirdim. Bu nakaratı hiçbiri bu davada mevcut olmayan, suçlamaların klasik özelliklerinin altını bir bir çizerken kullanmaya devam ettim. Kline, açılış yaparken yaptığı erken yanlış ile bir daha bulamayacağımız bir koz vermişti elimize. Sandalyesine yapışmış, olduğu yere sabitlenmiş halde oturuyor, elindeki kalemi ile oynayarak, ben jüri tırabzanının önünde "Ama o bunu size söylemedi" şarkısı eşliğinde onun ırzına geçerken bütün bunlar önemsiz şeylermiş gibi davranmaya çalışıyordu.

Karşınızda bir ağır ceza avukatı bulunuyor. Buyurun, hoş geldiniz.

Acosta'nın beni izlerken başı dönmüştü. O da katılabilmeyi şiddetle arzu ediyordu. Sonunda ritmi bozdum ve konuşmamın sonunu getirdim.

"O gece ile ilgili savcının size söylemediği çok önemli şeyler var," dedim. "Bu dava ile ilgili. Bunların büyük bölümü bu duruşmada savunma kendi tezini ortaya koyma şansı bulana kadar sizlerin önüne gelmeyecek. Zihninizi açık tutmayı kabul etmelisiniz. Bayanlar ve baylar, sizden bana çok önemli bir söz vermenizi isteyebilir miyim? Bir yargıya varmadan önce bizim savunmamızı sunmamızı bekler misiniz?"

Bu soru konuşma sanatı ile ilgili, daha çok şekilsel bir soruydu. Ama jüri bölmesindeki hemen hemen bütün üyeler başları ile onaylıyorlardı. Hatta bir kadın konuştu ve "evet" dedi.

Şu anda mahkeme salonunda oluşan ortam bir uyanış gibiydi, yeniden doğuştu. Jüri üyeleri ışığı görmüştü. Şimdi değişim ve davamızın gerçeklerine dalma zamanıydı.

"Müvekkilim, Bay Acosta tutuklanmadan önce bu ilçenin yüksek mahkemesinde saldırgan bir yargıçtı ve yüce divanın saygıdeğer bir üyesiydi."

Karakter konusunda gerçeği biraz değiştirebilirdim. Nasıl olsa bu bir kanıt sayılmazdı ve beni kimse suçlayamazdı.

O saldırgan tavrı ile yargıçlık mesleğini sürdürüyordu. Bazılarına karşı o kadar saldırgandı ki, bu kişiler hakkında büyük jüri soruşturması başlatılmıştı.

"Bu dava," dedim. "Kanun uygulayıcıları ile ilgili. Bu dava polis ile ilgili. Her meslekte olduğu gibi, bu kurumda iyi polisler ve bazı, umalım ki çok az olsun, kötü polisler mevcut."

Onları büyük jüri araştırması turuna çıkardım ve Acosta'nın bu konularda gizlilik yemini etmiş olduğu gerçeğine rağmen, bana vermiş olduğu araştırma ile ilgili bilgileri anlattım.

Duruşma öncesinde bu konuda gidebileceğim uzaklığın sınırlarını tartışarak belirlemiştik ve şu anda ben sınıra gelmiştim.

"Brittany Hail öldürüldüğünde çok sıkı bir büyük jüri araştırması sürdürülmekteydi. Bu araştırma şehirdeki polis yolsuzluğu ile ilgiliydi ve sizden farklı bir jüri grubu tarafından yürütülmekteydi. Bu araştırmanın bir

bölümü halen yürütülmektedir. Konuyla ilgili özel ayrıntıları açıklamaya yetkili olmadığım için bu soruşturmanın bir grup polis memuruna getirilen ciddi yolsuzluk suçlamaları ile ilgili olduğunu söylemem yeterli olacaktır."

Basın sıralarından kâğıt üstüne sürtülen sıcak kurşun kalem sesleri geliyordu. Bu soruşturmanın rüzgârı basında aylardır esiyor, ortalıkta yığınla söylenti dolaşıyordu. Ama benim yaptığım, resmi ağızdan yapılan ilk açıklamaydı. Hükümet gizliliği ve adil bir yargılama haklanın çatışmasında olacak olan da buydu.

Memur Wiley'nin öldürülmesi ya da onun kendi arkadaşı olan polis memurları tarafından çok şey bildiği için susturulmak amacıyla öldürüldüğü kuşkular hakkında konuşmam yasaktı.

Yine de, jüri üyelerinden bazılarının gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Beni dinlerken inip çıkan âdemelmalarını görebiliyordum.

"Bu davada müvekkilim Armando Acosta, büyük jüriye karşı sorumlu yargıç olarak görev yapmaktaydı. Kendisi, fuhuş suçlaması ile tutuklandığında bu araştırmayı son derece etkin biçimde sürdürmekteydi.

İşte size gerçekler:

"Sizlere bu tutuklamanın büyük jüri araştırmasına konu olan polisler tarafından planlandığına ve Armando Acosta'nın tutuklanmasının yalnızca tek bir amacı olduğuna, bu amacın soruşturmayı durdurmak ve şehir polis kuvvetleri içinde yolsuzluklarla tek tek mücadele eden dürüst polis memurlarının gözünü korkutmak olduğuna dair kanıt sunacağız."

Kocaman açılmış gözler üstüme dikildi. Jüri üyelerinin bazıları not alıyordu.

"Sizlere kurban Brittany Hall'un polis kuvvetleri ile ittifak içinde olduğunu ve ahlak masası için çalışan sivil bir gönüllü olduğunu göstereceğiz."

"Biz, Brittany Hall'un öldürülmesinin -ama Armando Acosta tarafından değil- bu davada karşınıza gelecek kanıtlarla sizin de belirgin olarak göreceğiniz, nedenleri olduğuna inanıyoruz. Kanıtlar, bayanlar ve baylar, gösterecektir ki, Britanny Hail çok şey bildiği için başkaları tarafından öldürülmüştür."

Böylece artık dönüşü olmayan bir karar vermiş oldum. Ortaya attığım kuram ile kendimi bağlamıştım. Herhangi bir kanıtlama zorunluluğumuz olmamakla beraber, jürinin onlara verdiğim sözü unutması mümkün değildi.

Onlardan aldığım, savunmamızı yapana kadar kararlarını vermemeleri sözüne döndüm. Sonuca doğru ilerledim. Mahkemenin bana geniş serbestlik tanıyacağını biliyordum.

Kline sinirli şekilde sandalyesinde yükseldi, ama itiraz etmeden duraksadı. Çünkü Radovich'in bana izin vereceğini biliyordu.

"İçinde bulunduğumuz zaman ahlaksızlık ve namussuzluk çağı, bayanlar ve baylar. Bu zamanda kanunların hepimize garanti etmiş olduğu masumiyet varsayımı birçok defalar suçluluk sanısına dönüştürülmüş ve çarpıtılmıştır. Sinizm olarak da adlandırabileceğimiz bu yaklaşım, özellikle güven duyulan bir mevkide bulunan resmi bir görevli, örneğin bir yargıç suçlandığında iki kat yoğunlukta karşımıza çıkabilir." Bu söylediklerim Kline içindi.

"Bu kıstaslarla düşünme eğilimine karşı mücadele etmelisiniz. Sinizm tacirlerinin sözlerine kulak vermemelisiniz."

Bunları söylerken doğrudan Kline'in yüzüne bakıyordum. Sandalyesinin ucunda, ayağa fırlamak üzere bekliyordu.

"Onları dinlemek yerine," dedim, "kanıtlara bakın ve kendi sağlam yargınıza güvenin. Bunu yaparsanız Armando Acosta'nın suçsuz olduğunu anlayacağınıza dair güvenim tamdır."

Mahkeme çıkışındaki merdivenlerde suratıma mikrofonlar sokuldu. Harry ve ben, omuzlarında kameralar taşıyan bir grup kadın ve erkek tarafından durdurulduk. Gözlerimizin içinde sıcak ışıklar. Tam bir gazeteciler karnavalı.

"Bay Madriani, bize büyük jüri tarafından yürütülen polis soruşturması hakkında bilgi verebilir misiniz?"

"Bu konuda daha fazla bir şey söyleyemem," dedim onlara.

"Acaba dava açılacak mı?"

"Bunu savcılık bürosuna sormanız gerekiyor."

"Efendim, açılış konuşmanızda oldukça ciddi suçlamalarda bulundunuz. Elinizde açıklamalarınızı destekleyecek ne gibi kanıtlar olduğunu öğrenmek istiyoruz."

"Siz de herkes gibi mahkemeyi izleyin."

Harry, kamera kordonunun arasında birinin omzunu indirerek bir geçit açtı ve ben de delikten onu izledim.

Birisi Harry'ye bir soru sordu ama ne olduğunu anlayamadım.

"Yorum yok," dedi Harry. Harry, mini kameralardan birini itekleyince adamın koluna bir kayış ile bağlı olan alet az kalsın kullanıcısının omzundan aşağı yuvarlanıyordu.

Bir kadın elinde mikrofonla yan taraftan bana doğru geldi.

"Bay Lano ya da birliğiyle bu suçlamalar hakkında görüştünüz mü?"

Onu görmezden geldim.

"Bay Lano'yu tanık olarak çağırma niyetiniz var mı?"

Kadın arkamda kalmıştı ve sorularını duymazdan gelirken aramızdaki mesafeyi de açıyordum.

"Bay Madriani, Gus Lano ya da onu destekleyenlerden bazılarının Brittany Hail cinayeti ile ilgisi olduğunu mu söylüyorsunuz?" Son soruyu öyle yüksek sesle sordu ki, bütün diğer gazetecilerin gürültüsüne rağmen otuz kırk metre çapında bir alanda duymayan kalmadı.

"Açılış konuşmanızda öne çıkardığınız konu bu olarak görünüyor," dedi gazeteci. Yeni muhabirlik anlayışı: Yanıt alamazsanız, kendiniz yorumlayın. Kadının sesi altı haberlerinde kafamın arkasının görüntüsü ile birlikte çıkacaktı. Sessiz kalışımı kabul etmek olarak algılayacaktı halk.

"Neden sorularına cevap vermiyorsun?"

Başımı kaldırdığımda Tony Arguillo'nun yüzünü karşımda buldum. Bu kalabalığın içinde bir yerden çıkıp Harry ile aramıza girmişti ve şu anda önümü kesiyor, kaldırımın kenarına ulaşmamı engelliyordu.

"Ne o?" dedi. "Dilini mi yuttun?"

"Yargıç konuşma yasağı koydu," dedim. "Aklın varsa sen de ağzını kapalı tut."

"Konuşma yasağı demek. Anladım. Mesleğin gereklerini yerine getiriyorsun," dedi Arguillo. Meslek kelimesini küfür gibi söylemişti.

"Doğru," dedi. "İbne ve yalancı avukatın mahkemede söylediklerinin ayrıcalıklı olduğu gerçeğine karşı bir şey yapılamazdı. O gerçek ki, yalanları kanun önünde dokunulmaz yapar. Biraz iftiradan ne çıkar ki?"

Ona bir omuz atıp geçmek istedim ama Tony sertleşti. Galiba kameraların önünde kapışacaktık. Küçük boncuk gözleri füzenin hedefe kilitlenen ışını gibi üstüme kilitlenmişti. Sonra gazetecilere döndü.

"Size bu adamın mahkemede söylediği her şeyin saçmalık olduğunu söylemek istiyorum," dedi. "Yalanlar silsilesi." Gerçek bir inanandı Tony. Basını ağzına aylardır sakız ettiği eski bir haber olmasına rağmen, büyük jüri soruşturması ile ilgili bilgilerin açıklanmasına samimi şekilde alınmıştı.

Onu itip geçtim.

"Siz kimsiniz?" Gazetecilerden biri Tony ile konuşuyordu.

"İsminizi öğrenebilir miyiz?"

Arguillo onları duymazdan geldi.

"Niye burada da konuşmuyorsun? Tabi o zaman kıçını kurtarman mümkün olmaz diye korkuyorsun." Tony ardımdan sataşmayı sürdürdü. "Bu türün bütün diğer pezevenk herifleri gibi. Siktiğimin avukatları hepiniz aynısınız." Bu geceki haber bültenlerinde bir sürü bip sesi duyulacaktı.

Kanım sıcak kurşun gibi kaynıyor, kulaklarımın ucu yanıyordu. Geri dönüp ona yanıt vermemek için kendimle mücadele ediyordum. Onu duymamış gibi

davrandım. Bir yumruğunu sıkmış bana doğru sallıyordu. Uzaklaştım.

Harry kaldırımın kenarına ulaşmıştı. Bir taksiye el etti. Taksi kenara çekti ve Harry kapısını açtı. Gazeteci kalabalığı gölün yüzeyinde kaynayan piranhalar gibi etrafımızda dönüyorlardı. Aracın üstünden ileri doğru baktığımda, caddenin karşısında bir adamın bana bakmakta olduğunu gördüm. Gus Lano'ydu. Şu anda bütün dikkatini yöneltmiş olduğu kişinin ben olduğu gerçeğini saklamak için rol yapmıyordu. Açılış sırasında mahkeme salonunda olup olmadığını merak ettim. Belki Tony ile birlikteydiler, belki de merdivenlerde sorulan soruları duymuş olabilirdi.

Lano, bu dava ile ilgili daha önce ne düşünürse düşünmüş olsun, artık olaya bütünüyle yeni bir açıdan bakacağı kuşkusuzdu.

BÖLÜM 18

CUMARTESİ SABAHIYDI VE SARAH odasını temizliyordu. Sarah işi yavaşlatma uzmanıdır. Sekiz yaşındaki kızım sabahları bir saatini yatak toplamaya, diğer bir saatini de diş fırçalamaya ayırabilirdi. Uyanıkken bir seferde bir düzine ayrı düşü aynı anda görebilir, görünmeyen varlıklarla anlamsız konuşmalar yapar ve ne ölçüsü ne de kafiyesi olmayan dizeler okurdu. Onu elinde bir kalıp sabunla banyoya bıraksanız şehrin bütün su kaynaklarını tüketebilirdi.

İki yıl önce ölen Sarah'nın annesi Nikki'nin sahip olduğu sanatsal yetenekler Sarah'da da vardı. Benim çöp çizimi adamlarımı gölgede bırakacak nitelikte güzel insan figürleri çizebiliyordu Sarah. Ama sayıları hatırlamıyordu ve bütün kelimelerin ünsüz harflerinin yerlerini değiştirerek kullandığı kendine özgü bir heceleme sistemi vardı. Sonra okulundaki öğretmenlerle konuştum ve onlar da bana sabırlı olmam gerektiğini söylediler. Dediklerine göre, her çocuğun gelişme hızı farklı imiş. Hoşlandığı konulardaki hızını saymazsak, Sarah bir buzdağı gibi yavaş ilerliyordu.

"Ne yapıyor yukarıda öyle?" Lenore tepesinde tepinen küçük ayakların çıkardığı sesten keyif almış, gülüyordu.

Lenore geçen gece gelmişti, sadece Sarah ile birlikte olmak için. Üçümüz, Sarah yatmaya gidene kadar çeşitli oyunlar oynamıştık. Sonra Lenore ve ben şarabımızı açtık ve hafif müzik dinledik.

"Sanırım ortalığı temizliyor. Gidip kontrol etmek ister misin?"

"Şey... Pek de gerekli değil aslında."

Lenore'ın iki çocuğu bu hafta, eyaletin güneyinde yaşayan ve arada sırada onları ziyarete gelen babaları ile birlikteydi.

Sarah birkaç haftadır, okuldan küçük bir kız arkadaşını eve oyun oynamaya davet etmesine izin vermemiz için yalvarıp duruyordu. Biraz beklemesi için ısrar ediyor ama nedenini söylemiyordum.

Küçük bir kızı olan bekâr babalar için hayat tehlikelerle doluydu. Kızının doğum günü partisinde bir çocuğu okşadığı için, yaşamı suçlamalar yüzünden zehir olan bir arkadaşım vardı. Avukat arkadaşım, kendisini suçlayan kişinin sözlerini daha sonra geri alması ve üç ay süren davanın ardından suçsuz bulunmuş olması gerçeğine rağmen, şimdi iflastaydı. Toplum tarafından damgalanmıştı bir kere, silemiyordu.

İşte Lenore'ın günü bizim yanımızda geçirmeyi kabul etmesinin nedeni buydu. Kendimin ve başkalarının paranoyalarına karşı Lenore benim tanığım olacaktı.

Sarah odasını, muhtemelen, toplarken, mutfakta oturduk. Kapı zili çaldığında saatime baktım.

"Biraz erken geldi galiba arkadaşı," dedim Lenore'a.

"Belki annesi çocuğa ücretsiz bakacak birisini arıyordur," dedi Lenore.

Bir saniye izin alıp kapıya giden koridora yöneldim. Merdivenlerden Sarah'nın ayak pıtırtıları geliyordu.

"Ben açarım," dedim ona.

Ön kapıya ulaşmayı bir yarış olarak düşündü ve tabii ki oraya benden önce vardı. Kapıyı açtığında sinekliğin arkasındaki adamın gölgesi girişteki

çerçeveyi bütünüyle kapladı ve Sarah bu gölgenin içinde kayboldu.

"Baban evde mi?"

"Sana söyledim kapıyı ben açarım demiştim," dedim Sarah'ya.

Bir yabancı ile karşılaştıklarında çocukların aynen yapağı biçimde, geri çekilerek kendini bana yasladı.

Adam sol göğüs cebinin üstünde -"Mike"- yazan haki bir iş üniforması giyiyordu.

"Bay Madriani?"

"Evet"

"Başkent Kablo Yayıncılık."

Ona dikkatle baktım. Söyledikleri benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Kablo televizyon servisiniz. Sisteminizde yapmamız gereken bazı ayarlamalar var."

"Ben kimseyi çağırmadım."

"Büromuzdan sizi aramış olmaları lazım. Aramadılar mı?"

"Hayır."

"Lanet olsun," dedi. "Beceriksiz adamlar. Balon efendim, kablonuzun televizyon setinize girdiği noktaya bir güçlendirici yerleştirmemiz gerekiyor. Bu bölgede sinyalin çok düşük olduğuna dair bir sürü şikâyet alıyoruz. On dakikadan fazla sürmez. Ücret de almayacağız."

Bakışımdan, rahatsız edilmiş olmaktan hiç de mutlu olmadığımı fark etti.

"Ama şimdi uygun değilse, başka bir zaman da gelebilirim."

"Evet, bu çok iyi olur," dedim. "Birkaç dakika içinde misafirlerim gelecek de."

Lenore ve ben kızları alıp parkta piknik yapmayı planlıyorduk.

"Sanırım ayarlayabiliriz." Elindeki not tahtasına baktı. Öteki elinde paketi açılmamış birkaç metre yüksek frekans kablosu tutuyordu.

"Sizi yükseltici olmadan yayını alamayacağınız konusunda uyarmalıyım: Bu bölgeye verici kurulur kurulmaz sinyali yeniden ayarlayacağız. Ama yükseltici olmazsa, bir süre sadece kar taneleri seyredersiniz.

Elindeki kâğıtları bir süre inceledi. "Durum hiç iyi görünmüyor. Galiba en az bir haftadan önce uğrayamam tekrar, belki de on gün."

Ona bakışım pek nazikçe sayılmazdı.

"Kusura bakmayın," dedi.

"Bugün yapsanız ne kadar sürer?"

"On dakika, girmemle çıkmam bir olur," dedi. "Çabucak."

"Yapın o zaman." Sinekliği açıp adamı içeri aldım. İçeri girdi ve şapkasını çıkarttı. O sırada Lenore hole iniyordu.

"Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın," dedi adam Lenore'a.

"Kablolu TV," dedim.

Adama bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordum.

"Sadece televizyonunuzun yerini gösterin yeter," dedi.

"İşte orada." Salonun uzak köşesinde duran dolabı işaret ettim.

Ona televizyonu duvardan uzaklaştırmak için yardım etmeyi önerdim ama kendisinin halledebileceğini söyledi, ama önce aletlerini alması gerekiyordu.

"İyi. Bir şeye ihtiyacınız olursa biz mutfaktayız."

Gülümsedi, şapkasını taktı, çıkarken arkasından kapanmasın diye kapıyı birkaç

santim açık bıraktı.

Sarah koridordan geri döndüğünde hayal kırıklığı içindeydi. "Mindy geldi sanmıştım."

"Odan ne durumda?" diye sordum.

Küçük vücudunu Lenore'dan yana eğdi, ona sığınmak istiyordu.

"İyi," dedi.

"Yukarı gelip bakmamı ister misin?"

"Hayır, o gelsin."

"Bir üst mahkemeye müracaat," dedim Lenore'a.

"Televizyonumuza ne olmuş?" dedi Sarah.

Kızım için bozuk bir televizyon düşüncesi ölümcül bir hastalıkla aynı ölçüde üzücüydü. Bir daha Disney çizgi filmi seyredememek.

"Her ne olmuşsa, adam düzeltecek. Ama bunun sana bir yararı olmayacak. Odanı temizlediğin ana kadar. Şimdi yukarı."

Söylediklerime karşılık olarak mızmızlanmaya ve yan çizen bir vücut dili sergilemeye başladı. Gözlerini Lenore'a çevirip ondan aracılık etmesini bekledi. Bu işe yaramayınca tekrar bana döndü. Benim çıkarcı kızım.

"Yapmak zorunda mıyım baba?"

"Evet. Şimdi git ve yap."

Omuzlarını düşürdü ve merdivenleri sürünerek tırmandı.

"Köpeklere ve küçük çocuklara söz geçirmesini iyi bilirim," dedim Lenore'a.

"Biraz daha büyüyene kadar bekle," dedi.

"Büyüyünce daha mı zor oluyor yani?"

Lenore sadece güldü.

Tekrar mutfağa yerleştik. Kahvesini ısıttım. Acosta davasının kenarından kıyısından konuştuk. Lenore benden taze bilgi istiyordu ama ben ona söylediklerime dikkat ediyordum. Lenore ile dava dışında iletişim kurma hakkına sahip değildim. Acosta'nın bana söylediği her şey gizli bilgiydi. Avukat-müvekkil ilişkisi. Eğer bunları Lenore'a söylersem, artık bu davanın avukatı olmadığı için, eyalet onu tanık kürsüsünde bildiklerini anlatması için zorlayabilirdi.

Ona mahkemenin önünde, caddenin ortasında Tony ile yaptığımız maçı anlattım. "Çok kişisel bakıyor olaya," dedim.

"Özür dilemem lazım," dedi Lenore. "İlk başta onu sana göndermem hataydı." Lenore'a göre bu bir kişilik çatışmasıydı. Arguillo'nun sıcak bir kalbi ama içi şiddet dolu bir beyni vardı.

Lenore'ın Hall'un takvimindeki notu almasına mantıklı bir neden bulmakta zorlanıyordum ve o da bunu biliyordu.

Özür diledi ve bazen insanların arkadaşları için aptalca şeyler yapabildiğini söyledi. "İyi düşünemiyordum," dedi. "Kovulmuştum ve sarhoştum." Eğer daha iyi düşünebilmiş olsaydı böyle bir şeyi asla yapmayacağını söyledi.

"Polisler sana soru sordular mı?"

"Bana önerdiğini yaptım. Onlara hiçbir şey söylemedim ve Beşinci Madde'den doğan haklarımı kullandım."

"Kline seni hâlâ tanıklık yaptırtmakla tehdit ediyor mu?"

Lenore'ın davanın dışında kalması Kline'ı tatmin etmişti. "Seni onun kıçına tekmeyi basarken görmek istiyorum," dedi. Belli ki Lenore savaş baltasını henüz gömmemişti.

"Tony'ye ulaşmak için başka bir yol bulmalıyım," dedim.

Bunun içinden çıkılmaz bir sorun olduğunu söyledi.

"Hâlâ onun yapmadığını düşünüyorsun," dedim.

"Benim ne düşündüğümü boş ver. Dedektifler bunu asla ciddiye almaz, o notu görseler bile."

Deliller üzerinde tahrifat yapma suçunu bu kadar hafife almak ne kadar mantıklıydı bilemiyordum.

Bana Tony'nin mükemmel bir açıklaması olduğunu söyledi.

"İki insan, aynı yaştalar, beraber çalışmışlar, birçok ortak noktaları var, ikisi de çekici. Neden görüşmesinler? O gece iptal etmişler randevularını, çok basit. Bunda tuhaf olan bir şey yok ki."

"Tabi," dedim. "Eğer Tony nerede bulunduğunu ispatlayabiliyorsa. İspatlayabiliyor mu?"

"Sormadım."

"Belki de sormalısın."

"Onu tanık olarak çağırmayı düşünmüyorsun herhalde."

"Neden olmasın?"

"Hiçbir şey elde edemezsin."

"Anlıyorum. O sıcak kalbi yalan söylemesini engelleyemiyor galiba."

Lenore'ın bakışlarından notun içeriği ile ilgili bir şeylerden rahatsızlık duyduğunu sezdim. Kanıtlarımı oluştururken üzerinde yürüyeceğim yolu doğrudan Lenore'ın üzerinden geçirmek zorunda kalabilirdim.

"Bunun gerekli olmayacağını umalım," dedi.

Bir an için bu söylediğinde biraz da olsa bir tehdit unsuru varmış gibi geldi. Sonra bu düşüncemden vazgeçtim.

Daha hoş konulardan konuşmaya başladık. Bana günlerini nasıl geçirdiğini anlattı. Geçen hafta arkadaş tavsiyesi ile iki yeni müvekkil kazanmıştı.

Sonra damdan düşer gibi, Acosta davasında kendisine ödenen parayı geri vereceğini söyledi. Başlangıçta küçük bir miktar almıştı.

"Merak etme. Sen o parayı çalışarak kazandın."

"Merak etmiyorum. O parayı geri ödeyeceğim. İşlerimi yoluna koyar koymaz bir çek yazarım."

Gurur meselesi gibi görünüyordu. Ben de fazla tartışmak istemedim.

"Sen nasıl mutlu oluyorsan," dedim.

Arkamda ayak sesleri duydum. Döndüm ve baktım. Kablocuydu.

"Banyonuzu kullanabilir miyim?"

"Tabi. Koridorun ortasında. Sol tarafta."

"Teşekkürler."

Adam ağdan bir kemer takıyor, kalçasında bir alet çantası taşıyordu. Kalkmadım. Yolu kendi buldu ve kapıyı ardından kapadı.

"Ne yapıyor?" dedi Lenore.

"Herhalde ya büyüğünü yapıyordur, ya da küçüğünü. Döndüğünde sorarız."

Lenore sinirli bir bakış fırlattı.

Güldüm. "Sen sordun."

"Televizyonunla ne yapıyor demek istemiştim."

"Beni aşan bir şey. Sinyali mi güçlendirecekmiş neymiş."

Üç saniye sonra sifonun çekildiğini duydum.

"Küçüğünü yapıyormuş," dedim.

"Sorduğumu unut."

Sonra bir şey oldu. Kim kaldırmaya kalksa kesinlikle aynı şeyle karşılaşırdı- ağır porselenin şıngırtısı.

İkimiz de şaşırdık.

"Ne oluyor?"

"Bilmiyorum."

Adam banyodan çıktı ve bizden yana bakmadı. Onun yerine salona yöneldi.

Sandalyeden kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" dedi Lenore.

"Bir saniye." Koridora doğru yürüdüm ve banyoya girdim, etrafa bakındım. Her şey olması gerektiği yerde görünüyordu.

Banyodan çıktım, koridordan geçerek salona doğru yürüdüm. Odaya ulaşmadan önce konuşmaya başladım.

"Sizin kabloların benim tuvaletimden geçtiğini bilmiyordum."

Köşeyi dönüp odaya girdiğimde kendi kendimle konuştuğumu fark ettim. Adam gitmişti. Yüksek frekans kablosu rulo halinde televizyonumun üstünde duruyordu, paketi açılmamıştı. Televizyonun arkasındaki kablo sökülmüştü. Belki başka aletler getirmek için tekrar gitmişti adam.

Kapıya yürüdüm, kapalı ve kilitli olduğunu fark ettim. Belki de unutmuş ve kilitleyip dışarıda kalmıştı. Kapıyı, ardından sinekliği açtım. Adamdan hiç iz yoktu. Evin önüne çıktım. Adam gitmişti. Araba da yoktu.

Bu sırada Lenore da meraklandı ve evin önündeki çimene çıkarak yanıma geldi.

"Neler oluyor?"

"Bilmiyorum."

Eve geri döndüm, koridordan geçerek banyoya girdim. Lenore da hemen ardımdan beni izledi. Tuvaletin mermer kapağını kaldırdığımda onu gördüm. Plastik kaplı ve mühürlenmiş, küçük tuğla büyüklüğünde bir paket, içindeki madde videoda bir tutuklama seyretmiş ya da mahkemede eliyle; bizzat tutmuş herkesin kolayca tanıyacağı türden bir şey. Yaklaşık iki yüz bin dolara bakıyordum, yarım kilo kokain.

Lenore'ın yüzündeki ifade artık bir açıklamaya gerek olmadığını söylüyordu.

"Sarah'yı arka kapıdan dışarı çıkarıyorum," dedi.

O merdivenlere koşarken ben araba lastiklerinin evin önünden gelen fren çığlıklarını duydum. Tuvaletin kapağını yere bıraktım ve ön kapıya doğru koştum ve sürgüledim. Sonra bunun nafile bir çaba olduğunu fark ettim.

Dört ay önce, kapının altındaki bir deliğe giren ve şiddetli esintinin gücünü abzorbe ederek, kapının birkaç santim açılmasını sağlayan ve camların çarpma yüzünden kırılmasını önleyen o pirinç aletlerden bir tane satın almıştım. Panik içinde onu aradım. Sonra pencerenin yanındaki perdenin altında gördüm onu. Aleti deliğe yerleştirdim ve banyoya doğru koştum.

Şimdi evin öte yanındaki kaldırımda aceleyle koşan birilerinin ayak seslerini duyuyordum, sesler geliyordu: "Kımılda. Kımılda. Kımılda."

Sonra ön kapının açılırken çıkardığı gıcırtıyı işittim. Kısa bir an geçtikten sonra demir çubuklarla kapıya vurmaya başladılar. Sarah ile birlikte geçen sene el işi dersinde yaptığımız küçük pencere parçalandı ve kırıkları banyonun önüne kadar saçıldı.

Ön kapıda lanet okuduklarını duydum. Pirinç güvenlik sürgüsüne ödediğim paraya değmişti. Demir sopalarla tekrar vurmaya başladılar ve parçalanan tahtanın sesini duydum.

Banyo kapısını kapatıp kilitledim.

"Baba!" Dışarıda merdivenlerde Lenore'ın yanında olan Sarah'nın sesini duyabiliyordum. Bir an kapıyı açıp onları içeri almayı düşündüm. Ama dışarıda kalmaları daha iyiydi. Şu anda elimde tuttuğum şeyden uzakta olmalıydılar. Bu içi ölümcül beyaz toz dolu torba, yakalanacak olursam yirmi yıl zor zaman demekti benim için.

Bir an tuvaleti düşündüm, sonra zamanım olmadığını fark ettim. Birkaç seferde ancak boşaltabilirdim ve başarabilsem bile torbanın içinde beni içeri tıkmalarına yetecek kadar çökelti madde kalacaktı.

Yanımdaki duvarın üstündeki küçük pencereye baktım. Saydam camını yukarı doğru kaydırdım. Pencere elimle ulaşabileceğim uzaklıktaki parmaklıklara bakıyordu. Komşunun damının saçakları bir metre ötedeydi. Raftan havluyu aldım ve büyük bir dikkatle plastik torbanın yüzeyini sildim. Eğer torbayı bulurlarsa en azından üstünde benim parmak izlerim olmayacaktı. Sonra torbayı havlunun içinde tutarak, nal firlatma oyununda uzun mesafeli bir atış yapmaya hazırlanır gibi kolumu pencereden dışarı çıkardım.

Yakalanmak için pek de kahramanca bir poz sayılmazdı. Banyo kapısına vurmaya başladıklarında tuvalete oturmuş, pantolonumu ayak bileklerime indirmiştim. Havlu raftaki yerine geri dönmüş, pencere de kapatılmıştı.

Banyo kapısı rahatlıkla açılmadığı için üstüme tahta parçaları yağdı. Her ikisi de boğa gibi, biri bir beyzbol şapkasını kafasına ters geçirmiş, öteki kar maskesi giymiş iki polis kapıya omuzlarıyla yüklendiler. Sonunda kapının ortasındaki ince panel daha fazla dayanamadı. Bir tanesi elini uzatıp kilidi içeriden çevirdi. Bunu yaparken öteki adamın kolu kapıdaki deliğe sıkıştı. Bu yüzden bana ulaştıklarında ikisi de saçlarının ucuna kadar adrenalin yüklüydü ve suratları öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Beni iki kolumdan yakalayıp pencerenin yanındaki duvara çarptılar. Camın kırılmaması bana oldukça eğlenceli geldi. Alnım pencerenin pervazına çarptığında keskin bir acı ve yanma duydum. Kafa derimden damlayan kan ve tabancanın soğuk namlusunu ensemde hissettim.

Ayaklarımı iki yana açmışlardı. Duvara yaslanmasam yüz üstü yere düşecektim. Ellerimi arkamda topladılar ve yüzümü duvara iyice bastırdılar.

"Silahı var mı?" dedi arkamdaki seslerden biri. Pantolonum ayaklarıma dolanmışken ve üstümde neredeyse tamamını yırtarak çıkardıkları bir gömlek varken tabancayı nereme sakladığım gerçekten de bir sırdı.

"Yok. Adam temiz."

Bileklerime takılan kelepçeleri hissettim. O kadar sıkı kilitlenmişlerdi ki ellerime giden kan akışını engelliyorlardı. İçlerinden biri ellerimle arkamda tutabileyim diye pantolonumu yukarı çekti. Önüm açıktı.

O anda Sarah'yı duydum. Mutfağın yakınlarında bir yerde haykırıyor, ismimi çağırıyordu.

"Her şey yolunda Sarah."

"Salondaki kadını getir. Çocuğu çıkar buradan. Kasabaya götür onu, ÇKS'ye," dedi polislerden biri. Çocuk Koruma Servisi.

"Kızıma dokunursan seni öldürürüm," dedim.

Bu bana böbreklerime tam güçle oturtulmuş sıkı bir tekme kazandırdı.

"Lanet olası yetenekli avukat seni. Sana kar göreceğini söylemiştim değil mi? Nerede o? Söyleyecek misin?" Sözlerini kulağımın içine tıslayarak söylemişti. Tabancasını enseme iyice bastırdı.

Duvardan aşağı acı içinde kayıyordum. İçlerinden biri beni saçlarımdan yakaladı. Adam elimde kalan son buklelerime asılıyordu. Beni kapıya sürüklediler ve salona götürdüler.

Üstünden bütün yastıkları alınmış kanepeye oturtulmadım firlatıldım. Polislerden biri yastıkları keskin bir bıçakla dilimlemekle meşguldü. İçlerindeki tüm dolgu malzemesini çekip yere saçıyordu. Amacı olan bir araştırma değildi yaptığı. Sırf ortalığı dağıtmak için yapıyordu. Bu yastıkların fermuarını açıp içine kokaini tıkacak kadar zamanım olmadığını onlar da biliyorlardı. Kahve masasının içindeki tepside Nikki'nin Sarah'ya bıraktığı Çin fincanları ve küçük tabaklar bir arada duruyordu. Üstlerine oturup hepsini paramparça ettiler. Şapkasını ters giymiş geri zekâlı kalıntıları bir değnekle

yere süpürdü. Kırılmayan bir tabağın da parçalara ayrılana kadar üstünde tepindi.

"Baba." Sarah'nın sesi evin yanındaki kaldırımdan geliyordu. Onu götürürlerken çığlık çığlığaydı. Salondaki pencereden gördüğümde o hayvanlardan biri onu kolunun altına almış taşıyordu.

"Kızımı rahat bırakın." Aniden bacaklarımın bütün gücüyle kendimi masanın karşısına doğru attım. Ters şapkalı polisin bağırsaklarına kafayla daldım. Adamın bağırsakları dümdüz oldu ve ciğerlerinden hava boşaldı.

İkisi hemen sırtıma bindi ve yaptığımın bedelini ödedim. Kısa ve kalın bir şeylerle kafama ve omuzlarıma vurmaya başladılar. Sanki tabancanın kabzasıyla ense köküme vuruyorlardı. Kulağımın dibinde ateş edilmişti ve ben sağır olmuştum sanki.

"Orospu çocuğu." İçlerinden biri çok heyecanlanmıştı. "Seni sersem bok herif. Aç şu tabancanın emniyetini."

Omuzlarıma inen darbelerin acısından omurgam uyuşmuştu. Bir tür anestezi gibi. Bacaklarımı hissedemiyordum ve adamlar beni hâlâ dövüyorlardı.

"Kes şunu. Öldüreceksin." Seslerini zar zor işittim.

"Bi pezevenk avukat eksilse ne olur, kim özler sanki onu?"

Bunu söyleyen hangisiydi bilmiyorum, ama dizini suratına koymuştu. Nefes alamıyordum. Bu herifler acı çektirmekte uzmandı.

Onlar bana ne yapacaklarını tartışırken bir süre yerde öylece yattım. Beni daha mı çok dövseler yoksa divana mı yatırsalar karar veremiyorlardı. Bir tanesi periyodik olarak gelip ayağındaki iş çizmeleri ile bütün gücünü kullanarak kaburgalarımı tekmeliyordu. Bunu tartışmaları esnasında birkaç kere sırf eğlence olsun diye yaptı. Yüzünde kar maskesi vardı ama haki pantolonu ve çizmeleri tanıdım. Bu kablocuydu.

Beni geri sürükleyip kanepenin üstüne fırlattılar. Bu kez yan yatıyordum ve tek bir şeyin bilincindeydim: Sarah'nın çığlıklarını artık duymuyordum.

Koridordan sürüklenen ayak sesleri geldi.

"Getir onu buraya." Lenore'ı sürükleyerek odaya getirdiler. Kısmen yüzükoyun pozisyonda yattığım kanepeden onu görebiliyordum. Elleri arkasına kelepçelenmişti. Yüzünde çizikler ve yanağında bir cismin neden olduğu izler vardı. Boğalardan biri onu ensesinden yakalamıştı. Adamın elleri o kadar büyüklü ki Lenore'ın gırtlağını bir çırpıda ezebilirdi.

"Sarah'yı dışarı çıkarmaya çalıştım." Adam boğazını sıkmadan önce tüm söyleyebildiği buydu.

"Kes sesini." Kar maskeli yaratık onu kahve masasının karşısına fırlattı. Lenore kanepeye, yanıma iniş yaptı. Yan indiği ve kendini düzeltemediği için gözlerinde bütün hayatımda gördüğümden çok daha fazla kızgınlık vardı.

"Sarah nerde?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

Polislerden biri geldi ve elinin tersinin tüm gücünü kullanarak değneğiyle sağ bacağımın incik kemiğine vurdu. Acı dayanılmazdı. Bağırdım. Midem bulanmaya başladı. Beynim dönüyordu. Kemiğimi kırmış olabilirdi.

"Kapa o lanet çeneni. Anladın mı? Sadece ben istediğim zaman konuşacaksın."

Tuvaletten parçalanan porselenin sesi ve tesisat sökülürken akan suyun tıslaması duyuldu. Su banyo zeminine yayılıyordu.

"Burada yok." Adamlardan biri banyodan çıktı ve seslendi. "Köpeği getireyim mi?"

"Burada olmalı. Bir daha bak."

Dolaplar açıldı. Kapaklar menteşelerinden söküldü. Çekmeceler raylarından çıkarıldı içlerindeki her şey yerlere döküldü.

Bizimle birlikte olan ikisi fısıldaşıyorlardı. Sırtımdan aşağı soğuk terler akmaya başladı. Şüphesiz bu kokainin geldiği yerde çok daha fazlası vardı. Kısık sesle konuşuyor, mevcut seçenekleri değerlendiriyorlardı. Şimdiye kadar

dört polis saymıştım. Sonra mutfakta çarpılan tencerelerin, tavaların seslerini işittim. En az bir kişi daha vardı. Belki de iki. Toplam beş ya da altı kişiydiler.

"Sadece altmış saniyesi vardı." Bu konuşan kablocuydu. Bu yüzü uzun süre unutmam mümkün değildi.

Siyah ceketler giyiyorlardı. Benim gördüklerimin hepsinin arkasında üçer santim kalınlığında süslü beyaz harflerle yazılmış polis logosu vardı. Sırtında UMB (Uyuşturucu ile Mücadele Bürosu) ya da FAB (Federal Araştırma Bürosu) yazan kimseye rastlamamıştım. Bu canilerin hazine ya da gümrük ajanları olduğunu belirten bir şey de yoktu. Tahminde bulunmadan edemedim. Bu kesinlikle bölgesel bir çalışmaydı.

Birdenbire gürültüler arttı. Polisler heyecanlanmaya başladılar. "O da kim?" Arkamdaki pencereden dışarı bakıyorlardı.

Bir kolumun dirseği ile vücuduma destek vererek kanepenin üstünden ön caddeyi görmeye çalıştım. Devriye arabasından iki üniformalı polis çıkıyordu. Çimenlerin üstünden geçerek eve doğru yaklaştılar.

"Köpeği al," dedi kablocu. "Onu bulmamız lazım, çabuk ol."

Bir tanesi kapıya çıktı. On kapıdaki kaldırıma ulaşmış olan üniformalı polislerden birini nerdeyse ezerek geçti. Üniformalı yanından koşarak geçerken ona bir şeyler söyledi ama duyamadım.

Adam onu duymamış gibi davranınca, üniformalı polis ön kapıya doğru yürümeye devam etti.

Gelen polis dev gibi bir adamdı. İki metrenin üstündeydi hemen hemen ve gözünde koyu renk gözlükler vardı. Mavi üniformasının üstündeki rozeti insanı parlak güneşli havalarda kör edebilirdi.

"Ne oluyor burada?" dedi. Gözlüklerini çıkarmamıştı, bu yüzden nereye baktığını yalnızca tahmin edebiliyorduk.

Kimse ona cevap vermedi.

"Tanrım." Gözleri ile salonda oluşan hasarı aceleyle gözden geçirdi. Nuh

tufanı kopmuştu burada.

"Ne yaptınız, dozerle mi girdiniz buraya?" Koyu renk gözlüğünü dikkatle gözünden çıkardı, Lenore'a, sonra bana baktı. Gözlüğü göğüs cebine yerleştirdi.

"Tahmin edeyim. Tutuklamaya direniş mi?" dedi. Bu konuşanın kolunda çavuş şeritleri vardı.

"Siz ne yapıyorsunuz burada, geçiyor muydunuz?" bu duyduğum kablocunun sesiydi.

"Benim görev bölgem," dedi çavuş. "Aynı soruyu ben size soruyorum."

"Uyuşturucu ihbarı aldık." Kablocu sonunda kar başlığını çıkardı. Yüzü kızarmış, ter içinde kalmıştı. Karışmış saçlarını tek eliyle düzeltti. "Mike" yazan ceketinin üstüne kurşungeçirmez bir yelek giymişti şimdi. Bu çalışma giysilerini ödünç aldığını anlamıştım, çünkü üniformalı çavuş ona Howie diye seslenmişti.

Mutfakta kırılan tabakları duyabiliyordum. Dolaplarımın içinde çalışmalarını sürdürüyorlardı. Çavuş koridordan aşağıya doğru seslendi, "Siz ne yapıyorsunuz orada?"

Howie başıyla ters şapkalı polise bir işaret verdi. Adam hole doğru koştu. Sihirli bir el değmiş gibi, evimin zemininde kırılan camların şangırtıları birdenbire kesildi.

"Neden destek istemediniz?" dedi çavuş. "Kimse bize haber vermedi."

"Zaman yoktu," dedi Howie. "Malı bugün götüreceklerini haber almıştık."

"Ben size ne olduğunu söyleyeyim," dedim.

"Kapa o pis çeneni." Howie değneğini yüzüme doğrulttu.

"Arkadaşlarınız bir cinayet davasının tam ortasındaki avukatı evine delil yerleştirerek sinirlendiriyorlar," dedim çavuşa.

"Çelik yeleğinin altındaki isme bakın. "Mike" yazıyor. Banyoma malzemeyi yerleştirmek için kablo televizyon tamircisi gibi davrandı.

Howie'nin yüzünde hırslı bir bakış ile hastalıklı sırıtış arası bir ifade vardı. Ona gitmeden önce söz verdiği gibi televizyonumu tamir edip etmeyeceğini sordum. Değneğini kaldırdı ama bana vurmadı.

Üniformalı polisin ciddi bakışları Howie'ye yönelmişti.

"Howie, kendinden utanmalısın."

Howie çok iyi bir şakaymış gibi güldü buna. Çavuş bir uyuşturucu satıcısına nasıl inanırdı?

Çavuşun yüzü tam bir bilmeceydi.

Öteki polislerden biri kısa bir tasmanın ucundaki köpeklerle geldi. Kocaman Alman Shepherd cinsi köpeklerdi bunlar, doğrudan koridora yöneldiler.

"Belki sen de gelip görmek istersin." Howie, çavuşa söylüyordu bunu.

İkisi birlikte koridora doğru yürüdüler.

Köpeğin banyoda havladığını, duvarları tırmaladığını duyabiliyordum. Howie, çavuşa malzemenin orada bir yerlerde olduğunu söylüyordu.

"Umarım bulursun, kendi iyiliğin için," dedi çavuş.

İkisi birden geri dönüp tekrar salona geldiler ve bize katıldılar.

"Çünkü nöbetçi devriye komutanı yola çıktı."

"Hanginiz çağırdı onu?"

"Ben."

"Howie salonun zemini üstünde tepinmeye başladı.

"Niye ki?"

"Benim görevim," dedi çavuş. "Bana haber vermeden benim bölgeme giremezsin Howie. Sanırım yapman gereken bir açıklama var."

Süvari bölüğü yoldaydı.

Howie tepinmeyi kesip hole baktı.

"Kennedy. Buldun mu?"

"Hayır."

"Hassiktir." Howie araştırmaya yardım etmek için koridora doğru yürüdü.

Salonda beyzbol şapkalı polis, kar başlıklılardan bir tanesi ve iki üniformalı polis baş başa kaldık.

"Ben çavuş Lincoln, "dedi üniformalı. "Siz kimsiniz?" Bana söylüyordu.

Beyzbol şapkalı polis "Sanırım Howie onlarla konuşmanı istemiyor," dedi.

Beyzbol şapkalı polisin bir beyni olsaydı çavuş onu oracıkta ezebilirdi.

"Knelly, gerçekten Howie'nin isteklerini takıyormuş gibi mi görünüyorum?"

Adam yanıt vermeyince çavuş yaklaştı, yüzüne beş santim mesafeden tekrar bağırdı.

"Sence ben onun isteklerini takar mıyım, ha?"

Knelly denilen adamın beti benzi attı. Bir süre pozisyonunu korudu. Sonra vazgeçti.

"Niye sen gidip uyuşturucu var mı diye etrafı koklamıyorsun?" dedi çavuş. Knelly odadan çıkarken değneği sönmüş bir çük gibi elinden sarkıyordu.

"Sen de," dedi çavuş öteki kar maskeli zekâ küpüne. "Douglas şu kahrolası şeyi de kafandan çıkar. Çok salak görünüyorsun. Çık dışarı. Biz esirlerinize göz kulak oluruz."

Douglas da arkadaşlarına katıldı.

Çavuş tekrar bana döndü. "Bir kez daha, kimsiniz?"

"Benim adım Paul Madriani."

"Duymuştum. Ya siz?"

Lenore'ın yüzü şişmişti. Gözleri mosmordu ve sağ göz kapağı kapanmaya başlamıştı.

"Ben sizi tanıştırayım," dedim. "Bu Lenore Goya, daha önce savcılık bürosunda çalışıyordu."

Lenore derin bir oh çekti. Sanırım, bir an için, bizi gerçekten öldüreceklerini sanmıştı.

BÖLÜM 19

RADOVİCH BU SABAH, KENDİ ENGİZİSYON mahkemesini kurmuştu. Odasına çağırdığı polis şefiyle Kline'ı evime yapılan baskın nedeniyle azarlıyor, bir açıklama istiyordu. Bu olayda resmi bir konumda bulunmamasına ve basının sorularına maruz kalmamasına rağmen, gazetelerde çıkacak haberlerin duruşmanın gidişatını etkileyebileceği konusunda ciddi endişeleri vardı.

"Neden bana haber verilmedi? Büronu kim yönetiyor?" Radovich, Kline'dan yanıt almak için bastırıyordu.

Harry ve ben sesimizi çıkarmadan kanepede oturuyorduk. Alnımda dört dikişin olduğu bölgede bir bant vardı ve ensemdeki izler açıkça görülebiliyordu. Acosta yanımdaki sandalyede oturuyor, arkasında kâhya ve kapının dışında da bir gardiyan bekliyordu. Gazetelerde baskınla ilgili haberleri okumuş olduğu için onun da hazır bulunmasında ısrar etmiştim. O da bu olayın davayı nasıl etkileyeceğini merak ediyordu.

Nöbetçi komutanın kablocu ve çetesini evimden süpürmesi sadece on dakika sürdü. Neredeyse banyonun bütün döşemelerini söktüler ama bir şey bulamadılar. Sarah'yı geri almak biraz uzun sürdü. Çocuk Koruma Servisi'nin soracak milyon tane sorusu vardı. Onu gece tutmak istediler. Onları dava edeceğimizi ve valiyi arayacağımızı söylediğimizde akılları başlarına geldi.

Bütün olanlardan sonra ilçe yönetiminin hiçbir kademesinden özür dileyen çıkmadı. Nefeslerim tutmuş, Lenore ile birlikte dava açıp açmayacağımızı görmek için bekliyorlardı.

Köpeklerin banyodaki vahşi koku bulma arayışı pencerenin olduğu duvarın önünde sona ermişti. Eğer devriye komutanı ile teğmeni olmasa, kokaini bulabilirlerdi. Yetkililerin alt kademedeki kötülükleri düzeltmek için kendilerine özgü yolları vardır. Bu olayda polislere araştırmalarını tamamlamadan bölgeyi terk etmeleri emri vererek günah çıkartmıştı komutanlar.

Bu sabah Kline bir özürler kataloğuydu. Bu özürlerin çoğunun ana fikri aynıydı: Ona bu baskından hiç kimsenin söz etmemiş olduğu.

"Sayın Yargıç"- Radovich'in masasının yanında ayaktaydı. "Benim bu işte hiçbir payım olmadığını anlamanızı istiyorum." Samimi biçimde, ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünüyor, ısrarla kendisine haber verilmemiş olduğunu söylüyordu.

"Eğer bilseydim, kesinlikle mahkemeye danışırdım."

"Birisinin arama emri çıkartmış olması lazım," dedi Radovich.

"Yeni atanan biri," dedi Kline. Nöbetçi belediye mahkemesi yargıcı. Cumartesi sabahı erken saatlerde izin verilmiş, bizim ofisteki gençlerden biri almış, o da nöbetçiydi."

Kline'a göre, polisler onun yedi aylık hukuk mezunu bir çocuk olan yardımcısına çok hızlı hareket etmeyi gerektiren koşullar bulunduğunu ve bekleyecek zaman olmadığını söylemişler. Polise göre uyuşturucu o sabah yer değiştirecekmiş.

"Yardımcım arama izninde Bay Madriani'nin ismini belirtmemiş. Eğer bunu yapmış olsaydı kesinlikle duruma el koyardım." Kline benden yana olduğunu belirtmek için bana doğru döndü. Şimdiye kadar duyduklarım içinde özür dilemeye en çok benzeyen sözler bunlardı.

"Bana sizin bölümden birileri alışverişe gitmiş gibi geldi. Radovich dikkatini Polis Şefi Wallace Hansen'e yöneltti.

"Yeni yargıç. Genç savcı," dedi Radovich.

"Araştırıyoruz," dedi Hansen.

"Ya yeminli ifade ile ilgili bilgi?"

Radovich'in sözünü ettiği, arama izni çıkartılırken uygun bir sebep saptamak için gerekli olan, polislerden alınan yeminli ifadeydi.

"Kimden gelmiş?" dedi Radovich.

"Bir muhbir," dedi şef. "Güvenilir bir kaynak."

Hansen'in cildi renksizdi. Kırmızımsı sarı saçları ve onu sürekli düşmanlık duyguları içindeymiş gibi gösteren bir yüzü vardı.

"Çok güvenilir olduğu belli," dedi yargıç.

"İnanın bana, dayanılır gibi değildi yaptıkları. Sigortacı hâlâ eve verilen zararı hesaplamakla uğraşıyor," dedim.

Hansen, şehir aleyhinde dava açmaya niyetim olup olmadığını bilmek istiyordu.

"Dilekçeyi gönderdiği zaman öğrenirsiniz," dedi Harry.

Radovich'le özel olarak konuşmuş ve uyuşturucuyu evime polislerin yerleştirdiğini söylemiştim. Açıkçası bu Radovich'in duymak istemediği bir şeydi. Bana tavsiyesi bu suçlamayı burada, herkesin önünde tekrarlamamamdı. Çünkü o zaman uyuşturucunun gerçekten var olduğu anlaşılır diye endişeleniyordu. Hansen kuşkusuz nerede olduğunu öğrenmek isterdi malını

Hansen suçlamalar karşısında adamlarını koruyan türde bir polisti. Aksi yönde şüpheleri olsa bile, kirli çarşafları herkesin önünde havalandırmazdı. Eğer adamları bir arama yaptılarsa, iyi bir nedenlerinin olduğunda diretiyordu.

"Adamlarınızın Bay Madriani'yi ve evini dağıtmak için iyi bir nedenleri mi vardı diyorsunuz?"

"Direniş gösterdiğini söylediler," dedi Hansen.

"Peki ya Bayan Goya, o da mı direnmiş?"

Hansen bunu yanıtlamadı.

"Bayan Goya'nın yüzünü gördüm," dedi Radovich. Bir gözünün üstünde biftek var."

Hansen orada öylece dikilip bu lafları yutuyordu. Adam profesyonel bir kum torbasıydı.

"Bunu sevmedim. Hiç hoşlanmadım," dedi Radovich.

Radovich'e, özel olarak, olayda adı geçen polislerin içişleri tarafından yürütülen bir soruşturma süresince açığa alınmış oldukları bilgisi iletilmişti. En azından bu kadarını bana söylemişti. Valilik, güvenlik gerekçesiyle disiplin cezaları ile ilgili konuşmayı yasaklamıştı. Biz de avukatların dansını yaptık. Onlar özür dilemedi, biz affetmedik.

"Bay Kline. Yapılması gerekenler konusunda rahatsızlık duyuyorum," dedi Radovich. "Basın böyle bir fırsat yakaladığı için bayram yapıyor. Bu haberlerin tek kelimesi bile jürinin kulağına gitse, duruşma yasal niteliğini yitirebilir."

"Siz onların bu haberi önemsememeleri yolunda talimat verebilirsiniz," dedi Kline.

Jüri henüz tecrit edilmemişti. Jüri üyelerinin basında çıkan duruşma ile ilgili haberleri okumaları ya da televizyon veya radyo programlarını dinlemeleri yasaktı. Ama herkes bu türden kısıtlamalara uyulmadığını biliyordu.

"Size bir tek şey söyleyeceğim," dedi Radovich. "Güvenilir kaynağınızı yarın sabah sekiz buçukta odamda istiyorum. Bu bilginin nereden geldiğini öğrenmek istiyorum. Savunma avukatının başına iş açarak bu jüriyi lekelemek niyetinde olanlar varsa bilmek istiyorum."

"Bunu yapabilir miyiz bilmiyorum," dedi Hansen. "Tanığı açıklamamız mümkün değil sanırım."

"Neden?"

"Bana bu bilginin mutlak gizlilik garantisi karşılığında verildiğini söylediler."

"Mutlaka mahkeme emri mi çıkartmam gerekiyor?"

Kline, bu konuda şefe manevi destekte bile bulunmuyordu. Ona göre Hansen bu işi kendi başına halletmeliydi.

Hansen ortaya mahkemenin yetkileri ile ilgili bir konu attı. Belli ki valilikte kendisine bilgi verilmişti. Evime yapılan baskın konusunun Radovich'in önüne getirilmesinin uygun olmadığını söylüyordu.

Kline, Hansen'in kıvırma girişimi karşısında yüzünü buruşturdu ve geri çekildi. Radovich çok sinirlendi, sandalyesinden kalktı ve masasının ortasına yaslanarak Hansen'in yüzüne doğru eğildi. İki adam burun buruna geldiler.

"Bana karşı mı geliyorsun?" diye sordu Radovich polis şefine.

"Hayır."

"O zaman adamını yarın sabah buraya getir. Benim yetkilerimle ilgili güzel noktaları başka bir zaman tartışacağız seninle."

Radovich, Kline'a döndü. "Bunlar senin adamların. Garanti vermeni istiyorum."

Kline şefin kulağına eğildi ve onunla kısa bir konuşma yaptı. Görüşmelerinin ardından Kline garantiyi verdi.

"Ayrıca söz vermenizi istiyorum," dedi. "Bu olay ileride bir daha

tekrarlanmayacak."

Bunun için görüşme yapmaya gerek yoktu.

"Bizden olmaz," dedi Hansen.

"Kelime oyunları da oynamak istemiyorum," dedi yargıç. "Bu demektir ki, bu işi başka bir şubeye verip, başka bir arama izniyle gece yarısı çapulculuğu yapmayacaksınız bir daha. Beni iyi anladınız mı?"

İki adam yanaşık düzen eğitimi yapan askerler gibi aynı anda başlarıyla onayladılar.

"Güzel," dedi Radovich. "Şimdi buradan çıkalım ve bu meseleyi de kapatalım."

Yargıcın odasından çıkmış, koridorun sonuna doğru yürüyorduk. Hapishane görevlisinin bir eli müvekkilimin kolundayken, Acosta kulağıma eğildi ve fısıldadı. "Bu o kadar da kötü değildi. Aslında ben bunun sonuçta, yargıcın da katkısıyla bizim yararımıza olabileceğini düşünüyorum."

Acosta, şu anda vücudumun bütün bölümlerinde hissettiğim ağrıyı benim gibi hissetmiyordu ne de olsa.

Bölük pörçük bir gece oldu. Sadece dört saat uyuyabilmiştim. Sarah'yı dokuzdan önce yatırdım, duş aldım, Acosta'nın duruşmasının yarın sabah yapılacak oturumuna hazırlanmak için bazı belgeler okudum ve on birde yatağa girdim. Saati sabah üçte alçak sesli bir müzik çalması için kurmuştum, ama saat çalmadan önce uyandım.

Kalktım, eski kot pantolonumu, gömleğimi ve kauçuk tabanlı koşu ayakkabılarımı giydim. Dışarıda bir saatten fazla süredir yağmur çiseliyordu. Bu yüzden rüzgârlığımı giyip kafama da bir kukuleta taktım.

Merdivenlere giderken Sarah'yı kontrol ettim. Battaniyelerinin çoğunu yatağının ayakucuna tepmiş uyuyordu. Küçük yorganını vücudunun üst kısmına, omuzlarına kadar çekmiş, açıkta kalan bacakları üşümüş, tüyleri diken diken olmuştu. Üstünü örttüm. Tekrar derin bir uykuya dalmadan hemen önce hafifçe

kımıldadı. Minik bir kedi gibi horluyordu.

Merdivenlere yöneldim, holden geçip üç gün önceki baskının kalıntılarını görebildiğim mutfağa yürüdüm. Yere çarparak parçaladıkları çekmecelerin yuvaları boş duruyordu. Dolaplardan birinin kapağı menteşelerinden sökülmüştü. Dolap kapağının ortasındaki büyük delikten görünen raflar tabaklar fayans tezgâhın üstüne çekilip kırıldıkları için boştu. Hayatta kalmayı başaran tabaklar yere süpürülüp üstlerinde tepişilerek parçalanmıştı. Polislerden birinin demir bir tavayla vurduğu buzdolabımın emaye kapısının üstünde büyük bir göçük vardı. Hasarın fotoğrafını çektikten sonra, Lenore da dâhil, arkadaşlarımın yardımıyla pisliği süpürmüştüm. Lenore sürekli acı çekiyor olmasına rağmen gitmeyi reddetmişti. Bütün bunların arkasında Kline'in olduğundan emindi. Adama yönelik düşmanlığı onda sabit fikir haline gelmişti. Benim şüphelerim ise başka yöndeydi. Son iki gecedir bu şüphelerimde haklı olduğumu anlamıştım.

Lenore beyaz tozu görmüştü ve bana birkaç defa onu ne yaptığımı sormuştu. Ama ona söylemedim.

Arka kapıdan bahçeye çıkıp evin etrafım dolaştım. Ön taraftaki çimleri bahçeden ayıran bir çit ile son bulan dar geçide doğru yürüdüm. Karanlıktı ama fener kullanmıyordum. Parlak ışık komşulardan birinin dikkatini çekebilirdi, ya da daha kötüsü olabilirdi.

Evin yan tarafı boyunca uzanan toprak yol açıktı. Benim bahçemi komşununkinden sadece parmaklıkların üstünde büyüyen sarmaşıklar ayırıyordu. Başımın üstünde evimin saçakları vardı. Duvara yakın hareket edersem ince ince yağan yağmurun serpintisinden korunabilirdim.

Yolun yaklaşık yarısını geçtiğimde küçük pencereyi gördüm. Camlarından biri şimdi kırıktı ve benim banyonun içinden raptiye ile tutturduğum siyah plastik ile örtülmüştü.

Komşumun evinin planım gözümün önüne getirmeye çalıştım. Benimkine benzemeyen, tek katlı çiftlik evi tarzında, yumuşak eğimli damı olan bir evdi bu.

Parmaklığın öbür tarafında, benden sadece birkaç metre uzaklıkta, komşumun

garajının saçaklarını görebiliyordum. Olabildiğince sessizce, parmaklığın en üstteki yatay sırığının üstüne tırmandım, sonra ayaklarımın üstünde yavaşça yükseldim ve ayağa kalktım. Bir süre ip cambazı gibi dengemi sağladım ve sonra yana eğilerek ellerimle çatının kenarını yakaladım. İleri doğru eğildim, kollarımla kendimi yukarı çekerken bir bacağımı yukarı attım ve damın kenarına yüzükoyun uzandım. Tam bunu yaptığım sırada, bir ayağım yağmur oluğunun kenarına sürtündü ve yıkama tahtasına sürtülen sert kauçuğa benzeyen bir gürültü çıkardı.

Kiremitler yağmurdan kayganlaşmıştı. Vücudumun alt tarafı su içinde kalmıştı. Pantolonum sırılsıklam olmuş, normalden iki kilo daha ağır hale gelmişti. Birkaç saniye sessizce yatarak aşağıda, komşunun evinde ışıkların açılıp açılmayacağını görmek için bekledim. Metal oluklar ve yağmur borularından damlayan suların çıkardığı metalik seslerin ritmi içinde ayağımı sürttüğümde çıkardığım gürültü kaybolup gitmişti anlaşılan.

Karnımın üstünde damın arka tarafına doğru süründüm. Burası ortası kabarık bir çatıydı ve üç yönden merkezdeki bir tepe noktasına doğru yükseliyordu. Garaj çatısının sırtı buradan evin ana çatısı ile birleşene kadar uzanıyor, sonra köşebentler ve çatı olukları ile iki yönde sona eriyordu. Çatı olukları saç ile kaplanmıştı. Bu gece su oluklardan nehir gibi akıyordu.

Bu nedenle bekleyemezdim. Torbanın sürekli yağan yağmura dayanabileceğinden emin olamazdım. Meraklı komşulardan birinin, yarasa bokuna benzeyen ve yağmur borularından çimlerin üstüne akan bütün bahçıvanların mucize ilacı beyaz maddeyi fark etmesi uzun sürmezdi. Ondan sonra bütün gün onları aynı noktaya sabitlenip, sürekli toprağı tırmıklamaya iten dürtünün nereden geldiğini merak eder dururlardı. Damın arka tarafının etrafından, yarı çömelmiş durumda çatının tepesinin üstünden öteyi görebilene kadar ilerledim. Bulunduğum yerden, birkaç ev ilerideki direğin üstündeki gaz lambasının sarı parlak ışığının aydınlattığı caddeyi görebiliyordum.

Ters yönde, genç bir karaağacın dallarının altında ilk olarak iki gün önce ortaya çıkmış olan meraklı siyah minibüsü gördüm. Arabanın yetmişli yılların modellerinde olduğu gibi iki yanında birer yuvarlak, dışa doğru kabarık camı vardı. Oraya park edilmişti. Akşam eve geldiğimde de, sabah işe gitmek için çıkarken de hep aynı yerde duruyordu. Niyetleri açıkça belliydi. Mademki beni satıcılıktan içeri tıkamadılar, o zaman uyuşturucularını geri istiyorlardı.

Kline'ın bu işle ilgisi olmadığından kuşkulanmamın nedeni buydu. Radovich'e kuyruğunu kaptırıp ısırıldıktan hemen sonra böyle gözü pek davranıp evimi gözetim altına aldırma cesaretini bulamazdı o. Bununla birlikte, otoritenin, hem Kline'ın hem de polis şefinin, kendi kuvvetleri içindeki bir grup polisin üzerindeki kontrol eksikliğinin bir ölçüşüydü bu.

Minibüsün plaka numarasını alıp, Harry'den aracı Motorlu Taşıtlar Dairesi'nden araştırmasını istemiştim. Ayrıca sokağın sonundan teleobjektif ile arabanın resimlerini çekmiştim.

Sabahları işe giderken bütün kapıların altına, öne ve arkaya ve pencereyi kullanma olasılıklarına karşı koridordaki stratejik noktalara ince bir örtü halinde bebek pudrası serpiyordum. Her akşam eve döndüğümde ayak izi olup olmadığını kontrol ediyordum. Eğer işaret okuma yeteneğim yeterince iyiyse, şimdiye kadar dışarıda kalmışlardı. Sanırım malın evde olmadığı sonucuna varmışlardı. Dışarıda olduğum zamanlarda Sarah'nın asla evde kalmamasına dikkat ediyordum. Onu ya yanımda götürüyor, ya da arkadaşlarıma bırakıyordum. Bütün olan biten içinde beni en çok ilgilendiren Sarah'ydı.

Minibüste bir hareketlenme olmadı. Hâlâ evin arkasında, damın üstünde çömelmiş duruyordum. Komşumun arka bahçesini yanlamasına geçtim ve bir oluktan yukarı doğru tırmandım. Tam onu bu kadar uzağa fırlatmış olmamın mümkün olmadığını düşünmeye başlıyordum ki, uyuşturucunun çatı penceresinin etrafındaki metalin kenarındaki bir çatlağa sıkışmış olduğunu gördüm. Temiz plastik ve içindeki pırıltılı beyaz toz çatıda dinlenen ağır bir bulut gibi parlıyordu. Göründüğü kadarıyla torba hâlâ mühürlüydü ve yırtılmamıştı. Bir an için belki de burada evimde olacağından daha güvenli durumda olduğunu düşündüm.

Bir araba kapısının sesini duyduğumda çatıdan aşağı doğru inerek arka bahçeye yönelmek üzereydim. Kapı çarpılmamıştı, ama çok dikkatli kapatılmıştı. Çatının sırtına doğru santim santim ilerleyerek dikkatle üstünden ileriye baktım. İki adam minibüsten çıkmış, caddeyi geçerek bu tarafa doğru geliyorlardı. Gaz lambasının sönük ışığında, bu mesafeden yüzlerini göremiyordum.

Başımı çatı sırtının altına eğdim ve hiç ses çıkarmadan yüzükoyun yattım. Kaçacak yer var mı diye sokağı taradım. Üç metrelik bir atlayış yapmam

gerekiyordu. Komşunun bahçesindeki beton veranda daha da uzaktaydı. Verandanın üstünü kaplayan alüminyum çatı benim ağırlığımı kaldırmazdı. Atlayışı yapmayı başarsam bile yere çarptığımda beni mutlaka duyarlardı.

"Sana bir şey gördüm diyorum."

Kelimeler fısıldayarak söylenmişti, ama sessiz gece havasında duyulabiliyorlardı. Ses ön taraftan, Sarah'nın uyuduğu bölümden gelmişti.

"Burada kimse yok."

"Avukatın evinde değil," dedi öteki ses. "Öteki kapıda, orada."

Fısıldamaya devam ettiler ve sesler giderek yaklaştı.

Karnımın üstünde çatının üst tarafına doğru yavaşça ilerledim. Yağmur şiddetini artırmaya başlamıştı. Bir kenarı çatı sırtına kadar ulaşan pencerenin yanından aşağı baktım.

Adamlardan birinin alnının çevresine tuhaf bir şey sarılıydı. Kafasında antene benzeyen birkaç santim uzunluğunda iki tuhaf çıkıntı vardı.

"Bir şey gördüğümü biliyorum," dedi adam.

"Bir kedi olabilir," dedi öteki.

"Hayır, çok büyük."

Başındaki şeyi ayarladı ve çıkıntılar gözlerinin üstüne gelene kadar aşağı indirdi.

Birdenbire bu adamın gece görüş gözlükleri taktığını anladım.

Kafamı çatı sırtından o kadar çabuk aşağı indirdim ki bu hareket ıslak zeminde yarım metre kadar kaymama neden oldu.

"O neydi?"

"Ben bir şey duymadım."

"Şşşt."

Adamın gözlerindeki cihazın çatının sırtındaki vücudumdan yükselen, ısı dalgalarını yakalamasının mümkün olup olmadığını merak ettim. Islak ve soğuk damdaki yeşil hayaletin görüntüleri.

"Ben bir şey görmüyorum." Bu öteki adamın sesiydi.

"Hadi, arabaya geri dönelim. Burası çok ıslak."

"Sana geçen gün orayı da araştırmamız gerektiğini söylemiştim."

"Zamanımız yoktu. Ben minibüse dönüyorum. Kıçım sırılsıklam oldu. Geliyor musun?"

"Bir dakika içinde."

"Keyfine bak. Eğer baş belası bir vatandaş devriyeyi ararsa, senin kıçın tutuşur haberin ola."

"Niye gidip yatağında uyuyor mu diye bir kontrol etmiyorsun?"

"Kim?"

"Avukat. Bak bakalım yatak odası penceresinden bir şey görebilecek misin?"

"Sen bak. Ben minibüse dönüyorum."

Adamlardan birinin komşumun evinin önündeki çimlerin üstünde koşarken çıkardığı ıslak ayak seslerini duydum. Birkaç saniye sonra ikisinin de gidip gitmediğini merak ettim. Sonra bir arabanın kapısının kapandığını duydum. Tek bir kapı.

Aniden ön bahçemin komşunun bahçesiyle bitiştiği yerdeki parmaklığın yakınlarındaki çalılıkların üstündeki dallarda bir hareketlenme oldu. Tahta parmaklığa tırmanan ayakların çıkardığı belirgin sesi duydum. Sonra sessizlik. Biraz sonra çamurda ayak sesleri işittim. Birisi parmaklığa tırmanmıştı ve şimdi evimin yanındaki yolda, kırık banyo penceresinin yakınındaydı. Çatıda sıkışıp kalmıştım ve hiçbir kolay kaçış yolum yoktu. Arkamda verandanın

damının sağında tuğla bir baca vardı. Bu baca eğer davetsiz misafir arka bahçe yönünde giderse görüşünü engelleyebilirdi. Ama adam sağdan yaklaşırsa, gözlerini çatıya çevirdiğinde torbayı ve içindeki beyaz maddeyi kolaylıkla görebilirdi.

Dizlerimin üstüne doğruldum sessizce çatı penceresinin etrafından dolaştım. Oluğa yaklaşıp torbayı aldım. Torba elimde ezildi. İçindeki madde pudra şekeri kıvamındaydı.

Ses çıkarmadan bacaya doğru indim ve evin ön tarafına doğru yükselen çatının kenarındaki V şeklindeki bölgeye geldiğimde diz çöktüm. Sonra gölgeye saklandım. Aşağıdaki adam gece görüş gözlüklerini takıyorsa bunun nafile bir çaba olacağını biliyordum. Elimde yirmi senelik zor zaman taşıyordum. Beni Radovich bile kurtaramazdı.

Aptalca bir hareketti. Paketi orada bırakmalıydım, ama bırakamayacağımı biliyordum. Eninde sonunda biri onu bulacak ve yandaki eve yapılan başarısız baskını hatırlayacaktı.

Adamın evimin arkasına yakın bir yerlerde kımıldadığını duydum. Torbayı ve içindekileri ellerimin serbest kalması için bacanın damın kenarı ile birleştiği yerdeki saç oluğa tıktım.

Bahçemde kimseyi göremedim. Zifiri karanlıktı. Gaz lambasının ışığı burada ön caddedeki ağaçlar ve evlerin damları tarafından engellenmekteydi. Acaba şu anda gözünde gözlükleri ile kendi bahçemde, gölgedeki bir delikten bana mı bakıyor diye düşündüm.

Sonra ayak sesleri ve bir menteşe gıcırtısı. Evimin arka kapısından içeri giriyordu. Zihnim tek bir düşünce ile doldu. Yatağında uyuyan Sarah.

Bir elimde kokain, veranda çatısının demirden yapılmış desteklerine tutunarak aşağı inmeyi başardım ve aceleyle parmaklığa doğru yürüdüm. Etrafa bakındım fakat adam gitmişti. Ama evimin arka kapısı yarıya kadar açıktı. Çıkarken kapıyı kapatmıştım. Olabildiğince sessizce parmaklıkların üstüne çıktım. Rüzgârlığım bir çiviye takılıp yırtıldı ve çivi kolumu yardı. Vücudum öyle şiddetli adrenalin pompalıyordu ki, hiçbir şey hissetmedim.

İşime yarayacak bir şey aradım. Garajın yanında çoğu çıra ve soğuk kış akşamları için birkaç kütükten ibaret küçük bir odun yığınımız vardı. El yordamıyla çevreyi araştırdım ve aradığım şeyi buldum: Altmış santim uzunluğunda ve beysbol sopası çapında çok güzel bir meşe ağacı parçası. Kokain torbasını birkaç parça tahtanın altına zulaladım.

Silahlanmış olarak arka kapıya doğru yürüdüm. Kapıya dokunmadan kenarından geçtim. Onun gece görüş gözlüğü vardı; benim de kendi evimin aşinalığı. Çamaşır odasında kimsenin olmadığını gördüm, duvara tutunarak mutfağa açılan kapıya yaklaştım ve gizlenerek içeri baktım. Burada da kimse yoktu.

Sonra halıda sürtünen ayakkabının sesini işittim. Koridorda, mutfağın çıkışındaki kapının arkasında bir yerlerdeydi. Olasılıkları düşündüm. Sesimin onu korkutacağını ve ön kapıdan dışarı kaçıracağını umarak bağırabilirdim. Ama paniğe kapıldığı zaman olabileceklerden endişeliydim. Şüphesiz silahlıydı. Sarah üst katta odasında uyurken duvarlardan ve tavanlardan geçen mermiler istemiyordum. Mutfak zemininin üstünden, buz dolabının yanındaki duvara sırtımı dayayana kadar ses çıkarmadan geçip aramızdaki mesafeyi kapattım. Hole doğru baktığımda koridorun sonunda kıpırdayan bir gölge gördüm. Merdivenlerin dibine yaklaşıyordu. Adamın başının gölgesinin biçiminden gece görüş gözlüklerinin takılı olduğunu anladım. Bir ayağını en alttaki basamağa koydu. Sarah orada yalnızken devam etmesine hiçbir şekilde izin veremeyeceğimi biliyordum. Duvardaki elektrik düğmesine uzandım ve çevirdim. Koridorun ışıkları yandı ve bir banshee[20] çığlığı atarak koridorda koşmaya başladım. Gece görüş gözlüklerinden geçen ışığın parlaklığı kör edici olmalıydı. Çünkü geriye doğru büyük bir adım attıktan sonra ilk basamaktan aşağı tökezledi. Dönerken gözlüğü gözlerinden çıkarmaya çalıştı ama bütünüyle çıkarmayı başaramadı. Bir eli ceketinin altındaki siyah naylon kılıfından yarı yarıya çıkartmış olduğu tabancasının üstündeydi. Elimdeki meşe ağacı parçası sert kemikle tanıştı. Sopayı elimin tersi ile alnının ortasına indirdim. Hareketin zamanlaması iyiydi ve bir beysbol sopasının vuruş bölgesine hızla gelen topla buluşmasındaki tüm fiziksel özelliklere sahipti.

Adam kum torbası gibi devrildi. Bütün halının üstü kan olmuştu. Kanın bir kısmı arkasındaki duvarın dibine damlıyordu. Bir süre için yerdeki hareketsiz vücuduna baktım. Onu öldürüp öldürmediğimi merak ediyordum. Sonra inledi.

Sersemlemişti. Uyuşuk halde tabancasına uzanmaya çalıştı. Silahı ondan aldım.

Yerde sere serpe yatan adam bizim kablocuydu. Gözleri açıktı ama donuk bakıyordu. Göz bebekleri göz kapaklarının altında sırayla aşağı yukarı inip çıkıyordu. Onu gömlek yakasından yakalayıp ön odaya sürükledim ve karaya vurmuş bir balina gibi karınüstü yere bıraktım.

Televizyonun üstünde üç gün önce bıraktığı, hâlâ ambalajının içinde rulo halinde duran yüksek frekans kablosu duruyordu. Kabloyu aldım ve yay gibi kıvrılana kadar ellerini ve ayaklarını birbirine arkadan sımsıkı bağladım. Ben onu domuz gibi bağlarken rahatsızlık içinde inledi.

"Senin dediğin gibi" -Kulağının içindeydim- "Bir süre boyunca karlı göreceksin."

BÖLÜM 20

DAVANIN DÖRDÜNCÜ GÜNÜNDEYDİK VE KLINE'IN kanıtları sunuşu heyecan verici olmakla birlikte, sistematikti. Altına bakılmamış taş bırakmıyor ve ne kadar düşük olduğuna aldırmadan, puan kazanmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Mahkemenin dışında, Radovich'in polisler tarafından evime ikinci kez girilmesine olan kızgınlığım yatıştırmayı başarmıştı. Şef Hansen, kişisel olarak bütün fırçayı yiyecek sorumlu kişi olarak öne çıkarılmıştı. Hansen, ilk baskında bulunan tüm memurları açığa almıştı şimdi. Kablocunun ahlak masasına bağlı Howard Hoag adında bir polis memuru olduğunu öğrenmiştim. Hoag, Zack Wile'nin öldürüldüğü gün yanında bulunan polislerden biriydi. Onu koridorda bayılttıktan 911 'i aramıştım. Hoag'u, içinde haneye tecavüz de bulunan çeşitli suçlardan tutukladılar. Ertesi gün kefaletle serbest bırakıldı. Minibüsteki arkadaşı, olanı biteni görmek için beklememişti ve sirenlerini açmış gelen ilk devriye arabası evime ulaştığında minibüsü çalıştırıp uzaklaşmıştı.

Kline, tüm öyküyü bir tarafa koymuş ve duruşmaya hiçbir şey olmamış gibi devam etme yolunu seçmişti. Bu iyi bir hareketti, ama Kline, Hoag ve kafadarlarının davranışının davamızın ana fikrinin doğru olduğunu ortaya

koyduğunu biliyordu. Bu şehirde kontrolden çıkmış bir grup kötü polis vardı.

Kline, üç buçuk gününü tanıklık yapmaya çağırdığı iki baş dedektif ile harcamıştı. Dedektifler hem sokakta cesedin bulunduğu olay yeri, hem de Hail'un dairesindeki kanıtlarla ilgili tanıklık yaptılar ve cesedin sarılı olduğu battaniyenin üstündeki kılları ve halı parçalarını gördüklerinde adli teknisyenlerden bunları toplamalarını istediklerini anlattılar. Dedektiflerden biri Acosta'nın evinde benzer kanıtları, kılları bulduğunu ve Acosta'nın arabasının bagajından halı parçaları topladığını söyledi. Bunlar önceden tahmin edilebilen açıklamalardı ve zaten bilinen şeylerdi.

Cinayet silahı konusunda emin olamadıkları görülüyordu. Kurbanın başını kahve masasının sivri köşesine çarpmış olduğu konusunda ortak fikre sahiptiler, ama ifadelerini Hall'un bu nesneye tekrar tekrar çarpmış olduğunu söyleyerek süslemeye çalışıyorlardı.

Radovich, tanıkların uzmanlık konularını aştıkları temeline dayanan itirazımı kabul etti. Adamlardan hiçbirinin tıp eğitimi yoktu ve saçılmış kan izleri konusunda özel eğitim almamışlardı. Bu yüzden suç mahallindeki delillere bakarak kuram üretmeleri mümkün değildi.

Kline, dedektiflere son olarak, belki de bu davadaki en tehlikeli kanıt olan, Hall'un takvimindeki, kendi el yazısı ile yazılmış ve Acosta'nın kurbanla cinayet günü öğleden sonra görüşmüş olduğunu gösteren, en azından bu sonuca vardıran, not ile ilgili sorular sordu.

Varsayım olduğu gerekçesiyle nota itiraz ettim. Bu, öldürüldüğü için her şeyini kaybetmiş olan ve tanıklık yapamayan kurbanın zarar gördüğü, hukuğun en çelişkili yanlarından biriydi. Sorun, Acosta'nın tutuklanmadan önce kendisine takvimdeki not sorulduğunda, kurbanla görüşmesi olduğunu yalanlamamış olduğuydu. Aslında Acosta, hiçbir ayrıcalıklı davranış talebinde bulunmamıştı ve polislere göre, onları buluşmanın olduğuna inanmaya yönelten belirgin jestler ve açıklamalar yapmıştı. Şimdi buna karşı çıkıyor, ama polislere açıklamalarda bulunmanın aptallık olmuş olabileceğini kabul ediyordu. Bu, Kline'ın notu varsayım kuralının istisnalarından biri olan itiraf kabul edilebilir kanıt olarak kullanması için yeterliydi. Müvekkilime bu konuda bir iki lafım olmuştu. Bir yargıç ancak bu kadar aptalca davranabilirdi.

Bu sabah, bu aşamada başladım zararın bir kısmını telafi etmeye.

Dedektif John Stobel, kırk yaşlarında, açık tenli ve dazlaktı. Cinayet masasında yirmi yıllık tecrübesi olan bu adamı sokakta görseniz, bir muhasebeci ya da üniversite profesörü sanabilirdiniz. Tavırları sakin ve profesyonelceydi. Ağzından çıkan her söz gerçeğin sade bir ifadesiydi ve sözlerinde süslemelere çok az yer veriyordu. Mümkün olduğu zamanlarda, basit evetler ve hayırlar kullanarak soruları yanıtlıyordu. Hiçbir şeyi kafadan atmıyordu ve bu haliyle tanıkların içinde en tehlikelisiydi, çünkü inanılır bir adam etkisi yaratıyordu.

Birbirimize karşılıklı hoş sözler söyledik. Doğrudan yüzüme bakışı cana yakın olarak tanımlayabileceğim türde değildi. Daha çok tarafsız bir ifadesi vardı. Beni sürecin gerekli bir parçası olarak hoş görüyor ve profesyonelliğinin bir parçası olan bu yaklaşımını jüriye çok iyi yansıtıyordu.

"Dedektif, dikkatinizi kurbanın takvimine yöneltmenizi istiyorum."

Takvim bir ressam sehpasının üstüne konmuştu ve jürinin önünde duruyordu. Kline tarafından iki gün önce delil olarak takdim edilmişti. Takvimdeki yaprakların her birinin arkasına basılmış uzak diyarlara ait resimler, sayfaları kaldırıp yukarı tutturduğunuzda sizi her ay bütünüyle farklı bir dünyaya götürüyordu. Şu an bakmakta olduğum, New England'da bir yerlerde, bahar çiçekleri ile kaplı bir köprünün resmiydi.

Stobel, başıyla, oturduğu yerden takvimi iyi görebildiğini belirtti.

"Müvekkilimin ismini notta ilk gören aslında kimdi? Siz miydiniz, yoksa ortağınız mı?"

Soruyu zihninde bir süre tarttı. "Sanırım bendim."

"Ve siz daha sonra bu notu Dedektif Jamison'a gösterdiniz doğru mu?"

"Doğru."

"İkiniz de notu okudunuz mu?"

"Evet"

"Ve bunu bloknotunuza yazdınız, araştırma notlarınızın arasına değil mi?"

"Evet."

"Çünkü kayda değer olduğunu düşündünüz, öyle mi?"

"İtiraz ediyorum. Kendi kendine sonuca varıyor," dedi Kline.

"Reddedildi."

Stobel yüzünü buruşturdu. "Evet. Önemli olduğunu düşünmüştüm."

"Defterinize takvimin üstündeki diğer kayıtlardan herhangi biri ile ilgili not aldınız mı?" Notlarını daha önce incelediğimden bu soruya vereceği cevabı biliyordum.

"Hayır."

"Siz kurbanın takvimine düşmüş olduğu diğer kayıtların araştırmanız için önemli olmadığı yargısına mı vardınız?"

"Evet. Ben o yargıya vardım."

"Takvimdeki sayfaların üstünde yazılı olan tüm notları okudunuz mu?"

"Baktım hepsine."

"Ve sizin düşüncenize göre hiçbiri kayda değer değildi, öyle mi?"

"Önemli hiçbir şey görmedim."

"Yine de müvekkilimin isminin kaydının önemli olduğunu mu düşündünüz derhal?"

"Derhal mıydı, değil miydi bilmiyorum," dedi Stobel.

"Başlangıç soruşturması sırasında oradayken not düşmüşsünüz ya."

"Çünkü, cinayet günü için düşülmüş notlardan biriydi."

"Ya! Demek kayda değer bulmanızın tek nedeni, müvekkilimin isminin takvimdeki o günün sayfasında yazılı olduğunu görmenizdi."

Dar anlamlılığa neden olacağı için böyle bir itirafta bulunmak istemezdi. O yüzden kendi kelimeleri ile tekrar açıkladı.

"Çünkü notu esas olarak alırsak, sanığın Bayan Hall'u gören son kişi olmuş olması olasılığı vardı," dedi.

"Fakat bu bir varsayım, öyle değil mi? Aslında müvekkilimin o gün kurbanın dairesinde bulunup bulunmadığım bilmiyordunuz değil mi?"

"Hayır."

"Aslında notun gerçek içeriği, kurbanın kendi el yazısı ile takvimin üstüne yazmış olduğu kelimeler gerçekte Bayan Hall'un müvekkilimle bir görüşmesi olduğunu söylemiyordu öyle değil mi?"

"Bu da bir yorum," dedi Stobel.

"Sorumun yanıtı bu değil Sayın Yargıç" dedim.

"Tanığın yanıtı uygunsuz olduğundan jüri tarafından dikkate alınmasın," dedi Radovich.

"Notta görüşme kelimesi bulunmuyordu değil mi Dedektif Stobel?"

"Hayır."

"Kelimeler ne söylüyordu, Dedektif? Jüri için okur musunuz?" Bu çeşitli kereler yapılmıştı, ama bir kere de kendi yorumum açısından vurgulanmasını istiyordum.

"Acosta, dört-otuz," dedi.

"Ve hepsi bu, öyle mi? Acosta ismi ve dört-otuz sayıları."

"Bu kadar."

"Ya o güne ait diğer not?" diye sordum. "Kimberly'nin okuldan sonra büyükannesine gideceğini belirten nottan söz ediyorum. Bunun müvekkilimle bir ilgisi yok öyle değil mi?"

Teknik olarak varsayım olmasına rağmen Kline nedense buna itiraz etmedi.

"Hayır."

"O notun önemli olduğunu düşündünüz mü?"

"Pek sayılmaz."

"Neden?"

"Alışılmamış bir durum içermiyordu," dedi.

Gözlerimi kısarak, ona doğru döndüm. "Yani siz, kurbanın kızını cinayet günü büyükannesinin yanına götürmeye niyetli olduğunu belirtmiş olmasını alışılmadık olarak değerlendirmiyor musunuz?"

Bana baktı. Lafı nereye getirmek istediğimi tam olarak anlayamamıştı.

"Hayır."

"Cinayetin ardından, sabah erken saatlerde Kimberly Hall'u nerede buldunuz, Dedektif?"

"Haa" Ne demeye çalıştığımı anlamıştı. "Onu dairenin içinde bir dolapta bulduk. Saklanıyordu," dedi.

"Kimberly neden notta söylendiği gibi büyükannesinin yanında değildi?"

Emin değildi. "Belki de çocuğu oraya götüremeden öldürülmüştür." Bunu söyler söylemez ayağını bir yılan çukuruna soktuğunu fark etti.

"Çocuk okuldan kaçta çıkmış?" diye sordum.

Notlarına başvurdu. "İki kırk-beş."

"Öyleyse siz, kurbanın öğleden sonra, okulun dağıldığı saat civarında öldürüldüğünü mü düşünüyorsunuz?"

"Ben öyle söylemedim." Bu, Acosta ile olduğu iddia edilen buluşmadan bir saat kırk-beş dakika öncesiydi. Kline'ın da ölüm saati ile ilgili sorunları vardı. Göründüğü kadarıyla komşulardan biri o akşam yedi-otuz ile sekiz arasında bir zamanda Hall'un dairesinden gelen yüksek sesle, tek bir bağırış duyduğunu söylemişti. Kadın tanık olarak dinlenecekti. Bunların hiçbiri Acosta'nın dört-otuz randevusuyla bağdaşmıyordu.

"Çocuk neden takvimdeki notta belirtildiği gibi büyükannesinin yanına götürülmemiş?"

"Bilmiyorum."

"Ama siz bunu kayda değer bulmadınız öyle değil mi?"

"Hayır."

Bu nokta jürinin dikkatinden kaçmadı. Yanıtlayamadıkları bir soru daha.

"Büyükannesi kızı ortalarda görünmeyince kontrol etmeye gelmemiş mi?"

"Kurbanın annesi bize kendisinden o gece çocuğa bakmasının beklendiğini bilmediğini söyledi."

Bu da söylentiydi. Ama Kline itiraz edecek gibi görünmüyordu.

"Öyleyse, siz kurbanın ona hiç söylememiş olduğunu mu tahmin ettiniz?"

"Oldukça iyi bir tahmin gibi görünüyor," dedi.

"Acosta notu ile ilgili konuşalım, Dedektif. Takvimdeki notu gördüğünüzde kurbanın müvekkilimle ilgili başka bir davanın olası karşı tanığı olduğunun farkında mıydınız?"

"Evet."

"Bir karşı tanığın aleyhinde tanıklık yapacağı birisiyle buluşması alışılmadık

bir durum değil miydi acaba?"

"Bilemezdim," dedi Stobel.

"Siz, bir polis memuru olarak, davalardaki tanıkları aleyhinde tanıklık yapacakları kişilerle özel olarak görüşmeleri için teşvik eder misiniz?"

"Hayır. Bu tehlikeli olabilir."

"Uygunsuz yanıt," dedim.

"Kabul edildi. Memur bey, sadece soruyu yanıtlayın," dedi Radovich.

Stobel zaten yanıtlamış olduğunu düşündüğünü söylercesine yargıca baktı.

"Siz davalardaki tanıklara aleyhinde tanıklık yapmayı planladıkları şüphelilerle özel olarak görüşmelerini öğütler misiniz?"

"Hayır."

"Buna rağmen kurbanın takvimindeki notu gördüğünüzde derhal 'Acosta dört-otuz' kelimelerinin tek bir anlama gelebileceği sonucunu çıkardınız: Kurbanın ve müvekkilimin buluşmayı planladıklarını düşündünüz, doğru mu?"

"Benim tahminim buydu."

"Acaba bu notun Bay Acosta ile Bayan Hail arasında, buluşmanın ötesinde başka bir şeye gönderme yapıyor olabilmiş olması mümkün değil mi?"

"İtiraz ediyorum. Tanıktan tahmin yürütmesini istiyor," dedi Kline.

"Sanırım tanık bunu çoktan yaptı," dedim mahkemeye. "Müvekkilimle kurbanın cinayet günü buluşmuş oldukları varsayımında bulunarak."

"İtiraz reddedildi," dedi Radovich.

"Soruyu anladınız mı?" diye sordum Stobel'e.

"Hayır."

"Yani demek istediğim şu: Acaba bu not illa da sanık ile Bayan Hail arasında olması gerekmeyen, ama belki de diğer bir davada sanık hakkında yapacağı tanıklıkla ilgili başka bir buluşmayı hatırlatmak için yazılmış olamaz mı?"

"Bilmiyorum."

"Ama siz bugün, burada otururken bize takvimin üstündeki, yanına dört-otuz gibi belirgin bir zamanın kaydı düşülmüş tel kelimelik gizemli -Acosta- kelimesinin sadece bu anlama gelmediğini söyleyemiyorsunuz."

"İtiraz ediyorum. Spekülasyon."

"Reddedildi."

"Brittany Hall'un sizin kendi bölümünüzde ya da savcılık bürosunda başka biriyle ve yahut tanıklık yapmadan önce özel olarak tutmuş olduğu bir avukatla diğer davadaki henüz karara bağlanmamış tanıklığı ile ilgili konuşmak için bir randevusu olmuş olamaz mı?"

Stobel yüzünü buruşturdu ama cevap vermedi.

"İtiraz ediyorum." Kline bir kez daha denedi.

"Reddedildi."

Stobel soruyu yanıtlamak istemiyordu.

"Bugün burada otururken, Dedektif, bizlere notun içerdiği anlamın gerçekte bu olmadığını kesin olarak ifade edemiyorsunuz, öyle değil mi?"

"Hayır."

"Aslında, bir polis memuru olarak sizin tavsiyenize, tanığa davadaki bir şüpheli ile özel olarak görüşme yapmasını tavsiye etmeyeceğiniz yönündeki önceki ifadenize dayanarak düşündüğümüzde, notun yansıttığının bu olması daha mümkün olmaz mıydı, yani bu tanıklık hakkında tartışmak için sanığın kendisinden çok başkaları ile yapılacak bir görüşme?"

"İtiraz ediyorum. Bu baştan aşağı varsayım," dedi Kline.

"Olasılıklar konusunda kabul edildi." Radovich bana serbestlik tanımayı arzu ediyordu, ama bu şekilde değil. Ama tohumlar atılmıştı artık.

Stobel'i Acosta'yı cinayet mahalli ile ilişkilendirmekte eksik kalan deliller konusuna getirdim. Acosta ya da başka birine ait hiçbir parmak izi bulamadıklarını kabul ediyordu. Buradan çıkarmış olduğu tek sonuç, katilin ortalığı temizlerken çok titiz davranmış olduğuydu.

"Kurbanın dairesini çevreleyen bölgede yaptığınız araştırmanıza gelince, acaba öğleden sonra ya da akşam, müvekkilimi dairenin içinde veya çevresinde gördüğünü söyleyen bir tanığa rastladınız mı?"

"Hayır."

Bunlar açılış açıklamalarımda ortaya koymaya söz vermiş olduğum noktalardı. Hall'un cesedini buldukları sokaktaki tanıklar konusuna girmekten kaçındım. Kline, kızı çöp tenekesinde bulan evsizlerden gelen ifadeler yoluyla ortaya somut hiçbir şey koymadığından, bu konuyu kurcalamak o sorulardan birinin sorulmasına yol açabilirdi.

"Dedektif Stobel, toplamış olduğunuz kanıtlar arasında sanırım bir de kurbana ait kişisel telefon rehberi bulunuyor değil mi?"

"Bu doğru."

"Bu rehberi incelediniz mi?"

"Gözden geçirdim."

Kline, rehberi tanılamak için işaretlettirmemişti. Kâtibe defteri getirttim ve savunmanın bir numarası olarak tanımlanırdım. Diğer milyonlarcası gibi, herhangi bir kırtasiyeciden satın alınması mümkün olan kestane renkli rehberi Stobel'e verdim.

"Brittany Hall'un dairesinde bulduğunuz rehber bu mu?"

Sayfalarını çevirdi. "O gibi görünüyor."

"Rehberdeki el yazısını incelediniz mi?"

"Evet"

"Kurbanın el yazısı mıydı?"

Stobel konunun uzmanı olmadığından, buna bir itiraz aldım. Radovich itirazı kabul etti.

Ona, kendi fikrine göre, defterdeki el yazısı ile Hall'un takvimdeki yazısının aynı görünüp görünmediğini sordum. Başka bir itiraz geldi. Ama Radovich bu itirazı, böyle bir gözlemin, el yazısı çözümleme eğitimi olmadan da sıradan bir insanın doğru olarak yapabileceği şeyler arasında olduğunu söyleyerek reddetti.

"Benzer görünüyorlardı," dedi Stobel.

"O halde size göre bu kurbanın, kendi el yazısı ile yazılmış telefon rehberiydi."

"Öyle düşündüm."

"Defter ile ilgili özel bir şey fark ettiniz mi?"

"Ne demek istediğinizi bilmiyorum."

"Eksik sayfalar var mıydı?"

"O, evet. Birkaç sayfa," dedi.

"Hangileri olduğunu hatırlıyor musunuz?"

O anda not almış olmalıydı. Anılarını tazelemek zorunda kaldı. Deftere tekrar baktı, sayfaları çevirdi ve cildi inceledi.

"Dört harfe ait sayfalar eksik," dedi.

"Dört sayfa mı?"

"Belki de beş gibi," dedi. "Eksik sayfalar A, I, K ve L. L harfi için iki sayfa olabilir gibi görünüyor."

"Bu sayfalar nasıl çıkarılmış?"

"Kopartılmışlar," dedi. "Tam cildin kenarından temiz biçimde çıkarılmışlar gibi görünüyor."

"Bu defterdeki telefon numaralarından herhangi birini araştırdınız mı?"

"Bu numaralara baktım."

"Bu defterdeki kişilerden herhangi birini olası şüpheli olarak düşündünüz mü?"

"Fiilin zamanına itiraz ediyorum," dedi Kline. "Soru belirsiz."

"Kabul edildi."

"Dedektif Stobel, Britanny Hail cinayeti araştırmanız sırasında herhangi bir zamanda, bu rehberde adı görülen insanlardan herhangi birini cinayetin şüphelisi olarak düşündüğünüz oldu mu?"

"Bilmiyorum."

"Siz cinayeti araştırıyordunuz öyle değil mi?"

"Evet."

"Hail'un öldürülmesiyle bağlantılı olarak, bu rehberdeki kişilerden herhangi birini hiç aradınız mı?"

"Eeee," bir süre düşündü. "Hayır."

"Herhangi bir tanesini sorgulamak için ziyaret ettiniz mi?" "Hayır." Sonra biraz değiştirerek, "Aramış olduğumu sanmıyorum," dedi. "Birçok insanla konuştuk. Konuşmuş da olabiliriz."

"Ama onlarla defterde isimleri bulunduğu için konuşmadınız değil mi?"

"Hayır." Bu konuda emindi.

"Dedektif Stobel, bu rehberde kaç tane polisin adının geçtiğini bize söyleyebilir misiniz?"

"Bilmiyorum."

"Ama birkaç polis memurunun ismini defterde görünce tanıdınız değil mi?"

"Evet."

"Bu kişileri tanıyor musunuz?"

"Evet."

"Bir dakika alabilir miyim rehberi?"

Defteri bana verdi. Birkaç sayfa çevirdim.

"Cari Jenson kim?"

"Bir polis memuru."

"Hangi bölümden?"

"Ahlak masası."

Birkaç sayfa daha çevirdim: "Alex Turner kim?"

"Başka bir memur."

"Ahlak masasına mı bağlı?"

"Son baktığımda öyleydi."

"Norman Jefferies kim?"

"Ahlak masası memuru."

"Ya Howard Hoag?" En iyisini en sona saklamıştım.

"Aynı," dedi

"Bu kişilerin şu anda başkent polis departmanında aktif görevde olup olmadıklarını biliyor musunuz?"

Sandalyesinden fırlayan Kline buna uluyarak tepki verdi. "İtiraz ediyorum. Sayın yargıç yanınıza gelebilir miyim?"

Radovich eliyle ikimizi de çağırdı.

"Sayın Yargıç, jüriyi zehirlemeye çalışıyor," dedi Kline. "Bu polislerin açığa alındığını gayet iyi biliyor."

"Belki jüri de bilmek ister bunu," dedim.

"Konuyla ilgisi ne bunun?"

"Müvekkilimin oyuna getirilmiş olması ve avukatının evine kaçak malı delil olarak yerleştirme girişiminde bulunanlarında aynı polis memurları olması," dedim.

"Bu konuda kanıt yok," dedi Kline.

"Aktif görevden alındılar ama," dedim.

"Sadece soruşturma süresince," dedi Kline.

"Benimle konuşun," dedi Radovich. "Burada kararları veren kişi benim."

Kline, polislerin askıya alınmış olmalarının kanıt olarak sunulmasının ilgisiz olacağı yönünde bir başvuru yaptı. Bu jüriyi yanıltabilirdi.

Karşı koydum ve polis yolsuzluklarının davamızın kalbine giden yol olduğunu söyledim.

Radovich, ekmeği iki dilime ayırdı, Salomon tarzı. "Açığa alınmayla ilgili sorabilirsin ama nedeni ile ilgili soramazsın."

Kürsüden, her birimizin elinde yarım somun ekmek, ayrıldık.

"Dedektif Stobel, jüriye, size kurbanın telefon defterinden isimlerini okuduğum

bu memurların halen emniyet müdürlüğünde aktif görevde olup olmadıklarını söyleyebilir misiniz?"

"Açığa alındılar," dedi Stobel, "soruşturma süresince."

Jüridekilerin yüzlerini inceledim. Bunu etkisi olmuştu, yüzlerindeki ifade, eğer başka bir şey değilse meraktı. Kline'in masasından belirgin bir inilti yükseldi.

"Ve kurbanın telefon rehberinde görünen bu memurların her birinin ismi kurbanın kendi el yazısı ile yazılmış görünüyor öyle değil mi?"

"Öyle görünüyor."

"Bize Zack Wiley'nin kim olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Bir polis memuruydu. Öldü," dedi Stobel.

"Ahlak masasında mı görevliydi?"

"Evet."

"Peki nasıl öldü?"

"Bir uyuşturucu baskınında vurularak öldürüldü," dedi Stobel.

"Kurban, Brittany Hail, belli ki onu iyi tanıyormuş."

"İtiraz ediyorum. Tahmin yürütüyor. Sadece ismi defterde yazılı olduğu için," dedi Kline.

"Kabul edildi. Kelimelerinizi değiştirerek söyleyin," dedi Radovich.

"Ölü polis memuru Zack Wiley'nin ismi kurbanın telefon defterinde görülüyor, kendi el yazısı ile, öyle değil mi?"

"Evet.

"Öyleyse bu polislerin hepsi ahlak masasında aynı ekipte çalıştılarsa birbirlerini tanıyorlardır, değil mi?"

"Öyle tahmin ediyorum."

"Ve kurban, Brittany Hail da ahlak masasının gizli operasyonlarında gönüllü yardımcı olarak çalıştığından dolayı bu kişileri tanır mıydı?"

"Evet."

"Bayan Hall'un bu memurlardan herhangi biriyle çıkıp çıkmadığını biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum."

"Araştırmanız sırasında hiç sormadınız mı?"

"Hayır."

"Neden? Çok yerinde bir soru olmaz mıydı?"

"Çok gerekli değildi."

"Brittany Hall'un kıskanç bir âşık tarafından öldürülmüş olması mümkün değil mi?"

"Bu yönde bir kanıt yoktu," dedi Stobel.

"Sormadıysanız nasıl biliyorsunuz?"

"Sormadık çünkü anlamsız olurdu."

"Yani siz hâlâ kurbanın o küçük defterde listelenen adamlardan biriyle çıkıp çıkmadığını bilmiyor musunuz?"

"Hayır."

"Eğer Bayan Hail o adamlardan biriyle çıkmış olsaydı, bu sizin için önemli olur muydu?"

"Belki. Koşullara bağlı olarak."

"Eğer Bayan Hall'un onlardan biriyle cinayet gecesi bir randevusu olsaydı bunu kayda değer bulur muydunuz?"

"İtiraz ediyorum. Kanıtlanamayacak gerçekler üstüne varsayımda bulunuyor," dedi Kline. Bu sorgulamaya bir an evvel son verdirmek istiyordu.

"Kabul edildi," dedi Radovich.

"Dedektif, bu küçük defterde ismi olan memur Wiley'nin ölümü ile ilgili, sürmekte olan bir soruşturma olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Buna itiraz ediyorum," dedi Kline. "Konu dışı."

"Eğer Brittany Hail, Wiley'nin ölümü hakkında diğerlerinin otoritelerin öğrenmesini istemediği bir şey biliyor idiyse, konu dışı değil."

Radovich durmam için elini kaldırdı, sert bir bakış fırlattı ve ikimize de kürsüye, yanına gelmemizi işaret etti.

Oraya ulaştığımda beni bekliyordu. "Bay Madriani, görüşünüzü bildirmeden önce itiraz konusundaki kararımı bekleseydiniz çok memnun olurdum."

O anda bunu yapamayacağım çok açıktı.

"Özür dilerim Sayın Yargıç."

"Bir daha olmasın," dedi Radovich.

"Jürinin bunu dikkate almaması için talimat vermenizi istiyorum." dedi Kline. "Hall'un bu türden bir şey bildiğine dair kanıt yok."

Radovich bana baktı. "Kanıt olarak sunacağınız bir şey var mı?"

"Wiley vurulduğunda yanında olan polislerden bazılarını tanıyordu. Defterinde gözüküyor."

"Ne olmuş yani?" dedi Kline. "Bir şey bildiğine dair bir kanıt yok ki."

Radovich kaşlarını kaldırarak bana baktı, daha fazlasını bekliyordu. Beklediği

gelmeyince itirazı kabul etti.

"Bağlantılı olduğuna dair bir kanıt olmadığı sürece artık Wiley soruşturması ile ilgili hiçbir şey duymak istemiyorum. "Beni iyi anladınız mı?"

İsteksiz bir şekilde başımı olur anlamında salladım. Bizi yerlerimize gönderdi.

"Jüri, savunma avukatının son yorumunu dikkate almasın, sanki hiç duymamışsınız gibi," dedi Radovich. "Bu tanığa soracağınız başka sorunuz var mı?"

Harry ile kısa bir görüşme yaptım, sonra başımı kaldırdım. "Sanırım bu kadar."

"Bir ara versek iyi olacak," dedi Radovich.

Sonra birden aklıma geldi. "Bir soru daha, Sayın Yargıç, eğer mümkünse."

"Tek bir soru," dedi yargıç.

"Dedektif Stobel. Katilin Bayan Hall'un cesedini neden dairesinden sokaktaki çöp tenekesine taşıdığını biliyor musunuz?"

"Paniğe kapılmış olabileceğini düşünüyoruz."

"Paniğe mi kapılmış?"

"Paniğe kapılan insanlar çılgınca şeyler yaparlar," dedi

"Evet. Suç mahallinden kaçarlar. Kanıt düşürürler. Bir dostlarına itirafta bulunabilirler. Ama genellikle bir neden olmadıkça cesedi beraberlerinde götürmezler."

"Bu bir soru mu," dedi Radovich.

"Götürürler mi?" dedim.

Stobel'in yüzündeki ifade, şu anda milyonlarca ifade edilemeyen, kelimelere döküldüğünde hiçbiri yeterince akla yalan olmayacak yanıtla doluydu.

Sonunda, "Bilmiyorum," dedi.

"Teşekkür ederim." Benim düşündüğüm de buydu. İddianamelerinde gittikçe büyüyen bir delik, yanıtını bulamadıkları bir şey. Eğer Acosta kızı öldürdüyse, cesedi neden taşımıştı?

BÖLÜM 21

BENİ RAHATSIZ EDEN İKİ ŞEY VAR," dedim. Bunlar tezimizin ortasında su mayını gibi yüzen, önceden kestirilemeyen etkenlerdi.

Acosta ile mahkeme binasının derinlerindeki muhafaza hücrelerinden uzaktaki küçük avukat görüşme odalarından birinde elimizden geldiğince iyi bir öğlen yemeği yiyorduk. Yağmurun tel örgünün ve demir parmaklıkların ötesindeki pencereye çarparken çıkardığı tıkırtıyı duyabiliyordum.

Biz otururken toplantı odasına açılan kapı hâlâ açıktı. Armando neşeli bir ruh hali içindeydi. Aylar süren hazırlıktan sonra, sonunda onların tezini yerle bir etmeye başlamış olduğumuz inancı onu neşelendirmişti. Sekreterimin bizim için caddenin aşağısındaki bir büfeden, yanında bir karton patates salatası ile birlikte almış olduğu çavdar üstü mısırlı biftek sandviçinden başını kaldırıp bana baktı.

"Bunu denemelisiniz," dedi. "Gerçekten çok güzel." Kâğıt torbanın içinde bir kaşık bulamadığı için tek parmağı ile tadına baktığı patates salatasını gösteriyordu.

"Her şeyin çok iyi gitmekte olduğunu sanıyordum," dedi. "Sorun nedir?"

Ben yanıtlamadan önce sözümü kesti ve ilk adı ile seslendiği hapishane korumasına bir emir verdi.

"Jerry, bana plastik bir kaşık bulur musun?" dedi. "Ha, bir fincan da kahve." Acosta, koruma görevlisine, adam sanki garson üniforması giymiş, kolunda peçetesi ile masamızın etrafında dönüyormuş gibi davranıyordu.

"Ya siz? Kahve?" dedi.

"Ben iyiyim," dedim.

"Sadece bir tane," dedi koruma görevlisine.

Acosta, profesyonel yaşamının büyük bölümünü mahkeme salonlarının ardındaki bu özel koridorlarda geçirmişti. Nazikti, ama yine de korumalara mahkemedeki odacıya davrandığı gibi davranıyordu. Adamları içeri dışarı koşuşturuyor, ilk isimlerini söyleyerek onu bunu getirtiyor, taşıtıyor ve her seferinde gülümsüyordu. Yeterince tuhaf olan, onların bunu kabul ediyor gözükmeleriydi. Bunun alışkanlıktan mı, yoksa devlet memurlarına has hayatta kalma içgüdüsünden mi, yani Cevizkafa'nın bu badireyi atlatıp karşılarına bütün önceki ihtişamıyla geri dönüp dönmeyeceğinin belirsizliğinden mi kaynaklandığım anlayamadım. Her neyse.

Jerry kahve ve kaşıkla geldi, sonra kapıyı kapatıp gitti.

"Evet, sorununuz ne?" dedi Acosta.

"Hala katilin cesedi neden taşıdığını anlayamıyorum," dedim. "Bu kesinlikle anlamsız. Eğer kız başka birinin evinde öldürülmüş olsaydı anlayabilirdim. Ama neden kızın kendi dairesinden taşımış?"

Çiğnerken başını hafifçe eğdi, biraz sandviçine, biraz da şu anda ortaya atmış olduğum önemli soruna. Sonunda bunun anlamsız olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Özellikle katil, parmak izleri dışında, kanıtları temizlemek için hiçbir çaba göstermemiş olduğu için," dedi, "ve cinayetin o dairede işlenmiş olduğu açıkça belli iken. Ama bu hâlâ onların sorunu, bizim değil."

Benim derdim, onların bize faydası olmayacak bir yanıt bulabilecek olmalarıydı. Bu yanıtın ne olabileceğini kestiremiyordum. Bunu ona söyledim.

"Dostum, çok fazla sorun için önceden tasalanıyorsunuz," dedi. "Bir katilin mantıklı davrandığını en son ne zaman görmüştünüz?" Acosta polislerin, katilin paniğe kapılmış olabileceği yorumunu destekler görünüyordu.

"Ben olsaydım, cesedi beraberimde götürmezdim," dedim

"Jürinin karşısına iyi bir açıklama ile çıkmak zorunda kalabilirler belki," dedi, "ama bu sizin yapmanız gereken bir şey değil, benim de." Bu onu ilgilendiren bir şey değilmiş gibi yemeye devam etti.

"İki şey olduğunu söylemiştiniz. Diğer problem nedir? Bundan biraz istemediğinizden emin misiniz?" Kaşığı salataya daldırdı.

Başımı hayır anlamında salladım. "Hall'un takvimindeki içinde adınız geçen not." Sandviçimin paketini açtım ve masanın üstünde, tabağın içinde açık halde bıraktım.

"Hımmm." Çiğnerken çenesinden aşağı doğru hardal akmaya başladı. Sarı maddeyi kravatına ulaşmadan önce bir peçete ile yakaladı.

"Bu konuyu ele alışınızın ustaca olduğunu söylemem gerek," dedi. Peçeteyle biraz daha silindi. "Hall'un benim davamla ilgili olarak başkaları ile görüşmüş olduğu yorumunuz. Hiç şüphe yok ki böyle olmuştur," dedi.

"Jüriye alternatif bir kuram sundum," dedim. "Ama sunmuş olduğum seçeneğin en iyisi olduğundan emin değilim."

Varmış olduğum sonucun kokusu masanın üstünde, ikimizin arasında sürükleniyordu. Bu koku onun sandviçindeki dere otunun kokusundan daha keskindi.

Aniden çiğnemeyi kesti ve koyu renkli kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Yeterince açık olmadığımı mı düşünüyorsunuz?" dedi. "Bazı şeyleri saklıyor muyum sizce?"

"Ben bir sürprizle karşılaşmak istemiyorum sadece."

Avuç içini bana çevirerek elini kaldırdı. "Size yemin ederim. O öğleden sonra, o akşam, ya da herhangi başka bir zaman o dairede değildim. Oraya hayatımda hiç gitmedim," dedi. "Annemin mezarı üstüne." Elini kalbinin üstüne koymuştu.

"O zaman, siz bu nottan ne anlam çıkarıyorsunuz?"

"Sizin çıkardığınızla aynı," dedi. "Muhtemelen kızın başka birileriyle görüşmesi olduğunu hatırlatması için kendine yazdığı bir not. Bu alışılmadık bir şey değil," dedi. "Bu tür bir davada savcı onunla konuşmak istemiştir. Ben ünlü biriyim. Doğru, bu sadece basit bir suç olmuş olabilir, ama yine de önemli bir davaydı. Polis, onunla ifadesinin düzgün olduğundan emin olmak için konuşmak isteyecekti. Özellikle burada olanları kıza anlattıktan sonra." Sözlerinin etkisini artırmak için başparmağını masaya vurdu.

Ben söylediğinin anlamını kavramaya çalışırken sandviçini tabağa bıraktı.

"Unutmayın, beni oyuna getirdiler," dedi. "Tabii ki kızın tanıklık sırasında falso yapması, yanlış bir laf etmesi olasılığı onları sinirlendiriyordu. Bütün davayı bozacak tutarsız bir açıklama, utanç verici olmanın ötesinde bir rezalete neden olabilirdi. Sonunda suçlanan kişiler kendileri olabilirlerdi."

"Ama notun üstünde neden sadece sizin isminiz var?"

"Belki de kızın takvimine böyle gizemli kayıtlar düşme alışkanlığı vardı. Kim bilir?"

Aslında Hall'un Lenore ile savcının ofisinde buluştuğu gün için düşmüş olduğu bir not olup olmadığını görmek için takvime bakmıştım. Dava ile ilgili bir görüşmenin olduğunu bildiğim tek tarih buydu. Hail bu görüşme için de not düşmüştü. Ama bu not Acosta'ya değil, görüşmeleri için belirlenen saat ile birlikte Kline'a gönderme yapıyordu. Bundan başka, hepsi önemli olan, soruşturmaları süren polislerden ikisi ile ilgili olanlar da dâhil, çeşitli benzer kayıtlar vardı.

Kline'in bunları bulup iddiamı çürütmek için jüriye söz etmemiş olmasından mutluydum. Ama soru hâlâ yanıt bekliyordu. Neden Hail öldüğü gün Acosta'nın ismini kullanmıştı?

* * *

Biz buna konuşma dilinde "ölüm hırıltısı" deriz. Kullanıla kullanıla hayal dünyasına geçmiş ve birçoklarının artık gerçek bir biyolojik olgu olduğuna inanmadığı terimlerden biridir. Aslında gerçektir.

Adli tıp uzmanları, ölüm hırıltısının ölümün ardından kandaki asit miktarının artmasıyla ses tellerinin bulunduğu bölgede oluşan istemsiz kasılmalar sonucu meydana geldiğini söylediler. Bu ses, ölümden sonra herhangi bir zamanda kurban tarafından çıkarılan yüksek sesle havlama ya da kulak tırmalayıcı çığlık olmak üzere, farklı biçimlerde tanımlanabiliyordu.

Bugün üzerinde tartışılan konu, Brittany Hall'un ölüm hırıltısının ne zaman meydana geldiğiydi.

Tanık kürsüsündeki kişi, merkez ilçe adli tıp uzmanı Doktor Simon Angelo'ydu. Kırk yaşlarında ve ufak tefek bir adam olan doktorun kel kafasındaki bir tutam gri saç başını tepesi kırpılmış bir bulut gibi sarıyordu. Köşeli ve dar yüzünde, ayrık çene ve içeri çökük koyu renk gözler gibi keskin özellikler vardı. Bu şehirdeki her savunma avukatı için o, şeytanın doktoruydu.

Şu anda Brittany Hall'un üst kat komşusunun, öldüğü gece yedi buçuk ile sekiz arası bir zamanda, kurbanın bağırdığını nasıl duymuş olduğuna dair eyaletin bulduğu açıklamayı taş gibi ifadesiz bir şekilde anlatmaktaydı. Hall'un takvimindeki, Acosta ile dört buçukta olduğu iddia edilen görüşme ile yedi buçuktan sonra duyulan çığlık arasındaki boşluğu kapatma gerekliliği Kline için bir sorun olmuştu.

Angelo, savcılığın zaman konusunda belirgin bir çelişkiye düşmesini engellemek için elinden gelen her türlü yardımı yapıyordu. Yanıtı basitti: Hall'un sonradan attığı çığlık, yüksek sesli, büyük bir ölüm hırıltısıydı.

"Doktor Angelo, sizin uzman tıbbi görüşünüze göre," dedi Kline, "kandaki asit miktarının sizin ölüm hırıltısı olarak tanımladığınız bu sesi çıkarmak için gerekli düzeye gelmesinin hayli zaman alabileceği düşünülebilir mi?"

"Bu mümkün," dedi Angelo. "Duruma göre değişiklik gösterebilir."

"Üç saat kadar uzun bir zaman alabilir mi?"

"Ben iki saat kadar diyebilirim," dedi Angelo.

"Diyelim ki katil kurbanın dairesine geldi, örneğin, öğleden sonra dört buçukta. Konuştular, belki tartıştılar. Ve diyelim ki beş buçuk civarında kavga ettiler ve

kurban öldürücü bir darbe aldı. Ölüm hırıltısının o gece yedi buçuk civarında bir saate kadar duyulamayacağını söylememiz mümkün mü?"

"Bu mümkün."

Sonra Kline, dikkatini Angelo'nun sadece çok geniş parametreler içinde belirlenebileceğini söylediği ölüm zamanına çevirdi.

"Ne kadar geniş?" dedi Kline

"En iyi tahminime göre, ölüm öğleden sonra üç buçuk ila o akşam dokuz buçuk arası bir zamanda meydana gelmiş.

"Bundan daha kesin bir şey söyleyemiyor musunuz?"

"Hayır. Maalesef, bu zaman çerçevesinde kurbanın katil dışında başka birisiyle bilinen bir teması yok, bu yüzden tahmin aralığımızı daraltmamız çok zor."

Küçük Kimberly için zamanın anlamsız bir kavram olduğu belliydi. Ondan ne kadar az şey öğrenebildiklerinin ölçüşüydü bu. Kız onlara bu konuda bile yardım edememişti.

Bilimsel yöntemlerden konuşuyorlardı. Göz sıvıları, ölüm sonrası akciğer ısısı araştırması, midedeki maddelerin analizi. Bütün bunlar yararlı şeylerdi ama ölüm zamanını belirlemek için kesin bir bilgi sağlamıyorlardı.

"Cesedin dışarıda, yabancı elementlerin etkisine açık halde bulunması ve araştırmanın erken safhaları sırasında bu halde birkaç saat kalmış olması, tahminde bulunmayı çok daha zor hale getiriyor," dedi doktor.

Kline, daha sonra dikkatini bu tanıkla ilgili ana konuya olay yeri fotoğraflarına ve otopsi resimlerine çevirdi. Bunlar, yetmişten fazla resim içinden ayıklanmış ve bir çoğunun jüri üstündeki olası etkisi ölümcül olabilecek yirmi üç adet resimdi. Kapalı kapılar ardında iki günden fazla bir süre, jürinin hangi resimleri görebileceğinin tartışmasını yapmıştık. Kazanabildiğim tek zafer, bazı zemin fotoğraflarının gereksiz olduğunu ve dışarıda bırakılması gerektiğini mahkemeye kabul ettirebilmek olmuştu.

"Doktor Angelo, size bir fotoğraf göstereceğim ve tanımlamanızı isteyeceğim." Kline bu resimleri numaralamış ve bir dizi kopyayı bize ve yargıca vermişti. Başka bir grup resim, jüri bölmesinin önünde bir şövalenin üstünde üç sıralı kolonlar halinde dizilmişti. Resimlerin her birinin üstü bir kâğıtla kapatılmıştı. Resim delil olarak kaydedileceği zaman bu kâğıt kaldırılıyordu.

Angelo resmi Kline'dan aldı ve kısaca inceledi.

"Evet, bu benim emrimle çöp tenekesinin içinde çekilen ve cesedin bulunduğu andaki durumunu ve konumunu belgeleyen fotoğraf."

Hall'un cansız bedeni, tenekenin içine atıldığında korkunç bir biçimde bükülmüştü. Vücudu oyuncak bez bebek gibi sırtının üst tarafından eğrilmişti ve hem sırtı hem de yüzü kameraya dönüktü. Bir kalçası plastik çöp torbaları yığını yüzünden yukarıya doğru itilmişti. Kısmen çıplak olan vücudunun bölümleri sarılı olduğu battaniyenin kenarlarından dışarı çıkmış görünüyorlardı.

Kline, öteki resme geçti. Bu kez, battaniye alınmış ve bir bölümü giysili olan tüm vücut, bir havluyla örtülü olan başın bir bölümü dışında ortaya çıkarılmıştı. Aynı yöntemle doktora resmi teşhis ettirdi. Bu can sıkıcı işleme bir saatten fazla süre devam etti. İki noktada yargıç, jüri üyelerinden bazıları kendilerini iyi hissetmediği için kısa bir ara vermek zorunda kaldı. Otopsi sırasında çekilmiş bir açık kafatası resmini gören jüri üyelerinden bir tanesi, az kalsın deniz tutmuş turist gibi jüri tırabzanının üstünden salona kusacaktı.

Kline bitirdiği anda, jüri üyeleri arasında kendini kötü hissetmeyenlerden bizim masaya doğru yönelmiş kızgın bakışlar gelmeye başladı. Acosta artık öğlen olduğu kadar neşeli değildi; Bir duruşmanın gelgitleri bunlar.

"Kurbanın başındaki yaraları incelediniz mi doktor?"

"Evet."

"Ölüm nedenine dair bir karar şekillendirdiniz mi?"

Bunu yanıtlamak için Angelo, insan kafatasının şemasını gösteren ve kaldırıldığında altında beynin kemikaltı yapısı görülebilen bir dizi asetat

tabakaya başvurdu.

"Benim fikrime göre ölüm, kafatasının ön kemiğine üst üste yapılan güçlü vuruşlar sonucunda oluşan kırılma sonucu meydana gelmiş, işte şuraya," dedi. Konuşma dilinde alın olarak tanımladığımız, sol gözün hemen üstündeki kafatası bölümünü işaret etti

"Bunun sonucunda, sol göz çevresinden saç çizgisinin üstündeki kafatası bölgesinin ortalarına kadar uzanan yaklaşık altmış beş milimetre uzunluğunda bir kırık oluşmuş." Çizimde alnın üstündeki bölgeyi gösterdi.

"Kırılan kafatasının, bazıları oldukça keskin olan parçaları beynin ön yuvarlağındaki bölümün içine gömülmüş ve peş peşe gelen darbeler, bu bölgedeki beyin dokusunda şiddetli yırtılmalara neden olmuş. Büyük miktarda kan kaybı ve önemli ölçüde beyin sıvısı akıntısı oluşmuş. Bunları takiben beyinde oluşan genel şişme nihayet ölümü getirmiş."

"Ölüm aniden olmamış mı?"

"Bana göre, hayır: Ama kurban, kafatasının kırılmasına yol açan darbeyi aldığı andan itibaren bilincini kaybetmiştir."

"Ölümün aniden olmadığını nasıl söyleyebiliyorsunuz doktor?"

"Kurbandan beyin dokusu örnekleri aldım. Bunlar beyin zarı dokusu örnekleriydi, yaranın yakınındaki beyin bölümünün dış çeperi. Mikroskop altında yaptığım analizlerde bu dokularda kanamadan kaynaklanan renk değişikliği belirtileri tespit ettim. Bunlar, ilk yaralanmalar meydana geldikten sonra bu dokularda kanama olduğu anlamına geliyordu."

"Buna dayanarak kurbanın ilk yaraları aldıktan sonra en azından kısa bir süre canlı kaldığını söyleyebilir misiniz?"

"Doğru. Eğer kan basıncı ilk darbeden sonra, kalp pompalamayı durduracağı için, sıfıra düşmüş olsaydı, negatif kan içişi olurdu ve bu dokularda renk değişikliği olmazdı."

"Doktor, kurbanın dairesini görme fırsatınız oldu mu?"

"Evet"

"Bu ölümcül yaraya neden olan alet ya da aletler hakkında bir fikriniz var mı?"

"Olay yerinde, kurbanın yaşadığı yerin salonunda yaptığım incelemeye göre kesin bir kanıya sahibim. Ölümcül yaralanmalar, peş peşe gelen darbelerle, kurbanın başının, odadaki alçak masanın keskin metal köşesine vurulması nedeniyle olmuş."

Kline, iki tane görevliye Hall'un dairesinden alınan masayı getirtip mahkeme salonunun ortasındaki boşluğa koydurttu. Angelo masayı teşhis etti. Masa birbirine kaynakla tutturulmuş demirdendi. Üstü yeşil bir cilayla kaplanmıştı. Yükselen kenarları yaprak şeklinde biçimlendirilmişti ve yaprakların uçları mızrak ucu gibi sivriydi. Görevliler, kolaylık olsun diye, üstündeki ağır camı masadan ayrı taşıyorlardı. Kline, tıbbi uzmandan jüri için bu darbelerin nasıl vurulduğunu gösteren bir canlandırma yapmasını istedi. Kline bu amaçla ofisindeki sekreterlerinden birini getirmişti. Kadın vücut yapısı olarak hatta saçlarının rengine kadar şaşılacak derecede Hall'a benziyordu.

Bunu daha önceden prova ettikleri açıktı. Kadın masayla ilişkili olarak nerede duracağını çok iyi biliyordu. Hareketlerin hepsi önceden planlanmıştı.

"Saldırgan, şu şekilde kurbanın arkasında durmuş," dedi Angelo. "Ellerini kurbanın boynuna bu biçimde yerleştirmiş." Angelo iki baş parmağını da kadının ensesine bastırdı. Her iki elinin parmaklan boğazının çevresini uçları öndeki âdemelmasının yarıma gelecek şekilde kavradı.

"Kurbanın boynunda ancak birisi kurbanı bu şekilde sıkı kavradığında kalabilecek izlere uyan raptetme yaraları bulduk," dedi Angelo.

"Devam etmeden önce, Doktor," Kline onu durdurdu.

"Kurbanın boynunun sol tarafında, bu yara izlerinin olduğu bölgede sıyrıklar gözlemlediniz mi?"

"Evet."

"Bu sıyrıklara neyin neden olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Boyundaki konumundan ve dokulardaki çürümeden dolayı, bu sıyrıklar ölümden önce, saldırgan arkadan kurbanın boynunu kavradığı ve ona hâkim olmaya çalıştığı sırada oluşmuş yaraların bir bölümü," dedi Angelo. "Benim kanıma göre, bunlar, muhtemelen saldırganın üçüncü parmağına taktığı bir yüzük nedeniyle oluşmuşlar. Buraya." Sol elinin yüzük parmağını kaldırdı.

Savcının verdiği mesajı anlamak o kadar da zor değildi. Katilin evli bir adam olduğunu söylemeye çalışıyordu.

Titrememe neden olan hareketi sadece gözümün ucuyla görmüştüm. Acosta, bilinçsizce sol elini masanın üstünden çekip aşağıya kucağına almıştı. Bu bütünüyle, esnemek gibi farkında olmadan yapılan masumane bir tepkiydi. Ama baktığımda başlangıçta en az beş, daha sonra gittikçe artan sayıda jüri üyesinin bu hareketi fark ettiğini gördüm. Bunlar, bir duruşmada kanıtlardan daha lanetleyici olabilen ince ayrıntılardı.

"Gösterinize devam edebilirsiniz," dedi Kline.

Angelo, yardımcısına dizlerinin üstünde pozisyon almasını söyledi. Kadının başı masanın kenarından otuz santimden daha az uzaklıktaydı.

Jüri bölmesindekilerin hepsi gözlerini dikip gösteriyi izlemeye başladılar.

"Arkadan saldırıya uğradıktan sonra kurbanın masanın kenarına yakın bir yere düştüğüne inanıyoruz, kabaca şu konumda." dedi Angelo. "Başı bir köşenin keskin kenarının yakınındaydı. Burası." Gösterdi.

"Daha sonra masaya doğru birkaç santim sürüklenmiş. Dizlerinde ısıdan meydana gelen sıyrıklar bulduk. Bu sıyrıklar kurbanın halıda sürüklendiğini gösteriyor. Saldırgan daha sonra kurbanın kafasını masanın kenarına doğru ittirmiş." Bunu taklit ederken kadının kafasını masaya doğru birkaç kere hafifçe itti. Sahne gördüğüm Güney Denizleri resimlerine benziyordu: Ada yerlileri kuma gömülmüş keskin bir bambu ağacı parçasının üstünde Hindistan cevizi soyuyorlar. Bu sahneden ciddi şekilde etkilenen bazı jüri üyeleri notlar aldılar.

"Teşekkür ederim," dedi Kline ve Angelo'yu tekrar tanık sandalyesine aldı.

"Doktor, profesyonel görüşünüze göre, burada, mahkemede gösterdiğiniz

şekilde, kurbanın kafasının masaya kaç kere çarptığı hakkında bir fikir oluşturdunuz mu?"

"Ceset üstünde yaptığım muayeneye ve sıçramış kan izi kanıtlarına dayanarak, sekiz ya da on kere olduğunu söyleyebilirim."

"Sıçramış kan izi kanıtı ile ne demek istediğinizi açıklar mısınız?"

"Sıklıkla karşılaştığımız, sıçrayan kanın meydana getirdiği bir şekil vardır. Bu genellikle yay şeklinde, duvar ya da tavan gibi bir hedefe savrulan kavisli bir izdir. Alışılmış durumlarda kanın bir boru ya da demir bir çubuk gibi ağır aletlere bulaşması yüzünden oluşur. Alet sonraki darbe için arkaya doğru kaldırılırken silahın üstündeki kan çevreye sıçrar, örneğin tavana. Bu izlerin açısını ve izlerin sayısını inceleyerek darbelerin sayısını, muhtemel vuruş şiddetini ve her vuruş sırasında saldırganın bulunduğu konumu belirlemek mümkündür."

"Bunların hepsini Brittany Hall'un dairesindeki olay yerinde bulduğunuz kana bakarak söyleyebilir misiniz?"

"Evet. Olay yerinde sıçramış kan izleri çok belirgindi, yalnız bu sefer ağır bir cisimden değil, kurbanın masanın kenarına çarpan kafasından kaynaklanmışlardı. Salonun duvarında ve masanın yanındaki halının üstünde arka arkaya sıçramış kan izleri bulduk."

"O halde sizin tıbbi görüşünüze göre bu, kurbanın kafasını kaza ile çarptığı bir düşüş değildi."

"Kesinlikle hayır."

Angelo daha da öteye giderek, darbelerin saldırganın sağ tarafından daha kuvvetli biçimde geldiğinin görülmesi nedeniyle katilin sağ elini kullandığını söyledi.

"Kurbanda bu özel yaraların oluşması ne kadar zaman almıştır, ilk darbeden son darbeye kadar, bir fikriniz var mı doktor?"

"Saniyeler kadar, bir dakikadan az."

"Öyleyse siz bu olayın çok mu hızlı gerçekleştiğini düşünüyorsunuz?"

"Evet."

"Ölümün sizin burada tanımladığınız şekilde meydana gelişi sırasında kurbanın beklemediği bir anda saldırıya maruz kaldığını söylememiz tutarlı olur mu?"

"Evet."

"Saldırganın kurbandan daha iri olduğunu söylememiz uygun mudur?"

"Bana göre, evet."

Hall'un nasıl öldüğü konusunda bir anlaşmazlık yoktu. Bizim kendi uzmanlarımız da Angelo'nun senaryosunu aynen kabul ediyorlardı. Laboratuvar uzmanları masanın cam yüzeyinin üstündeki beyin sıvısını tanımlamışlardı. Hall'a arkadan saldırılmış olduğu gerçeği iki olasılığı beraberinde getiriyordu: Birincisi, Hall'un ummadığı birisi tarafından gafil avlanmış olduğu. İkincisi, daha mümkün olan, katile onu hırslandıracak bir şey, belki arkası ona dönükken bazı horlayıcı sözler, söylemiş olabileceği. Savcılık iddianamesinin erken aşamalarında çağrılan bir psikolog, olay yerinin durumunun katilin aşırı hırslanmış olduğunu gösterdiği yönünde tanıklık yapmıştı. Bu onların, Acosta'nın para karşılığı yatma teklifi suçlamasını geri almadığı için Hall'a saldırdığı kuramı ile uyumluydu şüphe yok ki.

Cinsel saldırı ile ilgili soruları çabucak sorup geçtiler. Kline'a göre kurbanın içinde, üstünde ya da iç çamaşırlarında sperma sıvısına rastlanmamış, kurbanın cinsel bölgesinde herhangi bir yaralanma olmamıştı. Kline daha sonra Angelo'yla konuşacağı, gündemindeki son konuya geçti.

"Doktor," dedi. "Kurbanı muayene ettiğinizde vücudunda size göre alışılmadık ya da önemli başka yaralar buldunuz mu?"

"Bir şey vardı," dedi Angelo. "Kurbanın ayağının tabanından küçük bir cam kırığı parçası çıkarıldı."

"Yaralanma sırasında çıplak ayaklı mıymış?" diye sordu Kline.

"Öyle görünüyor."

"Acaba bu camla ilgili bir bulguya rastlayabildiniz mi?"

"Evet. Bu bir gözlük camı parçası, bir erkeğin olay yerinde bulunan gözlüğüne ait. Kırık parça mercekteki eksik bölüme tıpatıp uydu."

"Bu cam kırığı parçasının kurbanın ayağına nasıl gömülmüş olduğu hakkında bir görüşünüz var mı?"

"Benim görüşüme göre, kurban saldırganla yaptığı mücadele sarasında gözlüğün üstüne basmış ve çerçeve ile bir camı kırmış. Bunun sonucunda cam parçası ayağına girmiş."

"Tanığa şimdilik başka sorumuz yok," dedi Kline.

Angelo ile ağız dalaşına girdiğim ilk konu, olay yerinde bulunan okuma gözlüğü oldu.

Harry ve Acosta, fısıltıyla yapılan bir konuşmaya dalmışlardı. Savcılığın bu gözlükle ilgili bulguların hepsini bize bildirmemiş olduğu endişesini taşıyorduk.

Angelo'nun Kline'ın senaryosunu sekreteri ile canlandırışı hakkında bastırarak Kline'in bıraktığı yerden başladım. Ona saldırganın gözlüğünün, kurban arkadan saldırıya uğramış ve ileriye doğru fırlatılmış ise, onun çıplak ayaklarının altına nasıl olup da ulaşabilmiş olduğunu sordum.

Buna verebilecek kolay bir yanıtı yoktu ve yan çizerek, gözlüğün saldırgana ait olduğu yönünde açıklaması olmadığını söyledi. Oysa Kline'in jürinin çıkarmasını istediği sonuç apaçık buydu. Bu konuyu bıraktım ve devam ettim.

"Doktor Angelo, ölen herkesin ölüm hırıltısı çıkarmadığı doğrudur, değil mi?"

"Doğru," dedi Angelo.

"Ölen bir kişi üstünde ölümden sonra herhangi bir anda ses tellerinden gelen böyle bir istem dışı ses çıkarıp çıkarmadığım belirlemek için uyguladığınız bir test var mıdır?"

"Hayır."

"O halde, siz bize Brittany Hall'un akşam yedi buçuktan sonra ya da başka herhangi başka bir zamanda bir ölüm hırıltısı çıkarmış olduğunu kesin olarak söyleyemezsiniz değil mi?"

"Kesin olarak değil," dedi.

"Bilemezsiniz, değil mi?"

İstemeye istemeye, "Hayır," dedi Angelo.

"Komşunun Hall'un dairesinde o akşam duyduğu ve yedi buçukta olduğunu bildirdiği gürültünün aslında kurbanın, Brittany Hall'un saldırıya uğradığı anda yardım isteyen sesi olma olasılığı yok mu?"

"İtiraz ediyorum, tahmin," dedi Kline.

"Kabul edildi."

"Ama bunun ölüm hırıltısı olduğunu kesin olarak söyleyemiyorsunuz, öyle değil mi?"

"Kesin olarak değil."

"Şimdi, siz kurbanın aldığı yaralardan ve özellikle de başına gelen, benim sizin kurbanın bilincini kaybetmesine neden olduğunu belirttiğinize inandığım, ilk darbeden söz ettiniz. Doğru mu?"

"Doğru."

"Doktor, eğer kurban ilk darbeyi beklemediği bir anda aldıysa ve bu darbe sonucu bilincini kaybettiyse, saldırganın daha sonra zor kullanmak zorunda kalmayacağını söylememiz mümkün değil mi?"

Şaşırarak, söylediklerimi anlayamamış gibi yüzüme baktı.

"Doktor, sürpriz etkenini de hesaba katacak olursak, bu durumda saldırganın bir kadın olması olasılığı yok mu?" Bunu söylerken tanığa değil, Acosta'ya

bakıyordum. Bakışlarımız aniden başını kaldırdığı anda benimkilerle karşılaştı. Bu konuyu ilk defa açıyordum ve bu Acosta'yı şaşkınlığa uğratmış gibi görünüyordu.

"Bu mümkün," dedi Angelo.

Devam ettim.

"Sizin görüşünüze göre, kurbanın bu ilk darbeyi aldıktan sonra bilincinin tekrar yerine gelmiş olması olasılığı var mı?"

"Benim kanımca, hayır."

"Peki neden?"

"Kafatasındaki büyük hasar, ön kemiğin tamamen kırılması ve bunun sonucunda oluşan beynin ön tarafındaki yaralanma nedeniyle. Bu çarpma sonucunda çok büyük bir beyin sarsıntısı ve ani bilinç kaybı oluşmuştur."

Araya girmek istedim, fakat Angelo bitirmemişti. Ben bu kapıyı açtığım sürece, o da çivileri üstüme çakacaktı.

"Daha sonra, beyin sıvısı kaybı ile baştaki yaranın kanaması bir hidrolik şoka neden olmuş ve kan basıncında çok önemli düşüş meydana gelmiş. Hayır. Ani ve etkili bir tıbbi müdahale olmadan bilincine yeniden kavuşması imkânsız, böyle bir müdahale yapılsa bile ben bunun mümkün olabileceğinden emin değilim. Çünkü oluşan beyin hasan çok büyük ve kalıcı.

"Bitirdiniz mi?"

Gülümsedi. Şimdilik, aklına bize daha çok zarar verebilecek yeni bir şey gelmediği için bitirmiş olabilirdi.

"O halde, ben bundan kurbanın başına gelen ilk darbeden sonra istemli herhangi türden bir ses çıkarmış olması olasılığının bulunmadığı sonucunu çıkarıyorum."

"Ölüm hırıltısı dışında," dedi Angelo.

"Meydana geldiğini kanıtlayamayacağınızı kabul ettiğiniz."

Doktor bunu da istemeyerek onayladı.

"Doktor, kurbanın kafasını çarpmadan hemen önce, arkadan saldırıya uğradığı anda kısa süreli bir çığlık atmış olması fiziksel olarak mümkün değil midir?"

"İtiraz ediyorum. Tanıktan varsayımda bulunmasını istiyor," dedi Kline.

"Sayın Yargıç, kurbanın bağırıp bağırmadığını sormuyorum; sorduğum şey, bu tanığın bilimsel tıbbi görüşüne göre, kurbanın bunu yapmasını engelleyecek bir şey bulunup bulunmadığıdır."

"İtiraz reddedildi," dedi Radovich.

"Soruyu yanıtlayabilirsiniz," dedim Angelo'ya.

O yanıtlamamayı tercih ederdi.

"Saldırganın elleri kurbanın boğazına sarılmıştı."

"Kurbanın gırtlağında bir hasar tespit ettiniz mi?" Otopsi raporlarına baktığım için bu sorunun cevabını zaten biliyordum.

"Hayır."

"Bayan Hall'un ses tellerinde başındaki yaralanmanın meydana geldiği andan önce bağırmasını engelleyecek herhangi bir hasar var mıydı?"

"Hayır."

"O halde komşunun o gece yaklaşık olarak yedi buçukta duyduğu sesin, saldırıya uğradığı anda kurbandan gelmiş bir çığlık olması tıbben mümkün, öyle değil mi?"

Angelo kısa bir an boyunca Kline'a baktı.

"Tıbbi olarak mümkündür," dedi.

İkinci dereceden kanıtların sorunu da buydu işte. Her zaman aniden yön değiştirebilirlerdi.

"Daha önce kurbanın aldığı yaralar nedeniyle çok miktarda kanama olduğunu söylemiştiniz, doğru mu?"

"Evet."

Angelo tek kelimelik yanıtlar düzeyine gerilemişti.

"Tanığın dairesini gördünüz, değil mi?"

"Evet"

"Halının üstünde çok fazla kan vardı değil mi?"

"Evet."

"Daha önce sıçramış kan izi kanıtından söz ederken söylediğiniz gibi, duvarda da, öyle değil mi?"

"Evet."

"Ortada bu kadar çok kanın olduğu bir durumda, eğer ceset taşınmış ise, diyelim ki bir araç ile, o aracın içinde kan ya da en azından kan izleri bulmayı beklemez misiniz?"

"Şart değil," dedi Angelo. "Eğer kalp pompalamayı durdurmuşsa kan akışı da duracaktır. Ayrıca ceset bir battaniyeye satılmışsa, bu olayda olduğu gibi, araca bulaşmış kan bulamayabilirsiniz." Bana gülümsedi. Söylediği şey işime yaramamıştı ve o da bunu biliyordu. Polisler, Acosta'nın makam arabasının içinde kan izine rastlamamışlardı.

"Ama battaniyenin üstünde kan vardı, değil mi?"

"Biraz."

"Battaniyeyi incelediniz, öyle değil mi doktor?"

"Evet inceledim."

"Öyleyse söyleyin bana doktor, battaniyenin iki yüzünde de kan bulmadınız mı?"

Bunun için notlarını gözden geçirmesi gerekti. O kâğıtlarını okurken, ben fotoğrafların içinden battaniyenin iki tarafını da gösteren bir kare buldum.

"Doktor, savcılığın otuz bir numaralı kanıtı." Resmi gösterdim. "Fotoğrafta battaniyenin her iki yüzünde de kan bulunduğu açıkça görülmüyor mu? Brittany Hail ile temas halinde olan taraf ile dışa gelen taraf, bakın."

Gözlüklerini düzelterek belirli bir mesafeden resmi inceledi.

"Öyle görünüyor," dedi.

"Bu, battaniyeden sızmaya yetecek kadar kan olduğunu kanıtlamaz mı?"

"Şart değil," dedi doktor. "Battaniyenin dış tarafındaki kanın katil kurbanı sarmalarken kurbanın yanındaki bölgede bulunan halıdan bulaşan kan olması mümkün."

"Yani bu kan, o kan mı diyorsunuz?"

"Battaniye üzerinde yaptığım incelemeden dolayı böyle olmuş olduğuna inanıyorum. Battaniye kanı emmemiş. Ayrıca battaniyenin dışında sürüklenme nedeniyle oluşmuş kan izi şekilleri var, küçük fırça darbeleri gibi," dedi. "Ben bunların cesedin sarmalanması sürecinde battaniyenin üstlerinde sürüklendiği kan ile ıslanmış halı lifleri yüzünden oluştuklarına inanıyorum."

"Yine de, eğer battaniyenin dış tarafında kan var idiyse, bu battaniye ve ceset bir araca yerleştirildiklerinde, kan izlerini aracın içinde bir yere bulaşmış olarak bulmayı ummaz mıydınız?"

"Yine söylüyorum, şart değil," dedi Angelo. Kemiğini kemiren köpek gibiydi. Bırakmayacaktı. Jüri Hall'un dairesindeki gerçek kan nehrinin resimlerini gördükten sonra, polisin Acosta'nın arabasında kan bulunmayışını asla açıklayamayacağını biliyordu.

"Battaniyenin dışındaki kanın ceset arabaya yerleştirilmeden önce kurumuş olması mümkün. Özellikle bu kan halıdan bulaşan kan ise. Kumaşın dışında çok ince bir tabaka oluşmuştur ve sonra bu tabaka kurumuştur," dedi.

"Ne kadar zamanda?"

"Bu değişir. Geniş bir kan birikintisinin muhtemelen yirmi dört saatte kurumasını bekleyebiliriz! Ama bunun gibi bulaşmış ince bir kan tabakasının kuruması dakikalarla ölçülebilir. Çevreye bağlı." Arkasına yaslandı. Bunu da savuşturduğu için memnundu.

"Halının üstündeki gibi büyük bir birikintinin kuruması daha mı uzun sürer?"

"Evet"

"O zaman belki siz bana açıklayabilirsiniz Doktor. Bir insanın hem bir kan birikintisinin içinde battaniyeyi sizin tanımladığınız gibi sürükleyerek kurbanın cesedine sarması, hem de aynı anda bu kan birikintisine basmamayı becermesi nasıl mümkün olabiliyor?"

Angelo'nun gözlerindeki bakıştan bu ikilemi görebildiğini anlayabiliyordum. Eğer Acosta cesedi sararken kan birikintisine basmışsa, kan neden ayakkabılarıyla arabaya taşınmamıştı?

"Yine söyleyeyim," dedi. "Kurumuş olabilir."

"Yani sizin görüşünüze göre, katil, battaniyenin üstündeki ve ayakkabılarındaki kan kuruyana kadar dairenin içinde mi bekledi?"

"Böyle açıklayabiliriz."

Yüzündeki ifadeden aslında bu açıklamadan kendisinin de hoşnut olmadığı belliydi.

"Jüriye açıklayabilir misiniz Doktor, sizce ceset neden taşınmış?"

Angelo oturduğu yerden taş gibi ifadesiz bir yüzle bunu ona soracağımı beklemiyormuş gibi bana bakıyordu. Onu ilk defa şaşırmış görüyordum.

"Sizin bu konudaki kuramınız nedir, Doktor?"

Kline, bu konunun tanığın uzmanlık alanının ötesinde olduğu yönünde bir itirazda bulunarak Angelo'yu kurtarmaya çalıştı. Ama Radovich bu itirazı, Angelo'nun cesedin nasıl taşındığına dair açıklamalarında zaten çok ileri gitmiş olmasını temel alarak, reddetti.

"Soruyu yanıtlayabilirsiniz, Doktor," dedim. "Size göre ceset niçin taşınmış olabilir?"

"Emin değilim," dedi Angelo.

"Kesinlikle hiçbir açıklamanız yok mu?" Sesimin tonu bu durumu büyük bir rezaletmiş gibi gösteriyordu.

Angelo gözlerini kısmış çaresizlik içinde bakınıyordu.

"Bize sunacağınız bir fikir yok mu?" dedim.

Seçeneklerle yüz yüze geldiğinde, -bir açıklamasının olmaması ya da anlamsız bir açıklamada bulunması dönemecinde- Angelo yanlış yola saptı.

"Katil paniğe kapılmış olabilir." Son zamanların en popüler dizesi.

P-harfi dudaklarını terk ettiği anda sözünü geri almak için öldüğünü fark ettim. Jüri üyelerinden ikisi gülmemek için kendilerini tuttular. Çizmiş olduğu resim apaçık gülünçtü. Kimsenin yeterli şekilde açıklayamadığı nedenlerle bir cesedi taşıma süreci içinde olan paniğe kapılmış bir katil, cinayet mahallindeki mezbaha görüntüsünün ortasında, ayakkabısının üstündeki kanın kurumasını bekliyor.

BÖLÜM 22

İÇERİ GİRDİĞİMİZDE, BİZİ YAYLI ÇALGILARIN yumuşak sesi karşıladı. Başımızın üstündeki balkondaki keman dörtlüsü Yeni Dünya Senfonisi'nden bir bölüm çalıyordu. Dvorâk'ın tınısı.

Lenore mükemmel giyinmişti: Belini sımsıkı kavrayan, kolsuz bir siyah gece elbisesi ve yedi santimlik rugan topuklular. Bir kolunun altında küçük siyah bir pullu çanta taşıyor, diğer eli benim elimi tutuyordu. Bu gece kuzgun gibi parlayan ipeksi siyah saçlarını yukarı toplamış, saçlarının güzelliğini ortaya çıkaran küpelerle parlayan gülümseyişine ve gözlerinin akına uyan inci bir gerdanlık takmıştı.

Başımızın üstündeki büyük salonda pırıl pırıl parlayan ve kuşkusuz altına hücum döneminden kalma bir avize vardı. Eski valinin şimdi müze olan malikânesinde diğer iki yüz yüksek düzey insanla birlikte bulunuyorduk. Amaç, politik hayır işi gözüyle bakılan bir nedenle kafaları çekmekti. Vali, Başkan olmak istiyordu. Ortalık, hepsi üzerlerinden kendi özel marka yağlı samimiyetleri sızan düzenbaz politikacılar ve lobicilerin iş takipçileri ile dolup taşıyordu. Bu akşam burada, Kongre sıralarında sıradan bir çalışma haftası boyunca sayabileceğinizden daha fazla politikacı vardı ve hepsi de devle yemek yemek için fasulye sırığına tırmanmaya çalışıyordu.

Bu BEP (Cumhuriyetçilerin büyük eski partisi) balosu için biletler, vali aracılığı ile torpil yaptırıp kendine temyiz mahkemesinde yer ayarlamaya çalışan bir yargıçtan gelmişti. Yargıç bir masa satın almıştı ve Lenore ile birlikte farklı renklerin hayranı olmamıza rağmen orada bulunmamızı ummuştu. Lenore demokrattı. Ben ise tanınmış bir politika düşmanıydım.

"Bu kadar çok cumhuriyetçiyi bir arada hiç görmemiştim," dedi Lenore. Bu sahneyi sıra sıra mısırlarının içindeki tohumları seyreden bir çiftçi heyecanı ile izliyordu.

"Ayın en hoş olayı," dedim. Bu şehirde her gece, farklı bir hayır balosu düzenleyebilirdiniz ve her baloda sobaya politik tutkularla yanan farklı bir kişinin deposundan gelen kömürler atılırdı.

"İyi görünüyor muyum?" dedi Lenore.

"Sanki burası senin evinmiş gibi," dedim. Bu sadece hafif bir abartıydı. Kolumda bu kadın olduğu halde merdivenlerde dolaşırken adrenalinin egomu nasıl dürtüklediğini kimselere anlatamazdım. En azından bir düzine kadın ve erkek başı bize bakmak için döndü. Lenore çoğunlukla bakışları üstünde toplardı. Hele bu geceki gibi süslendiğinde trafiğin durmasına neden oluyordu.

Kapalı dişlerinin arasından fısıldayarak, "Baş kâhya sağ tarafında," dedi. Lenore başını hafifçe sallayınca valiyi ve maiyetini gördüm. Lenore etkilenmiş değildi. Bu daha çok balina gözetlemek gibiydi ve eğer bir zıpkını olsaydı neler yapabilirdi merak ediyordum.

Lenore, bir grup insanın yanından geçerken gülümseyerek selam verdi. Galiba bu kişilerden bazılarını tanıdığımı sanıyordu. Lenore'ın farkına varmadığı şey, bu insanların tümünün ona bakmakta olduğuydu. Bir klüpten tanıdığı başka bir kadın avukatla el sıkışmak için uzandı.

Vali'ye ve etrafındaki daireye şöyle bir göz attım. Bir seferde Vali'nin kıçını öpmek için fırsat kollayan bu kadar çok insan varken, şehrin üstünde her saniye alçak basınçlı hava koridoru oluşturmamız gerekiyordu.

Bütün bunların arasında, millet birbirinin kulağına bir seferde konuşurken, Vali her iki elini de, kaybettiği külçesini arayan kaya madencisi gibi, takım elbisesinin pantolonunun ceplerine sokmuştu.

"Cumhuriyetçilere özgü bir şey mi?" dedi Lenore.

"Ne?"

"Kendi kendiyle oynamak," dedi.

"Belki tanıştırılmak istersin onunla," dedim.

Güldü. "Onu tanıyor musun?"

"Hayır."

"O zaman seninle işim ne benim burada?" dedi.

"Ben senin tanıdığın, davetiyesi olan tek kişiyim."

"Bunun çaresini kolayca bulabilirim," dedi ve elimi bıraktı.

Ona orospu olduğunu söyledim.

O, bunun iletişim kurmak olduğunu söyledi.

Yemek salonunda uzun bir masanın yanında sonu gelmez sohbetler yapan kalabalığa doğru yürüdük. Masanın üstü buz ve ordövr tabakları ile doluydu. Karidesler gümüş tabaklar içindeydi ve bir adam kadehleri şampanyayla dolduruyordu. Masanın öteki ucunda en az bir düzine farklı marka gördüm. Bütün bunların şarap ve alkol damıtma lobisi tarafından politik havayı tatlılaştırmak için gönderildiğine kuşku yoktu.

Çevremde Eyalet Senatosu ve Meclisi üyeleri ile sadece televizyondan gördüğüm Temsilciler Meclisi üyeleri vardı. Ben yanından geçerken adamın biri sanki onunla birlikte yaşamış gibi Başkan'ın Genelkurmay Başkanı'ndan söz ediyordu. Burada Normandiya çıkarmasındaki paraşütçülerden daha çok sayıda isim bırakılıyordu yukarıdan. Koca bir tarlayı on sene gübrelemeye yetecek kadar palavra sıkıyorlardı.

Vücutların arasındaki bir boşluktan masayı iyice inceledim.

"Havyar." Lenore'a göz kırptım. "Sana buraya gelmeye değeceğini söylemiştim."

Burnunun ucunu havaya kaldırıp başka türlerin doğmamış yavruları ile ilgili bir şeyler söyledi. "Umarım, ceplerinde yeterince yer vardır."

"Senin çantan daha uygun," dedim.

Omuzların arasından kendime yol açmış bisküvi tabağına doğru ilerlerken bu tarafa doğru gelen bir vücut yığını gördüm. Arkalarında bıraktıkları tozdan at sürüsünün geçtiğini nasıl anlıyorsak, bunun da tek bir anlamı olabilirdi. Bir kenarından balık yumurtası sarkan küçük sandviçimi almış gelirken, valinin neşeli yüzünün bu yöne doğru yavaşça çufçufladığını gördüm. Elleri hâlâ ceplerindeydi ve Lenore'un yüzünde aptal bir gülümseme vardı. Lenore bir yerden bir bardak şampanya bulmuştu kendine. Bir kolundan dümene sarılır gibi tuttum ve onu başka bir yöne doğru çevirdim.

"Sizlerin destekçi olduğunuzu bilmiyordum." Bu sesi bir haftadır uykularımda aynı tekerlemeyi söylerken duyuyordum: İtiraz ediyorum Sayın Yargıç.

Döndüğümde kendimi Coleman Kline'ın suratına bakıyor buldum.

"Masa mı satın aldınız siz de?" Gerçek bir destekçi olup olmadığımı ölçüyordu.

"Evet, bir arkadaşımla," dedim.

"Görüyorum. Lenore."

Lenore onu görmezden geldi.

Kline'in elini sıkmamak kabalık, hatta hakaret olurdu. Ben Kline'ın elini sıktıktan sonra Lenore benim yanımdayken, iki hafta içinde ikinci kez, uzatılan eli geri çevirdi.

Hanımefendilerin ayrıcalığı, Lenore her iki eliyle küçük siyah çantasına sarıldı.

"Bu diktiğiniz, çok ilginç bir Çin seddi." Kline sürekli gülümsüyordu. "Her ikinizi de kastettim."

O bunu söylerken Lenore'un geri çekildiğini hissettim. Şüphe yok ki, Kline'ın burada, Lenore'ın ofisteki gizli bilgileri öğrendiğine dair kuşkularından söz etmesi herkesin içinde yatak sohbeti yapmak kadar ayıp kaçardı.

Kline'ın kolunda kendisinden biraz daha yaşlı bir kadın vardı.

"Radovich'in gizliliği korumak için önlemler alması çok iyi oldu," dedi Kline.

"Belki yargıcın elektrikli süpürgeyle beynimi süpürmesi daha çok hoşuna giderdi," dedi Lenore.

"Fena fikir değil," dedi Kline.

"Neden bizi annenle tanıştırmıyorsun?" dedi Lenore.

Kline'ın dudaklarındaki gülümseme silindi.

"Eşim, Sandra." Kline, bakışlarıyla Lenore'a gerçekten çok kaba olduğunu söylüyordu. Ama Bayan Kline bundan pek alınmışa benzemiyordu.

Bayan Kline'in resimlerini sosyete sayfalarında görmüştüm. Bu, Sandra Kline'ın ikinci evliliğiydi. Dul kaldığında, kendisine şehrin kuzeyinde badem bahçeleri ve pirinç tarlalarından oluşan bir servet miras kalmıştı. Şimdi Kline'ın tutkularını finanse ediyor ve bu uğurda etrafa para saçıyordu. Kısaca, Kline, gözünü gelecek sene yapılacak olan yarışa, Eyalet Başsavcılığı seçimlerine dikmişti.

"Beni bağışlayın lütfen," dedi Lenore. "Bazı insanlar isimleri hatırlamakta zorlanırlar. Ben de doğru yaş tahmini yapamam hiç."

Sandra Kline üzgün bir halde kocasına baktı. Çapraz ateş altında kalmış bir sivil gibiydi. Şarkı söyleyerek eğlenen insanların arasında bir grup, çocukça bir kavgaya tutuşmuş, o da bu kavganın içine sürüklenmek zorunda kalmıştı sanki.

"Bu Lenore Goya," dedi Kline.

"Ha." İkisinin önceden Lenore hakkında hoş olmayan bazı şeyler konuştukları, Sandra Kline'ın bunu söyleyiş tarzından açıkça belli oluyordu.

"Ne kadar zamandır evlisiniz?" diye sordu Lenore Kline'a.

"İki yıldır."

"Zevk alıyor musunuz bu evlilikten?" Bunu Sandra'ya soruyordu.

"Hem de çok," dedi kadın.

"Ya önceki evliliğiniz, o ne kadar sürdü?"

Lenore kadının kaç yaşında olduğunu anlamaya çalışıyordu, ama ben kolunu çimdikledim.

"Ah! Acıtıyorsun."

"Özür dilerim."

Birtakım adamlar, Sandra Kline'in arkasına gelip kulağına bir şeyler fısıldadılar. Anlaşılan, vali ve izleyicileri yakınlarda bir yerlerdeydiler. "Vali,

Planlama Kurulu'na teşekkür etmek istiyor," dedi adam. "Eğer bir dakikanız varsa."

"Neden gidip kendimize içki almıyoruz," dedim Lenore'a. İşler gerçekten çirkin bir duruma gelmeden uzaklaşmak için bir fırsattı bu.

"Neden sen cici bir sevgili olup, bir bardak alıp bana getirmiyorsun," dedi. "Ben Bayan Kline'la sohbet etmek istiyorum. Konuşacak çok şeyimiz var. Dahası, Vali geliyor."

"Tamam. Buradan ayrılmıyoruz," dedim.

"Ya siz kimsiniz?" dedi Sandra.

"Paul Madriani," dedim.

Kline beni tanıştırmadığı için özür diledi.

"Bay Madriani. Kocam bana sizin hakkınızda çok şey anlattı."

"Tahmin edebiliyorum," dedim.

Anlatılan her şeyin çok iyi şeyler olduğuna dair temin etti beni, ama bu durum çevredeki izleyicilerin Kline'in karısına Lenore hakkında söylenen şeyin ne olduğunu merak etmelerine yol açtı.

"Kocam sizin çok iyi bir avukat olduğunuzu düşünüyor."

"Ama dün mahkemede yargıca söylediği şey bu değildi" dedi Lenore.

Sandra sinirli bir biçimde güldü. Lenore'un bir dahaki sefere ne söyleyebileceğinden emin değildi.

"Belki de Paul sizi karakter tanığı olarak duruşmaya çağırmalı," dedi Lenore.

"Söylediği iyi bir avukat olduğu," dedi Sandra. "Coleman bilir."

"Neden? Birisi ona ders mi veriyor?" dedi Lenore. Sonra güldü, oldukça hoppa bir gülüştü bu.

Kline yemyeşildi. Bir yıl önce arkadaşımın teknesinin kenarına kustuğumdan beri bu renk yeşil görmemiştim.

Kline'in kolu şu anda karısının omzundaydı. "En büyük hayranım," dedi onun için. "Keşke onu kopyalayıp jüri yapabilseydim," dedi.

"Bu harika bir numara olurdu," dedi Lenore. "Şimdi söyleyin bana, kocanız benim hakkımda ne söylüyor?" Şampanya bardağının arkasından'21' Carol Channing gibi tuhaf bir biçimde güldü. Lenore uzanıp, tabaktan büyükçe bir karides çekti ve kan kırmızısı kokteyl sosunun bulunduğu kaba daldırdı.

Sandra, umulandan daha iyi idare ediyordu durumu. Parası ve kalitesi belli oluyordu. "Özür dilerim. Ben izninizi rica ediyorum. Vali bekliyor da."

"Onu da getirin," dedi Lenore. "Onunla tanışmayı çok isterim."

Tamam. Sandra, Vali'yi tifolu Mary([22]) ile tanıştırır tanıştırmaz.

Sandra çekilirken neredeyse reverans yaptı. Eğer Kline politikaya atılmamış olsaydı, karısının bir diplomat olarak geleceği parlak olabilirdi. Sandra Kline ayrılırken kalabalıktakilerin yarısı hayal kırıklığı içinde içlerini çektiler.

"Demek ona bana nasıl saldırması gerektiği konusunda yol gösteriyorsun." Kline bana bakıyor ama Lenore'a soruyordu.

"Altın bir fırsat kaçırıyorsun," dedi Lenore ona.

"Yoksa dudaklarınla Vali'nin kıçına buradan erişebiliyor musun?"

Bir kavga çıkmasını bekleyen meraklı kalabalığın birazdan dağılacağını hayal ediyordum.

"Bu hoş bir durum değil," dedi Kline.

Ben de Kline'a katılıyordum, bu yüzden bir manevrayla Lenore'u kapıya doğru götürmek istedim.

"Davadan uzaklaştırıldığında bunu arkamızda bırakacağımızı ummuştum," dedi Kline, Lenore'a.

"Öyle mi?" dedi Lenore.

"Evet. Ama senin meseleleri mantıklı bir biçimde tartışamadığın ortada."

"Şimdi ne yeri ne de zamanı," dedim ikisine de.

"Anlıyorum. İsterik kadın demek istiyorsun," dedi Lenore.

"Sen öyle diyorsan."

"Ben öyle demiyorum," dedi Lenore. Kuyruğundan tuttuğu bir karidesi Kline'ın smokininin önüne kırbaç gibi çarptı. Kline aniden kuşağından yakasına kadar kokteyl sosuna bulandı. Sanki birisi üstüne kuş boku serpiştirmişti.

"Lanet olsun," dedi Kline.

"Smokinini yıkamak için bir şey ister miydin?" diye sordu Lenore ve arkaya uzandı. Kolu Dom Perignon yüklenmiş bir mancınık gibi gerildi. Onu bileğinden yakaladım. Yalvararak bana bakıyordu. Bir tanecik atış daha. İzin vermedim ve sonunda sakinleşti.

Kline bu arada çok kızgındı, elindeki peçeteyle gömleğinin önünü siliyordu.

"Çok çabuk kafası bozuluyor bu kadının," dedi. "Şimdi onu neden kovduğumu hatırladım.!"

Arkadaşlarından biri pantolonundaki lekeleri silmesine yardım etti. Kline hâlâ konuşuyordu. "İnşallah bu olanlar aramızda kalır" dedi bana. "En azından duruşmanın sonuna kadar profesyonelliğimizi sürdürmemiz çok önemli."

"Birinin fark edeceğini mi düşünüyorsunuz?" dedim.

"Müvekkiliniz fark edebilir," dedi.

"Bunu sanki bir tehditmiş gibi söylüyorsunuz."

"Az çok," dedi. "Bir savcının görevi adaleti kovalamaktır. Kazanmakla ilgisi yok bunun. Benim işim gerçeği aramak."

"Bana nedense hep sen başka bir şey arıyormuşsun gibi geliyor," dedi Lenore.

"Bazı davalarda gerçeği bulmak diğerlerinden daha zor oluyor," dedi Kline. "Bu davada gerçeği bulmak mevcut arkadaşlarımız tarafından çok zor hale getirildi."

Lenore ona cevap veremeden Kline aramıza gelmek için ileri atıldı. Lenore ile ilişkimizin onun için zorluklar yarattığı açıktı. Ortalıkta dönen bir garsona işaret edip yanımıza çağırdı.

"Sanırım hanımefendi bir içki istiyor," dedi. "Hidroklorik asit, yanında da biraz siyanür." Garson herhalde bir şeyler kaçırdım ifadesi ile kalabalığın ortasında dikiliyordu.

Müvekkiller bunu asla anlayamazlardı. Ölümcül mahkeme muharebesine kilitlenmiş avukatlar, müvekkilleri hapishanede çürürken, nasıl olup da hep beraber karides ve şampanya yuvarlayıp göreceli yeteneklerini tartışabiliyorlardı?

Bu arada Kline kolunu omzuma koymuştu. Söyleyeceği şeyi kimse duymasın diye beni kalabalıktan uzağa götürüyordu.

"Anlatsanıza," dedi. "Davanın gidişatı hakkında ne düşünüyorsunuz? Fikrinizi dürüstçe söyleyin."

Sanki ona söylermişim de. "Dürüstçe mi?"

"Evet."

"Kıçınıza tekmeyi bastığımızı düşünüyorum," dedim.

"Evet, bu dürüstçe oldu gerçekten," dedi. Konuşmaya başlamadan önce gözleri bir an için şenlenmişti. Saçmalığa karşı saçmalık.

"Yani bırakmalı mıyız demek istiyorsunuz?"

"Sizin yerinizde olsaydım, yarın bunu yapardım," dedim.

Güldü.

"Biliyorsunuz, her şey çok daha zor olacak," dedi.

"Hayat böyle," dedim. "Genellikle zor olur. Bilmem gereken bir şey mi var?"

"Biz sadece hafif silahlarımızla başlamıştık."

"Şu doktor ve baş dedektif mi?" dedim. "Fark edememişim."

"Evet. Fiziksel kanıtlar yol gösterici oldular," dedi. "Ama cinayet nedeni. Ezici olan asıl bu."

"Ha, evet, unutmuştum. Emniyetin en müthiş polislerinin fuhuş davası. Bu arada, mikrofonu açmayı unutan hangisiydi?"

Buna güldü.

"Müvekkiliniz tanık kürsüsüne çıkıp bütün bunları inkâr etmeye hazırdır mutlaka, değil mi?" Ağzımı arıyordu.

"Bunu yapıp yapmamaya karar verdiğimizde sizi haberdar ederim."

"Ne tür bir tanık olacağını düşünüyorsunuz?" dedi. "Dürüst söyleyin."

"İşte bu tür," dedim. "Dürüst."

Gülümsedi. Eli boşalmıştı. Daha fazlasını ummuyordu. Bu sohbet daha büyüğüne yol açacak küçük bir konuşmaymış duygusunu taşıyordu.

"Polisler hakkındaki bu malzemeye gerçekten inanmıyorsunuz değil mi?" dedi Kline.

Onun için en iyi inançsızlık ifademi takındım. "Hayır. Gus Lano bir baş melektir."

"Size sendikayı vereyim," dedi. "Çalışanların organize olmasını desteklemem ben."

Buna inanabilirdim.

"Ama elinizi uzattınız zaten sendikaya," dedi.

"En azından siz öyle umuyorsunuz," dedim.

Karşılığında sorgulayan bir bakış aldım.

"Bize söylememiş olduğunuz bir şey mi biliyorsunuz?" Yürümeyi bıraktı ve gözlerimin tam içine baktı.

İşte şimdi ne düşündüğümüzü öğrenmek istiyordu.

"Eğer biliyorsanız, bana söylemelisiniz," dedi. "O zaman bazı şeyler değişebilir."

Evet. Bilgiyi alsın, ucuna sivri bir uç taksın ve sonra onu bir mızrak gibi kıçımdan yukarı soksun.

Ben yanıtlayamadan önce omzunun üstünden Lenore'a baktı.

"Bir şey biliyor mu?" dedi. "O gece orada olduğunu biliyorum. Kapıdaki onun parmak izi," dedi. "Ona sorun yaratmak niyetinde değilim. Onun buna inanmadığını biliyorum. Ama siz inanmalısınız. Eğer bir şey biliyorsa..."

Düşüncenin sonunu boşlukta sallandırdı ve bana sadece yanıt bekleyen kocaman bir göz olarak tanımlayabileceğim bir şey verdi. Yanıt gelmeyince başka bir yöntem denedi.

"Bunu özel olarak halledebiliriz," dedi. "Sorun çıkarmaya gerek yok." Bir an için, belki de Hall'un ölümüyle Lenore'ın gerçekten bir ilgisi olduğuna inandığını düşündüm.

"Siz sadece gerçeği istiyorsunuz," dedim.

"Sadece gerçeği." Bunu söylerken bana doğru yaslanacak gibiydi.

Yüzümü buruşturdum, fakat bir şey söylemedim.

"Eğer sakladığı bir şey varsa." Bekliyormuş gibi durakladı bir an, ne demek istediğini anlayıp anlamadığımı görmek için belki. Ama söyledikleri adeta

şifreliydi. Yüzümdeki ifadeden neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikrim olmadığını fark edebildi.

"Size bir şey söylemedi mi?"

Başımı salladım.

Bu onun için büyük bir hayal kırıklığı olmuş gibi görünüyordu.

"Hall'dan bilgi almış olabilir," dedi. "Eğer o bizim bilmediğimiz bir şey biliyorsa, o zaman bir hata yapmış olma olasılığımız var."

Sanki birisi kanımı dondurup kurutmuştu. Bu itiraftan dolayı şaşkınlık içindeydim. Gülmeye başladım. Yapabildiğim en iyi şey buydu. Espriye karşı alaycı bir çaba.

"Siz bana bir hata yapmış olduğunuzu mu söylüyorsunuz? Ne tür bir hata bu?" diye sordum.

Kolu tekrar omzumdaydı, sıkı bir kavrayış ve yeniden yürüyorduk. Bir parmağını dudaklarına götürerek susmamı söyledi. Beni daha uzağa, sessiz bir köşeye doğru çekti.

"Ben bir hata yaptığımızı söylemedim. Bütün gerçekleri bilmezsek hata yapmamız mümkün olur dedim. Ben sadece Lenore'ın sakladığı bir şey var mı bilmek istiyorum."

Müvekkilimi ölüm cezasıyla yargılayan bir savcı, davanın ortasında, gelmiş bana bir hata yaptığını söylüyor ve benden onun kulağına fısıldamamı bekliyor.

Durdum ve döndüm, kanca gibi taktığı kolunu omzumdan kaldırdım. "Siz Hall ile konuştunuz," dedim. "Siz bana söyleyin. Hall ne söyledi?"

"Mahkemede duyduklarınızı," dedi.

"Tanığınız Frost'un söyledikleri mi?"

Başını evet anlamında salladı.

Buna güldüm.

"Sorun da burada zaten," dedi. "Herhalde Hall bir kadınla konuşmayı arzuluyordu. Bu onun için daha rahat olmuş olmalı. Konuşun onunla." Başını Lenore'dan yana salladı. "Eğer bir şey biliyorsa size söyleyecektir. Siz ne düşünürseniz düşünün, ben bu durumdan politik çıkar sağlamaya çalışmıyorum."

Bütün ruhuyla içten birisiydi. Ona buradan punç kâsesine kadar giden yolda güvenebilirdim sadece.

"Bu konuda anlaşma yapabiliriz," dedi. "Sadece konuşun benimle." Sesinde ciddiyet vardı, son kelimeleri nerdeyse yalvarır gibi söylemişti. Dönerken güvenli bir mesafeden, kokteyl sosunun atış menzilinden uzaktan Lenore'a acı acı veda etti. Sonra salonun diğer tarafındaki karısına katılmak için uzun adımlarla uzaklaştı.

O uzaklaşırken bu keşfin önemini kavradım. Brittany Hall denkleminde eksik olan, gizli kalmış bir şeyler vardı. Kline bunu hissediyor ama ne olduğunu bilmiyordu. Savcılığın iddianamesinde eksik olan bir parça vardı ve Kline bu parçanın Lenore'da olduğuna inanıyordu.

BÖLÜM 23

KLINE, BUGÜN, HALL'UN ÖLDÜRÜLMEDEN ÖNCE, kendi rızası ile ya da zorla, cinsel ilişkide bulunmamış olduğu görüşünü daha fazla desteklemek için eyalet iz kanıtı uzmanını getirmişti. Hall'u bir aşığının öldürmüş olduğunun bizim kuramımız olacağını, Kline, bilemediğimiz bir nedenden dolayı önceden tahmin ediyordu. Dikkatleri, bu cinayetin gerçek nedeni olduğunu iddia ettiği, bir adli tanığın susturulması olgusu üstüne odaklamak için bizim kuramımızla ilgili her türlü düşünceyi defetmeye uğraşıyordu.

Kline, bugünkü kanıtın -sıradan kıllar ve iplikler- çok güçlü olamayacak kadar genel olduğunu bilmesine karşın, mahkeme salonundakiler üstündeki etkisini giderek artırıyor görünüyordu. Bu kanıt hâlâ bilmecesine uyan parçalardan

biriydi.

Kline, eyaletin en önde gelen kıl ve lif uzmanlarından olan ve eyalet adli departmanında eğitilmiş resmi devlet memuru olarak çalışan Harold Stinegold'u tanık kürsüsüne çağırmıştı. Mikroskobun altına girebilen bir şey bulursanız, bilin ki, Stinegold ona daha önce bakmıştır.

Stinegold, Hall'dan alınan tırnak parçalarında ve sıyrıklarda yabancı doku görülmediğini açıkladı ve kurbanın cinsel organ bölgesinden alınan örneklerin, cinsel ilişkide bulunulduğunda mevcut olması gereken, yabancı doku kanıtı bulunmadığını doğruladığını açıkladı.

Stinegold, altmış yaşlarında, dost canlısı ve kendine güveni olan bir adamdı. Onu çeşitli vesilelerle mahkemeye çağırmış ve çok muhafazakâr biri olduğunu keşfetmiştim. Genellikle, delilleri abartarak yorumlamazdı.

Kline, yine tiyatro sahneliyordu. Stinegold'a üstünde kurumuş kan lekeleri olan battaniyeyi kâğıt bir delil torbasından, mührünü kesip açtırarak çıkarttırdı. Aynı işlemi, içinde kıl olan daha ufak ikinci bir torba ve liflerin olduğu üçüncü torba için tekrarlattırdı.

"Bizlere anlatabilir misiniz?" dedi Kline. "Bunlar nasıl toplandı ve analiz edildi?"

"Kıllar ve lifler, battaniyenin yüzeyinden, bir ceketin üstünden keten tiftiği kaldırırken yapabileceğiniz gibi, selofan bant kullanılarak kaldırıldı. Daha sonra bir lamın içine aktarılarak ilk olarak mikroskop altında incelendi.

"İlk olarak halı lifleri üzerinde duralım," dedi Kline. "Bu örnekleri başka kaynaklardan alınmış örneklerle karşılaştırdınız mı?"

"Evet. Sanığın kendisine ilçe tarafından tahsis edilmiş arabasındaki halıdan alınan liflerle."

"Peki ne buldunuz?"

"İlk olarak renk ve çapları arasında benzerlik olup olmadığını belirlemek için baktım. Benzerlik olduğunu buldum."

"Sonra ne yaptınız?"

"Daha ayrıntılı bir inceleme," dedi tanık, "diğer biçim bilimsel özellikler için."

"Biçim bilimsel diyerek neyi kastediyorsunuz?"

"Biçim ve yapı," dedi Stinegold. "Özellikle aradığım, liflerin yüzeyindeki küçük paralel çizgiler ya da parlaklık giderici parçacıkların açtığı çukurlardı. Çoğunlukla titanyum dioksit," dedi. "Bunlar, üretim işlemi sırasında bazen parlaklık miktarını düşürmek için sentetik maddelere eklenirler."

"Peki ne buldunuz?"

"Ben hem sanığın arabasından alınan halı liflerinin, hem de kurbanın cesedini sarmakta kullanılan battaniyeden elde edilen liflerin üstünde benzeri parlaklık giderici parçacıklara varlığını gözlemledim."

"Bunun önemli bir benzerlik noktası olduğunu mu düşündünüz?"

"Evet."

"Daha sonra ne yaptınız?"

"Renk incelemesi yaptım," dedi Stinegold. "Renk, en önemli ayırt edici özelliktir."

"Neden böyle?"

"Çünkü renklerin çoğu istenen tonu sağlamak için hazırlanan boya karışımlarından meydana gelir. Aynı renk kompozisyonunu bulmak önemli bir işaret sayılır. Bu eşsiz bir ayırıcı özelliktir," dedi Stinegold.

"Bu nasıl yapılır?" dedi Kline.

"Bir mikrospektrofotometre kullanarak." Stinegold mahkeme yazmanı için kelimeyi hecelemek zorunda kaldı.

"Bu, liflerin renklerini tayf biçimlerine göre karşılaştıran türde bir

mikroskoptur. Teknik olmayan açıklaması şöyle: Farklı lifler sadece farklı renklere sahip değildir, ayrıca birbirinin aynı olmayan ve ancak özel aygıtlarla ölçülebilen ışık kırılmaları yayarlar."

"Siz bu ölçümü yaptınız mı?" dedi Kline.

"Evet."

"Ne buldunuz?"

"Sanığın kendisine ilçe tarafından tahsis edilmiş aracında bulunan liflerin, kurbanı sarmak için kullanılan battaniyede bulunan liflerle biçim, renk ve oluşum olarak aynı olduğunu."

Kline, Stinegold'a ayrıntıları, bu tür üretimde kullanılan beş ayrı tür naylon olduğunu, bunlardan birinin 'naylon 11' olarak bilindiğini anlattırdı. Elde bulunan naylon örnekleri okyanus mavisi renginde bir boya maddesi ile kaplanmıştı. İki tür benzerlik noktası bulunuyordu: Naylonun türü ve boya maddesi. Tanık battaniyenin üstündeki liflerle Acosta'nın arabasında bulunanların bu açıdan birbirlerine uyduğunu söyledi.

"Sizin profesyonel görüşünüze göre, bu benzerlik önemli midir?" Kline kapıyı kapatmaya çalışıyordu.

"İtiraz ediyorum. Belirsiz," dedim.

"Kabul edildi. Soruyu yeniden sorun," dedi Radovich.

Sorun bunun ne kadar önemli olduğuydu. Kline soruyu yeniden sormak için düşünürken, tanık kürsüsünün önünde küçük bir daire çizdi.

"Diyelim ki, o halı liflerini incelediniz ve başka bir halıdan rasgele alınmış örneklerle karşılaştırdınız, sizin profesyonel görüşünüze göre, burada bulmuş olduğunuz türden bir benzerlik bulmayı bekler miydiniz?"

Aynı itirazı yaptım, fakat Radovich bu sefer reddetti.

"Hayır."

"Bu lifleri diğer on farklı rasgele alınmış örnekle karşılaştırsaydınız aynı benzerliği bulmayı bekler miydiniz?"

"Hayır."

"Yüz?"

"Mümkün değil."

"Bin?" dedi Kline.

"Naylonun türünü belki," dedi Stinegold. "Ama renk maddesi, özellikle boya parçaları ayırıcı olurdu. Benim için bu daha önemli bir ayırıcı özellik"

"Bu ifadenin kayıtlardan çıkarılmasını..." diye itiraz ettim.

"Reddedildi.. "

"Size göre bu önemli mi?"

"Evet. Boya parçası benzersizdir. Üretici nadiren iki boyayı karıştırsa bile sonuçta kesinlikle ayrı pigmentasyon oluşur."

"Öyleyse, boya parçası bu liflerin benzersiz bir özelliği mi oluyor?"

"Ben öyle derdim. Evet."

Kline daha sonra dikkatini Stinegold'un hayvan kaynaklı olarak tanımladığı kıllara çevirdi.

İnsan ve hayvan kılları arasındaki sayısız farklılıkla ilgili ayrıntılı bir açıklamaya girişti. Hayvan kıllarında renk aralıkları farklılık gösterirken, insan kılı gövdenin rengi açısından tek biçimdeydi.

"İnsan kılının merkezinde bulunan saç özü görünüm olarak biçimsizdir, bütün kıl gövdesinin genişliğinin üçte birinden nadiren fazladır," dedi Stinegold. "Oysa hayvanlarda bu oran daha büyüktür ve gövdenin tamamını kaplayabilir. Ayrıca, dış deri yüzeyi insan ve hayvan arasında büyük bir değişkenlik gösterir, farklılık çok belirgindir."

"O halde, sizin aklınızda Brittany Hall'un cesedini sarmakta kullanılan battaniyenin yüzeyinden toplanan kılların hayvan kökenli olup olmadığı hakkında bir soru işareti bulunmuyor?"

"Hiç yok," dedi Stinegold.

"Ne tür bir hayvan olduğunu belirleyebildiniz mi?"

"Bu daha zor oldu," dedi. "Ama eleme sürecinin sonunda söz konusu kılların at kılı olduğunu belirleyebildim."

Bakışlarından jüri üyelerinin kılların kedi ya da köpek kılı olduğundan şüphelenmiş oldukları açıkça belliydi. Kline rol yapmak için bunu kullandı, sahte bir şaşkınlık ifadesiyle kaşlarını kaldırdı ve tanığa baktı. Sessiz sorulan bir soruydu bu.

"At kılı," dedi Stinegold yanıt olarak. "Herhalde hayvan tüy döküyormuş. Önemli miktarda kıl var."

"Bu tüylerin battaniyenin üstüne nasıl yapıştığı hakkında bir görüşünüz var mı?"

"Muhtemelen ikincil bir aktarım," dedi Stinegold.

Kline'ın teşvikiyle tanık açıkladı.

"Genel olarak açıklayacak olursak, bunun anlamı battaniyenin kendisinin atla temas etmemiş olduğudur. Bunun yerine başka birinin kılları giysileri ile alıp ya battaniyeye ya da kendi yaşadığı yere taşımış olması mümkün. Mobilyalara ve yatağa da bu şekilde bulaştırmış olabilir. Kıllar battaniyeye orada yapışmış olabilir, ya da katilin kılları kendi elbisesi ile bu şekilde alıp cesedi sarmalarken elbisesini sürterek bu kılları battaniyenin yüzeyinde bırakmış olması bile mümkündür."

Acosta'nın ahırın yakınlarına asla gitmemiş olduğunu bilen devlet tarafı için gerekli bir mekanizmaydı bu. Orası Lili'nin bölgesiydi. Lili bu konuyla özel olarak ilgiliydi ve kıllarla ilgili açıklamalar derinleştikçe kocasının arkasında, tırabzanın ötesindeki sıranın üstünde geri çekildiğini görebiliyordum. Kederli

bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

"Bu mümkün mü?" diye sordu Kline. "Bu ikincil transfer?"

"Evet. Bu tür kıllar, sözünü ettiğim miktarda, at tüy dökerken aşırı derecede yayılırlar. Ne yaparsanız yapın, sizinle beraber evinize gelmelerinin önüne geçemezsiniz. Kendinizi büyük bir özenle fırçalasanız bile, sanırım yaşadığınız yerde bu killerin önemli boyutta izlerini bulabiliriz."

"Kişi ata bindikten, ya da ahırdan ayrıldıktan sonra elbiselerini değiştirmiş olsa bile mi?" dedi Kline.

"Bu mümkün," dedi Stinegold. "Bir miktarını kendi saçlarında, ya da derisinin tırtıklı bir yüzeyinde taşıyabilir. Bu kıllardan kurtulmak çok zordur."

"Bu bizi sonraki soruya götürüyor," dedi Kline. "Bayan Hall'un cesedini sarmak için kullanılan battaniyeden alınan kıllara uyan at kılı izleri buldunuz mu gerçekten?"

"Buldum."

"Peki nerede buldunuz bu izleri?"

"Üç yerde," dedi. "Ölen kişi, Brittany Hall'un dairesinde. Sanık, Armando Acosta'nın konutunda. Ve sanığın ilçe tarafından tahsis edilmiş arabasının bagajında ve aynı zamanda bu arabanın yolcu bölmesinde."

Kline etki yaratmak için bunu da kullandı. Bu bulgunun önemini vurgulamak için iyi ölçülmüş bir zaman aralığı boyunca, bizim yapacağımız saldırıyı da tahmin etmeye çalışarak sessiz kaldı. Stinegold'a kılların sanığın karısının sıkça gittiği bir ahırdan gelmiş olduğunu ve sanık tarafından elbiselerinin üstünde taşındığını açıklattırmıştı. Sonra bu kılların geldikleri yer dolayısı ile kesin bir kanıt oluşturacak unsurlar olmadıklarını kabul etti. Parmak izi gibi değillerdi ve bu durumda belli bir ata ait oldukları saptanamazdı.

"Yine de," dedi Kline. "Bilimsel bilgilerinize ve deneyimlerinize dayanarak söz konusu battaniyenin üstünde ve davalının konutuyla arabasında bulunan kıllar hakkında bir sonuca ulaşabildiniz mi?"

"Benim profesyonel görüşüme göre," dedi Stinegold, "battaniyeden alman örneklerdeki tüm mikroskobik özellikler, renk, doku, yapısal yüzeyler ve kalınlık olarak sanığın evindeki çeşitli mobilyalar ile halıdan ve arabasından toplanan kıl örneklerine uyuyor."

"Sizin profesyonel görüşünüze göre, aynı mıydılar?"

"Benim profesyonel fikrime göre, evet," dedi Stinegold.

Kıllar ve lifler, parmak izleri gibi kesin ve belirleyici ögeler olmayabilirler. Ama şu anda jüri bölmesinde neredeyse gözle görülebilen, önemli boyutta bir itme kuvveti oluşturmuşlardı. Bu mahkeme salonlarında deneyim ile edinilen bir şeydir. Hayatta kalmak zorundaysanız, sahip olmanız gereken bir algılama yeteneği. Özel kanıtlara gösterilen bir tepki olmalıdır.

İz kanıtları ile ilgili olarak savcılığın işine yaramayacak birçok şey vardı ve Kline bunları görmezden gelmeye çalışarak hata yapmıştı, ben de karşı sorgulamama bunlarla başladım. İlk olarak metalbilim raporu.

"Bay Stinegold, Brittany Hall'un dairesinde, kurbanın başını çarptığı yerin yakınındaki kahve masasının kenarında mikroskobik ölçülerde, değerli metal sıyrıkları bulmadınız mı?"

"Biraz buldum," dedi.

"Bay Kline tarafından yapılan doğrudan sorgunuz sıranızda bunlardan neden söz etmediniz?"

"Sorulmadı ki," dedi.

"Güzel. O halde belki şimdi ben sormalıyım. Bunlar önemli miydi?" Eğer 'evet' diyecek olsaydı daha önce bu konudan kaçınmaya çalışmış olduğu düşünülebilirdi, bu yüzden Stinegold, 'hayır' dedi.

"Size göre bu sıyrıklar önemli değil miydi?"

"Hayır."

"Neden?"

"Bu sıyrıkları inceledik ve muhtemelen eski olduklarını belirledik. Bunlar masanın üstüne cinayetten aylar önce bırakılmış izler olabilirdi." Metalin üstünde bulunan kan lekeleri hakkında bazı saçmalıklar döktürmeye çalıştı ama ben üstüne gidince hemen vazgeçti.

"Jüriye bu sıyrıkların nelerden oluştuğunu söyleyebilir misiniz?"

"Altın izleri, yirmi dört ayar, içinde bazı alaşımlar da var."

"Bir mücevher parçasından mı acaba?"

"Belki."

"Ama kayda değer bir şey değil, öyle mi?"

"Benim fikrime göre değil," dedi.

"O zaman belki jüriye neden müvekkilime ait bütün altın mücevher parçalarını tek tek incelediğinizi açıklayabilirsiniz."

"Sadece tam bir inceleme yapmış olmak için," dedi.

"Sadece tam bir inceleme yapmış olmak için mi dediniz?"

"Doğru."

"Tam bir inceleme yapma amacıyla mı masanın üstünde bulunan sıyrıklarla karşılaştırmak için müvekkilimin mücevherlerinin her bir parçasından mikroskobik örnekler aldınız?"

Stinegold somurtur gibi oldu. "Bulabildiklerimizden."

"Sayın yargıç, bu ifadenin kayıtlardan çıkartılmasını... Stinegold, jüriyi Acosta'nın söz konusu parçayı yok etmiş olduğuna inandırmaya yeltendi. Oysa buna dair bir kanıt bulunmuyor."

Radovich itirazımı kabul etti.

"Müvekkilimin mücevherlerinin her bir parçasından masanın üstünde bulunan

sıyrıklarla karşılaştırmak için mikroskobik sıyrıklar aldınız mı almadınız mı?"

"Aldık."

"Bu örnekleri metalürjik analize tabi tuttunuz mu?"

"Tuttuk."

"Masanın üstünde bulunan metal müvekkilimin mücevherlerinden alınan sıyrıklara uydu mu?"

"Hayır," dedi.

"Uymadı mı?" Merak içinde bir yüz ifadesi ile jüriye döndüm.

"Hayır," dedi.

"Eğer uymuş olsaydı doğrudan sorgunuz sırasında bununla ilgili bir şeyler duyardık mutlaka öyle değil mi?"

"İtiraz ediyorum, spekülasyon," dedi Kline.

Jüri öyle düşünmüyordu. Şu anda Kline'ın bunu neden sakladığını merak ediyorlardı. Kalk da seyirciye selam ver, seni salak.

"Soruyu yeniden sorun," dedi Radovich.

"Mutlulukla, Sayın Yargıç. Bay Stinegold, jüriye söyleyin, Bay Acosta'nın mücevherlerine uyan bir şeyler bulmakta başarısız olduğunuz ana değin bu sıyrıkların eski ve önemsiz olduklarını düşünmüyor olduğunuz gerçek mi değil mi acaba?"

"Bu gerçek değil," dedi.

"Ama masanın üstündeki sıyrıkların eski olduğu konusunda yargınız kesinlikle hiçbir bilimsel temele dayanmıyor, öyle değil mi?"

"Biz eski olduklarına inanmıştık," dedi.

"Nedir bu, din kuralı mı?" diye sordum.

"Tanığı rahatsız ediyor," dedi Kline.

Onu duymazdan geldim. "Size bilimsel dayanakla ilgili sordum. Elinizde var mı?"

"Hayır."

"Teşekkürler. O halde, bu metal sıyrıkları ile ilgili bildiklerimizi, yalnızca bilimsel kanıtları temel alarak söyleyecek olursak, kurbanın başını çarptığı noktanın yakınında bulunan sıyrıklar sanığa ait mücevherlerden alınan örneklerin hiçbirine uymuyor. Sizin profesyonel yargınıza göre, bu benim müvekkilimi temize çıkaracak bir kanıt olarak değerlendirilemez mi? Onun suçsuz olduğunu göstermez mi?"

"İtiraz ediyorum. Bu jürinin karar vereceği bir konu," dedi Kline.

"Kabul edildi," dedi Radovich. "Sanırım siz kendi görüşünüzü belirttiniz."

Sonra sayılar oyununa geçtim, Acosta'nın arabasından geldiği varsayılan halı lifleri. Stinegold'u General Motors'un, zemininde o yıl tek üreticiden alınmış aynı halıdan kullanılan kaç araç imal ettiğini söyleyip söyleyemeyeceğini sorarak sıkıştırdım. Bir fikri yoktu, ona bu rakamların binlerle ifade edildiğini söyleyecek olursam şaşırıp şaşırmayacağını sorduğumda, bunun da bir olasılık olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Yine de," dedi, "o araçların hepsinde aynı renkten ya da aynı boya ile renklendirilmiş halılardan kullanılmamıştır." Bunu söylediği sırada memnuniyet içinde Kline'a baktı.

Ona ilçenin araba filosu ve motorlu araç şubesinin çok miktarda arabayı aynı üreticiden tek seferde aldığını söyleyerek sıkıştırdım.

Bu araçlar fabrikadaki montaj bandından sırayla çıkmış olabilirlerdi.

"Böyle olabileceğini varsayarak," dedim, "İlçenin motorlu araçlar şubesinde aynı renkten ve aynı boya ile boyanmış araçların bulunması mümkün değil mi?"

Stinegold bundan pek mutlu olmamıştı. "Bu mümkün," dedi.

"Eğer size ilçe motorlu taşıtlar şubesindeki kayıtların hepsinin, üretim yılı ilçenin sanığa tahsis etmiş olduğu aracın üretim yılı ile aynı olan dokuz tane aracın ilçe tarafından aynı üreticiden satın alındığını gösterdiğini ve bu araçlardan yedisinin aynı montaj bandında aynı renkte hali ile üretilmiş olduğunu söyleseydim şaşırır mıydınız?"

Bana yanıt vermedi.

"Bunu biliyor muydunuz?" diye sordum.

"Hayır," dedi.

Bizim uzmanlarımızdan bu konuda elde ettikleri kanıtları alması için mahkemenin tayin ettiği özel bir uzmanla, daha önce savcılık yapmış bir avukatla bu araçların üstünde çalışmış ve halı lifleri toplamıştık.

Kapıyı biraz aralayabilmiştik. Sonra atlar konusuna döndüm.

"Peki buldunuz mu?" diye sordum.

"Neyi buldum mu?" dedi.

"Bu kılın sahibi atı."

Güldü. "Hayır."

"Aradınız mı?"

"Hayır."

"Neden?"

"Gerekli bulmadık ki," dedi. "Sanığın evinde ve arabasında bu kıllardan bulmuştuk. Dahası, belirttiğim gibi, kıldan yola çıkarak belli bir ata ulaşmak mümkün olmazdı."

"O ahırdaki atlara binen diğer insanlardan herhangi birinin evinde ya da arabasında da aynı kıllardan bulunup bulunmadığını kontrol ettiniz mi?"

"Hayır."

"Neden?"

"Tekrar söyleyeyim, anlamlı ve gerekli bulmadık."

"O ahırdaki kaç tane atın bu battaniyenin üstünde bulunanlara uyan kıllar sağlayacağını bilmek öğretici olmaz mıydı?"

"Pek değil."

"Bay Stinegold, renk ve bazı kendine has dokusal nitelikleri olan yabancıl türler hariç, bir atın diğerinin aynısı gibi görünmesinin olası olduğu bir gerçek değil midir?"

"Renk ayırt edici bir etkendir," dedi. Sıkıca tutunduğu düşünce buydu.

"Battaniyenin üstünde bulunan tüyleri döken atın ne renk olduğunu biliyor musunuz?"

"Kahverengi," dedi. "Genellikle kestane olarak tanımladığımız türden."

"Atlar arasında sıkça rastlanan bir renk, değil mi?"

"İtiraz ediyorum. Tanık atlar konusunda uzman değil," dedi Kline.

"Hayır. Sadece atların bıraktıkları konusunda," dedim.

"Bu ne anlama geliyor?" dedi Kline.

Jüri bölmesinde gülüşmeler oldu.

"Kıl," dedim. "Siz ne sanmıştınız?"

Kline, kahkahalar atan bir jüriye bakıyordu.

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Ben bunda gülünecek bir taraf görmüyorum."

Radovich devam etmemi söyledi.

"Hadi Bay Stinegold, kestanenin atlar arasında az rastlanan bir renk olmadığı herkes tarafından bilinmez mi?"

"İtiraz ediyorum," dedi Kline.

"Reddedildi. Tanık soruya yanıt verebilir," dedi Radovich.

"Az bulunur değildir," dedi Stinegold.

"Aslında, bugün çıkıp bu ilçedeki ahırları ziyaret etsek, muhtemelen, kestanenin atlar arasında en çok rastlanan renk olduğunu görmez miyiz?"

"Bu mümkün," dedi Stinegold. Aslında mümkünden daha fazlaydı, ama ben yine de itirafını kabul ettim.

"Peki, eğer bütün bu kestane rengi atlardan kıl toplasaydık ve size mikroskobunuzun altında incelemeniz için vermiş olsaydık, bu atlardan hangisinin o battaniyenin üstünde bulunan kıllardan sorumlu olduğunu bize söyleyebilir miydiniz?"

Gülümsedi. Puan kazanılmıştı. "Herhalde hayır."

"Çünkü kestane rengi at kılı o kadar eşsiz bir şey değil, değil mi?"

"Hayır."

"Açıklamış olduğunuz diğer unsurlar, bir kestane rengi atin kılının dokusu, yüzey yapısı ve kalınlığı diğer bir atınki ile neredeyse tamamı ile aynıdır, doğru değil mi?"

"Bu muhtemelen doğru," dedi.

"O halde battaniyenin üstündeki kıl kestane rengi atların neredeyse hepsinden gelmiş olabilir değil mi?"

"Benzer olabilirler," dedi.

"Sizin birini diğerinden ayırmakta zorlanmanıza yetecek kadar benzer mi?"

"Belki."

"Jürinin anlaması için," dedim, "Sanığın evinde ya da aracında bulunan kıllarla battaniyenin üstünde bulunan kılları benzer olduklarını söylemekten başka, kesin biçimde özdeşleştirebilmenizin yolu yok. Var mı?"

"Hayır."

"Bay Stinegold, iz kanıtı bilimine uyarlanmış biçimiyle, aktarım kavramına aşina mısınız?"

"Evet," dedi.

"Bu kavramı jüriye açıklar mısınız?"

Bana bu konunun tezimize hiçbir katkısı olmayacağını, kendi mezarımı kazmakta olduğumu söylermiş gibi baktı önce. Sonra jüriye döndü.

"Aktarım, hareket eden bir nesnenin, kendi üstündeki mikroskobik maddelerin ya tamamını ya da bir bölümünü dokunduğu diğer bir nesneye, bu maddelerden iki yüzeyde de eşit ölçülerde olana kadar aktardığını söyleyen bir kuramdır."

"Arıların bir bitkiyi tozaklaması gibi mi?" diye sordum.

"Bu oldukça iyi bir benzeşim," dedi.

"Yani, eğer ben size sürtünürsem, benim elbisemin liflerinin sizinkinin ve sizin elbisenizin liflerinin benimkinin üstünde kalacağını söyleyebilir miyiz?"

"Kumaşlardaki farklılıkları da hesaba katmak gerek," dedi. "Bazıları hiç lif bırakmıyor."

"Mutlaka. Ama varsayalım ki bıraktılar, aktarılmış lif bulmayı bekler miydiniz, bir tür çapraz tozaklama gibi?"

Bunun hakkında düşündü, ama başını evet anlamında sallıyordu zaten.

"Evet."

"Siz, söz konusu kılların sanığın aracına giden yolu bu şekilde bulduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Evet."

"Sanığın dairesine de mi?"

"Doğru."

"Kurbanın cesedini sarmalamak için kullanılan battaniyeye de mi?"

"Bu da doğru."

"O battaniyenin üstünde başka bir şey buldunuz mu?"

"Az miktarda başka lifler, tahta parçaları, cesedin bulunduğu çöp tenekesinden gelen mikroskobik süprüntü," dedi.

"Ama sizin görüşünüze göre, tespit edilen önemli maddeler sadece halı lifleri ve at kıllarıydı öyle mi?"

"Bana göre evet."

"O battaniyenin üstünde çok fazla kıl var mıydı?" diye sordum.

"Bol miktarda."

"Sayın Yargıç, tanığın kılın battaniyenin üstüne nasıl aktarıldığını göstermesini istiyorum," dedim.

Kline buna karşı çıkıyordu. Çeşitli küçük naylon halı parçaları kesmiştim ve Kline bunların Acosta'nın arabasındaki halıya uymayacağını söyleyerek itiraz etti.

"Gösteri amaçlı kullanılacaklarından, yeterince yakınlar," diye karşı çıktım.

"Tanıktan saç ve kıl örneklerini karşılaştırmasını istemeyeceğiz ki," dedim.

"Bu anlayışla," dedi Radovich.

Stinegold'a bir parça halı uzattım. Bu amaçla küçük bir zarfın içine biraz at kılı toplamıştım, bunu tanığa uzattım.

"Kıllar siyah renkli," dedim mahkemeye. "Battaniyenin üstündeki diğer kıllardan kolayca ayırt edilebilir olmaları gerek."

Stinegold kıllara baktı ve bu görüşe katıldı. Kıllardan birazını halının üstüne serip eliyle kesik tüylerin üstüne yaydı.

Yazmana kanıtların durduğu el arabasından battaniyeyi getirip Stinegold'a vermesini söyledim. Battaniye leylak rengiydi. Stinegold battaniyeyi top yapıp önündeki tırabzanın üstüne koydu. Battaniyenin bir parçası kenardan sarkıyor, yere değiyordu.

Battaniyenin bir köşesini aldı ve halı parçasını hızlı biçimde, fırçalarmış gibi sürttü. Sonra halı parçasını ters çevirip bıraktı ve battaniyeyi inceledi.

"İşte," dedi. Stinegold battaniyeyi kaldırmış, zafer kazanmış bir edayla benim görmem için tutuyordu. Ovaladığı bölge siyah at kılı ile kaplanmıştı.

"Eğer biraz bandınız varsa, size örnekleri nasıl elde ettiğimizi gösterebilirim," dedi.

"Buna gerek yok," dedim ona. Tırabzanın üstünden battaniyeyi ve halı parçasını aldım.

Kline, masasında halinden memnun gülüşüyle oturuyordu.

Dönüp tanıkla yüz yüze gelmeden önce, bir elimde battaniye, öteki elimde halı parçası, tanık kürsüsünden birkaç adım uzaklaştım. Daha önce bakmış olduğum için, orada olduğunu biliyordum... Küçük halı parçası.

"Bu nedir?" diye sordum.

Stinegold halıya bakarak oturuyordu. Yüzünü buruşturdu.

Küçük halı parçasının üstünde leylak battaniyenin lifleri vardı. Halının keskin kıllarına takılmışlar, yumak haline gelmişlerdi.

"Bay Stinegold, müvekkilimin aracını incelediğinizde, bagajda ya da yolcu bölmesinde bu battaniyenin liflerinin izine rastladınız mı?" Bu sorunun yanıtını zaten biliyordum. Stinegold'un raporunda yazıyordu.

Şaşkınlığa uğramış gibi görünmüyorlardı. Başından beri bunun davaları için bir problem olduğunu biliyorlardı. Ama sunuluş tarzı Stinegold bunu jüriden saklıyormuş gibi bir izlenim doğmasına neden olmuştu. Kötü bir etki bırakmanın birçok farklı yolu vardı.

"Bay Stinegold. Müvekkilimin aracında bu... "

"Hayır." Jüriye sunduğu son şey bu oldu. Bu ve bin kelime değerinde kederli bir bakış.

BÖLÜM 24

OSCAR NICHOLS'I BULDULAR.

"Kahretsin, nasıl?" dedi Acosta. İlçe hapishanesinde kilit altındaydık. Harry, Acosta ve ben. Yargıç kaim camın öteki tarafında oturuyor, aramızdaki kalkanın içine yerleştirilmiş mikrofondan konuşuyordu. Şu anda hepimiz çok gergindik ve bu tek tanığın davamıza verebileceği zararları düşünüyorduk.

"Nasıl bulmuşlar onu?" Acosta her yeni tanığın, her yeni keşfin getirdiği gerginlik nedeniyle yorgun görünüyordu. Zirveye çıktığımız anlarda, yeniden vadilere inebileceğimizden emindik hep.

"Ortaya çıktı," dedim. "Kendi iradesiyle."

Arkadaşı olduğuna inandığı bir adamın bunu yapmış olması Acosta'nın cesaretini gerçeğin kendisinden daha fazla kırıyordu.

Bununla ilgili haber, savcıların Nichols'ı mahkemeye çağırma önerisi

biçiminde gelmişti. Önergeye eklenmiş yeminli ifade Nichols'in üç gün önce Kline'ın ofisini arayıp elinde bilgi olduğunu açıkladığını ortaya çıkarıyordu. Sanığın kendisine itiraf yerine geçebilecek açıklamalarda bulunmuş olabileceği kuşkusu.

Görünen o ki, Nichols, Kline'in kanıtlarına verdiğimiz zararı hiç dikkate almadan -kıllar ve lifler konusunu yerle bir edişimiz ve Kline'in metal sıyrıklarına değinmekten kaçınması- başından beri beynini kemiren tek bir düşünce nedeni ile huzursuzluk duymaktaydı: Eski dostu cinayetten suçlu olabilirdi.

En çok sorun yaratan, zamanlamaydı. Kline ne olduğundan şu anda emin olamadığımız bir şey yaparak Nichols'ı deliğinden çıkartmıştı.

"Belli ki, dedi Harry. "Nichols her gün odasında yalnız başına bunun bir şekilde ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ederek oturuyormuş. İtiraf mı desem?" dedi.

"Ben hiçbir şey itiraf etmedim," dedi Acosta.

"Siz ölüm tehdidinde bulundunuz," dedi Harry.

"Hiçbir anlam ifade etmeyen sert sözler," dedi Armando.

"Eee, sanırım şimdi jürinin ne düşündüğünü görmek için bir şansımız olacak." Harry son sözü söylemişti.

"Nichols için uzun ve endişeli bir bekleyiş olmuştu herhâlde bu. Yoğun endişeler içinde oturup kendisine gizlilik içinde söylenmiş ölüm tehditlerinin bir şekilde kayıtlara girip girmeyeceğini merak eden bir yargıç. Kanıt sakladığı ortaya çıkarsa Adli Nitelikler Komisyonu tarafından birçok soru sorulabilir ve böyle bir şey insanın adli kariyerini bir kalemde silip atabilirdi.

"Neden yapsın bunu? Neden onlara söylesin?" dedi Acosta.

"Kendi kıçını kurtarmak için," dedi Harry.

"Ama neden şimdi?" dedi yargıç. "Neden özellikle bu zamanda, her şey bu kadar iyi giderken?" Harry'ye baktı, sonra bana. Düşünce akıllarımızdan hızla

geçti.

"Belki bizim bilmediğimiz bir şey biliyordur," dedim.

Gizli bir kanıt. Bu düşünce Acosta'nın aklına hemen yattı. Nichols'ın ağzını açmayı bu şekilde başarmış olabilirlerdi, öyle lanetli anlamlar içeren bir şeydi ki bu, çok eski bir dost bile görmezden gelememişti.

"Ne olabilir?" dedi.

"Mutlaka bulacağız," dedim.

"Evet Kafamızdan aşağı bir ton bok gibi boşalttıklarında," dedi Harry.

Camın ardında oturan Acosta için görünen, son farenin de gemiyi terk etmiş olduğuydu.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca süregelen bir tema olmuştu bu. Önce Acosta'nın yanında on yıldır çalışan odacısı, yargıçla yaptığı bütün telefon konuşmalarını rapor etmek için kesin emir aldığını söylemiş ve bir daha aramamasını öğütlemişti.

Sonra, geçen hafta, Acosta kendisine bir yardımda bulunmasını rica etmek için yazmanına telefon etmişti, ofisinden istediği bir şey vardı. Kadın telefona çıkmamış, sonra da aramamıştı. Kline yargıçlar yoluyla bu insanlara baskı uyguluyor ve Acosta'nın bağlantılarını kesiyor, İzolasyonu silah olarak kullanıyordu. Artık yalnız olduğu düşüncesi, Acosta'nın zihnine ölüm meleği gibi çökmüştü. Bizim dışımızdaki tek yandaşı Lili'ydi. Ona göre, bütün evlilikleri süresince hiçbir zaman olamadıkları kadar yakındılar şimdi.

"Elimizde tek bir şey var," dedi Harry. "Nichols'ın ismi tanık listelerinde bulunmuyor."

"Doğru," dedim. "Ama muhtemelen Radovich bir istisna yapar. Kline, polislerin Nichols ortaya çıkmadan Acosta'nın tehditlerini keşfedebilmelerinin yolunun olmadığını iddia ediyor."

"Şüphesiz haklı." Acosta, camın öte yakasında daldığı karanlık düşlerden uyanmış gibi görünüyordu. "Bunun için tek bir açıklama var : Oscar ortaya

çıktı, çünkü benim suçlu olduğuma inanıyor."

Daha yeni dank etmişti düşünce kafasına.

"Evet, çok güzel." Harry ona bakıyordu. Nichols bu düşüncesinde yalnız olmayabilirdi.

"Onun sezgilerini dışarıda bırakabiliriz," dedim. "Tam şu anda endişelendiğim şey, tanık kürsüsünde ne söyleyeceği. Ve eğer mümkünse, bunu yapmasını nasıl engelleyebileceğimiz."

Nichols'in tanıklık yapıp yapamayacağını test etmiş olmak karşılıklı güvenle ilgili bir konuydu. Eğer polis Acosta tarafından Nichols'a söylenmiş lanetli tehditleri ortaya çıkaramamış olsaydı, bu bilgiyi bize açıklayabilmelerinin ve Nichols'ı tanık listelerine koyabilmelerinin hiçbir yolu olmazdı. Bu bilgiyi açıklamak zorunda olmadığımızdan, şimdi Radovich'i bu açıklama karşısında şaşkına döndüğümüze inandırmak ayrı bir sorundu. Büyük olasılıkla bize hiçbir biçimde inanmayacaktı.

Kline'ın savında Radovich'in de fark edeceği mutlak olan kesin bir eşitlik vardı. Acosta'nın kendi avukatlarına gerçeği yeterince açıklayıp açıklamadığı, davalarının ortasındaki saatli bomba, yani ölüm tehditleri konusunda onları uyarıp uyarmadığı.

"Kline, Nichols'in vicdanının galip gelmiş olmasını kullanır," dedi Harry. "Bu ve Nichols'in duruşma yargıcı olduğu gerçeği, güvenilirliğini artırır."

Seçenekleri düşündük, çok azdılar.

Harry bir anlaşma yapabileceğimiz önerisinde bulundu. Acil durum girişimi. Her iki tarafın da kabul edebileceği şekle getirilmiş ve üstünde anlaşmaya varılmış, Nichols'un yapacağı açıklamaları onu tanık kürsüsüne çağırmadan özetleyen bir açıklama.

"Sivri kenarları törpüleyebiliriz," dedi. "Jüri fazla dikkat etmeyebilir."

"Kline bunu neden kabul etsin?" dedi Acosta. Korku içinde olabilirdi, ama gerçeklikle olan bağlantısını yitirmemişti.

"Şaşırdığımızı iddia ederiz," dedi Harry. "Bu bir son dakika tanığı. Radovich'in ona baskı yapmasını sağlamaya çalışırız. Her şeyden önce, bu durum, temyiz mahkemesine gitmek için zemin hazırlar." Davalının son kozu. "Üstünde pazarlık yapabileceğimiz bir şey."

Harry ve ben, bu konuda konuştuk. Başarılı olmayabilirdik, ama az sayıda seçeneklerimizin içinde en iyi olan buydu. Biz konuşur, bu konuya nasıl yaklaşılacağı konusunda ince noktaları tartışırken, Acosta kendi karanlık düşüncelerine gömülmüş görünüyordu. Camın arkasında otururken ellerini birleştirmiş, işaret parmaklarını çenesine dayamıştı. Aniden, lafimızı ortasında kesti.

"Başka bir seçenek var," dedi.

"Nedir?"

"Onunla konuşabilirim," dedi. "Oscar'ı arayıp ziyaretime gelmesini isteyin."

"Mümkün değil," dedi Harry.

"O hâlâ bir dost," dedi Acosta. "Ona ne göstermiş olurlarsa olsunlar, inanıyorum ki beni dinleyecektir."

"Tamam, ondan sonra onu tanık kürsüne çıkardıklarında, buluşmanız ve konuştuklarınız hakkında sorular sorduklarında, ondan tanıklık yapmamasını, ya da daha kötüsü yalan söylemesini istediğiniz gerçeğini ortaya çıkardıklarında ne yapacağız peki?" Harry haklıydı. Bu, felakete davetiye çıkarmaktı.

"Ondan yalan söylemesini istemem," dedi Acosta.

"O zaman görüşmenin ne gibi bir faydası olabilir?" dedi Harry. Harry'nin söylediği yalancı tanıklığın da yeterli olmayacağıydı. Nichols'in Acosta'nın bu tehditlerle kendisine çoktan vermiş olduğu zararı hafifletmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Yine de ondan yalan söylemesini istemezdim." Acosta bu konuda çok katıydı. Onurlu bir nitelik.

"Beni bağışlayın," dedi Harry, "ama Bay Kline gerçeği mutlaka çarpıtır, siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

Camın öteki tarafındaki gözler utanç içinde bakıyorlardı.

"Tabi ki haklısınız," dedi. "Ne söylediğimin farkında değildim. Sadece sersemlerin kendi kendilerini temsil etmelerinin nedeni de bu zaten."

"Bu davada durum biraz farklı," dedi Harry. "Sersem terimi avukat ve müvekkil için aynı ölçüde geçerli."

Acosta buna güldü bile. Ama Harry gülmemişti.

Öğleden sonra Kline, açılış açıklamalarında söz vermiş olduğu Hall'un dairesinde cinayetin ertesi sabahı bulunan bir çift kırık gözlük camının Acosta ile bağlantılı olduğunu kanıtlayacak delillerle çıkageldi.

Kline, mahkeme salonunun ortasına adımını attığında, her zaman olduğu gibi adeta bir moda raporuydu, karısının parası sırtına iyi oturmuştu. Bugün koyu gri çizgili kamgarn kumaştan yapılmış bir takım elbise içinde, kestane rengi ipek astarını dalgalandırarak mahkeme salonunu arşınlıyor, bir metrelik Fransız kollukları olan kolalı ketenden resmi gömleği ile gösteriş yaparken, kravatı imparatorun gücünü haykırıyordu.

Takım elbisesinin içinde, almış olduğu darbelere rağmen Kline'ın kendine olan güveni artıyordu. Gelen her tanıkla prestiji daha da büyüyordu. Mahkemede birkaç ayda savunma için sorun anlamına gelecek derecede etkili bir kişilik haline gelmişti. Yediği dayaklardan sonra aynen karşılık vermeyi öğrenmişti. İlk tanıklar sırasında biraz acı çekmiş olmasına rağmen, Kline'ın bu duruşmadaki stratejisinde, artık belirgin olmaya başlayan bir ilerleme yöntemi vardı. Bilinçli ve planlanmış biçimde darbelerini önceden yemiş ve gücünü sona saklamıştı.

Dr. Norman Hazlid, gözlük camı mağazaları zincirlerinden birinin kuzey bölgesindeki büyük kapalı çarşıdaki şubesinde anlaşmalı olarak çalışan lisanslı bir göz doktoruydu. Hazlid, seri biçimde göz muayeneleri yapar ve hastalarını bir saat içinde seçtiğiniz çerçeve ve mercekleri altmış dokuz dolara alabileceğiniz Vision Ease'e yollardı.

Kırk yaşlarında, iyi giyimli ve göz sağlığı konusunda rahatlıkla konuşabilen biriydi.

Kırık gözlüklerle ilgili esaslar, daha önce bu gözlükleri Hall'un dairesindeki olay yerinde bulunmuş olarak teşhis eden cinayet masası dedektifleri tarafından hazırlanmıştı. Kâtip tarafından işaretlenip bir kanıt numarası verilen gözlükler şu anda Kline'ın elindeydi.

Kline, tanığa gözlükleri kâğıt kanıt torbasından çıkarttırdı. Kırık merceklerin bir kısmının üstünde kan olduğu için Hazlid onları incelemek için ameliyat eldivenleri giymişti.

"Doktor, bu gözlükleri daha önce kontrol etme fırsatınız oldu mu?" diye sordu Kline.

"Evet oldu."

"Durumları ile başlayalım," dedi Kline. "Bize bununla ilgili ne söyleyebilirsiniz?"

"Sol mercek kırılmış. Hayli fazla bir kuvvet sonucu olduğunu söyleyebilirim."

"Birisi üstlerine basmış olabilir mi?"

Bu çok yol gösterici ve açıktı, ama adli tıp uzmanın da doğruladığı, kurbanın ayağından alınan kırık cam parçası nedeniyle itiraz etmenin bir anlamı yoktu.

"Muhtemelen. Bu nedenle olmuş olabilir," dedi Hazlid.

Tanık gözlükleri yukarı kaldırdı ve onlara daha yakından baktı. "Metal çerçeve eğrilmiş, muhtemelen merceğin kırılmasına neden olan kuvvet. Sol şakak vidası eksik."

"Bu parça kulağa giden küçük desteği mi tutmaya yarar?" Kline bunu menteşe olarak tanımladı.

"Doğru." Aslında Hazlid bunun için açıkça başka bir kelime kullanırdı.

"Bize söyler misiniz, bu gözlüklerde benzersiz olan bir şey var mı, hem

merceklerle hem de çerçeve ile ilgili olarak?"

"Her ikisi de benzersiz," dedi tanık.

Ben dinlemeye çalışırken Acosta kulağımın içindeydi. Bu doktoru daha önce görmediğini söyleyip duruyordu. Bu onun düzenli gittiği gözcü değildi, adamın kendisinin bu gözlüklerle olan bağlantısını nasıl ortaya koyacağı konusunda şaşkınlık içindeydi. Ona oturmasını ve sakin olmasını söyledim, ama o hayli heyecanlanmıştı.

"Çerçeve ile başlayalım," dedi Kline. "Hangi anlamda benzersizler?"

"Bu Vision Ease için özel olarak üretilmiş türde bir çerçevedir," dedi. "Özel bir lisans anlaşması. Bunlardan çok fazla satmayız, çünkü oldukça pahalıdırlar."

"Bir adı ya da model numarası var mı?"

"Buna Hayalet Dört Otuz deriz," dedi Hazlid.

"Başka mağazalarda satılmaz mı bu gözlükler?"

"Hayır."

Bizim için kötü haber.

"Bunlardan Vision Ease tarafından, diyelim ki son beş sene içinde, kaç tane satıldığını biliyor musunuz?"

"Bakabilirim," dedi.

"Lütfen."

Hazlid beraberinde bu amaçla bir bilgisayar çıktısı getirmişti. Küçük kâğıt destesinin içindeki yazıları muhasebeci gibi, aradığını bulana kadar okudu. Bir parmağını sol kenarın altında bir yere koydu, sayfa boyunca hareket ettirdi, sonra baktı.

"Kırk bir çift," dedi.

"Hepsi bu mu? Bütün ülkede mi?"

"Doğru." Hazlid üreticinin bu özel çerçeveyi sadece iki yıldır satmakta olduğunu, çok pahalı olduğunu ve tutmadığını açıkladı. Çok satmamasının nedenini fiyatının yüksek olması ile ilişkilendiriyordu.

"Kaç para?" dedi Kline, gözlükleri, eğer bir camı kırık ve her tarafı kanla kaplı olmasa satın alabilirmiş gibi dikkatle inceliyordu.

"Toptan fiyatı yüz yetmiş dokuz dolar. Mağaza perakende fiyatı ise dört yüz on sekiz," dedi.

Kline alış ve satış fiyatları arasındaki farkı duyunca bir kısa ve bir uzun ıslık çaldı. Birkaç jüri üyesi güldü. Bu itiraz edebileceğim bir şey değildi.

Hazlid, bunu haklı çıkarmaya çalıştı. "Özel dizayn edilmiş çerçeveler bunlar," dedi.

Kline'ın Acosta'ya bakışında açıkça imalı bir şeyler vardı, bir suçlama gibi. Jüri üstünde etkili oldu bu. Bu insanlar burada günlüğüne otuz dolar artı yol parası karşılığında oturuyorlardı ve şu anda bir aylık maaşlarının yarısı değerinde bir gözlük çerçevesi satın almakla suçlanan benim müvekkilime bakıyorlardı.

"Sizin kendi mağazanızda bu özel çerçevelerden kaç tane satıldığını biliyor musunuz?"

Hazlid bunun için belgelerine başvurmadı.

"Üç," dedi.

"Sizinki Başkentteki tek şube mi?"

"Evet."

"Bu çerçevelerden satılan en yakın diğer mağaza nerede?"

"Körfez bölgesi," dedi Hazlid.

Kline kapıyı çabuk kapattı. O mağazanın bu gözlüklerden kaç tane sattığını sordu ve dört yanıtını aldı. Diğer mağazalar eyaletin güney bölgesindeydi ve tanık o mağazalardan da beş çift satış daha yapıldığını söyledi.

"Öyleyse, eyaletin tümünde," dedi Kline, kafasında hesaplıyordu. "Bu özel çerçevelerden toplam on iki tane mi satılmış?"

"Bu doğru."

"Perakendeci bu satışların kayıtlarını tutuyor mu?"

"Satış noktasında bilgisayarla envanter tutuyoruz," dedi Hazlid.

Harry, kalemini masanın üstüne bıraktı ve tavandaki ışıklara, sonra benden yana baktı. Vücut dili işlerin yolunda gitmediği mesajını veriyordu. Cevap göndermedim.

"Bir müşteri geldiğinde, adresini ve telefonunu alır, sonra alman ürünün stok numarasını girip bir dosya numarası veririz. Daha sonra eğer kayıtlıysalar bu müşterilerin reçetelerine tekrar ulaşabiliriz."

Sakin ve cesur görünmeye çalışıyordum. Acosta yanımda Zombi gibi oturuyordu. Doktor hakkındaki ilk yalanlamalarından beri hiçbir şey söylememişti.

"O halde sizde mağazanızdan hayalet 4-30 çerçevelerinden satın alan üç müşterinin de satış kayıtları var mevcut öyle mi?"

"Evet"

"O kayıtlar bu özel marka ve model çerçevelerden birinin sanık Armando Acosta'ya satılmış olduğunu gösteriyor mu?"

"Hayır."

Masanın sonundaki Harry'nin iç rahatlamasından kaynaklanan göğüs geçirmesi belirgin biçimde fark edildi. Kalemini aldı, burnunun altındaki terleri sildi ve Acosta'yı yokladı. Hatta onun koluna vurdu. Harry'nin müvekkilimizle birlikte sergilediği ilk dayanışma görüntüsüydü bu.

Cevizkafa, Harry'nin sevincine şaşkınlıktan başka duygusal bir tepki göstermedi.

"Bu çerçevelerden Acosta soyadı ile satın alınan olmuş mu acaba?" diye sordu Kline.

"Evet."

Harry eğlenmeyi kesti.

"Hangi isimle?

"Lili Acosta," dedi tanık.

"Adres var mı?"

"234 Sorenson Yolu, Meşe Korusu," dedi.

Harry kalemi parmaklarında şaklattı, kalemin bir parçası yere uçtu. Cevizkafa yine bombok olmuştu.

Lili bugün gelmemişti. Duruşma başladığından bu yana ilk defa bir celseyi kaçırıyordu. Bunun planlı yapılıp yapılmadığını merak etmeye başladım. Harry gözlüklerinin benden tarafa bakıyordu, net bir ifadeyle ben sana söylemiştim diyordu.

"Bu gözlükleri unutmuştum," dedi Acosta. Kulağımın içindeydi. "Karımdan hediyeydi. Ev dışında takmıyordum."

Cinayet mahallinde bulunan gözlükler konusunda beklemediğimiz bir darbe yememizin nedeni buydu. Bu gözlükler Acosta'nın devamlı müşterisi olduğu ve bizim kayıtlarını taradığımız gözlükçüden alınmamıştı. Şimdi, gözümüz bağlı yolumuzu bulmak zorundaydık.

Kline bir adım geri attı ve kürsüdeki Radovich'e baktı. "Sanırım, bu adresin sanığın ev adresi olduğu ve Lili Acosta'nın da karısı olduğu kayıtlara geçecektir." Bana doğru döndü.

"Anlaşmak istiyoruz," dedim, kısa kesmek için.

"Satın alma ne zaman gerçekleşmiş?" Kline tanığa döndü.

"18 Eylül'de, bir yıl önce," dedi Hazlid

Kline, gözlüğün indirimli fiyatını ve Lili'nin parayı kocası ile ortak hesabından kredi kartı ile ödemiş olduğunu öğrendi.

"Ama bunlar erkek gözlükleri değil mi?" dedi Kline.

"Doğru. Tahminime göre..."

"İtiraz ediyorum."

"Kabul edildi. Tahminde bulunmanız gerekmiyor," dedi Radovich.

Kline toparlamaya çalıştı. Mademki bu yol kapalıydı, o da başka birini denerdi.

"Bayan Acosta bunları satın alırken kimin için olduklarını belirtmiş miydi?"

"İtiraz ediyorum. Bir temele dayanmıyor. Söylenti. Tanık bu gözlükleri kendisinin sattığına dair bir açıklamada bulunmadı."

"Kabul edildi.

"Acaba iş kayıtlarınızda belirtiliyor mu?" dedi Kline.

"Hayır."

Kline'ın bir yanıta ihtiyacı yoktu, sorunun kendisi yeterliydi. Jüri üyeleri boşluğu kendi başlarına doldurabilirlerdi. Acosta'nın eşinin erkek gözlükleri satın alması.

"Mercekler hakkında konuşalım," dedi Kline. "Bunlarla ilgili göze çarpan bir şey var mı acaba?"

"Cam çok pahalı, ayrıca bu sıradan bir reçete değil," dedi tanık.

"Bize pahalı camdan söz edin." Kline Acosta'ya bakıyordu.

İşte yine başlıyorduk.

"En yüksek kalite," dedi tanık. "Biz bunlara liste başı cam deriz. Çok ince, çok hafiftirler. Ama çok yüksek reçete değerlerini karşılayabilirler."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ağırlık açısından, hafifliği plastikle kıyaslanabilir, ancak çizilmelere karşı daha dayanıklıdır ve cama yüksek dereceli düzeltme oranları yükleyebilirsiniz."

"Ucuz camlarla yapamaz mısınız bunu?"

"Hayır"

"Müşteri bunun için mi bu parayı ödüyor?"

"Genellikle normal optik bir cama ödeyeceğinin iki misli fazlasını."

"Kaç paradan söz ediyoruz?"

"Yüz, yüz elli dolar."

"Bu camlar için ne kadar?"

"Yüz elli dolar," dedi tanık.

Birçok ailenin aylık yiyecek, giyecek için harcayacağı miktara hızla yaklaşıyorduk ve daha doktor ücretini, reçeteyi ve vergiyi hesaplamamıştık.

"Sizin indirimli bir mağaza olduğunuzu sanmıştım," dedi Kline.

"Öyleyiz," dedi tanık. "Ayrıca hızlı servisimiz de var. Bazı müşteriler hemen olsun istiyorlar." Bunu söylediği anda parmaklarını şaklattı. Bunu gören kişi elinde olmadan bu hareketin daha önce prova edilmiş olduğunu düşünürdü.

"İtiraz ediyorum. Spekülasyon."

"Reddedildi," dedi Radovich.

Kline dersini iyi çalışmıştı ve şimdi, kemiklerimizin üstünde step dansı yaparak semeresini alıyordu. Jürinin kızmasını sağlayacak ne kadar gösterişli numara varsa hepsini yapıyordu. Beslemekte olduğu imaj açıktı; Kendini halktan biri gibi gösteren Acosta aslında bir prensin aylık gideri kadar para harcayabiliyor, özel tasarımlı gözlükler satın alabiliyor ve çok önemli bir kişi olduğu için sıradan insanlar gibi sırasını beklemiyordu.

"Böyle bir satıştan çok fazla gerçekleştirebilmek mümkün olmaz değil mi?"

"Dediğim gibi, bir yıl içinde ancak birkaç tane."

Söylemek istediği birkaç kalantordu, bir ya da iki Arap şeyhi ve belki bir yargıç.

"Ama bunlar çok kârlı satışlar, bu yüzden kayıtlarını tutuyorsunuz ve hepsini hatırlıyorsunuz değil mi?"

"İtiraz ediyorum. Yönlendirme. Kanıtı olmayan gerçeklerle ilgili tahminde bulunuyor."

"Bay Kline," dedi Radovich. "Tanıklık yapmak istiyorsanız elinizi kaldırın ve kürsüye geçin."

"Özür dilerim, Sayın Yargıç."

"Neden tekrar denemiyorsunuz?" dedi yargıç.

Kline toparlandı. "Böyle bir satışın kaydı hemen göze çarpar değil mi, Doktor?"

"Evet."

"Bu tür gözlüklerden, hayalet 4-30 çerçevelerine takılı olarak, sizin liste başı dediğiniz bu camlardan, çerçeveler Vision Ease tarafından satışa sunulduğundan beri, kaç tane müşterinin satın aldığını biliyor musunuz?"

"İki."

"Bunlardan biri Lili Acosta mıydı?"

"Evet.

Suçlanan bir sanık için kendininkilere uyan parmak izlerinden daha yıkıcı olan fazla bir şey olmadığı söylenebilir. Ama Kline'ın üstünde çalıştığı kanıt bu noktada aynı ölçüde yıkıcı olmaya başlamıştı. Acosta'nın suçlu olduğuna ikna etmek için Kline'ın Oscar Nichols'in üstüne neyi sürdüğü artık açığa çıkmaya başlamıştı- tırabzanın üstünde duran kanlı bir gözlük ve kürsüde oturan bir tanık.

"Merceklerle ilgili başka özel bir şey var mı?" diye sordu Kline. Henüz bitirmemişti.

"Astigmatik düzeltmelerin alışılmadık olmadığını söyleyebilirim."

"Jüriye sıradan insanların anlayabileceği kelimelerle açıklayabilir misiniz lütfen?"

"Bu bir okuma gözlüğü, yaşlanan gözler için verilen yaygın türden. Ancak bu gözlüğü kullanan hasta ayrıca ciddi astigmatizmden mustaripmiş. Bu göz merceği eğriliğinde bir düzensizliktir. Sonucunda göze giren ışık tek bir odak noktasında toplanmaz. Eğer ciddiyse, bulanık görmeye neden olur. Bu gözlüğü takan hastanın her iki gözünde de astigmatik bozukluk varmış."

"Ciddi miymiş?"

"Bazı çalışma alanlarında," dedi Hazlid, "oldukça önemli bir eksiklik sayılabilir."

"Düzeltme yöntemlerine girmeyeceğiz. Bunu yapmamız gerekmiyor," dedi Kline. "Önünüzde kanıt olarak durmakta olan bu gözlüğün merceklerinin düzeltme ölçülerini biliyor musunuz?"

Piyes zamanı. Kline, kınından çektiği kılıcını yaşamsal organlarımıza nişanlamış bekliyordu.

"Biliyorum."

"Jüriye söyler misiniz lütfen?"

"Okuma düzeltmesi yaygın olarak her iki göz için de artı ikidir. Bunu geçiyorum. Sol göze astigmatizm için düzeltme üç nokta iki beş diyopter, yirmi üç derece. Sağ göz için dört nokta iki beş diyopter, yüz elli yedi derece."

"Siz bunun alışılmadık bir reçete mi olduğunu söylüyorsunuz?"

"Bana göre bu hayli alışılmadık bir reçete."

Bu durumda, Kline bu tanıkla tahmin ettiği noktadan ötesine ulaşmış görünüyordu. Yüzü sevinç içinde parlayarak jüriye bakarken gülümsemiyordu, ama yüzünde çözüme ulaşmış olmanın sert ifadesini taşıyordu. Salonda şu anda var olan elektrikli atmosfer, benim karşı durmamı imkânsızlaştırıyordu. Bu tanık varken yapabileceğim bir şey yoktu. Kline, tek bir kanıt kullanarak mantıklı şüphe sınırını aşmanın eşiğine gelmişti. Nehri geçip savcıların kutsal topraklarına ulaştığında kanıtlama zorunluluğu bize geçecekti.

"Doktor, bize söyleyebilir misiniz, Vision Ease tarafından yapılan son kayıtlar arasında sanık Armando Acosta'nın düzeltme ölçüleri de var mı?"

"Evet var."

"Nedir bu ölçüler?"

"Size az önce vermiş olduğum ölçüler," dedi Hazlid. "Kanıt olarak önünüzde duran gözlüğün camında bulunan düzeltme ölçüleri ile aynı."

O bunu söylediğinde jüri bölmesinin önünde yere iğne atsanız duyulabilirdi. Şu anda jüri tırabzanının üstünde duran gözlük, jüri üyeleri ve yedeklere ait on sekiz çift gözün odaklandığı noktaydı. Hepsinin aklında tek bir soru vardı. Sanık, kırılan camının parçasının kurbanın ayağına bir bilmecenin parçası gibi gömüldüğü bu gözlüğün cinayet mahallindeki varlığını nasıl açıklayacaktı?

BÖLÜM 25

GÖZLÜK TANIĞININ ARDINDAN, KLİNE, bir sonraki tanığını çağırdı. Bu tanık kekinizin üstündeki buz, kahvenizdeki krema, ya da tabutunuzdaki çivi

gibiydi. Bakış açınıza göre seçiminizi yapabilirdiniz.

Ellisine gelmeden tamamen aklaşmış saçları ile Oscar Nichols, sevimli bir yüze ve suç konusunda ağzından çıkan cümlelerin algılanışını dini bir deneyim yaşanıyormuş havasına sokan yumuşak, vaaz verir bir tarza sahipti. Davranışlarında mahkeme salonu kalabalıklarının içinde daha az cömert olan kişilerin yıllar geçtikçe ondan ’Remus Amca'(23) olarak söz etmelerine neden olmuş belirli bir semavi masalsılık vardı.

Heybetli bir gövdesi yoktu. Tahminime göre, boyu bir altmış beş santim, ağırlığı da -ceplerine kum doldurulduğunda- yetmiş kilo kadardı. Yanaklarına kazınmış bir tür sabit gülüşü vardı. Gülme çizgileri oluşmuş derisi çimento gibiydi. Adalet Divanındaki itibarı, dünyayı mülayimlerin miras alacağı kuramına olan inancı artırıyordu, ya da en azından parmaklık tırabzanının içindeki o bölümünü. Bugüne kadar politikasını öğrenememiştim. Mahkemesini oy birliği ile yönetir, anlaşma sağlanması mümkün olmayan konularda uzlaşma sağlamak için, bir tür yasal hiciv sayılabilecek, sonu gelmez araştırmalar yapardı; birbirini küçümseyen savcılar ile savunma avukatları ve fırsat çıksa, onların hepsini öldürmek için tetikte bekleyen sanıklar adına adaleti sağlamak amacıyla...

Nichols, sokaktaki adamın kafasındaki cömert büyükbaba imajına uyan, güven sunağında dua eden bir masumiyet anıtıydı. Üşüdüğünü söyleyen bir kundakçıya kibritleri verirdi. O gerektiğinde doğru olanı da yapardı ve ne yazık ki şu anda, bu, eski bir dosta karşı aleyhte tanıklık yapmak anlamına geliyordu.

Bu sabah Acosta’nın onu gördükten sonra neredeyse gönlü ferahlamıştı. Cevizkafa’nın onu asmak üzere olan tanıkla konuşmasını engellemek için geçenekte durup barikat görevi yapmak zorunda kaldım. Bu durumda bile aceleyle, karşılıklı hal hatır sordular. Birbirlerine aileleri ve eşleri ile ilgili sorular sorarlarken basın not alıyordu.

Kline salonun ortasındaki boşluğun karşısındaki masasında yardımcılarından biri ile görüşürken bazı kâğıtları karıştırmakla meşguldü. Son getirdiği tanıkları gayet yetenekli biçimde kullanmış ve kaybettiklerini telafi etmişti.

Gözlüklerle, döngünün dışındaki bir kanıtı bulmuş olmuş ve iyi bir tuzak

kurmuştu. Acosta gözlükleri kendi gözlükçüsünden satın almamış, bu nedenle de biz bunu keşfedememiştik. Armando yaptığı bu yanlış yüzünden bizden defalarca özür dilemedi. O gözlükleri en son aylar önce evinde görmüş olduğunu şimdi hatırlıyordu. Nasıl olup da cinayetin işlendiği yerde bulunmuş olduklarına dair en ufak bir fikri yoktu.

Hazlid'i sorgulayışım bir hasar tespit çalışmasıydı. Önemli olabilecek tek nokta eksik şakak vidasıydı. Bu konuda Hazlid, vida deliğinin durumunu ve eğilme momentumunun bulunmayışını temel alıp, vidanın, gözlükler Hall'un dairesinde ayakaltında ezilmeden önce kaybolmuş olmasının mümkün olduğunu kabul ederek elime bir koz verdi.

Görevliler vidayı bulamamışlardı ve Hazlid bu vida olmadan gözlükleri kullanmanın, eğer imkânsız değilse, zor olacağı yönünde açıklamada bulundu.

Bundan, tanığın bütünüyle dikkate almazlık edemeyeceği, gözlüklerin sahibi tarafından artık kullanılmadıkları için herhangi birinin kolaylıkla bulabileceği şekilde bir tarafa atılmış olmalarının mümkün olduğuna dair bir varsayım ürettim. Çıkarılacak sonuç açıktı; birisi onları oraya yerleştirmişti. Jürinin bu görüşe rağbet gösterip göstermeyeceği ise ayrı bir konuydu.

Nichols ise farklı bir sorun yumağıydı. Stratejik açıdan bakıldığında zorluk, iki adam arasındaki ilişkiydi. Bu ilişki yirmi yıl geriye gidiyordu. Mahkemedeki herkes onların sıkı dost olduğunu biliyordu. Acosta'nın sırrını söyleyeceği profesyonel düzeyde bil kişi varsa o da Oscar Nichols'dı. Bu nasıl bir arkadaşlık ve anlayıştı ki, şimdi Nichols Acosta'nın suçlu olduğuna ikna olmuştu? En yıkıcı olan görünüm buydu- kendi kararını vermiş bir dost, bir yargıç. Gözlüklerin ardından, bunun da jürinin üstünde gizli bir etkisinin olacağı kesindi.

Başlamak üzereyken, Kline'in sosyal sıfatlar konusunda dili sürçtü. Nichols'a 'Sayın Yargıç' dedi ve sonra sözünü düzelterek, sadece yargıç kelimesini kullandı. Bu durum daha önceki, mahkeme salonunda bu unvanı kullanabilecek tek bir kişi olması gerektiği yönündeki ısrarcılığı ile karşıtlık oluşturmuş görünüyordu. Ama Kline, tutarlılığın boyunduruğu altına girecek biri değildi.

"Yargıç Nichols, jüriye sanığı ne kadar zamandır tanıdığınızı söyler misiniz?"

"Yirmi yıldan fazla," dedi Nichols.

"Kendinizi onunla dost sayar mısınız?"

Nichols Acosta'ya baktı ve derin bir iç geçirdi. Bu üzüntülü tavrı birçok biçimde yorumlanabilirdi. "Evet sayarım." Sonra ekledi: "Umarım öyledir."

Eğer şu anda sesi stres analizine tabi tutulsaydı göstergeler dibe vurur, çizgiler grafik kâğıdının kenarından dışarı taşardı.

Kline, hukuk mesleğinin tecrit edilmiş doğası, yargıçlığın getirdiği yalnızlık ve yargıçların tanrısal kararlar vermek zorunda olmaları gibi konularda şekerleme sorular sorarak yargıcı sakinleştirip, kafalamaya çalıştı.

"Sanırım bu meslektaşlar arasında bir güven unsuru yaratıyor değil mi?" dedi Kline. "Bir şeyleri paylaşmak?" İma ettiği en gizli sırlarıydı.

"Kanımca, yıllar geçtikçe, profesyonel konularda," dedi Nichols, "sırdaşlarınız oluyor haliyle. Konuşabileceğiniz insanlar."

Kline'ın aklındaki şey tam olarak bu değildi.

"Ya kişisel konularda? Herhalde kişisel sorunları da konuşursunuz değil mi?"

"Oluyor bazen," dedi Nichols.

"Geçmişte sanıkla da böyle bir ilişkiniz olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Ara sıra."

"Bazı şeyleri birlikte paylaştığınız oldu mu?"

"Bazen."

"Sanığın da arada sırada sizinle aynı tür ilişki içine girdiğini söylememiz uygun olur mu, konuşmak, sırrını söylemek gibi?" Kline çok hareketliydi. Kolunda kart saklamadığını göstermek için bütün güven artırıcı el kol hareketlerini yapıyordu.

"Evet."

"Bazı sırları kendi aranızda konuştunuz mu?"

"Ara sıra."

"Yargıç Nichols, mahkemenin bulunduğu caddenin sonundaki Gümüş Sokak Lokantası'nı biliyor musunuz?"

"Evet."

"Oraya kahve içmeye gider misiniz arada sırada?"

"Fırsat buldukça."

"Burası yargıçların zaman zaman mahkemeden uzaklaşabilmek için gittikleri bir yer değil midir?"

Nichols bunu önce bir tarttı. Sonra onayladı. "Ara sıra."

"Çevrede bir yığın avukat, ya da sizi seyreden medya olmadan özel bir konuşma yapabileceğiniz bir yer değil mi?"

"İmalı ve yönlendirici," dedim Radovich'e. Lokanta, köy kilisesinin günah çıkarma odası değildi ne de olsa.

"Kabul edildi."

"Her neyse, oraya gidebilir ve mahkemeden bir süre kaçabilirsiniz, değil mi?" Kline başladığı yere geri dönmüştü.

"Evet."

Tanığı Haziran ayının yirmi beşine götürüp, o lokantada sanıkla yapmış olduğu bir konuşmayı hatırlayıp hatırlamadığını sordu.

"Evet. Hatırlıyorum." Nichols'ın sesi bir oktav yukarı çıktı. Endişeli olduğu ses tonundan anlaşılıyordu. Önünde duran bir bardaktan su içti ve bunu yaparken Acosta'ya bakmakta zorlandı.

"O gün kahve içmeyi kimin önerdiğini anımsıyor musunuz, siz mi, yoksa sanık mı?"

"Sanırım Yargıç Acosta'ydı," dedi Nichols. Bir an için Acosta'ya soracakmış gibi baktı, -Acosta, hatırlıyor musun?-ama sonra nerede bulunduğunun farkına vardı.

"Sanık gelip sizi ofisinizden mi aldı?"

"Sanırım telefon etmişti."

"Neden sadece merdivenleri inip sizi almadı?" Kline yanıtı biliyordu. Acosta'nın yargıçlığı o sıralar, fuhuş suçlaması ile tutuklanmasının ardından askıya alınmıştı. Tanığın bunu söylemesini istiyordu.

"O gün orada değildi," dedi Nichols.

"Neden?"

"Birkaç gece önce yaşamış olduğu bazı zorluklar nedeniyle." Bu Oscar'ın, arkadaşının eğlence ararken tutuklandığını kendi tarzıyla söyleyişiydi.

Nichols bu konudan uzaklaşmaya çalışırken, Kline onu kendisine bu çirkin olayı, fuhuş baskınını hatırlatarak geri getirdi.

"Evet. Doğru," dedi Nichols. "Emekliye ayrılmıştı."

"Emekliye mi ayrılmıştı, açığa mı alınmıştı?" Nichols'un Kline'a pek yardımcı olmadığı ortadaydı. Belki de tanık fikrini değiştirmişti.

"Sanırım 'açığa alındı' doğru tanım oluyor," dedi Nichols.

"Güzel," dedi Kline. "Böylece kayıtlara da doğru geçmesini sağladık."

Nichols, su bardağının ardında, alnındaki terleri silerken, şu anda buz gibi bir yüzle oturan ve sadece arada bir, aksini iddia edemeyeceği gerçeklerden söz edildiğinde omzunu bir arkadaşa tanıdığı bir tür ayrıcalıkmışçasına silken Acosta'ya göz atıyordu.

"Galiba bu durum sızın için biraz rahatsız edici," dedi Kline.

Nichols derin derin içini çekti. "Eğlenceli değil," dedi. Bu durumun verdiği rahatsızlık ne kadar çok olursa, jürinin Nichols'in ifadelerinin gerçeği içerdiğini kabul etmesi o ölçüde mümkün olacaktı. Kline bunu gayet iyi biliyordu.

"Bu kahve sohbeti sırasında sizden ve sanıktan başka bir kimse var mıydı yanınızda?"

"Lokantada mı demek istiyorsunuz?"

"Evet. Lokantada."

"Hayır. Sadece ikimiz."

"Konuşmanın konusunu hatırlıyor musunuz?"

"O biraz... "

"Sanık mı?" dedi Kline.

"Evet. Sanık biraz..."

Kline, kelimeyi Nichols'un ağzına, tanık söylemek zorunda olduğu şeyin etkisini azaltacak bir tanımlama arayışı içindeyken sokuşturmayı becermişti. Nichols sonunda 'moralsizdi' kelimesinde karar kıldı.

"Neye morali bozulmuştu?" dedi Kline.

"Tutuklanışına," dedi.

"Sözünü ettiğiniz, fuhuş tutuklaması olabilir mi?"

"Evet."

"Şimdi, moralsiz olmak değişik insanlar için birçok farklı anlama gelebilir," dedi Kline. "Moralsizdi dediğinizde, tam olarak ne demek istediniz?"

"Moralsizdi demek istedim." Nichols'ın kelimenin eş anlamlılarını aramaya niyeti yoktu, Kline'ı kendi beğendiği en lanetlisini seçebilmesi için özgür bıraktı.

"Hasta mıydı demek istediniz?" dedi Kline.

Nichols bunu zihninde inceledi, bunun kesinlikle söylemek istediği şey olmadığını biliyordu, ama sonra dedi ki: "Bir anlamda hastaydı."

"Ya da çılgın gibi miydi? Kızgın mıydı?" Belli ki, Kline bunlardan birini tercih ederdi.

"Evet, aynı zamanda kızgındı," dedi Nichols.

Kline, kızgınlıktan söz edilen bölüm üzerinde yoğunlaştı ve bu kızgınlığın özel birine yöneltilmiş olup olmadığını sordu.

"Genel olarak polislere kızgındı," dedi Nichols.

Burada neyin döndüğü kolaylıkla anlaşılıyordu. Kline mümkün olabildiği ölçüde tuzak konusundan, Acosta'nın inandığı, fuhuş davasında polisler tarafından oyuna getirildiği iddiasından uzak durmaya çalışıyordu. O doğrudan, Acosta'nın yalnızca yakalanmış olması nedeniyle kızgın olduğu fikri üstüne yazmış olduğu piyesi oynamak istiyordu.

Kline birkaç soru daha sordu ve ne yaptı etti, o son ve kaçınılmaz soruyu sormadı; Acosta'nın kızgınlığının nedenini. Onun yerine kızgınlığını öne çıkardı.

"Polis kuvvetleri içinde kızgınlığının nedeni olan belirli biri var mıydı? Ya da belki şöyle sorsak daha yerinde olur; polis ile birlikte çalışan ve sanığın kızgınlığının hedefi haline gelmiş tek bir kişi var mıydı?"

"Kadını mı söylüyorsunuz?" dedi Nichols.

Kline cevap vermedi fakat sanki görünmeyen bir çekim gücü onu kürsüye doğru çekiyormuş gibi öne doğru eğildi ve gözlüklerinin üstünden tanığı dikkatle inceledi.

"Sözlerinin o kadına yöneltilmiş olduğu doğrudur," dedi Nichols.

"Kurban, Brittany Hall'dan mı söz ediyorsunuz?"

"Evet," dedi Nichols.

Kline dudaklarını yaladı. Nihayet.

"Şimdi, Yargıç Nichols." Kendini tanık kürsüsüne göre ortaladı, biraz bacaklarını açtı, dizlerini kilitledi, bir botun arkasında suyu yaran su kayakçısı gibi kollarını avuç içleri birbirine bakar şekilde ileri doğru uzattı. "Dikkatinizi iyice toplamanızı istiyorum, sanıkla yaptığınız konuşmanın sadece Bayan Hall'la ilgili yorumlan içeren bölümlerini düşünün." Kline durdu ve tanığa 'anladınız mı?' der gibi baktı.

Nichols başıyla anladığını belirtti.

"Şimdi sanık tarafından yapılan özel açıklamaları kendi sözleri ile hatırlayıp hatırlayamadığınızı sormak istiyorum, eğer mümkünse."

Nichols durumu kafasında tüm yönleriyle tartarken uzunca bir tedirginlik anı yaşadı. Şu anda, kendisine bakmayan Acosta'ya doğru bakıyordu.

"Bazı şeyleri hatırlıyorum," dedi. "Ne kadar özel oldukları konusunda emin değilim. Uzun zaman geçti."

"Zamanınız var, düşünün," dedi Kline.

"Bayan Hall'un yalan söylemiş olduğunu söylediğini biliyorum," dedi Nichols.

"Bu iyi. Başka?" En önemli soruyu bir türlü sormuyordu, ne hakkında yalan söylediği.

Kline şu ana kadar gemisini neden sonuç ilişkisinin sığ sularında yüzdürmüş, Acosta'nın çılgına dönmesinin altında yatan nedeni, fuhuş operasyonunda polisler tarafından ona tuzak kurulduğu iddiasını gündeme getirmemişti. Sanığın kendisi tarafından bizzat dile getirilmemiş olmasından dolayı, Radovich'in polislerin tuzak kurmuş olduğu yönündeki her türlü iddiayı söylenti olarak değerlendireceği gerçeğine güveniyordu. Bu konuya girmek istiyorsak, Acosta'nın kendisini tanık olarak çağırmalıydık. Savunmamızın en zayıf noktası buydu.

"Bu konuşma sırasında sanık Bayan Hall'a nasıl göndermede bulundu, ismiyle mi, yoksa başka bir biçimde mi?"

Kline, bu mayın tarlasını ayak parmaklarının ucunda, yanlış soruyu sormaktan kaçınma çabası içinde geçerken kapıyı aralamıştı.

"Evet. Onun için bazı isimler kullandı," dedi Nichols.

"Hangi isimleri kullandığını hatırlıyor musunuz?"

"İğrenç kelimeler, Armando'nun kişiliğine uymayan şeyler," dedi.

Nichols müvekkilimi ne kadar iyi tanıyordu acaba?

"Bu ifadenin dikkate alınmamasını talep ediyorum," dedi Kline.

Radovich yana eğildi. "Soruyu yanıtlamanız gerekecek," dedi.

"Eee... Şey... Onun yalancı bir orospu olduğunu söyledi."

"Bunları mı söyledi?" Kline yüzünü jüriye tarafına çevirip jüri üyeleri ile burun buruna geldi. "Yalancı orospu mu?"

"Söylediği buydu."

"Başka şeyler de söyledi mi?"

"Hayır. Hayır. Sadece bu kelimeyi kullandı ve ölümün onun için fazla iyi olduğunu söyledi."

"Bunu mu söyledi?" Kline bunu sanki ilk defa duyuyormuş gibi şaşırmış numarası yaptı. "Ona yalancı orospu dedi ve ölmenin onun için fazla iyi olacağını söyledi, öyle mi?"

"Evet, öyle söyledi."

"Bunu yüksek sesle mi yoksa fısıltıyla mı söyledi?" diye sordu Kline.

"Fısıldayarak."

"Siz duyabildiniz ama değil mi?"

"Evet. Bunu bir özel bir amaçla söylemiş olduğunu sanmıyorum."

"Tanığın son sözlerinin çıkarılmasını talep ediyorum," dedi Kline. "Tanığın kendi tahminleri."

"Jüri bu sözleri dikkate almasın," dedi Radovich.

Kline tanıktan bir adım uzaklaştı, döndü ve işaret parmağını çenesinin üstünde gezdirdi.

"Kendinizi hâlâ tanığın bir dostu olarak görüyorsunuz, değil mi?"

"Evet, öyle görüyorum."

"Peki, onun sizi hâlâ dostunuz olarak gördüğünü düşünüyor musunuz?"

"Tahminde bulunmaya zorluyor." Nichols'u asılı olduğu çengelden indirmeye çalıştım.

"Kabul edildi."

"Ama onun arkadaşınız olarak kalmasını istersiniz değil mi, istemez misiniz?" Aynı şeyin başka türlü söylenişi.

Yönlendirici olduğu gerekçesiyle itiraz ettim, fakat Radovich reddetti.

Nichols'ın yüzü şüphe izleriyle doluydu. "Umarım hâlâ dostumdur."

Birdenbire Acosta'ya baktım ve tanığın son sözlerinin onu bir kozanın içine hapsettiğini gördüm. Başını kaldırıp eski arkadaşına bakmıyordu, oysa bunun yapması gereken bir şey olduğunu ona söylemiştim. Jürinin önünde, bu durumun zorluğuna katlanıp arkadaşı ile yüzleşmeliydi. Oysa o yüzünü asmış, çökmüş bir halde oturuyordu. Sopa yemiş bir köpek gibiydi.

Kline soru sormayı bıraktı. Kaçırılmaması gereken bir fırsatın varlığını algılamıştı. Bu anda mahkeme salonundaki bütün gözler tam bir suçlu görüntüsü çizen sanığın üstündeydi.

Kline bu kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. İrkilmiş gibi bir ifade takınarak bakışlarını sanığa dikti ve bu sessizlik anını uzatarak yargıcın sonunda onu devam etmesi için azarlamasına neden olan sıkıntılı bir bekleyişe dönüştürdü.

Yargıcın müdahalesinin dikkatleri başka yöne çekmesini fırsat bilip kolumu Acosta'nın omzuna koydum. Bu zor anda ona destek olmak istemiştim. Başını yavaşça kaldırdığında gözlerinin ilk kez yaşlarla dolu olduğunu fark ettim.

"Yargıç Nichols, büyük jüri soruşturması sırasında sizin de sorgulandığınız doğru mu?"

"Hı?" Kline'ın sorusu Nichols'ı daldığı düşüncelerinden uyandırdı. Acosta'yı izlemek onun için acı verici olmuştu.

"A, evet," dedi.

"Ama büyük jüriye sanığın, bugün burada bize açıklamış olduğunuz yorumları ile ilgili herhangi bir şey anlatmadınız değil mi?"

"Hayır."

"Neden."

"Benden böyle bir istekte bulunulmadı."

"Ama buna rağmen, bu duruşma sürerken bu bilgilerle ortaya çıktınız. Neden?"

Bu ani samimiyet gösterisine neden olan şey her ne ise, kalbimize çakılan bir kazık olmuştu. Nichols'in bu anın eninde sonunda geleceğini bilmiş olması gerekirdi, ama yüzündeki ifade, hâlâ hazırlıklı olmadığını ve bir yanıtı bulunmadığını açıkça gösteriyordu.

Tereddüt ederek, ipe sapa gelmez bir şeyler geveledi.

"Bunların söylenmesi gerekli şeyler olduğunu düşündüm," dedi Kline'a.

"Neden?"

"Çünkü kanıttı." Nichols bunu söylerken, bu açıklamasının yeterli olacağını varsayarak jüriye baktı.

"Bu açıklamalarınız büyük jüri soruşturması sırasında da kanıt değil miydi?"

"Sanırım öyle."

"Ama siz bu ana kadar beklediniz."

"Evet"

"Neden peki?"

Nichols yanıtlamadı, düşüncelerini toplamak için başını kaldırıp tavana baktı. Daha çok zarar vermeyecek bir yöntem ararken akustik kaplamaları sayıyor ve dua ediyordu.

Kline bu anlamlı boşluğun sürmesine bir süre izin verdi. Sonra şarkıya girdi.

"Yargıç Nichols, büyük jüri soruşturması sırasında sanığın suçu ile ilgili şüphelerinizin olduğunu, oysa bugün burada otururken artık içinizde bu tür şüphelerin bulunmadığını söylememiz uygun olur mu?"

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Savcı çizmeyi aşıyor." Ayağa kalkmıştım. Harry de ayaktaydı ve sanırım çok kısa bir an dudaklarının arasından küfür ettiğini duydum.

Nichols aslında bu soruya cevap verdi ve eğer ben dudaklarını doğru okuyabildiysem, yanıtı "Hayır," oldu, fakat bunu mahkeme salonundaki hiç kimse, özellikle de oluşan girdap içinde yazmayı bırakıp parmaklarını stenografinin tuşlarından çeken mahkeme yazmanı duyamadı.

Salonun her köşesinde kaos hâkim olmuştu. Aslında bu soru bütün zihinlerde üstü kapalı olarak yer almaktaydı. Ama Kline'ın soruyu jürinin varlığı sırasında açıkça sorması, Radovich'in şiddetli ölçüde öfkelenmesine yol açtı. Nichols'ın soruyu yanıtlamaya çabaladığının fark edilmesinin ardından basın sıralarından gecikmiş bir nakarat yükseldi: "Ne söyledi? Ne dedi? Ne dedi?"

Harry dönerek onlara tanığın 'hayır' dediğini söyledi ve içlerinden birkaç tanesi bunu gerçekten yazdı. Medya muhaberesini kazanabilir ama savaşı kaybedebilirdik.

Hâlâ koltuğunda oturan, ama kürsüden öne doğru eğilen Radovich tokmağını tahtaya vurdu ve "Salonu boşaltırım, ona göre," uyarısında bulundu.

Gürültü bir ya da iki desibel kadar azaldı, sonra Kline'a döndü.

"Bu uygunsuz bir soru ve sanırım siz de bunu biliyorsunuz," dedi. "Çıkarın cüzdanınızı." Radovich bütün dünyanın gözü önünde Kline'a ceza verecekti. Jüriyi bile dışarı göndermedi. Savcılığın temyiz hakkı yoktu.

Bu duruma en çok şaşırmış görünen kişi, Nichols'ın kendisiydi. Bir avukatı azarlamak, toplum önünde küçük düşürmek bu yargıca çok yabancı bir kavramdı. Daha ılımlı, kazanmanın her şey demek olmadığı zamanlarda yaşamış olmayı arzuladığından emindim.

"Jüri soruyu ve imaları dikkate almayacak," dedi Radovich.

"Tanığa soracak başka sorum yok," dedi Kline. Bunu söylerken adeta salonda değilmiş gibiydi ve ceketinin kestane rengi ipek astarının içinde çek defterini aramaktaydı.

"Çok haklısınız," dedi yargıç. "Çünkü sonuncu sorunuz size altı yüz dolara patladı. Yazmana ödersiniz."

"Avukatları odama bekliyorum," dedi. "Beş dakika ara." Radovich tokmağını öylesine sert vurdu ki tokmağın başı sapından ayrılıp yere fırladı ve şerifin yardımcılarından birinin ayağına çarptı.

Odasına girdiğimizde Radovich hâlâ sakinleşmemişti.

Kline hâlâ cebinde çek defterini arıyor ve özür üstüne özür diliyordu. "Düşünmeden konuştum," dedi.

"Sizin düşüncesiz konuşmanız yüzünden bu duruşma geçerliliğini yitirmiş olabilir." Radovich'in yüzü çeşitli tonlarda kırmızıydı.

"Ben o kadar ciddi olduğunu sanmıyorum," dedi Kline.

"Siz temyiz mahkemesi değilsiniz," dedi Radovich. "En azından şimdilik." Kline'in tutkusunun kokusunu başından beri almıştı. İşte şimdi ağzıyla söylüyordu.

"Eğer bir problem varsa, sizin vereceğiniz bir emirle halledilebilir," dedi Kline. "Dikkate almamaları söylendi nasıl olsa."

"Sayın Yargıç, soru çok açık biçimde soruldu," dedim. "Jüri ima edilen şeyi anlamamış olamaz. Yalan söylemek için bir nedeni olmayan bir yargıcın vardığı kararlar, jüri üzerinde güçlü biçimde yönlendirici etki yaratacaktır."

"Ne istiyorsunuz o halde?" dedi Radovich. "Duruşmaya baştan mı başlayalım?" Şu anda davanın iptali için başvurma niyetim olup olmadığını anlamaya çalışıyordu, ama ona sorarsanız kesinlikle böyle bir şey olmadığını söylerdi.

"Hayır," dedim.

"O zaman ne?" dedi.

"Oyun sahasının biraz düzeltilmesini ve koşulların eşitlenmesini istiyoruz," dedim.

Kline tedbiri elden bırakmadan bana bakıyordu. Bir şeylerin geldiğini görüyor, ama ne olduğundan emin olamıyordu.

"Sanırım Bay Kline'ın açıklamalarının müvekkilimin kızgınlığının ve kurban hakkındaki sert tanımlamalarının ardında yatan nedenin ne olduğu sorusunun doğmasına neden olduğunu ileri sürebiliriz," dedim. "Sanırım karşı sorgumuz sırasında bu konuya değinmemize izin verilmesi gerekiyor."

Kline'ın attığı çığlığın dışarıdaki mahkeme salonundan duyulup duyulmadığından şüphe ettim. Basın herhalde Radovich'in elindeki dokuz kuyruklu kediyle Kline'in derisini yüzdüğünü düşünüyordu.

"Sayın Yargıç. Ben o konuya girmemek için çok dikkat ettim. Çünkü doğrudan ilgi kapsamı dışındaydı." Böyle bir dava örneği olmadığında ısrar ederek yargıcın masasının önünde inliyordu. "Üstelik Nichols'un o konuda söyleyeceği her şey açıkça söylenti, istisnasız."

"Dava örneği konusunda," dedim. "Sanığın ifadesinin içeriği ile ilgili davalar var. Adil olan, jürinin müvekkilimin bu tanımlamaları hangi nedenlerle yapmış olduğunu, onu neyin motive ettiğini anlamış olmasıdır."

"Böyle çirkin tabirleri haklı çıkartacak şey ne olabilir?" diye sordu Kline.

"Neden bırakmıyoruz, tanık bize söylesin?" dedim.

"Zamanınız geldiğinde," dedi. "Onu kendi tanığınız olarak mı çağırmak istiyorsunuz, çok güzel. Ona istediğinizi sorabilirsiniz."

Nichols'ı kendi tanığımız olarak çağıracaksak olursak, şüphe yok ki, Acosta'nın kişiliği konusu da açılacaktı ve Kline bunun bizim için sorun olduğunu biliyordu. Bu çizgi geçildiği anda Cevizkafa'nın hayatı birçok sayfasını benim de bilmediğim açık bir defterdi artık. Hatta ben, Gus Lano ve

Ahlak Masası'ndan çocukların bu defterin birçok kopyasını kaleme aldığını ve okunmak üzere üst üste yığdığını iddia edecek kadar ileri gidebilirdim.

"Yeterli," dedi Radovich. "Bu sözlerinin nedenine mi girmek istiyorsunuz?" Bana baktı. "Girin o zaman."

"Fakat Sayın yargıç..." Kline'in son başvurusu ağzına tıkıldı.

"Beğenmezseniz, itiraz edersiniz," dedi Radovich.

Bizimle işi bitmişti. Masasından kalktı ve mahkeme salonuna yöneldi. Kline ve ben onu izlerken hâlâ ağız dalaşı yapıyorduk.

Oraya varıp da avukat masama geri döndüğümde Acosta bir elini omzuma koyarak ne olduğunu öğrenmeye çalıştı.

"İzleyin, görün," dedim. "Ben de bilmiyorum."

Radovich salonun düzene girmesini istedi. Nichols kürsüdeydi.

"Tanık sizin," dedi yargıç.

Açılışımı aldığımda hiç beklemedim. Buradaki teori Radovich hâlâ sıcak, Kline'a kızgınken vurmaktı. Elime bir avantaj verecekse, bu şimdi olacaktı.

"Müvekkilim Bay Acosta'nın söylediği ilk şeyin Bayan Hall'un yalan söylediğine ilişkin sözleri olduğu yönünde açıklamada bulundunuz," dedim.

"Bu doğru," dedi Nichols.

"Ne hakkında yalan söylediğini söyledi mi?"

"İtiraz ediyorum. Doğrudan ilgi kapsamı dışında."

"Reddedildi," dedi Radovich.

"Söylenti," dedi Kline.

Radovich, reddedildi demeden önce sadece çok kısa bir an için tereddüt

geçirdi. Kline bunun kanıtlar üstünde gösterdiği kötü yönetiminden dolayı aldığı cezanın bilançosu olduğunu biliyordu şimdi.

"Lütfen soruyu cevaplayın," dedim Nichols'a.

Bu isteğimi sevinerek yerine getirecek gibi görünüyordu. "Bana Bayan Hall'un, tutuklandığı geceki görüşmenin içeriği hakkında yalan söylemiş olduğunu anlattı. Hiçbir fuhuş girişiminde bulunmadığını, aksine Bayan Hall'un kendisini telefonla aradığını ve görüşmek istediğini söyledi."

"Bayan Hall'un onunla ne amaçla görüşmek istediğini söyledi mi size?"

"Yargıç Acosta'ya göre kızda onun için, büyük jüri soruşturması ile bağlantılı bilgiler vardı."

"Hangi bilgi olduğunu söyledi mi?"

"Evet, polis yolsuzluğu ile ilgili bir soruşturmaya yönelik. Özellikle Polis Birliği hakkında."

"Öyleyse, Yargıç Acosta'ya göre..." Kline bu unvanı kullandığımda itiraz etmek için kılım bile kıpırdatmamıştı. O şu anda daha çok tanığın ifadesinin içeriği ile daha çok ilgileniyordu.

"Bu görüşmeye resmi göreviyle ilgili bir bilgi yüzünden çekilmiş."

"İtiraz ediyorum. Kanıtı yanlış nitelendiriyorlar," dedi Kline.

"Reddedildi."

Radovich böyle düşünmüyordu. Bu yüzden bu varsayıma kredi tanıdı.

"Bana söylediği buydu," dedi Nichols.

"Bu nedenle mi kızgındı?"

"Bu nedenle ve kız delilleri uydurduğu için," dedi Nichols. "Fuhuş iddiası ile ilgili yalancı tanıklık."

"Müvekkilim önceki açıklamanızda sözünü ettiğiniz sert ifadeleri bu koşullar altında mı kullandı?"

"Evet. Kesinlikle." Nichols bu durumun sağladığı bütün avantajlardan faydalanma konusunda istekliydi. Görevini bir dosta zarar vermeden yerine getirmek istiyordu. Kendine özgü adalet anlayışı.

"Yargıç Acosta, bu konuşma sırasında Bayan Hall'un Polis Birliği ve soruşturma altındaki kişilerle olan ilgisi hakkında bir şey söyledi mi?" diye sordum.

Nichols bir süre beynini zorladı. Belli ki yardım etmek istiyor ama yapamıyordu. Başını salladı. "Sanırım hayır."

Ben tabi ki bu sorunun cevabını çoktan biliyordum. Nichols bilseydi mutlaka söylemek için gönüllü olurdu. Arkadaşını geri kazanmak için her şeyi yapabilirdi. Sormamdaki amaç, jürinin zihinlerine tohumları yerleştirmekti.

"Size hiç kızın o birliğin üyeleri ile özellikle Yargıç Acosta'nın tutuklandığı gece onun yanında olan ahlak masasında görevli memurlarla yakın ilişki içinde olduğuna dair hiçbir şey söyledi mi?" Tohumu biraz suladım ve besledim.

"Hayır. Korkarım söylemedi," dedi.

Bitirmişim gibi masama doğru döndüm, sonra aniden aklıma bir şey geldi, durdum.

"Bir soru daha, Yargıç. Merak ediyorum," dedim.

"Sizi sorguladıklarında polise ya da bölge savcısına Yargıç Acosta'nın oyuna getirildiği, fuhuş konusunda kendisine tuzak kurulduğu yönündeki ısrarından söz ettiniz mi hiç?"

"Evet. Size söylediğimi onlara da söyledim."'

Kline'a göz attım. Bu sözlerin etkisi, Kline'ın bu gerçeği jüriden sakladığını ortaya çıkarmak olmuştu.

"Bu bilginin peşinden gittiler mi? Bayan Hall'un Yargıç Acosta'yı o akşam

oraya çekmek için söylemiş olabileceği yalanların ayrıntıları hakkında sorular sordular mı ardından?"

Nichols'ın gözleri parladı. Saf olabilirdi, ama aptal değildi. Gittiğim yönü görebiliyor bunu dostuyla olan ilişkisini düzeltebilmek için bir can simidi olarak görüyordu.

"Gerçeği söylemek gerekirse, hayır sormadılar." Ben dönemeden önce bir adım daha ileri gitti. "İlgilenmiş görünmediler."

Kline yutkundu ve itiraz etmekten vazgeçti. Ağır isabet aldığını biliyordu.

BÖLÜM 26

EYALETİN ŞİMDİKİ TANIĞI KÜRSÜYE TEK BİR amaçla getiriliyordu. Davayı melankolik bir ezgiyle sona erdirmek.

Oyunun en çarpıcı anı oynanıyordu, duygusal müzik eşliğinde Coleman Kline, kızın mahkeme salonuna getirilmesine anlar kala izin isteyip çıkmıştı. Radovich'e bu tanığın özel dikkat gerektirdiğini söylemişti. Mahkemenin dışında başka işleri olduğu için Kline tanığı idare edebilecek özel yetenekleri olduğunu söylediği bir yardımcısını görevlendirmişti.

Kâğıtlarını topladı ve yargıcın odasındaki kapıya yöneldi. Bu arka çıkış sayesinde kameralardan ve basın kalabalığına yakalanmaktan kurtulacaktı. Yazman tanığın adını anons etmiyordu. Bu yüzden herkesin nefesini tutup tahmin yürüttüğü kısa bir süre geçti. Bu işin içindeki kişiler olan bizler zaten tanığın kim olduğunu biliyorduk.

Bütün gözler mahkeme salonunun arkasındaki kapıya kilitlenmişti. Kapı kısa bir süre için aralandı, sonra yeniden kapandı. Kapı sonunda yeniden açıldığında bir kâhya göründü, ardında onu izleyen küçük bir kız vardı. Adamın ardına gizlenmiş, yere yakın, topu topu bir metre boyundaki Kimberly Hall. Bir kolunun altında bez ayısı ile kız sıraların arasından güçlükle yürüdü. Sessizliğin ardından, sıralardan fısıltılar gelmeye başladı- "Brittany'nin küçük

kızı." Bu mücadeleyi kaybetmiştik ve Kline bu durumdan yararlanacaktı. Çağrıldığımız önceki toplantıda Harry ve ben şiddetle itiraz etmiş ve Kimberly'den ispatlayıcı kanıt olabilecek hiçbir şey elde edilemeyeceğini söylemiştik, ama Kline galip gelmişti.

Çocuk, annesinin ölümünden önce yüksek sesle tartışma duyduğunu ifade edebilmişti. Bu Radovich'in yönlendirmeli sorusunun bir ürünü olduğu için, kız ayrıca annesi ile o gece beraber olan diğer kişiye ait olan bir de erkek sesi tanımlamıştı. Bu noktanın duruşma kayıtlarından çıkarılması önerimi yenilediğimde önerim Radovich tarafından geri çevrilmişti. Eğer kız aynı şeyleri bu kürsüde de yinelerse, bunun temyiz için önemi olabilirdi.

Bütün bunlara rağmen, Kline'ın bu tanığı çağırmaktaki amacının daha çok taktiksel olduğu açıktı. Kimberly, jüriye bu suçun neden olduğu süregelen kaybı ve çekilen acıların annesinin ölümüyle son bulmamış olduğunu anımsatmak için buradaydı. Kline tarafından oynanan cüretkâr bir oyundu bu ve iki taraf için de tehlike arz ediyordu.

Kimberly bir bölük yandaşı tarafından korunuyordu. Anneannesi, Çocuk Koruma Hizmetleri'nden psikolog ve Bölge Savcı Yardımcısı, çocukla aylarca ilgilenerek uyumlu bir ilişki içine giren Julie Hovander.

Çocuğu bölmesine yerleştirdiler. Anneannesi parmaklığın arkasında, halk bölümündeki yerine doğru hareketlendi. Psikolog tanık kürsüsünün tırabzanının hemen dışında, Kimberly'ye yakın bir yerde pozisyon aldı. Buradan elini çocuğun elbisesinden yukarı sokup gerektiğinde ağzını kapatabilirdi- kendi muppet show uyarlaması.

Buna itiraz ettim ve psikoloğun protestoları ile birlikte Radovich kadına oturmasını söyledi.

"Eğer hizmetlerinize ihtiyacımız olursa," dedi ona, "ilk ben çağıracağım."

Kadın kötü kötü baktı ve sonunda oturdu, ama parmaklıkların iç kısmına. Bölge Savcısı'nın yanındaki avukat masasına yerleşti.

Ben buna itiraz ettiğimde, Radovich bir istisna yaptı ve bana sessiz olmamı söyledi. Yumurtaların üstünde yürüyorduk. Çocuğun cesaretini kırmak

istemiyordu. Kız, küçük ayısı elinde kürsüde kıpırdamadan oturuyordu.

Kline ve yardakçılarının kızla ilgilenmek ve belki bazıları çok da akıllıca olmayan önerilerde bulunmak için aylarca zamanı olmuştu. Buradaki korku, Kimberly'nin önceki oturum sırasında söylemediği şeyler söyleyecek olmasıydı: özel derslerin ürünü. Bu durum, beni kızı önceki ifadelerinden farklı şeyler söylemekle suçlamak zorunda kalmak gibi imkânsız bir konuma sokacaktı ve jüri bunu takdir etmezdi hiç. Acosta, avukatı tanık kürsüsünde küçük bir kızı taciz ettiği için kendini cinayetten hüküm giymiş bulabilirdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu bana. "Önceki ifadesine bağlı kalacak mı?"

"Bir çocuğun aklından neler geçtiğini kim bilebilir?" dedim.

"Aynen benim düşüncelerim," dedi.

Radovich ile çocuk arasında kayıt dışı fısıldaşmalar oluyordu. Kürsüden kocaman gülümsemeler geliyordu. Yargıç kıza yemin ettirmedi, ama onun yerine bir gerçek ile yalan arasındaki farkı bilip bilmediğini sordu.

Kız ona gerçeğin sahiden olan şey olduğunu, yalanın ise sizin uydurduğunuz bir şey olduğunu söyledi.

"Hangisinin iyi olduğunu biliyor musun?" dedi.

"Gerçek," dedi kız.

"Bugün bize gerçeği söylemeye söz verir misin?"

"Evet"

"Sadece gerçeği, yalan yok, tamam mı?"

"Tamam."

Kızın aylar önceki oturumda olduğundan daha konuşkan olduğu açıktı. Onunla çalışmakta olduklarının bir işareti olarak aldım bunu.

"Tanık sizin," dedi Radovich.

Hovander işçi gibi çalışırdı ve tarzı etkileyici değildi, ama tam o, soru sorarken iki adım ileri gidip, sonra üç adım gerileyen tipte avukatlardan biriydi.

"Ayının ismi ne?" dedi Hovander biraz güven oluşturmak için.

"Acıkmış," dedi. Bu ona polisler tarafından Binky'den sonra verilen ayıydı. Binky'ye kanıt olduğu için el konulmuştu.

"Neden ona 'acıkmış' ismini taktın?"

"Ayılar daima acıkır, hem o yemek yiyemiyor," dedi.

"Evet, bu doğru," dedi Hovander.

Kline taktiksel üstünlüğü ele geçirmişti. Hovander ve çocuk arasındaki kimya yumuşak ve sakindi. Korkarım Harry bunu çok iyi başaramazdı.

Beş yaşındaki bir çocukta zaman ya da tarih kavramı olmadığını aceleyle tespit etti. Kimberly ölüm zamanı ile ilgili hiçbir yardımda bulunamıyordu. Bütün söyleyebildiği, annesi tartışmaya ve gürültü yapmaya başladığında dışarısının hâlâ aydınlık olduğuydu.

Hovander, suç mahalli coğrafyasında daha başarılıydı. Önceki oturumda söylenenlerden farklı bir şeyle karşılaşmadık. Kimberly, annesiyle onu öldüren arasındaki tartışma başladığında odasında oynuyordu. Görülen oydu ki, tartışma çok hızlı alevlenmiş, çocuk muhtemelen birkaç dakikadan fazla olmayan süre içinde, seslerin yüksekliğinden ve salonda bir şeylerin fırlatılmasından korkuya kapılıp koridora kaçarak dolaba gizlenmişti.

"Bir şey gördün mü?" dedi Hovander.

Buna karşılık olarak, sert ve kararlı biçimde sallanan bir baş yanıtı aldı. Kayıtlara yanıtı hayır olarak geçti.

"Orada o gece annenle birlikte olan diğer kişiyi gördün mü?

"Hayır."

"Ama adamın sesini duydun değil mi?"

"İtiraz ediyorum." Harry'ydi bu. Çocuğun karşı sorgusunu onun üstlenmesine karar vermiştik. Bunu neden önerdiğimi Harry'ye söylememiştim, ama sanırım o nedenini tahmin etmişti. Kimberly beni orada bulunan birisi olarak tanımladığından beri şansımı zorlamak istemiyordum. Aslında, bugün gelmemeyi bile düşünmüştüm, ama sonra bu riski almaya karar vermiştim. Eğer gelmeseydim Acosta sorular soracaktı.

"Neye dayanarak itiraz ediyorsunuz?" dedi Radovich.

"Kanıtı olmayan varsayım," dedi Harry. "O geceki diğer kişinin cinsiyeti."

"Kabul edildi... "

"Kimberly o gece anneninkinin yanında başka bir ses duydun mu?" dedi Hovander.

Kız evet anlamında başını salladı.

Kızın sessiz ifadelerinin kayda nasıl geçmesi gerektiğinin yazmana bildirilmesi şerefi Radovich'e aitti.

"O ses bir erkeğin sesi miydi, yoksa bir bayanın sesi miydi?"

"Bir erkek." Bunu hiç duraklamadan söylemişti. Doğru olsun ya da olmasın buna inandığını düşünmeye başlamıştım şimdi. Telkinin gücü.

Çocuğun hikâyesinde çeşitli kereler değişikliğe uğramış bölümler yüzünden bir karışıklık vardı. Ama gerekli ayrıntılar sabitti. Ölümcül tartışmanın ardından bir noktada Kimberly dolaptan çıkmış ve yerde annesinin cansız bedenini bulmuştu. Her taraf kan içindeydi.

"Onu uyandırmaya çalıştım," dedi. "Ama yapamadım, ben de Binky'yi aldım."

"Binky, senin oyuncak ayın mı?" dedi Hovander. "Hı-hı."

"Nerede buldun Binky'yi?"

"Annemin yanında. Yerde."

"Binky annenin yanında ne yapıyordu?"

"Bebek bakıcısından geldiğimde onu masanın üstüne koymuştum."

"Bebek bakıcısından ne zaman döndüğünü hatırlıyor musun?"

Kimberly tavana baktı. Kafası karışmıştı. "Sanırım saat ondu. Belki sekizdi." Havadan rasgele sayı çekiyor ve bizi zamanı bir ayakkabının ölçüsü ya da arkadaşının yaşı ile karıştırıp karıştırmadığına dair merakta bırakıyordu. Bu yaştaki çocuklar için sayılar anlamsızdır ve yerleri değiştirilebilir.

Hovander bu konuyu kapatmaya çalıştı. Önceki ifade Brittany'nin kızım bebek bakıcısından beşten hemen sonra almış olduğunu ve muhtemelen eve beş buçukla alo arasında bir saatte ulaştığını ortaya çıkarmıştı. O gün işten eve erken dönmüş ve bilinmeyen bir nedenle öğleden sonrasını izinli geçirmişti.

"Demek Binky'yi aldın, peki sonra ne yaptın?"

"Annemin yanına oturdum," dedi. "Onu uyandırmaya çalıştım. Ama uyandıramadım."

Birkaç jüri üyesinin yüzünde tekin olmayan ifadeler vardı. Yerde, ölü annesinin cesedinin yanında oturan ve tek tesellisi oyuncak bir hayvanın sentetik kürkü olan bir çocuğun zihinsel resminin çağrıştırdıkları merhamet düşünceleri değildi.

"Sonra dolaba gerimi döndün?

"Evet. Binky'yi aldım."

"Neden? Neden dolaba geri döndün?"

"Çünkü o adamın geldiğini duydum," dedi Kimberly.

"Kim?"

"Annemi yaralayan adam."

"Nereden geliyordu o adam?"

"Dışarıdan," dedi. "Kapıyı açtı."

"Seni gördü mü?"

Başını salladı. Gözlerinde merak vardı. Belki kendisi de onu nasıl görmemiş olduğuna şaşırıyordu.

"Kaçtım," dedi.

"Korkmuş muydun?"

Çocuk başıyla bir dizi kocaman evet işareti yaptı.

"Bu kişinin sana zarar vereceğini mi düşündün?"

"Evet. Çünkü annemi yaralamıştı."

"İtiraz ediyorum. Varsayım," dedi Harry.

"Kabul edildi. Jüri dikkate almasın," dedi Radovich.

Hovander vidaları sıkıyordu. Jüri üyeleri sandalyelerinin uçundaydılar. Buradaki taktik, bir çocuğun korkularını hissedebilmek ve annesini öldürmüş olan Acosta'nın eğer orada olduğunu bilse çocuğu da ortadan kaldırmaktan başka bir seçeneği kalmayacağı varsayımını zihinlere yerleştirmekti. İşlenmemiş bir suç için getirilen suçlama.

"Bu adamı geri döndüğünde gördün mü?"

"Ayakkabılarını," dedi. "Siyah ve parlaktılar."

Şu anda jüri bölmesindeki bütün gözler masamızın altına bakıyordu. Ben de elimde olmadan bakacaktım neredeyse. Ama deneyimlerim sayesinde kendimi tuttum.

"Bu adamın yüzünü gördün mü?"

Kız başını hayır anlamında salladı.

"Ayakkabılarını nasıl gördün?"

"Koridordan annemin odasına doğru yürüdü. Giderken ayaklarını gördüm."

"Saklandığın dolaptan mı?"

"Evet. Kapısı açıktı."

"Bütünüyle mi açıktı?"

"Az," dedi.

"O halde, adamın geri geldiğini duyunca tekrar dolaba saklandın, öyle mi?"

"Binky ve ben, hızla dolaba girdik," dedi.

"Orada mı kaldınız?"

"Evet."

"O dolapta ne kadar süre kaldığını biliyor musun?"

"Uzun süre," dedi. "Adam geldi ve gitti, sonra yine geldi, yine gitti."

"Şunu iyi anlayalım," dedi Hovander. "Adam birden fazla kere mi geri döndü?"

Kimberly başını sallayarak evet dedi. Şimdi benim kafam karışmıştı. Bunu ilk defa duyuyorduk. Önce Kimberly'nin hikâyeyi biraz süslediğini düşündüm. Sonra anladım. Çocuk gerçeği söylüyordu. İlk gelen şüphesiz ceset için geri gelen katildi. İkincisi ise Lenore ve benim sesimizdi.

"Adamın geri geldiğinde ne yaptığını biliyor musun?"

Başını salladı. "Dolapta uzun süre kaldım. Çıktığımda annem gitmişti."

"Sonra ne yaptın?"

Kimberly bir süre jüriye baktı, sonra, "Dolaptan çıktım ve Binky'yi besledim," dedi.

"Dolaptayken bir şey duydun mu?"

Kimberly tanık bölmesinde kaya gibi sessiz kaldı bir süre.

"Tatlım, bir şey duydun mu?"

"Annemi," dedi.

"Anneni mi duydun?"

Jüri üyeleri tarafından hışırtılar geldi, izleyiciler mırıldanmaya başladılar.

"Evet. Haykırdı," dedi çocuk. "Adam ilk kez geri döndükten hemen sonra."

Acosta ile birbirimize baktık. Harry hayretler içindeydi. Nihayet kafama dank etti. Bakışlarım kürsüde, aynı süre içinde benimle aynı sonuca varan Radovich ile bağlantı kurdu. Karanlık dolabın içinde, elinde oyuncak ayısı ile sıkışmış oturan çocuk perdenin arkasından annesinin öbür taraftan gelen sesini duymuştu, adli tıp uzmanının tanık kürsüsünde doğruladığı, Brittany Hall'un ölüm hırıltısı.

Kısa bir molanın ardından, Hovander yeni bir yöntem denedi. Bazı hazırlık soruları sordu. Kızın kanıt arabasında oturan oyuncak ayı Binky'yi tanımlamasını istedi. Kimberly ayısını geri isteyince kendi başına iş açmış oldu. Harry, beş yaşında bir çocukla oyuncak ayı yüzünden didişen savcının görüntüsünden şaşkına dönmüştü.

Hovander devam etmek istiyor ama çocuk bırakmıyordu. Bir noktada Kimberly kürsüdeki yargıca döndü ve Binky'nin hapiste olup olmadığını öğrenmek istedi. Radovich ne söyleyeceğini bilemiyordu. Sonunda Hovander'e çocuğun ayıyı bir süre almasına izin vermesini söyledi. Bunun üzerine kürsünün önünde toplandık. Üç avukat ve bir yargıç. Kendi kendinize nasıl delik açarsınız?

"Oyuncağın üstünde annesinin kanı var," dedi Hovander.

"Çocuğun kauçuk eldivenler giymesi gerek. Sağlıkla ilgili konular bunlar."

Hovander sorumluluğu almayacaktı.

Harry kauçuk eldivenlerin jürinin ruhsal anlamda Acosta'ya mal edebileceği kötü bir etki yaratacağını söyleyip itiraz etti.

"O halde ayıyı geri alamayacağını çocuğa siz söyleyin," dedi Hovander.

"Sen girdin," dedi Harry. "Sen çık."

"Bu bizi hiçbir yere götürmez," dedi Radovich ve yardım birliklerini çağırdı. Psikolog bu pis ayrıntıyı hallederdi. Kadın ameliyat eldivenlerini giyip Binky'yi kanıt arabasından aldı ve kürsüdeki Kimberly'ye yaklaştı. Biz masamıza, yargıç da kürsüsüne dönmüştü.

Psikolog doktor çocukla konuşup mantıklı bir çözüm bulmaya çalışırken salonda birkaç saniye süreyle fısıldanmalar oldu. Bu süre boyunca çocuk sinirli hareketler sergiliyor, elbisesinin kolunu çekiştiriyordu. Elbisesinin önündeki kalp şeklindeki düğmelerden birini sonunda koparana kadar çekti.

Tam biz bu krizi atlattığını düşünmeye başlamıştık ki, Kimberly sesinin bütün gücüyle Binky'nin hasta olup olmadığını sordu.

"Ona ne yaptınız?" Bunu Radovich'e yöneltmişti. "Ona iyi bakmıyorsunuz."

Yargıç avuç içlerini yukarı doğru çevirmiş, siyah cüppesinin altından omuzlarını silkerek bunun onun suçu olmadığını söylemek istiyordu.

Kahkahaların patladığı bölümdü. Acosta bile gülüyordu.

Psikolog, tanık tırabzanının üstünden eğilmiş, Kimberly'nin dikkatini çekmeye çalışıyordu. Kimberly aniden dönüp, kadın hiçbir tepki gösteremeden ayıyı elinden kaptı. Ayıyı kucağında sımsıkı tutarak sandalyesinden indi ve tanık bölmesinde gerileyerek ona ulaşamayacakları bir köşeye çekildi. Psikolog boş boş bakıyordu. Çocuğun bu kadar hızlı davranacağını kim tahmin edebilirdi?

Kadın uzandı ve ayıyı Kimberly'den geri almaya çalıştı, sonra mahkeme salonunun duvarlarında bir çığlık yankılandı, bütün kulak zarlarını delebilen bir sesti bu. Tanık bölmesindeki histeri nöbeti, gözyaşları ve ayıplayan küçük parmaklar.

Tam bu sırada, Kimberly'nin anneannesi kapı raylarını aşmış, kendi yavrusunu koruyan anne ayı gibi geliyordu. Kadın onu yakalamaya çalışan bir kâhya tarafından izleniyordu.

Radovich adama bırakmasını söyledi.

"Yeter artık," dedi yargıç. "Kızı rahat bırakın. Ayıyı alabilir. Siz oturun." Psikoloğa bakıyordu.

"Siz kalabilirsiniz," dedi anneannesine.

Jürinin dağıtılmış olduğu süre içinde, anneannesinin çocuğa sarılarak ağlamasını durdurması birkaç dakikasını aldı. Bu sırada ikisi de tanık bölmesinde oturuyordu. Çocuk, anneannesinin kucağında, Binky kollarındaydı. Bir noktada kız oyuncağa canlıymış muamelesi yapmaya başladı, onunla konuştu ve elbisesinden kopardığı düğme ile besledi. Düğme ayının ağzının içine doğru kayboldu ve kız ellerini çektiğinde düğme gitmişti. Hovander konuşmak için tanık standına yaklaştı. Konuşmayı duyamıyordum, fakat canlandırmalı, gülümseme dolu bir konuşma oluyordu, çocuk, anneanne ve güven tamiratı yapmakta olan avukat arasında.

Kimberly'nin sakinleştiğinden bir kez emin olununca, jüri tekrar içeriye alındı ve anneanne stanttan indirildi. Tanığın her iki ayıya da sahip olmasının ardından, Hovander ve Kimberly yeniden arkadaştılar işte.

"Biliyorsun, hâlâ gerçeği söylemek zorundasın," Radovich gözlüklerinin üzerinden küçük kıza bakıyordu.

"Hı-hı."

"İlerle," dedi Hovander'e.

"Kimberly. Daha önce bize annenin yaralandığı gece bir erkek sesi duyduğunu söyledin. Hatırlıyor musun?"

Kız başını evet anlamında salladı.

"O sesi tekrar duymuş olsaydın tanıyabileceğini düşünüyor musun?"

"Tanıyabilirdim," dedi kız, neşeyle titreyen bir sesle.

Kapalı kapılar ardında şiddetli tartışmalar sonucunda halletmiştik bu işi, yargıcın odasındaki büyük fikir ayrılıklarının ardından. Hovander Acosta'nın konuşmasını, tahminen kızın o gece duyduğu kızgın kelimelerden söylemesini istiyordu, kızın sesini tanıyıp tanıyamadığını görmek için.

Ortada bir Beşinci Madde konusu bulunmamasına rağmen, bu tür bir testin yönlendirici doğasının düşünüldüğünde, bunun imkânsız olduğunu söyleyerek karşı çıktık. Mahkemeler ses tanımlamasını referansta bulunulamaz, ama en az kan ve parmak izi niteliğinde önemi olan kanıt olarak ele almışlardı şimdiye kadar.

Daima orta yolu bulmak için araştıran Radovich emir vererek savcılığın bir ses örneği hakkı kazandığını bildirdi. Ama içinde kızgınlıkla söylenmiş kelimeler olmayacaktı. Mantığına göre bu, alıştırmanın yönlendirici doğasını nötralize edecekti. Uç farklı ses olacaktı, eyaletin seçtiği bir, bizden bir ve arada sandviç edilmiş sanığınki. Biz bir tane Latin bulduk, başka firma ile çalışan bir avukat yardımcısı, sesi Acosta gibi bariton ve aynı İspanyol vurguları olan.

Adamlar ekipmanı kurdular ve Hovander Kimberly'ye dikkatli dinlemesini söyledi. Birinci sesi çaldılar.

Bu ses yüksek perdeden, neredeyse burundan gelen, bir erkeğin sesi olarak tanımlamanızın mümkün olamayabileceği bir sesti. "Merhaba Kimberly. Sesimi tanıyor musun?" Bütün söylediği bu kadardı.

Hovander ona yanıtını henüz söylememesini, diğer iki sesi de dinlemesini söyledi.

Sonraki Acosta'ydı. Aynı teksti okudu. Sonra da bizim bulduğumuz benzer.

Kimberly tanık bölmesinde aptallaşmış halde oturuyordu. İçinde bulunduğu gerçek baskının davranışlarına bu kadar çok yansıdığını ilk kez görüyordum.

"Herhangi birini tanıdın mı bu seslerin?" dedi Hovander.

Kız başını salladı.

"Yeniden duymak ister misin onları?"

Harry itiraz etse mi etmese mi diye merak içinde bana bakıyordu.

Radovich kaydın bir kere daha çalınması emrini verdi.

Çaldılar.

"Şimdi herhangi birini tanıdın mı?" dedi Hovander. Acosta, yaşamı bir çocuğun kaprislerine endekslenmiş biçimde yanımda oturuyordu. Masanın altından kolunu tuttum.

Riskin farkına varmış olan Radovich, kıza tahminde bulunmamasını söyledi.

"Yalnızca bir sesi tanırsan yanıt ver," dedi.

Kız yüzünü buruşturdu, çocuğunuz içinde şeker olan elin hangisi olduğunu bulmaya çalışırken görebileceğiniz bir şeydi bu. "Son ikisi," dedi sonunda.

Hovander'in bakışlarında zafer vardı. "Belki son ikisini çalabilirdik," dedi.

Harry itiraz etti. Radovich geri çevirdi.

Yazman bir kulaklık seti ile bir şeylere dokundu ve ilk sesin çalınmasının ardından Acosta başladı. Yanağından aşağı bir ter damlasının akışını sonunda çenesinden masanın üstüne damlayıncaya kadar izledim.

"Seslerden herhangi birini tanıdın mı?" dedi Hovander.

Acosta'nın kelimelerinin teypte öne çıkarılmış, fazla belirgin konumu beni endişelendirdi. Bir çocuğun ilk izlenimleri çok güçlüdür.

"Sanırım, bu o," dedi çocuk.

Acosta'nın kafası hızla iki yana aynı anda baktı. Önce bana, sonra Harry'ye.

"Hangisi?" dedi Hovander.

Çocuk sanki soruyu anlamamış gibi umutsuzca bakıyordu. O işini bitirdiğini sanmıştı. Sonra her şeyi anladık. Kız iki sesin de aynı adam olduğunu sanıyordu.

Hovander tanığın ikisinden birini seçtiğini iddia ediyor ve gerekli tamamlayıcı sorularla gerçeği açığa çıkarmak istiyordu.

"Kimberly. Bantın üstünde kaç ses olduğunu düşünüyorsun?"

Kız anneannesinden tarafa baktı, endişe içinde yardım istiyordu.

"Korkmana gerek yok," dedi Radovich. "Eğer bilmiyorsan sadece bilmiyorum diyebilirsin."

"Bilmiyorum." Kimberly bunun üstüne cankurtaran botu gibi atlamıştı.

Acosta sandalyesinde jöleye dönüştü.

Radovich kürsü kenarı çağrısı yaptı. Hepimiz katıldık, Acosta'yı masada korumaların desteğinde bırakarak. Mahkeme yazmanı iterek bize yol açtı.

"Kafası karıştı," dedi yargıç. "Bunun sürmesine izin vermeye niyetim yok."

"Birkaç soru daha soramaz mıyım?" dedi Hovander.

"Bu doğru değil," dedi Harry. "Altında olduğu baskı düşünüldüğünde, bizim duymak istediğimizi düşündüğü şeyi söyleyecek. Bantta kaç ses bulunduğunu bile anlayamadı."

"Çünkü siz çocuklar oyunlar çevirdiniz," dedi Hovander.

"Evet ve sizin adamlarınızın lenf bezleri için de Hidrojen tedavisi gerekli," dedi Harry.

"Millet." Radovich yönetimdeydi. "Bu şekilde bir yere varamayız."

"Birkaç soru daha sorabilir miydim acaba?" dedi Hovander.

"Ne sormak istiyorsun?" dedi Radovich.

"Bantın son çalınışında duyduğu iki sesten birini tanıyıp tanımadığını."

"Kız sadece tek bir ses duyduğunu zaten söyledi," dedi Harry.

"Bu noktayı ışığa çıkarmamıza izin verilmeli," dedi Hovander.

"Tamam," dedi Harry. "Kızın bantta iki ses olduğunu anlamasını sağlamak için ona ya şundadır ya bunda yaptırabilirsin. Gerçeği belirlemenin yolu yok.

"Benim korktuğum da bu," dedi Radovich.

Harry, Radovich'e tanığı ses tanımlama yeteneklerinde sınavdan geçirmek istediğini söyledi. Hovander itiraz etti, fakat yargıç bu isteği uygun bulmuştu. Yerlerimize dağıldık. Harry tanık kürsüsünün önünde kalmıştı.

Kimberly ona baktı. Bu yeni gelişme karşısında nasıl davranması gerektiğinden emin değildi.

"Kimberly, Ben Bay Hinds. Nasılsın?"

Kız ona baktı ama cevap vermedi.

"Benim sesimi tanıdın mı, Kimberly? Sesim o gece duyduğun ses gibi geliyor mu?"

Karşısına dikilmiş yeni bir yetişkin, yeni bir tehdit. Kız başını evet anlamında salladı.

"Sesim o gece duyduğun sese mi benziyor?"

Daha fazla baş sallaması-evet evet.

"Yargıcın sesini duyduğunu hatırlıyor musun?" Harry, Yargıç Radovich'i gösteriyordu.

Kimberly başını salladı - evet.

"Yargıcın sesi o gece duyduğun sese benziyor mu?"

Çocuk bu sefer hayır anlamında başını salladı.

"Eğer mümkünse, Sayın Yargıç, bir örnek daha?"

Radovich, Harry'ye sürdürmesini işaret etti.

Harry bana döndü ve ayağa kalkmamı söyledi. Şu anda onu öldürebilirdim.

"Ayağa kalkın lütfen," dedi.

Dediğini yaptım.

"Bir şey söyleyin."

Şu anda Harry'ye karşı hor görme ifadeleri ile kaplıydım.

"Bir şey söyleyin."

"Sesimi tanıyor musun, Kimberly?"

Ben cümlemi tamamlayamadan kız başını şiddetle -evet-salladı ve sandalyesinde büzüldü.

"İşte buldun," dedi Harry.

Yeniden kürsü yanındaydık. Bu kez Radovich bize katılması için psikoloğu çağırmıştı.

"Eğer kız sesi tanıyor ve tehdit algılamıyorsa, bu ses o gece duyduğu sese benzemiyor. Eğer tanımıyorsa ses o geceki sese benziyor." Harry'nin psikoloji okulu. "Kızın ne duyduğu ya da ne anımsadığı ile değil, daha çok rahatlık faktörü ile yakından ilgili bir durum."

Radovich, psikoloğa sordu.

"Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Katılıyorum. Olan şey bu görünüyor."

"Buna daha fazla izin veremem," dedi Radovich. "Tanık için başka bir dizi sorunuz var mıydı?" diye sordu Hovander'e.

"Başka sorumuz yok," dedi.

"Sende bir şeyler var mı?" diye sordu Harry'ye.

Harry ve ben bir kenara eğilip görüştük.

"Küçük bir çocuğu döverek sayı kaydetmemiz mümkün değil," dedi Harry. "Şimdiye kadar bize zarar vermedi, ama bu her an değişebilir."

Katılıyordum.

"Dahası," dedi. "Çocukla bir sorununuz var gibi görünüyor." Harry aklımı okuyarak o anlaşılmaz gülümsemelerinden birini gönderdi bana.

Ben karşı çıkmak için ağzımı açamadan, boktan bir palavranın geldiğini kokusundan anlamıştı. Harry, "Neden kaderi bu kadar zorluyoruz?" dedi.

"Tanıkla hiçbir işimiz yok," dedi Radovich'e.

"Güzel," dedi yargıç. Kürsüsüne geri tırmandı. "Duruşmaya öğle yemeği için ara verilmiştir," anonsunu yaptı.

"Tanık gidebilir. Onun geri gelmesine gerek kalmadı," dedi anneannesine.

Jüri bu haberden rahatlamış görünüyordu. Yargıçtan öğüdünü ve dava hakkında konuşmama direktifini alan jüriye bugünlük gidebileceği söylendi. Radovich'in öğleden sonra başka işi vardı.

Harry ile ben, aylak aylak masamıza doğru yürüdük.

"Çok kötü değildi," dedi Acosta.

"Bir mermiyi savuşturduk," dedim ona.

Harry, çocuk aslında ne söylediğini biliyormuş ve Acosta'nın sesi kızın o gece duyduğu sesmiş gibi Acosta'ya bakıyordu. Harry bu savunma trenine bütünüyle

binmemişti hiç.

Birisi, yazmanlardan biri, Kimberly'ye biraz jöleli şeker vermişti. Belli ki Binky'yi geri almak ve kanıt arabasına koymak için onu kandırmaya çalışıyorlardı. Çocuk hayvanı evine götürmek istiyordu.

Omzumun üstünden baktığımda Kline'ın mahkeme dışındaki işini tamamlamış olduğunu fark ettim. Salonun arkasında bir yere sıkışmış Hovander'la görüşüyor, sabahki gelişmeleri öğreniyor, bize ne kadar hasar verdiklerini belirlemeye çalışıyordu.

Ben onları incelerken, Hovander tanık kürsüsündeki maskaralıkları gülerek izliyordu. İki yazman ve bir odacı, Kimberly'yi razı etmeye çalışıyorlardı. Kanıt sepetine gitmesi gereken ayı üzerine yapılan bir yarışmaya kilitlenmişlerdi. Daha çok jöleli şeker lazımdı. Çocuk şekerlerden ikisini ayının ağzına tıktı.

Bu noktada gülmeyen tek kişi Kline'dı. "Belki de sen oradaydın," dercesine, ayyaşların partisindeki tek ciddi adam olarak, yüzündeki en taştan ifadeyle, ipnotize olmuş bir durumda, küçük parmaklar ve şeker küçük hayvanın tüyleri arasında kaybolurken gelen kahkahaları dinliyordu.

BÖLÜM 27

BİR DAKİKAMIZ VAR. Önceki gün konuştuklarımız hakkında düşünebildin mi hiç? Kline'in yorumunu?"

Lenore ve ben ofisteydik. Kapı kapalıydı. Harry, girişte telefonla konuşuyordu, bizimle bir toplantıya katılmak üzereydi.

"Beynimi yiyeceğim," dedi Lenore. "Neden söz ettiğini bile bilmiyorum. Adam paranoyak."

Burada konu olan, Kline'la hayır balosunda yaptığım özel görüşmeydi, onun Lenore'ın bir şey bildiğini ama bunu söylemediğine dair düşünceleri.

"En iyi tahminimi ister misin?" dedi.

"Gönder."

"İhtilaf tohumları serpmek istiyor."

"Niçin?"

Güldü. "Kline için, birisinin yaşamına uyumsuzluk enjekte etmek en önemli mesleki amaçtır. Adama tımarhaneliktir raporu verdirilebilir."

Bu düşünce satmazdı. Kline'ın sözleri yalnızca fıkra sohbeti değildi. Kline'in kendi davası ile ilgili bilmediği çok önemli bir şey vardı. Buradaki üçkâğıt, bunu ondan önce keşfedebilmekti.

Ben bunu düşünürken geçen birkaç saniyelik sessizlik süresi içinde Lenore beni incelemekteydi.

"Bir şeyleri kendime mi sakladığımı düşünüyorsun?" dedi.

"Hayır. Hayır. Bu büyük olasılıkla bizim zaten bildiğimiz, ama parçalarını bir araya koyamadığımız bir şey."

"Kline'a söyle sana bir ipucu versin," dedi. "Onunla Avukatların kelime bulmaca oyununu oynayabilirsin."

"Doğru."

"Benim bildiğim her şeyi biliyorsun. Bunun ne olabileceğine dair bir ipucu vermedi mi sana?"

"Hayır." Uzamakta olan çene sakallarımı kaşıdım. Bugün mahkeme günü değildi ve ben yüzüme bir günlük tatil izni vermiştim.

"Sanırım iki olasılığa indirgeniyor," dedim. "Hall'la o gün ofiste yaptığın konuşma. Görünen o ki bu adamın Hall'un, ona söylemediği bir şeyi sana söylemiş olduğuna dair köklü inanışları var.

"Paranoyanın ilk belirtisi," dedi.

"Belki. Seni kovma nedeni bu olabilir."

Bu düşünce yoğun ilgisini çekti.

"Neden Hail bana gizli bir sırrını itiraf etsin ki?"

Soru işareti biçiminde bir ifade takındım. "Belki iki kadını konuşurken kuruyor kafasında... Hall sana daha fazla güven duymuş olabilir."

"Bana daha çok güven duymuşsa eğer, bunun cinsiyetle bir ilgisi olamaz," dedi.

"Yine de adamın zihnini önceden işgal etmiş durumda bu düşünce," dedim.

"Eminim, o adamın saplantılarıyla koca bir katalog doldurabilirsin," dedi. "Ötekisi ne?"

"Hı?"

"İki olasılık var demiştin."

"Ha o. Sadece bir tahmin," dedim.

"Nedir?"

"Senin parmak izinin Hall'un ön kapısında bulunduğu gerçeği. Muhtemelen şöyle düşünüyordur: Eğer içeri girdiysen... "

Cümlenin devamını boşluğa bıraktım.

"Bir şey mi bulduğumu sanıyor?"

"Bir olasılık."

"Ne gibi bir şey?"

"Bilmiyorum."

Zihni çalkalanmaya başlamıştı. "Ona üstünde Tony'nin ismi yazılı olan not kâğıdından söz etmedin değil mi?" dedi.

"Ben aptala benziyor muyum?" diye sordum.

"Sence not hakkında mı bir şey biliyor?"

"Sen ona söylemediğin sürece bu mümkün değil," dedim. "O notu bilen sadece beş kişi var. Bunlardan biri ölü; Tony, Acosta ve öteki ikisi de bu odada oturuyorlar." Gereğinden fazla savunmacı tavrım merakını çekmişti.

"Notla ilgili ne yapacaksın? Bana söylemedin," dedi.

"İyi bir nedenden dolayı," dedim. "Şu kadarını söylemem yeterli olur sanırım; tanıklık yapmak için çağrılmayacaksın."

"Öyleyse nottan vazgeçiyorsun, öyle mi?" dedi. Lenore'ın başka bir gündemi vardı: Tony. Kanın yoğunluğu sudan fazlaydı.

"Bu bizim konuşmamız gereken bir şey değil," dedim.

"Ama beni kürsüye oturtup takvimdeki notla ilgili sormayacaksın değil mi?"

"Hayır."

Bu noktada rahatladığı ve iç geçirdiği gözle görülüyordu. "Sana söylemem gerek," dedi, "bu yüzden birkaç uykusuz gece geçirdim." Bunu anlatırken halinde bir sevecenlik vardı.

Lenore'ın Arguillo'ya olan sadakati çok köklüydü, yalnızca akrabalıktan öteydi. Çocuklukta atılan ve adi sokaklarda gelişen türde bir çengeldi. Birkaç ay önce, bir samimi anında bu konunun perspektifini ortaya dökmüştü. Bana bir olayı anlattı. Lenore on iki yaşındayken, bir grup çocuk -bazıları ondan büyük, üç tanesi neredeyse yetişkin- onunla istemediği biçimde fiziksel ilişki kurmak istemişler. Toplu tecavüze uğramaktan Tony ve bir arkadaşı kurtarmış. Bunu asla unutmamış.

"Senin bir görevin olduğunu biliyorum," dedi. "Ama o not bir çıkmaz sokak, anlamsız bir kâğıt parçası." Notu kullanmayacak olmam onu açıkça rahatlatmıştı.

Gülümsedi, sonra, "Tony'ye söyleyebilir miyim?" dedi.

"Neyi söyleyeceksin ona?"

"Kancadan kurtulduğunu."

Lenore, rahatlatıcı açıklamalarımı bir kademe fazla algılamıştı.

"Ben bunu söylemedim."

"Ama beni çağırmayacağını söyledin?"

"Doğru. Çağırmayacağım."

Şaşkınlık içinde baktı, sonra anladı. "Tony'yi mi çağıracaksın?"

"Daha fazla konuşamam artık."

O şimdi dışarıda olduğu için davanın onunla paylaşamayacağım bazı öğeleri vardı.

"Hata yapıyorsun," dedi. "Ondan hiçbir şey alamazsın,"

"Neden? Çünkü bana anlatmaz, öyle mi?"

"Çünkü anlatılacak hiçbir şey yok," dedi. "Bir randevuları vardı, sonra iptal edildi. Beni notu almak için göndermesinin tek sebebi..."

"Biliyorum. Utanıyordu," ondan önce bitirdim.

"Kesinlikle," dedi. "Eğer onu kürsüye oturtursan her şeyi inkâr etmekten başka hiçbir seçeneği kalmayacak."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "O akşam için ikisinin bir buluşma ayarlamış oldukları gerçeğine rağmen mi?"

Yüz ifadesi Tony'nin yalan söyleyeceğini doğruluyordu, bu konuda bile.

"O zaman yalancı tanıklık yapmış olur."

"Ama çok alakasız," dedi. "Randevu iptal edilmişti."

"Sadece jüri ona inanırsa."

Lenore'ın inandığı açıktı. "Ama hiç kanıtın yok," dedi.

"Benim tanıklığım olmadan, notun varlığını kanıtlayamazsın. Ben tanıklık yapsam bile, notu benim yazmış olabilmem mümkün olduğu sürece, söyleyeceklerim söylentiden öteye geçmez."

"Bu bir olasılık," dedim ona. "Sadece diyelim ki, benim elimde farklı bir senaryo var. Tartışamayacağım bir şey." Bu konuya girmek istemiyordum.

"Başka bir şey mi biliyorsun?" dedi Bu onu birkaç adım geriye götürmüş görünüyordu. "Nedir?"

Dış ofiste Harry'nin sesini duyabiliyordum. Şu anda bağırıyor olmasına rağmen, Harry'yi genellikle telefon olmadan da duyabilirdiniz.

"Neler oluyor orada öyle?" dedim.

Lenore kapıya benden daha yakındı ama beni duymazlıktan geldi.

"Bana söyleyecek misin, söylemeyecek misin?" dedi.

"Söyleyemem."

"Eh, bu işler böyle," dedi. Kâğıtlarını, valizini ve çantasını topladı.

"Keşke söyleyebilseydim," dedim, "ama yapamam."

Şu anda Lenore'ın kararlı koyu gözlerinin içine bakıyor ve ofisimi terk ettiğinde konuşacağı ilk kişinin Tony olacağını önceden biliyordum. Onu oraya kendi sessizliğim ile ben yollamıştım.

Dışarıdaki bağırmalar arttı. Sonra Harry'nin telefonda olmadığını fark ettim. İki ses vardı; yanında birisi vardı.

Masamdan kalktım ve kapıya giden yolu yürüdüm. Açtığımda kendimi Gus Lano'nun kızgın ve kötü niyetleri gözlerine bakıyor buldum.

"Tam görmek istediğim kişi," dedi. "Nedir bu boktan şey böyle?"

Bir elinde buruşmuş bir kâğıt parçası tutuyordu.

"Ona yollanan mahkeme emri," dedi Harry. "Biraz sinirlenmiş görünüyor."

"Yanlış" dedi Lano. "Çok fazla sinirlendim."

Bu kâğıt, Harry'nin Lano'ya ve yüzlerce başkasına kanıtlarımız ahtapot gibi gelişsin, dokunaçları her yöne yayılsın diye yolladığı son dizi mahkeme emirlerinden biriydi.

"İyi," dedi. "Siz kasabada at ve köpek gösterisi düzenlemişsiniz. Bu sizin işiniz. Fakat beni bu işin içine çekmeyi denemeyin bile. Ya da Birliği. Başınıza bela olur, kıçınızı tekmeleriz ona göre."

"O hareketi biz zaten yaptık galiba," dedim.

"Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum." Suratı aksini söylüyordu.

"Uyuşturucu baskını," dedim.

"Ha o," dedi. Gülümseme yerine geçebilecek bir yüz ifadesiyle, "Gazetede okursun. Bazıları malı kaçırdığını düşünüyor."

"Bazıları bilir," dedim.

"Gelecekte biraz daha hızlı olmaları gerekecek," dedi.

"Evet ve daha sessiz," dedim.

Bana baktı. Soru işareti.

"Tuvalet tankının şıngırtısı," dedim. Bunun ondaki bir boşluğu doldurduğunu görebiliyordum- malı nasıl bu kadar çabuk keşfedebilmiştim.

Aklına not aldı. Kablocunun bundan haberi olacaktı.

"Bir dahaki sefere arkadaşlarınızla tuvaletimde yüzmeye geldiğinizde bana bir

iyilik yapın."

Sormayacaktı, ama bakışlarından anladığım soru, "Neymiş o?" idi.

"Onlara önce ellerini yıkamalarını söyleyin, böylece mermerin çevresinde yuvarlak izler bırakmamış olurlar."

Kötü kötü bakarak kibirli biçimde reddetti bunu. "Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum," dedi.

"Bir düşün, kesin hatırlayacaksın." Kapıyı kapamaya başladım.

"Bu ne olacak?" Sanki mahkeme emrini sahiden geri çekecekmişim gibi elinde yukarı kaldırmıştı. "Beş gün sonra ülke dışına çıkıyorum," dedi. "Bali'de tatil."

Harry, bir elinde kurşunkalem, Lano'ya yola çıkacağı günün tarihini sordu, Lano hiç düşünmeden söyledi.

"Ben olsam güneş yağımı henüz bavuluma koymazdım," dedi Harry.

Lano, nereden çıktı bu adam der gibi Harry'ye baktı.

"Ya bu?" Daha yüksek mahkemeye başvuruyordu.

"Umarım hallederiz," dedim. Tekrar kapıyı kapatmaya başladım.

"Biletlerin değeri sekiz bin dolar," dedi. "Geri veremem. Halletseniz iyi olur."

"Bir sorununuz olursa seyahat şirketinizle görüşün," dedim.

Buradaki sorun, Lano'nun üstü kapalı şekilde en azından bir barış memuru olmasıydı. Mahkeme emrini bir kere aldı mı, mahkemeye daha sonra hesap vermeden duruşmaya katılamamazlık edemezdi. Bunun sonuçları kötü olabilirdi.

"Bu boktan bir saçmalık," dedi, "ve siz bunu biliyorsunuz. Sizin dava ile ilgili hiçbir kahrolası şey bilmiyorum." Bir sürü bokluk olarak tanımlıyordu davayı.

"Hoş bir sohbet oldu," dedim ve kapıyı kapattım.

Lano, birkaç saniye süreyle Harry'ye bağırmak istedi, ama güvenliği çağırmakla tehdit edince vazgeçti. Sonra yere düşen bir sürü şeyin sesini duydum. Sanki Lano masalardan birinin üstündeki nesneleri süpürmüştü. Birkaç tane özenle seçilmiş kelimenin ardından dış ofise açılan kapı çarpıldı, çerçeveleri sallandı.

Lenore'a baktım, kapımın ardında, elinde çantası beni inceliyordu.

"İşte gördün," dedim. "Tony'nin yakın arkadaş çevresi."

BÖLÜM 28

HARRY VE BEN, ACOSTA DAVASINI incelediğimizde, savcının bazı açıklanmayan sebeplerden ötürü uzmanlık konularında riske girmekten kaçındığını gördük. Eğer Kline'ın bir zayıflığı, mahkemedeki tecrübesizliği yüzünden ortaya çıkan yumuşak bir karnı olduysa, bunun olacağını tahmin etmemek onun hatasıydı.

Ardında birçok gizemli konu ve iğneleyici soru bırakmıştı, ama bunları bize terk etmektense kendisi araştırsa daha iyi olurdu.

Lewis DeShield metal bilimi uzmanıydı; özellikle de iz olarak kalmış elementlerin simyası ve suç mahallinden alınmış örnekleri bilinen metallerle karşılaştırmak ve eşini bulmak konusunda.

Biz yine temel dansımızı yapıp, mahkemede uzman görüşü sunabilmesi için onu yetkili kılacak olan özgeçmişini, eğitimini ve deneyimini inceledik. Kline ise, DeShield'in itimatname belgelerini jürinin gözlerinden uzak tutmak için şart öne sürüyordu.

Karşı çıktık ve ancak yirmi dakika sonunda esas konuya ulaşabildik.

"Bay DeShield, suç mahallini yani bu davada kurbanın dairesini yirmi sekiz Ağustos günü incelediniz mi?"

"Sizin isteğiniz üzerine," dedi, "evet, inceledim."

"Ve bu incelemenin sonucunda neler gördüğünüzü jüriye anlatır mısınız?"

"Oturma odasını inceledim, özellikle de metal ve camdan yapılma kahve masasını. Bu masanın alt tarafında bir kenarda metalin sebep olduğu aşınma izlerine rastladım. Bunlar masadan değil de, başka bir metalden kaynaklanmış gibi görünüyordu. Fotoğraflarını çektim ve daha sonra aletlerimi kullanarak masanın kenarından metalin izlerini aldım ve kanıt zarfına koyarak laboratuvarıma analiz için götürdüm."

Zarfı fiziksel kanıt kutusundan çıkardık. DeShield, zarfı teşhis etti, bazı slayt ve resimlerle birlikte yazmana işaretlenirdik. Sonra bu çizikleri ve metal izlerini nereden bulduğunu göstermek için kürsüden aşağı indi. Kanın toplandığı ve savcıya göre Britanny Hall'u öldüren darbelerin büyük ihtimalle geldiği yer köşeye yakındı. Tanık daha sonra tekrar kürsüye döndü.

"Görsel gözleminize dayanarak, masadaki bu metal izlerine neyin sebep olmuş olabileceğine dair herhangi bir ön izlenim edindiniz mi?"

"Bana göre bunlar mücevherlerin sebep olduğu izlerdi. Altın izi de vardı."

DeShield, dediklerinin doğruluğunu göstermek için fotoğraflar çıkardı ve bunların poster kalıplarına yerleştirilmiş büyütülmüş hallerini gösterdi. Bunları, jürinin oturduğu yerin önünde iki ressam sehpasının üstüne yerleştirerek gösterdik ve tanık da elindeki işaret değneği ile metal izlerin yerlerini gösterdi.

"Kurbanın öldüğü gece, bu izlere sebep olabilecek mücevher taktığını biliyor musunuz?"

"Bildiğim kadarıyla, takmamıştı."

"Masayı incelemeniz sırasında bu izlerin yeriyle ilgili dikkatinizi çeken bir nokta oldu mu?"

"Evet. Masanın üst tarafında kenara yakın bir yerde ufak çizikler varken, en büyük çizikler masanın alt tarafında kenara yakın bir yerde idi. Mücevheri

takanın suçu işleyen kişi olduğunu varsayarak, bu izleri bırakan gücün bir itmeden kaynaklandığını yani başka bir darbe vurmaya hazırlanırken kurbanın suçluya doğru çekilmesinden dolayı kaynakladığını düşünüyorum. Bu birçok kez tekrar etti ve birbirinden değişik bir dizi izin kalmasına sebep oldu."

"Peki, sizce bu neden önemli?"

"Birçok darbe olduğuna dair diğer uzman görüşüyle birbirini tutuyor. Ama daha önemlisi, bu itişlerin sebebiyle söz konusu mücevher yerinden çıkmış, masanın üstüne düşmüş ve suçluyu yaralamış olabilir".

"İtiraz ediyorum," dedi Kline. "Spekülasyon yapıyor."

Bunun ardından, Kline'in dedektifi John Stobel sandalyesinden kalktı ve savcıya doğru yöneldi.

Adam konuşmak istiyordu ama Kline sürekli olarak kaba bir şekilde adama çekilmesini işaret ediyor dikkatini dağıtan birisi gibi davranıyordu.

Radovich tanığa bakarak "Bunu söyleyebiliyor musunuz?" dedi.

"Kesin olarak değil," diye cevap verdi DeShield. "Ama izlerin derinliğinden, özellikle de büyütülmüş olana bakarak, bunun olası olduğunu söyleyebilirim."

"Bunu reddediyorum," dedi hâkim kolunu sıvazlarken.

Savcılığın problemi mücevherin ortaya çıkıp çıkmadığı idi. Stobel bulamamıştı.

Tekrar, DeShield'ın metal izleri analizine ve kahve masasının kenarından topladığı şeylere döndük ve teknik konulara girdik Buradaki mesele, masayı çizen metalin bir mücevherin belirli bir parçasına uyup uymayacağı idi.

DeShield bana bunun mümkün olduğunu söyledi.

"Bu parmak izlerini karşılaştırmak gibi bir şey mi? "diye sordum.

Bir saniye düşündü ve sonra "Genelde değil," dedi. "Metalin kimyasal bileşimindeki sınıfsal karakteristiklerinin varlığını ya da yokluğunu

gösterebiliriz. Bu şekilde bazı kesin potansiyel eşleşme olasılıklarını dışlama imkânımız olur."

Bununla beraber, bazı durumlarda "iz elemanlarının," metaldeki katışıklığın, görünmez izler oluşturabileceği durumlar olduğunu da kabul ediyordu.

"Bunların enderlik derecesine, metalin birleşimindeki toplam yüzdesine ve bu katışıklığın sayısına bağlı olarak, pozitif bir teşhisin mümkün olduğu, önemli karşılaştırma noktalarının bulunduğu bir durum içine girebilirsiniz."

Kanıttan artık makul bir kuşkudan fazlasıymış gibi bahsediyordu. Mücevherin sahibini bulursan, katili de bulmuş olursun.

"Parmak izleri gibi mi?" diye sordum.

"Boyanın eşleştiği durumlar oldu," diye cevap verdi DeShield. "Ki bunlarda bilinen ve sorgulanan numuneler birbirine on milyonda bir şanstan daha az bir yanılma payıyla uyuyordu. Bu insanın parmak izlerininkinden daha büyük bir olasılıktır. Bu, boyadaki çoklu katışıklığa ve katışıklığın aynı kombinasyonunun ve yüzdesinin başka bir boya kümesinde olma olasılığına dayanıyordu."

"Aynı şey metaller için de geçerli olabilir mi?"

"Mümkün."

Bu dakikada Kline'ın yüzünde uğursuz bir ifade belirdi. Bir an için onun en sonunda mücevher konusunu keşfedip, pozitif bir eş bulduğumuzu ve bunun benim müşterime ait olmadığını düşündüğünden şüphelendim. Avukat masasında Stobel ile Kline arasında öfkeli bir tartışma yaşandı. Dedektif başını sallıyordu, sanki polislerin kanıtı yorumlama şekli bu değilmiş gibi. Yine de jüriye ilginç bir alternatif sunulmuştu.

"Masadan alınan metalin iz parçalarını inceleme fırsatınız oldu mu?"

"İnceledim,"

"Bu analizi nasıl yaptınız?"

"Aslında iki metot kullandım: Standart spektografi ile ve enerji dağıtıcılı X-ışını detektörlü tarayıcı bir elektron mikroskobunun altında, ki bu işleme EDX deniyor, inceledim."

İşte vurucu olan buydu. Jüri koltuklarında gözlerin açılmaya başladığını gördüm. Bilimsel konuşmalar.

"Spektografi nedir?" diye sordum. "Lütfen kısaca."

"Kanıtın küçük bir parçası, genelde bir gram yüksek ısıda yakılır. Maddenin atomik yapısı ısı tarafından rahatsız edilir. Bunun sonucunda bizim renk olarak algıladığımız enerji dalgaları yayılır. Bu renk numuneleri fotografik bir levha üzerine yerleştirilir ve maddenin kendine özgü kimyasal birleşimine karşılık gelen belirli dalga boylarına sahip bulunuyor olarak okunabilirler. Çok eski bir yöntemdir ama güvenilirdir."

Ardından EDX denilen işlemi de kısaca anlattı. Jüri tarafı esnemeye başlamıştı.

"Yani, bir metalde ne kadar demir, çinko ya da magnezyum olduğunu, yani katışıklıkları

söyleyebiliyorsunuz?"

"Doğru. Teoride masadan izleri alırsınız, mücevher parçasından da bir parça iz alırsınız, kimyasal bileşimlerini karşılaştırırsınız ve bilinen katışıklıkların varlığını bulabilirsiniz. Eğer yeterince varsa, sonuç mükemmel olur."

"Ve bunu çok az miktarda metalle yapabiliyorsunuz, öyle mi?"

"Yapabiliriz. Aslında masadan aldığımız tüm izleri kullanmadık."

"Elinizde daha numune mi var yani?"

"Evet."

"Yani polis kendisi test yapmak isterse onlara verebilirsiniz, öyle mi?"

"Evet, ama gerek yok. Onlar da aynı yerden iz aldılar."

Vurgulamak istediğim nokta buydu, polisler de kanıtlarını almışlar ve sonra üstünü örtmüşlerdi.

"Aldıkları izleri analiz edip etmediklerini biliyor musunuz?"

"İtiraz ediyorum" diye yerinden kalktı Kline. "Söylenti."

Radovich'e "Kişisel deneyimlerinden dolayı bu konuyla ilgili bir bilgisi olup olmadığını sordum" dedim.

"Biliyor musunuz?" diye sordu bu sefer hâkim.

"Evet," diye cevap verdi DeShield. "Testin bir kısmı yapılırken ben de oradaydım."

"Reddedildi" diye cevap verdi Radovich.

"Sanığın mücevheri üzerinde testler yaptılar" dedi DeShield.

"Hepsi bu mu?"

"Bildiğim kadarıyla evet."

"Buna daha sonra tekrar döneriz," diye araya girdim. "Bize ilk olarak, analizinizin sonunda ne bulduğunuzu söyler misiniz?"

"Bana göre masada o izleri bırakan çok pahalı ve sipariş üzerine yapılmış bir şeydi" dedi tanık.

"Ve bu görünüşünüzü neye dayanarak beyan ediyorsunuz?"

"Kimyasal bileşime" diye cevap verdi DeShield. "Çok pahalı altın içeriği. Yirmi iki karat. Az bulunan türden. Genelde işçilik ücretlerinin dizaynı ve sipariş ile yapımı nominal bir kavram haline getirdiği Hindistan'da kullanılıyor. İnsanlar orada altını gerçek fiyatına alıyorlar. Enflasyona karşı bir önlem."

"Mücevherlerin kaynağı ile ilgili bu söylediklerinizi sizin kendi görüşünüz mü?"

"Büyük ihtimalle. Burada satılmak üzere çok az miktar ithal edilir. Çok pahalıdır," diye devam etti DeShield.

"İşaretleyicileri buldunuz mu? Metalde herhangi bir katışıklık?"

"Hayır. Bu kalitedeki altının sorunu da budur zaten. İz elementleri -kurşun, demir, magnezyum- bunlar normal olarak çok önceden ayrışırlar."

Bunun üzerine Stobel'ın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi, Kline da hislerini saklamaya çalışıyordu ama masaya rahatlamış bir şekilde vurdu, ama daha sonra dikkat çektiğini anlayınca durdu.

"Yani metal ve mücevher izlerinde pozitif bir eşleştirme yapmanın kimyasal bir yolu yok mu?"

"Kimyasal olarak hayır."

"Başka bir yolu var mı?"

"Bence var."

Kline'ın yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

"Nasıl?"

"Alet işaretleri," diye cevap verdi tanık.

DeShield bir hafta önce bana bununla gelmişti. Metalleri saflıkları yüzünden eşleştiremiyordu, altının başka bir ortak özelliği vardı. Burada tanımladığı maden dövülgen, yumuşak ve özellikle de yirmi iki karattı. Şimdi bunu jüriye de açıklıyordu.

"Mesele, masanın alt kısmının girintiler ve çıkıntılarla dolu olması. Bunların boyutları ve yerleri kendine özgü."

Bunları göstermek için bir resmi vardı. Oyukları ayın üstündeki dağlar gibi ya da daha doğru bir ifadeyle, DeShield'a göre, bir anahtardaki dişler olarak gösteren on defa büyütülmüş bu resmi ressam sehpasının üstüne koyduk.

"Oyukları buna uyan mücevheri bulun, işte o zaman pozitif bir eşleştirmeniz olur."

Kanıt kutusuna doğru yürürken, bu sözlerin Kline'ın masasına, kumsaldaki çamurlu su gibi sızmasını izliyordum. Kâğıtlar hışırdarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bir dakika için sandalyesinden kalktı ve Stobel'e baktı.

"Sayın Yargıç, gelebilir miyiz?"

"Şimdi değil," dedi Radovich.

Kline dramatik bir anı yok etmeye çalışıyordu. Emin olamıyordu ama kayıp nesnenin yani altın parçasının elimizde olma şansı vardı. Nasıldı, bilemiyordu.

Kanıt etiketiyle mühürlenmiş bir kesekâğıdı çıkardım. Bunların hepsi, tarafımızdan tetikte gözlerin nezaretinde ve mahkeme tarafından gizlenmemesi ya da dürüst olmayan bir harekete kurban gitmemesi amacıyla atanmış görevlinin eşliğinde toplanmıştı. Özel görevli tarafından incelenmiş, delil paketlerinin içinde mühürlenmiş olarak mahkemeye sunulmuştu.

"Bay DeShield size bir paket göstereceğim ve bunu teşhis edip edemeyeceğinizi soracağım."

Paketi ona verdim, o da etiketi okudu ve içini açtı.

"Birçok mücevher parçası" dedi.

Kline bana baktı, yüzünde acı vardı, sanki onu boynundan asmışım sonra da ayağının altındaki iskemleyi itmişim gibi.

"Bu mücevherler nereden geldi?"

"Polis merkezinden," diye cevap verdi DeShield.

"Peki, onlar nereden bulmuşlar?"

"Sanığın evinden." Dedektif Stobel tarafından imzalanmış bir iç torbanın içinde, bir envanter kâğıdı da var," diye cevap verdi.

"Bunu polis merkezinden özel görevli ile mi aldınız?"

"Evet."

"Bunu neden yaptınız?"

"Çünkü iddia makamı bunu kanıtların arasına koymayacaktı," dedi.

"İtiraz ediyorum," dedi Kline. "Bunu nasıl bilebilir?"

"Belli zaten," dedim. "Çantanızı kapattınız ve jüri bunu görmedi."

Radovich başıyla onayladı. "Reddedildi. Cevap dikkate alınsın."

"Bütün bu mücevherlerin sanığa ait olup olmadığını biliyor musunuz?

"Bana söylenen, bütün bu mücevherlerin polisin sanığın evinde yaptığı arama sırasında bulduğu mücevherler olduğu."

"Peki, bunların kimyasal bileşiminin incelenip incelenmediğini, ya da kurbanın kahve masasının üzerindeki metal izlerine uyup uymadığının kontrol edilip edilmediğini biliyor musunuz?

"Bana kontrol ettikleri söylendi. Raporlarının bir kopyası da bende."

"Peki, ne bulmuşlar?" dedim.

"Masanın üstünde bulunan metalin kimyasal bileşimine uymayan her parçayı ayırabilmişler."

"Sanığa ait mücevherleri siz de incelediniz mi?"

"Evet."

"Ve polis suç laboratuvarının, sanığa ait olan bu mücevherin masanın üzerinde bulunan metal izinin kimyasal bileşimine uymadığı yönündeki bulgusunu onaylıyor musunuz?"

"Onaylıyorum."

"Peki, bu mücevherleri, masanın üstündeki oyuklara uyan alet izleri taşıyıp taşımadıkları konusunda incelediniz mi?"

"İnceledim."

"Ne buldunuz?"

"Parçaların hiçbiri bu tür alet izlerine sahip değil. "

"Ve sizin bildiğiniz bütün bu bilgileri polisin de bilmesi mümkün, değil mi?"

"Evet."

Kline bu anda öfkeden kudurmuş bir şekilde bana bakıyordu.

"Teşekkür ederim. Tanık sizin."

Tanığa soracağı o bariz soru için kürsünün önüne gelene kadar bekleyemedi.

"Bay DeShield," dedi, "bize daha biraz önce söz konusu mücevherin parçasının suçludan kopartılmış olabileceğini söylemediniz mi?"

"Bu uzak bir olasılık," dedi tanık.

"O zaman söz konusu mücevherin polis araması sırasında sanığın evinde bulunmaması ihtimal dâhilinde değil mi?"

"Bu doğru," dedi DeShield. "Ama o zaman polisin bunu suç mahallinde bulduğunu düşünürdüm."

DeShield'ın cevabını duyunca Acosta kolumu tuttu ve kıkırdamaya başladı. Sadece polisin Acosta'nın evinde bulduğu mücevher üzerinde elde ettiği bulguları sakladığı düşüncesi değil, ayrıca polisin, delillerin baş zanlılarına ait olmadığını keşfettiklerinde bunları yok etmiş olabilecekleri ihtimali Kline'in kıçından yukarı kızgın demir bir çubuk gibi girmişti.

Kline, Stobel'e baktı, ama o -ne olacak şimdi- tarzında bir yüz ifadesiyle omuzlarını silkti.

"Sanığın ayrılmadan önce onu almış ve sonra yok etmiş olması mümkün değil mi?

"İtiraz ediyorum, spekülasyon yapıyor." Ayağa kalkmıştım.

"Kabul edildi."

"Bunu suç mahallinde bulmuş olmamızdan daha fazla spekülatif değil ama," diye cevap verdi Kline.

"Soruyu siz sordunuz," dedi hâkim.

Kline podyumda elinde sarı bir bloknotla beceriksizce dolaşıyordu. Defteri yere düştü ve eğilmek zorunda kaldı. Kalktığında, açıkça şaşırmış ve kızmıştı.

Bu belli ki onun için iyi bir gün değildi. Jüri koltuklarında biraz hareketlenme oldu ve birkaç saniye sonra Kline toparlandı ve notların arasındaki yerini buldu.

"Şimdi, şimdi, diyorsunuz ki," dedi Kline, "pozitif eşleştirme mümkün. Bu testlerden biri, sizin pozitif eşleştirme olarak adlandırdığınız şeyi, yani metal çizikleri ile mücevherin eşleştirilmesini yapmak için ne kadar belirleyici olabilir?"

"Hangi testten bahsediyorsunuz?" diye sordu DeShield.

"Herhangi birinden." Açıkça belliydi ki, tanığa kızmıştı.

"Daha önce de dediğim gibi, masadan alınan metal izlerinin altın içeriği dikkate alındığında, kimyasal analiz özel bir mücevher parçasıyla eşleştirme yapmak için faydalı olmazdı. Ama alet işaretleri başka bir konu."

"Evet" dedi Kline. "Alet işaretleri. Bu konuda ne kadar spesifik olabilirsiniz?"

"İnceleyene kadar kesin bir şey söyleyemem ama,... "

"Yani bu mücevheri görmediniz?"

"İtiraz ediyorum. Savcı tanığın müdahale edilmeden sözünü bitirmesine izin

vermeli," dedim.

"Özür dilerim" diye cevap verdi Kline.

"Dediğim gibi," dedi DeShield. "Bana göre mücevherin incelemesi dispozitif olurdu. Bence sadece işaretler kesin bir eşleştirmenin yapılmasına olanak verirdi."

"Yani mücevheri görmediniz?" Kline buna kafayı takmıştı. O anda mücevherin bizde olduğunu ve dramatik bir an için sakladığımızı düşünüyordu, ama nasıl?

"Görmedim henüz." Dedi DeShield.

Bu cevap Kline'ı sevindirmişti.

"O halde nerede olduğunu biliyorsunuz?" dedi.

"Hayır."

"Biraz önce henüz görmediğinizi söylediniz."

"Evet, böyle dedim."

"Bay Madriani de mi?"

"Bilmiyorum."

Kline bana baktı, bir an için benin tanık kürsüsüne çağrılmamı talep edecek sandım.

"Sayın Yargıç, savunmanın kanıtı elinde tutup tutmadığını bilme hakkımız var," dedi Kline.

"Sayın Yargıç," diyerek Radovich bir şey söyleyemeden ben ayağa kalktım. "Karşılıklı keşfin kurallarının farkındayız. Ve burada mahkemeyi bu kuralların hiçbirini çiğnemediğimiz konusunda temin ederim. Kanunlar bizden ne istediyse onu yaptık. Bundan ötesine zorlanamayız."

Bu Kline'ı tatmin etmeyen bir legalizmdi.

"Sayın Yargıç, düz bir cevap," dedi.

"Odama geçelim" dedi Radovich. Aşağı indi. "Beş dakika ara."

Odada ben, Harry, Kline ve Stobel vardı. Kline hareketliydi, belli ki tavırlarım onu kızdırmıştı ve yargıca olan bitenin farkında olduğunu anlatıyordu.

"Mücevher parçası Lenore Goya'da," dedi. "Parmak izleri kurbanın kapısında da bulundu. Şimdi her şey anlam kazanmaya başladı," dedi Kline.

"Bu doğru mu?" diye sordu Radovich.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum" diye cevap verdim.

"Kayıp mücevher sizde," dedi. "Mücevherin müvekkiline ait olduğuna hiç şüphe yok," diyordu Kline Radovich'e. "Bütün parçalar yerine oturuyor. İşte kendini bu davaya böyle soktu."

"Kim?" dedi Radovich.

"Goya," diye cevap verdi Kline.

Bunu suç olarak tanımlarken Radovich sözünü keserek araya girdi.

"Bununla ilgili başka bir şey duymak istemiyorum," dedi.

Kline uçurumun kenarındaki bir adam gibiydi.

"Dürüst bir cevap verin." Radovich bana bakıyordu. "Kayıp parça sizde mi değil mi?"

"Bende değil." dedim. Bütün vurguyu kişisel özneye yükledim ve bu Kline'ı yeniden coşturdu.

"Eğer bir başkasındaysa, bu konu hakkında bir şey bilmiyorum" diye devam ettim.

"Oyun yok," dedi Radovich. "Burada oyun istemiyorum."

"Ama o oynuyor," dedi Kline.

"Oyun yok," diye cevap verdim, "Tamam kabul ediyorum, teorilerimiz olabilir ama teoriler keşfedilemez."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu hâkim.

"Ben hiçbir şey bilmiyorum."

Radovich iki elini avuçları aşağı olacak şekilde masaya uzattı ve omuz silkti.

"Bilmediğini söylüyor," dedi Kline'a.

"Yalan söylüyor."

"Bana sordunuz ve size söyledim Sayın Yargıç. Bende değil ve nerede olduğunu bilmiyorum."

"Tabi," dedi Kline, "ama Goya biliyor."

"Bunu biliyor musun, kanıtla o zaman" dedim.

"Sayın Yargıç, eyaletin davasını tekrar açmak için harekete geçiyoruz, Lenore Goya'yı kürsüye çağırmak için" dedi Kline.

"Ve biz de itiraz ediyoruz" dedim Radovich'e. "Eyalet, dava sırasında Bayan Goya'yı istediği an çağırabilirdi. Parmak izlerinin kurbanın kapısında olduğunu biliyordu ve onu çağırmadı. Şu an taktiksel bir hata yaptıklarını düşünüyorlar ve bunu düzeltmek istiyorlar."

Radovich'in milyonlarca eriyen tereyağı gibi ifade vardı yüzünde.

"Onunla aynı fikirde olmaya niyetliyim," dedi. "Siz şansınızı kullandınız," dedi Kline'a. "Bunu antipatik olduğum için yapmıyorum," Bana sanki söylediği şeyden emin değilmiş gibi bakıyordu.

Kline son vuruşunu yapmış ve yargıç önünü kesmişti.

"Sağlam bir ispat sunamadığınız sürece, "dedi Radovich. "Söz konusu

mücevherin Bayan Goya ya da Bay Madriani'de olduğunu kanıtlayan güçlü bir delil olmadıkça, yeniden açmanıza izin vermeyeceğim. Devam etmeliyiz."

Harry ve ben, çıkmak üzere kapıya doğru yöneldik.

"Ve siz Bay Madriani," dedi yargıç, "mahkeme kapanmadan bir önceki gece, bir son dakika keşfedilmiş mücevher kanıtı ile gelmeseniz iyi olur. Birbirimizi anlıyor muyuz acaba?"

"Birbirimizi anlıyoruz," dedim.

Bana şeytani bakışlarını vererek, "güzel" dedi.

Kapıya doğru yönelirken Kline'a değdiğimde, bu temastan dolayı vücudundan geçen titremeleri hissettim. Kulağıma yaklaştı ve kimsenin hatta Harry'nin duyamayacağı bir sesle:

"O sürtüğe söyleyebilirsin," dedi, "o mücevheri istiyorum." Bunu söylerken kolumu o kadar sıkı tutuyordu ki, kendimi kurtarmak için omzumu bir kenara çekmek zorunda kaldım.

Gözlerine baktım, işte oradaydı: Tüm düşmanlık, sığlık ayları. Lenore'ye olan düşmanlığı aniden su yüzüne çıkmıştı, bu düşmanlık bir parça kayıp kanıtta ifade buluyordu.

BÖLÜM 29

ŞANSINIZI DENEMENİZİN GEREKTİĞİ BAZI ANLAR çıkar karşınıza. Eğer şanslıysanız ve zekâdan nasibinizi almışsanız, bu anlar arada sırada, bir davanın ortasındaki panik bölümleri olarak meydana gelirler. Bunları en aza indirmeye çalışırsınız, kendinizi kollarsınız, tahminlerinizi yaparsınız, ama en sonunda gözlerinizi kapar ve dua edersiniz. İşte bunlardan birisi bizim davamızda olmak üzereydi.

Jerry Franks, düzinelerce adli konuda uzman olmak üzere olan bir amatör. Hiçbir şeyin ustası. Özgeçmişi pazar günü karikatürlerine benziyor. İfadesinin

herhangi organize bir bilgiye dayandığını düşünmek tamamen spekülasyon olur. Kısacası, o, bir fikir satın almak istediğiniz zaman çağırabileceğiniz bir adam. Güvenilirliği tartışma konusu değil, satılık.

Tüm bu sebeplerden dolayı, Franks'ı kürsüye çağırdığım zaman Kline'ın şeytani bir zevk aldığını düşündüm. "Benim uzmanım senin uzmanından daha iyi" savaşında Franks'ı çağıran zekâ açısından yenilmiş olarak yorumlanabilirdi.

Bilimsel terimlerde usta olmasına rağmen, iyi bir bilim kavrayışı olduğunu zannetmiyordum.

Kısa boylu ve şişman bir adamdı. Karmaşık saçlarının arasından kalın çerçeveli gözlükleri zar zor seçilebiliyordu. Bunlar her zaman temiz pencere camları gibi görünürdü, bu yüzden onları bir etki yaratmak için taktığını düşünürdüm.

Dirseklerindeki deri yamalar, aşınmış yirmi yıllık kadife spor ceketi ve terden katılaşmış olan pantolonu. Bu pantolon, sıcak ütü altında iğrenç kokulu buharlar yayabilirdi, pekiyi durumda görünmüyordu. Parlatılmaya yabancı olan siyah ayakkabılarındaki bir deliği bir keresinde bacak bacak üzerine atarak gururla sergilediğini görmüştüm. Görüntüsü, laboratuvar deney sıvısını meyve suyu olarak içmiş âlemci bir profesörün görüntüsüne benziyordu.

Franks kürsüye çıkarken, Stobel, Kline'a bir şey söyledi, bunun Franks'in görünüşüyle ilgili olduğundan hiç kuşkum yoktu. Franks yeminini etti ve ben henüz podyuma yönelemeden, Kline itiraz etmek için ayağa kalktı:

"Sayın Yargıç, tanıktan herhangi bir rapor almadık. Herhangi bir bulgu ya da yazılı görüş," dedi.

"Bunun basit bir sebebi var" dedim mahkemeye dönerek. "Çünkü tanık herhangi bir görüş sunmadı."

Kline'a Franks'in ifadesinin bir özetini verdim ama bu öyle bir özetti ki onu sadece meraklandırmaya yetecekti.

"Burada olmasının sebebini sonunda sorabilecek miyiz nihayet?" dedi Kline.

Radovich beni yanına çağırdı, kulağıma doğru eğilerek:

"Bunun anlamı nedir Bay Madriani?" dedi.

"Kurbanın dairesindeki takvimle ilgili kanıt, sayın yargıç."

Franks'e birkaç şey inceletmiştim, takvim de bunlardan biriydi, böylece Kline tek bir sorun üzerinde yoğunlaşamayacaktı.

"Takvime ne olmuş?" diye sordu Radovich.

"Takvimin üzerinde birbirleriyle alakalı olduğunu düşündüğümüz bazı rakamlar ve şekiller var."

"Hangi amaçla sunuyorsunuz bunları?" dedi Kline.

"Kurbanın ölüm günü için takvimine yazdıklarının, bize söylenenden daha fazla olduğunu göstermek için" dedim yargıca.

"Rapor sunmamasına şaşmamak gerek" dedi Kline. "Bu doğru olsa bile, sadece bir söylenti."

Hall'un notlarını bazı istisnalara uyduramadığımız sürece, Kline haklı olacaktı.

"İçerik söylenti olabilir ya da olmayabilir" dedim ona dönerek. "Ama kurbanın takviminde başka yazılar da olabileceği gerçeği söylenti değildir."

Kline'ın problemi buydu; cinayet günü başka bir randevunun olması olasılığı, Kline'in kontrolü elinde tutamadığı düşüncesini yaratıyordu jürinin zihninde.

"Bu sınırlı amaçtan dolayı," dedi Radovich, "tanık ifade verebilir... Ama kısa olsun," dedi bana dönerek.

Kürsüdeki Franks'e baktım ve cevap verdim: "Tamam."

Geriye çekildik. Harry'nin yanında oturan Acosta'nın ona sürekli sorular sorarak neler olduğunu anlamaya çalıştığını görüyordum.

O gün mahkemede olmamasına rağmen, Lenore davamızın tam merkezindeydi. Onu mahkemeye çağırmaktan beni alıkoyan şey, taktikten başka sadakatti de. Kline'in Lenore'nin bildiği ya da Lenore'da olduğunu düşündüğü şey, artık Kline'in en büyük kâbusu olmuştu.

Bir şekilde kurbanın ve Tony Arguillo'nun o akşam randevusu olduğunu kanıtlamalıydım, Franks bu yüzden buradaydı.

Güvenilirliği ile ilgili işlemleri yaptık. Bu sadece bir dakikamızı aldı.

Kline taktiksel hareket ediyordu. Birkaç soru sorma hakkı vardı ve soruları bittiğinde, tanığa itiraz etti.

"Uzman olarak, kâğıt ve baskı konusunda gerekli yeterliliklere sahip değil," dedi Kline.

Bunun üzerine tartışmaya başladık.

Franks bu konu hakkında iki seminere katılmıştı, bir tanesi beş sene önceydi. Konu ile amatörce ilgileniyordu ama mahkemeye daha önce böyle bir konuyla ilgili hiç ifade verip vermediği konusunda açık bir şey söyleyemedi.

Radovich ikimizi de susturdu. Tanığa uzmanlık geçmişi ve kâğıt üzerindeki izleri tespit etmedeki uzmanlığı konusunda birkaç soru sordu. En sonunda bir kâğıdın üzerinde iz olup olmamasının yüksek bilime girmediğine kanaat getirdi.

"Eğer içerik konusunda ifade verecekse, kabul edebilirim," dedi Kline'a dönerek. "Ama bu durumda tanığın ifadesine güvenip güvenmemek jürinin tercihine kalıyor."

Kline mutlu değildi ama yerine oturdu. Franks tek kelime bile etmedi ama şimdiden tartışmanın çok içine dalmıştı.

"Bay Franks, bize polis tarafından size sunulan takvimi isteğim üzerine inceleyip incelemediğinizi söyler misiniz?"

"İnceledim," dedi." Ve..."

"Sadece soruyu cevaplayın," diyerek onu susturdum. Franks kısa yoldan işini halletmek ve parasını alıp çıkmak isteyen bir tipti.

Takvimi kanıt arabasından getirttim ve Franks bunu incelediği takvim olarak teşhis etti. Temmuz ayını açtım ve jürinin önündeki ressam sehpasının üzerine koydum. O kadar uzaklarındaydı ki takvim, Acosta'yı suçlu çıkaracak olan Acosta'lı notu görmeleri için dürbüne ihtiyaçları vardı.

"Dikkatinizi 15 Temmuz gününe çekmek ve özellikle o günün takvim bloğunu, beyaz kısmı ya da boşluğu inceleyip incelemediğinizi sormak istiyorum."

"Evet, bu şekilde yaptım."

"Lütfen jüriye ne tip bir inceleme yaptığınızı anlatır mısınız?"

"Takvimi söz konusu gün için, görünür olmayan yazıların var olup olmadığı konusunda incelemem istendi. Yazılması amaçlanmış ya da yazılmış notlar."

"Bu 'yazılması amaçlanmış' notlar ne anlama geliyor?" diye sordum Franks'e.

"Bunlar, bir kâğıdın üzerine başka kâğıt koyularak yazılması nedeniyle, aşağıdaki kâğıtta basınçtan dolayı yazıların izlerinin kalması demektir."

"Bir bloknotta arka arkaya sıralanan sayfalar gibi mi yani?"

"Evet."

"Takvimin üzerinde 15 Temmuz'a ait bu tür bir ize rastladınız mı?"

"Evet. El yazısıyla yazılmış bir notun izleri vardı."

"Ve bunlar deşifre edilebilir durumdaydı, öyle mi?"

"İtiraz ediyorum, söylenti," dedi Kline.

"Mesele, bu yazılması amaçlanmış notun okunabilir olup olmadığı, ne yazdığı değil." Ona döndüm ve Radovich itirazlarımı yargıç kürsüsüne doğru yapmam konusunda beni uyardı.

"Tanık soruyu evet ya da hayır şeklinde yanıtlayabilir" diye devam etti hâkim.

"Evet," diye cevap verdi bunun üzerine Franks.

"Yani not okunabilirdi?"

"Evet"

Bir an için podyumdan uzaklaştım, Kline'ı zorlamanın yollarını düşünüyordum.

"Takvimi incelerken orijinal notun ne tip bir kâğıt üzerine yazıldığını, yani daha sonradan alınan kâğıdın nasıl bir kâğıt olduğunu anlamanın bir yolu var mıydı?"

Aramaya çıkmadan önce kanıtın ne olduğunu bilmek her zaman işe yarar. Franks ve ben bunun üzerinde çalışmıştık, ben ona kanıtın ne olduğunu söyledim, o da bunu keşfetmenin yollarını icat etti.

"Bazı işaretler var" diye cevap verdi.

Kline sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Peki, bu işaretler neydi?"

"Mikroskop altında yaptığım inceleme çok açık biçimde bazı jelatin maddelerin varlığını ortaya çıkardı."

Jelatin sözcüğünü çok seviyordu, bana insanlara güven aşıladığını söylemişti bir keresinde.

"Bu jelatin, takvimde söz konusu günün yüzeyindeydi."

"Jelatin?"

"Tutkal gibi" diye cevap verdi Franks.

"Ne tip bir yapıştırıcı bu?"

"Yoğun ışık altında baktıktan ve büyüttükten sonra, bunun sarı not kâğıtlarında kullanılan yapışkanlara çok benzer olduğuna kanaat getirdim."

Yoğun ışık ve büyütme, bunlar hâlâ saçmalıktan başka bir şey değildi ve Kline bunun kokusunu alıyordu. Yavaşça kâğıtlarını havaya atıyor sonra da masanın üstüne inmelerini seyrediyordu. Sanki fizik kurallarının hâlâ işleyip işlemediğinden emin olmak istiyordu. Stobel'e "inanıyor musun?" denesine bir bakış firlattı.

Harry'de bu küçük yapışkan not kâğıtlarından bana verilmek üzere masanın üstünde hazırlanmış bir örnek vardı. Alıp tanığa gösterdim.

"İşte dediğim tür not kâğıdı bu," dedi Franks.

Kline işte o an bunun imkânsız olduğuna kesinlikle inanmıştı. Kline ile Stobel ayağa kalktılar ve takvimi incelemeye başladılar. Parmaklarıyla sözü edilen yapışkanı arıyorlardı. Ben daha itiraz etmeye kalkmadan Franks bununla ilgilendi.

"Mikroskoba ihtiyacınız var." Bunu samimiyetle söylemişti, Kline da şaşırmıştı, acaba yeni bir oyun mu diye düşünüyor olmalıydı. Yeni zehir arayışına çıkmalıydı.

"Biraz önce bu izlerin okunabilir olduğunu söylemiştiniz. Ne gibi bir teknik işlem kullandınız bunları okumak için?"

"Eski yöntem," diye cevap verdi

Bana bakmak için durdu. Bir an "kendim bir yöntem icat ettim" diyecek sandım.

Sonra, "Meyilli ışık." dedi.

"Jüriye açıklayın lütfen"

"Parlak bir ışık alırsınız ve şeklin bulunduğu yüzeye doğru tutarsınız. Niyetlenilmiş bölgede gölgeler oluşur. Eğer yeterince derinlerse o zaman daha okunaklı olurlar."

"Bahse girerim, öyledir."

Kline, itirazım üzerine Radovich'ten bir uyarı aldı. Radovich ona sırasını beklemesini söylemişti.

"Bekleyemem" diye cevap verdi.

Bense ona aldırmadan devam ettim.

"Peki, bu yatay ışık metodu işe yaradı mı?" diye sordum.

"Bizim amacımız için yeterli oldu."

"Planlanmış notta kaç kelime vardı?"

"İtiraz ediyorum," dedi Kline. "Söylenti."

"İçeriğini sormuyorum, sadece kaç kelime olduğunu soruyorum," dedim.

Uçurumun kenarında dövüşüyorduk ve Radovich cevap vermeden önce biraz düşündü.

"İzin veriyorum" dedi "ama daha fazlası olmaz."

"Evet, şimdi bakalım" Franks parmaklarıyla saymaya başladı. Eğer ondan fazla çıkarlarsa yine ayakkabısındaki deliği mi hissetmek isteyecek diye beni merak içinde bırakmıştı.

"Acaba sadece adamın baş harfleri ve zaman işe yarar mı, yoksa sadece ismi mi?"

"İtiraz ediyorum," Kline ayağa fırlamıştı. "Bunun dikkate alınmamasını talep ediyorum."

"Tanığın yorumu dikkate alınmayacaktır" dedi Radovich. "Jüri bunu dikkate almasın." Yargıç kızgın gözlerle bana bakıyordu. Daha sonra tekrar Franks'e döndü.

"Sadece soruyu cevaplayın, bunun ötesinde tek kelime daha ederseniz, geceyi

hapiste geçirirsiniz! Birbirimizi anladık mı? Kaç kelime vardı?" dedi Radovich.

"Bakayım." Franks tekrar saymaya başladı.

"Birbirimizi anladık mı?"

"Oh, tabii, elbette."

"İki ya da üç" dedi. "Nasıl saydığınıza bağlı."

Radovich, sanki uzanıp adamı tokmağı ile dövmek istiyormuşçasına baktı.

"Tanık sizin" dedim.

"Gongla kurtuldunuz," dedi yargıç, bazı jüri üyeleri buna güldüler.

Kline, ağzı kana bulanmış bir köpek balığı gibi yaklaşmaya başladı.

"Planlanmış yazıları incelerken fotoğraf çekmek gerekmez mi?" diye sordu.

"Bazıları çeker", dedi Franks. "Ben çekmem."

"Aa, hadi ama bu tip izleri okumak için fotoğraf çekilmesinin gerekli olduğu bilinen bir gerçek değil mi?"

"Onlar olmadan da okuyabilirim" dedi tanık.

"Eminim karnınızdan da konuşabilirsiniz" diye cevap verdi Kline.

"İtiraz ediyorum."

"Sorulardan ayrılmayın," dedi Radovich.

"O zaman elimizde olan tek şey, sizin burada daha önceden yazılmış bir yazı olduğu yönündeki kanaatiniz öyle mi, jüriye gösterebileceğiniz somut bir kanıtınız var mı, yok değil mi?"

"Hayır."

"Ne kadar uygun" dedi Kline.

"Bu bir soru muydu?" dite sordu Radovich.

"Tabii ki," diye cevap verdi Kline. Şirinleşmeye karar vermişti. "Fotoğrafların yokluğunu uygun bulduğunuz bir gerçek değil mi?"

"Nasıl yani?" diye sordu Franks.

"Çünkü eğer fotoğraf çekseydiniz, onları inceleyebilecektik. Jüri onları görecekti. Onlar olmadan istediğinizi söyleyebilirsiniz ve söylediklerinizi sorgulamak mümkün olmaz. Doğru değil mi?"

"Fotoğraf olmamasının bir sebebi var, ama söylediğiniz şey değil," dedi Franks.

Jürinin tam önünde bu bir cüret gösterisi, erkekliğinin sınanması gibiydi. Kline'in neden diye sormaktan başka bir şansı yoktu. O da sordu.

"Fotoğraflar kabul edilebilir olmayacaklardı, kendiniz söylediniz. Yazının içeriği fotoğraf karesi içine alındığında söylenti sayılacaktı," dedi Franks.

Kline jüri bölmesinin önünde, kendi kazdığı kuyuya düşmüş şekilde ayakta dikiliyordu.

"Evet, ama jüri kapalı kapılar ardında bunu inceleyebilirdi." Bunu söylerken kendinden hiç emin değildi, biraz önce faka bastığının farkındaydı. Hemen konuyu değiştirdi ve yapışkana geldi.

"Takvim üzerinde gördüğünüz notun yapışkan not kâğıtlarına ait olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Karşılaştırma yaptığımda emin oldum."

"Bu yapıştırıcıyı koklamadığımızdan emin misiniz?"

Bunun Kline'in hazırladığı bir çukur olduğunu anlamadan önce Franks gerçekten de "Hayır" dedi.

"Bu tanıkla başka işim kalmadı," dedi Kline. Bir insanın vücudunda bulunabilecek tüm horlamaları bir araya toplayıp tanığı elinin tersi ile yaptığı bir hareketle gönderdi.

Dolup taşan öfkesiyle o an yapabildiği en iyi şey buydu. Öfkesi gerçeği bilse atmosfere fırlayacaktı. Jerry Franks tarafından ortaya konan şekiller hayaliydi. Eğer o noktaya gelseydi, ifadesinde söylemesi konusunda Franks'le antlaştığımız not içeriği şuydu: Tony A. 7:30

Not kısa ve netti, kâğıdın üstünde o gece olan şeyin, Lenore'ın gerçeğin üstünden aylar geçtikten sonra hatırlayabildiklerine dayanarak yeniden uydurulmuştu.

"Sen aklını kaçırmışsın. Delirmişsin," dedi Harry. "Lisansını kaybedeceksin. Ve bu yargıç buna değmez." Harry, Acosta'dan söz ediyordu. Verilen molada, koridorda kafeteryanın dışında hesaplaştık, sonunda ona Frank'in ifadesi ile ilgili gerçeği söyledim.

"Bu sen değilsin," dedi.

Bu durumun Harry'nin ahlak duygusuna ters düşmesi gerçeği beni de kendi ahlaksal dayanak noktamın ne olduğu konusunda meraklandırdı. Sonra Harry'yi rahatsız edenin yaptığım şey olmadığını fark ettim. O yakalanabileceğimi düşünüyordu.

Bu bir tür bahisti ama Harry'nin düşündüğü kadar büyük değildi. Bildiklerimi ve şu anda bildiğimden şüpheye düştüğüm diğer bazı şeyleri ortağımla paylaşmamıştım.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bir sonraki tanığı çağıracağım."

"Hayır, yani barodan atıldıktan sonra hayatını nasıl kazanacaksın demek istedim?"

Ona baktım, gülmüyordu.

Koridordaki kalabalığın arasından geçip dışarıya çıktık. Sabah molamızın

sonuydu. Kameraman, ses teknisyeni ve bir muhabirden oluşan bir haber ekibi diğerlerinin önünde bizimle konuşan ilk ekip olmak için bekliyordu.

"Bir görüşme için birkaç dakikanızı alabilir miyiz?"

Harry ve ben uzaklaşmaya çalışıyorduk.

"Şimdi vaktimiz yok" dedim adama.

"B.S. takvimi kendi testlerine tabi tutacağını söylüyor. Bu konuda ne diyeceksiniz?" Işıklar gözümün içindeydi.

"Sonuçları bizimle paylaşır inşallah," diye cevap verdim.

"Yani bununla ilgilenmiyor musunuz?"

"Neden ilgileneyim ki? Takvimde ne olduğunu biliyorum." En azından bu biraz doğruydu.

"Notta kimin ismi vardı?"

Kameralar artmıştı, bir film çekmeye yetecek kadar ışık vardı, büyüyen kalabalık yolumuzu kesti.

"Davayı takip edin, anlarsınız, her şey ortaya çıkacak," dedim. Cümleme kasıtlı olarak yüklediğim bitiriş tonunun ardından birçoğu kendi kameralarının önüne geçip seyircilerine kendi yorumlarını yapmaya başladılar, "sayın seyirciler, gördüğünüz gibi... "

Kalabalığın arasından bir el arkadan kolumu tuttu. Bu Gus Lano'ydu.

"Şirin, çok şirin" dedi.

En son istediğim şey, burada kameraların önünde Lano ile bir tartışma yaşamaktı.

"Acaba bana beni ne zaman arayacağını söyleyebilir misin?" Neredeyse nazikti soruyu sorarken.

"Müsait olduğum zaman" dedim.

Lano, iki günden beri koridorda mahkeme emri altında topuklarını dinlendiriyordu. Ona her an çağrılabileceğini söylemiştim. Tony, tam arkasında omzunun üstünde duruyordu, aynı kütüğün üstünde iki çıkıntı.

Lano gözlerimin önünde bir kâğıt zarf sallıyordu, üstünde tropik bir adada eğlenen insanları gösteren, insanın her zaman hayalini kurduğu bir manzara vardı.

"Uçak biletleri" dedi Lano. "Çantalar toplandı alt kata indirildi. Yarın gece gidiyorum. Beş uçağı ile."

"Hepinizin sorunları var." Onu ittim ama o bir kez daha kolumu yakaladı.

"Saat beş," dedi. "Bundan sonra beni çağırıp, bu işi halledebilirsin," dedi. Ciddiydi. Lano, gerçekten de kanıtlarımın yapısal düzenini onun tatil planlarına uyacak şekilde değiştireceğimi düşünüyordu.

"İstersem, mahkemeden polisin seni burada tutması için emir çıkartabilirim." Ona bir güvenlik memuru olması nedeniyle, mahkemenin onunla işi bitene kadar buralardan ayrılamayacağını hatırlattım.

"Kıçımı ye," dedi.

"Eğer gitmeye kalkarsan olacak olan da bu."

Kameralar, son sözlerimi yakalamak için geri dönmüştü.

"Beni bağışlayın," dedim ve Harry arkamda olduğu halde yürüdüm.

"Siz bir tanık mısınız?" diye bir tanesi sordu Lano'ya.

"Sadece savunmanın istismarı ve tacizleri yüzünden. Hayal gücü ürünü düşünceleri yüzünden. Davalarıyla hiç ilgisi olmayan tanıkları çağırıp sis bombası yerine kullanıyorlar."

Gazeteciler bunu yalayıp yuttular.

Ben uzaklaşırken o beni işaret ederek şovuna devam ediyordu. "Bu davada savunma, kanun uygulayıcılarına leke sürme konusunda uzmanlaştı. İnsanların güvenliği için her gün hayatlarını tehlikeye atan insanlara iftira atma konusunda." Işıkları bir anda arkamda hissettim. Hakkında hiçbir şey yapamayacağım, bu yüzden de duymamayı tercih ettiğim suçlamalar. Lano'nun doğaçlama basın toplantısı. Harry arkamızdan mahkeme salonunun kapısını kaparken ismimin bir kez daha geçtiğini duydum. Media savaşının traktörleri yüzümün üzerinden geçmeye başlamıştı.

İçeride seyirciler sabırsızlanmış gibi görünüyorlardı. Saatime baktım, geç kalmıştık. Kline masasında değildi, Stobel da öyle. Acosta arkamızdaydı, yanında bir gardiyan vardı. Harry'yi eşlik etmesi için yapması için yolladım. Bir şeyler dönüyordu. Havada kokusu vardı. Odacılardan biri yanıma yaklaştı.

"Sizi yargıcın odasında bekliyorlar," dedi.

Yargıç kürsüsünün yanından geçerek koridora yöneldiğimde, Kline'ın şimdi ne entrikalar peşinde olduğunu merak ediyordum. Tahminimce, yeni kanıtlar bulduğunu iddia ederek Lenore'yi bir daha çağırmak için davayı tekrar açma girişimini tekrarlıyordu.

Radovich'in kâtibinden, yüzümü gösterdiğimde sert bir bakış eşliğinde aldığım "içende sizi bekliyorlar" uyarısı yanlış düşündüğümün ilk belirtisiydi.

Yargıcın kapısına geldiğim anda içeride oldukça elektrikli bir hava olduğunu hissettim.

Radovich masasında kaşları çatık bir şekilde oturuyordu. Bir Rönesans kilisesinin zincirli tavanındaki tanrı imajı gibi. Kline bana zar zor bakıyordu, Stobel ise yüzünü dönmüştü.

"Bay Madriani, gelebildiğinize sevindim," dedi yargıç. Bu açıkça onun partisiydi ve bu beni endişelendirmişti.

"Geciktiğim için özür dilerim." Kötü bir mazeret olarak koridordaki kameraları öne sürdüm.

"Önemli değil" dedi Radovich. "Bazı önemli suçlamalar yapıldı Bay Madriani.

Ara sırasında Bay Kline uzmanlarından birisine takvimi inceletti."

Birden karnıma sancılar girdiğini ve ağzımın kuruduğunu hissettim.

"Bununla ilgileniyoruz," dedi Radovich. "Uzmanlar bahsettiğiniz şekilde planlanmış bir yazı bulamadılar"

Kekeleyerek bir şeyler söylemeye çalıştım, eğer gülme bir işaret sayılırsa bu Kline'in çok hoşuna gitmişe benziyordu.

En sonunda "Bu kadar zamanda nasıl böyle derinlemesine araştırabildiler?" diyebildim.

"Bu olabilir" dedi hâkim "ama size şunu söylemeliyim ki insanlar bu konuda araştırma yapıyorlar."

"Çürütülmek üzere olan davaları için mi?" dedim.

"Aklımızda olan bu değil," dedi Kline. "Sizin tanığınızla ilgilenmiyorum. Bence jüri bunu kendi başına görebilir. Ama birine yalan ifade verdirmek ciddi bir konudur. Özellikle de bir mahkeme yetkilisi için." Kline'in öfkesi bütün düşündüklerinin bir anda ağzından dökülmesine sebep oluyordu.

"Bu söylediğinin arkasında durabilmen umudu taşısan iyi olur," derken ona doğru yaklaşmıştım. En iyi savunma...

"Sizin iyiliğiniz için umarım bunu yapamaz" dedi Radovich.

Hâkime bu tip izlerin neden kalıcı olamayacağına dair milyonlarca sebep saydım. Eğer takvimin üzerine kanıt kutusunda ağır objeler konulmuşsa, takvim katlanmış ya da buruşmuşsa izler yok olmuş olabilirdi.

"Bana tarayıcı elektron mikroskobunun eğer bir zamanlar orada öyle bir iz olduysa bunu ortaya çıkaracağını söylediler." Dedi Kline. "Bakalım, göreceğiz."

"Yeter bu kadar konuşma," dedi Radovich. "Bitirmemiz gereken bir duruşma var."

Masasının arkasından bana pek de sıcak biçimde bakmıyordu hâkim, Stobel ve Kline'a yakın görünmemeye çalışsa da. Eğer yanılmıyorsam, Franks'ı tanık olarak çağırma soytarılığım, hâkimin güvenini kaybetmeme neden olmuştu.

Tony Arguillo kürsüye çıkarken ilk fark ettiğim şey, hâlâ kasıla kasıla yürümekte olduğuydu. Lenore'nin o akşam yazdığı notun çoktan yok edildiğini biliyordu. Kline'ın ona eğer takvime yazılmış bir not kanıtı olsa bile, bunun pek bir işe yaramayacağını çoktan söylediğine şüphe yoktu. Tony'yi işaret eden bu notun içeriği söylenti idi ve akla uygun değildi. Kurşungeçirmez adam havasındaydı Tony. Otururken bana bakıyordu.

"Hayatınızı kazanmak için ne iş yaptığınızı söyler misiniz acaba?" dedim ona.

"Polis memuruyum. Çavuş," dedi.

"Kurbanın cesedinin bulunduğu gece siz de o ara sokakta olan memurlardan biriydiniz, öyle değil mi?"

"Bu doğru."

"Onu tanıyor muydunuz, yani kurbanı?"

Tony bana baktı. Yapabileceğini düşünse tanıdığını inkâr edeceğine kuşku yoktu. Ama diğer tanığın ifadesine dayanarak Hall'ın Ahlak masası ile uzun zamandır ilişki içinde olan bir polis hayranı olduğunu biliyorduk.

"Tanışıklığımız vardı," dedi en sonunda.

"Profesyonel olarak mı, sosyal olarak mı?"

"Profesyonel olarak." Bu çizgiyi geçmeye niyetli değildi.

"Kurbanın ikametgâhına hiç gitmiş miydiniz?"

"İtiraz ediyorum. Zaman açısından belirsiz." dedi Kline.

"Kabul edildi."

"O zaman kurbanın ölümünün hemen öncesine gidelim. Öldürülmeden önce

kurbanın ikametgâhının içinde bulunma durumunuz oldu mu hiç?"

Tony cevaplamadan önce bunu da düşünmek istiyordu. Karşı tarafın ne bildiğine dair elinizde hiçbir ipucu olmadığında karşılaştığınız problem.

"Mümkün," dedi. "Orada bulunmuş olabilirim. Polis olarak birçok yeri ziyaret ederiz. Ama özel olarak hatırlamıyorum."

"Orada bir defadan fazla bulunmuş olmanız mümkün mü?"

Şimdi Tony iyi düşünmeliydi, belki meraklı bir komşu onu orada birkaç kez görmüş olabilirdi.

"Bilmiyorum. Her şey olabilir."

"Mutlaka öyle." Bunu söylerken Tony'den ve podyumdan uzaklaştım. Yüzüm, "O zaman olasılıkları gözden geçirelim," ifadesi ile jüriye dönüktü.

"Bu ziyaretlerden özel olarak hatırladığınız bir şey yok mu?"

Bir dakika düşündü, neler bilebileceğimi anlamaya çalışıyordu. Ona göre en güvenli cevabı verdi: "Hayır."

"Pekâlâ. Orada bulunduysanız bunları sosyal ziyaretlerden çok profesyonel ziyaretler olarak kabul etmek doğru mu olur?"

"Doğru. Profesyonel ziyaretler." Tony'nin emin olduğu tek şey bu gibiydi sanki.

"Orada profesyonel olarak ne yapıyordunuz?"

"Eğer özel olarak hatırladığım bir şey yoksa oraya ne için gittiğimi nasıl hatırlayabilirim?" Jüriye sinirli şekilde baktı, sonra güldü, sanki bunun başka bir mantığı yokmuş gibi.

"Orada davaları tartışmak için bulunmuş olmanız ihtimal dâhilinde değil mi?"

"Büyük ihtimalle" dedi. "İkimizde ahlak masası için çalışırdık."

"Kesinlikle" diye cevap verdim.

Bazı sorular, tabular, vardı, bunları Tony'ye soramazdım.

"Oradayken, tabii eğer orada bulunduysanız" - bu oyunu oynamaya devam ediyorduk, "kurbanın yanına tek başına mı gitmiş olabilirsiniz, yoksa diğerleriyle mi?"

"Hatırlayamıyorum. Büyük ihtimalle diğerleriyle beraber" dedi. Bu cevap Tony'ye daha iyi gibi gelmişti, daha işadamvari.

"Kurbanda, Bayan Hall'da, sizin telefon numaranız olduğunu biliyor muydunuz?"

"Nereden bilebilirim?"

"Sizi hiç evinizden aradı mı?"

Yüzü bozulmuştu. Ev telefonlarım kontrol edebildiğimizi biliyordu.

"Olabilir."

"Ev numaranız listede yok, değil mi?"

"Evet."

"O zaman eğer numarayı siz ona vermemişseniz, nasıl almış olabilir?"

Bu onu biraz sersemletmişti. Tony kararsızdı, gözleri bir o yana bir bu yana bakıyordu. En sonunda: "Eğer işle ilgili bir sebebi olduysa, departmandan almış olabilir" dedi.

"Anlıyorum, politika, isteyene numaranızı vermeleri."

"Bazen." Gülümsüyordu, cevabı hoşuna gitmişti. Yeterli zamanım olmadan bunu kontrol edemeyeceğimi biliyordu.

"Yani numaranız onun kişisel telefon defterinde olabilirdi."

"Bilmiyorum."

"Ne yazık ki biz de. Anlaşıldığı kadarıyla, A sayfası defterden yırtılmış."

Tony bana sanki bu bir suçlamaymış gibi baktı. Bunu bir soruya çevirdiğimde, Kline ayağa firlamış itiraz etmek üzereydi.

"Bunun nasıl olduğunu bilemezsiniz değil mi, yani sayfaların nasıl yırtıldığını?"

"Hayır. Nasıl bilebilirim?"

"Bunun sizin unutmuş olduğunuz bir şey olabileceğini düşünmüştüm de."

"İtiraz ediyorum." Kline ayağa firlamıştı.

"Kabul edildi." Jüri dikkate almasın. "Bay Madriani, bu tanıkla işiniz bitti mi?" Çekicini bana doğru sallıyordu Radovich.

"Tam olarak değil, Sayın Yargıç."

"O zaman işinize dönün ama çabuk olun."

"Çavuş Arguillo, o akşam arkadaşlarınızın kurbanın cesedini nasıl teşhis ettiğini söyleyebilir misiniz?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Şey, bildiğim kadarıyla üstünde kıyafet yokmuş ve kimlik de taşımıyormuş. Polis onun kim olduğunu nereden anladı?"

"Bilmiyorum. Emin değilim," dedi.

"Ama siz de oradaydınız."

"Doğru."

"Cesedi görmediniz mi? Kurbana hiç bakmadınız mı?"

"Belki uzaktan bakmış olabilirim," dedi.

"O zaman onu nasıl teşhis ettiler?"

"E, biraz zorluk çektiler," dedi. "Biraz uzun sürdü."

"Ne kadar?"

"Birkaç saat."

"Peki, en sonunda nasıl teşhis ettiler?"

"Başka bir polis olabilir sanırım," dedi. "Departmandan onu tanıyan başka biri."

"Ama siz de onunla beraber çalışmıştınız" diyerek hatırlattım.

"Evet" dedi, "ama yakından bakmadım."

Tony'nin o anki problemi kendi kuyusuna düşmüş olmasıydı. Lenore'yi aramak, onun kızın dairesine gitmesini sağlamak notu bulmasını ve onu yok etmesini sağlamak zaman almıştı. Tony'nin zamana ihtiyacı vardı. Bunu yapabilmesinin tek yolu, meslektaşlarını kurbanın kimliğiyle ilgili olarak karanlıkta bırakmaktı. Tony sakin kalmış, olay yerinde ağzını kapalı tutmuş ve cep telefonunu kullanmıştı.

"Yani karanlıkta iki saat boyunca kanıt arayarak ve diğer memurların cesedi teşhis edemediğini bilerek beklediniz. Cesede bir de kendiniz bakmayı düşünmediniz mi?"

"Hayır" dedi.

"Biri size cesede bakmamanız konusunda emir mi verdi?"

"Hayır."

"Siz mi bakmamayı tercih ettiniz sadece?"

"Doğru," dedi. Ama bu resme uymuyordu. Yarı çıplak bir kadın, ölü olsa bile üç ayrı şubeden gelen bir ordu erkek gözü için şölen niteliğinde ama Tony'nin bakmaya vakti olmamış.

"O akşam Bayan Hall'ın dairesinde miydiniz?" diye sordum. "Yani öldürüldüğü akşam?"

"Bu bir yalan" dedi. Tony bir tanık olarak çok heyecanlıydı.

"İtiraz ediyorum, zaman belirsiz." Kline soruyu anlamış, ama Tony anlamamıştı.

Aniden aşırı tepki gösterdiğini fark etmişti, böyle yaparak niyet ettiğinden fazlasını açığa vurmuştu.

"Soruyu yeniden sorun," dedi hâkim.

"Özür dilerim" dedim. O arada yüzü kıpkırmızı olan Tony'ye gülümsüyordum.

"O akşam ya da öldürüldükten birkaç saat sonra kurbanın dairesini ziyaret etmeniz için herhangi bir sebep var mıydı? Resmi görev kapsamınızda?" diye ekledim.

"Ha" dedi Tony. "Evet, ceset bulunduktan sonra suç mahalline gönderilen polislerden biri bendim."

"Teşhis edildikten sonra mı?"

"Doğru"

"Peki, sizi oraya kim gönderdi?"

"Teğmen Stobel. O sorumluydu."

"Peki, daireye ulaştıktan sonra ne yaptınız?"

"Kanıt aradım. Komşularla konuştum. Her zamanki şeyler."

Bir dakika için ona arkamı döndüm.

"Bize söyler misiniz, çavuş, isminiz kurbanın takvimine yapıştırılmış bir kâğıt üzerinde tam da cinayet günü nasıl geçebiliyor?"

Birden mahkeme salonunda, basın sıralarından gelen, tanığın yüzünü daha iyi görmek için birbirini itip kakan insanların sebep olduğu gürültü duyuldu.

"İtiraz ediyorum." Kline, sanki ayaklarından roketle fırlatılmış gibi sıçradı. "Varsayımlar kanıt sayılmaz. Sınırı aştınız! Yaklaşabilir miyiz" diye sordu hâkime.

"Kabul edildi," dedi Radovich. "Yaklaşın ikiniz de" derken gözleri iki yanan kömür gibi bana çevrilmişti.

Kürsüye yaklaşırken bana "Sen" dedi, "sabrımı zorluyorsun."

"Jürinin önünde bir uyarı yapmanızı rica ediyorum" dedi Kline, Yargıcın sinirlendiğini anlamıştı ve bundan mümkün olduğunca yararlanmak istiyordu.

"Bunu nereye götürmeye çalışıyorsunuz?" diye sordu yargıç.

"Ölümünden önceki gece kurbanla buluşup buluşmadığını sorma hakkımız var."

Kline böyle bir şeye inanmak için hiçbir kanıtsal zemin olmadığını söyledi.

"Bu soruyu sormamıza izin vermelisiniz" diyerek ısrar ettim.

İkimiz de ona bakarken, Radovich düşünüyordu.

"Sadece tek soru," dedi en sonunda. "Ama imada bulunmak yok."

Ben kürsüye dönerken o uyarıyı veriyordu. "Jüri savunma tarafından sorulan son soruyu hiç sorulmamış gibi, dikkate almayacaktır."

Sonra bana sanki sorunu sor dercesine başıyla işaret verdi.

"Çavuş. Brittany Hail ile on beş Temmuz gecesi, yani öldürüldüğü gece randevunuz var mıydı?"

"Hayır," dedi. Tony. Bu oyunu nasıl oynayacağı konusunda kararsızdı; öfkeli mi yoksa profesyonelce mi davranmalıydı bilmiyordu, dolayısıyla cevabı pek vurucu olamadı.

"Emin misiniz?" dedim.

"İtiraz ediyorum... Soruyu sordu ve cevabını aldı," dedi Kline.

"Kesinlikle," dedi Tony daha hâkim bir şey söylemeye fırsat bulamadan ve Radovich devam etmemi istedi.

"Ve sizin bildiğiniz kadarıyla, takviminde söz konusu günün üzerinde, üstünde sizin isminizin yazılı olduğu bir not kâğıdı yapıştırılmış değildi, öyle mi?"

Buradaki anlam kurnazcaydı, jüri notu oradan çıkaranın Tony olup olmadığım merak edecekti.

Kline ayağa fırladı, dilinin ucunda bir itiraz daha vardı.

"Sayın Hâkim, bilip bilmediğini soruyorum sadece."

"Kabul edildi," dedi Radovich, "Seni uyarmıştım." Kürsüsünden kalkmak üzereydi ve bana sanki maiyetini aslanlara atmaya hazırlanan Romalı bir imparator gibi bakıyordu.

"Hayır. Not falan yoktu," dedi Tony.

"Kes sesini" dedi Radovich.

Tony kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibi gömleğinin içine sindi.

"Bir itirazı kabul ettiğim zaman o soruyu cevaplamana gerek yoktur," ardından "Seni aptal herif' diye ekleyecekti ama jüri bölmesindeki şaşkın gözler onu son anda frenledi.

"Jüri hem soruyu hem de cevabını dikkate almayacaktır," dedi. "İkisi de kabul edilmedi."

O anda konuşacak kadar aptal olan tek kişi bendim.

"Soruyu sormamın iyi bir sebebi vardı" dedim.

Radovich bana sanki ayın bu yüzünde daha önceki uyarısından sonra yaptığımı

mazur gösterebilecek hiçbir şey bulunmadığını söylemek istermişçesine baktı.

"Bu soruyu iyi bir kanıtı temel dayanak alarak sordum."

Yargıç jüriyi dışarı çıkardı. Radovich gözleri alevler içinde bana bakıyordu. "Odama" dedi. "Umarım iyi bir mazeretiniz vardır."

BÖLÜM 30

ADLİYE KORULUĞUNA BİR GEZİ OLARAK BAŞLADI.

"Umarım iyi bir mazeretin vardır." Odaya varır varmaz Radovich'in maun masasının arkasından bana söylediği ilk şey bu oldu. Gülümsemiyordu. Kısa bir açıklama yapmamı istediğini belli edecek şekilde cüppesini çıkarmamıştı-özet mazeret istiyordu.

Kline ve Stobel sanki kitap destekleri gibi, Harry ile beni ortalarına almış ayakta bekliyorlardı. Masanın etrafına toplanmış, argümanımızı en iyi şekilde savunabileceğimiz açılar arıyorduk. Mahkeme raportörü küçük makinesini dizlerinin arasına sıkıştırmıştı ama henüz bir şey yazmaya başlamamıştı. Tahminimce hâkim bu açık tehditlerin kayda geçmesini istememişti.

"Hâlâ takvim işini karıştırmaya devam ediyorsun," dedi Radovich, "bunu kanıtlayamazsın."

"Bir sebebi var," dedim.

"Bu lanet sebebin iyi bir şey olsa iyi olur, yoksa geceyi hapiste geçirirsin," diye cevap verdi.

Kline ve Stobel, koroda yaramazlık yapan çocuklar gibi kıs kıs gülmeye başlamışlardı.

Kline araya girdi, tanığı hiçbir sebep olmadığı halde suçlamaya çalıştığımızı ve onu düşman olarak göstermeye çalıştığımızı iddia ediyordu.

"Yalan söylediğine dair hiçbir kanıt yok."

Takvimin üzerinde varlığı iddia edilen not için yapılacak yasal test iyi amaca yönelik bir inançtı. Eğer gerçekten notun orada olduğuna ve üzerinde Tony'nin isminin yazdığına inanmama sebep olacak nedenler varsa, soru sormaya hakkım vardı. Ama eğer yoksa güneş doğalken sokak işçiliğine başlayabilirdim.

Bir kanıt sunma izni istedim, iyi bir nedenim olduğunu göstermek istiyordum. Radovich'e bir kişiyi daha çağırıp çağıramayacağımı sordum.

Yargıç onayladı. "Çabuk olsun ama."

Harry kapıyı açtı ve içeriye Radovich'in kanıtları incelerken yanımızda olması için atadığı Laurie Snyder girdi.

Snyder otuz yaşlarında, iri bir kadındı, benden daha uzundu koyu renk saçları vardı. Şu an özel olarak çalışıyordu ama şehirde sekiz sene savcı olarak görev yapmıştı. Odaya girince Radovich'in tavrı hafifçe değişti, kendisini tebessüm etmek ve selam vermek zorunda hissetmişti.

Radovich, bunun tahmininden daha uzun süreceğini anlamışçasına koltuğuna yerleşti.

"İki gün önce, öğleden sonra kanıtı bulduk" dedim "ama önemini ancak bu sabah anlayabildik," diye devam ettim Radovich'e bakarak.

"Bilmeliydim," dedi Kline. "Son dakika sürprizleri. Sayın Yargıç, eğer bu şu ana kadar görmediğimiz bir kanıtsa buna itiraz edeceğim."

"Lütfen oturan ve sessiz olun," dedi hâkim.

Kline denileni yaptı ama hiç de mutlu değildi.

"Eyalet tarafından sunulan kanıtın direk bir sonucu olarak geliştirildi" dedim "ve suçlamanın doğasında var."

"Peki, bu kanıt nedir?" diye sordu Radovich.

"Kurbanın vücudunu sarmak için kullanılan battaniyenin üzerinde bulunan halı liflerine tip ve karakter açısından eş olan ve başka bir araçtan alınan halı lifleri."

"Hepsi bu mu?" dedi Kline. "Elindekinin hepsi bu mu?... Sayın Yargıç... "

"Bay Kline, eğer çenenizi kapatmazsanız, bu akşam ikiniz bir hücreyi paylaşabilir ve orada kalbinizden geçen tüm küfürleri birbirinize sayabilirsiniz ve biz de bunları dinlemek zorunda kalmayız."

O anda odada gülümseyen tek kişi raportördü.

"Hepsi bu değil," dedim. "Bu halı lifleri başka bir arabada da bulundu. Bu araba, tanığa, yani Tony Arguillo'ya tahsis edilen araçtı."

"Lifler parmak izi değildir," dedi Kline.

Radovich onu bakışlarıyla öldürdü.

"Sizin iyiliğiniz için umarım daha iyi olur," dedi yargıç.

Bu sözler savcıyı en azından o an için yatıştırmış görünüyordu.

"Daha fazlası var," dedim. "Ayrıca arabasında saç buldular."

Radovich, Snyder'a baktı, yüzündeki ifade bunu ciddi bulduğunu belli ediyordu.

"Ne tip saç?" diye sordu yargıç.

"At kılı" dedim "ve insan saçı."

Daha çok anlatmam için başıyla işaret etti.

"Adli uzmanlar, hayvan kılının daha önce teşhis edilen at kılıyla tamamen uygun olduğunu teyit etti. Bu kılların kurbanın vücudunu sarmak için kullanılan battaniyedeki saçlar ve dairesinde bulunan kıllarla aynı olduğuna dair ifade vermeye hazırlar."

Radovich koltuğuna yaslandı, elleri boynunun arkasında dinliyordu.

"Hepimiz kılların belirleyici kanıt olmadığını biliyoruz," dedi Kline. "Bu senin kendi iddian," dedi bana.

Radovich sanki onunla aynı fikirdeymişçesine başını salladı, bu sadece uzmanlar arası bir yemin etme savaşı oluyordu.

"Ayrıca, Tony Arguillo'nun işaretlenmemiş arabasının ön koltuğunun yerinde de insan saçı bulundu. Suçlama yapmaya yetecek bir sürü kanıt." Ona, polisin bu saçları müvekkilimin arabasındaki hiçbir saç teliyle eşleştiremediğini de hatırlattım. "Yani şu an Acosta'dan çok Tony Arguillo'yu zanlı durumuna sokan birçok kanıt var" diye ekledim.

Kline oflayıp puflayarak aklınca alay ediyordu. "Çavuş Arguillo'nun gözlüklerini de suç mahallinde bulmuşlar mı?"

Cevap vermeyince benim için kendisi cevapladı: "Hayır."

"Burada sorun benim memur beyin suçlu olup olmadığını kanıtlamam değil," dedim Radovich'e. "Sorun, memurun o gece nerede olduğunu ve kurbanla randevusu olup olmadığını sormama izin verilmesi."

"Sayın Hâkim, bunların hepsini incelemek için yeterince vaktimiz oldu," dedi Kline. "Buna ben tuzak derim."

Konuşmasını bitirdiğinde, duyduğumuz tek şey duvardaki antika saatin yeni bir saate girdiğimizi söyleyen gong sesi oldu. Hâkim düşünüyordu.

"Bütün bunları ne zaman bulduğunuzu söylemiştiniz?" diye sordu.

"İki gün öncesine kadar aracı inceleyemiyorduk," diye cevap verdim ona. "İlk kılları ve lifleri dün sabah aldık. Önceki akşam gece geç vakit ve dün akşam incelendiler."

"O gece bir randevuları olduğuna mı inanıyorsunuz?" dedi Radovich.

"Ben buna ikna olmuş durumdayım."

"Not kâğıdı üzerindeki not izi üzerinde hâlâ tartışma olduğunu hatırlatırım" diye araya girdi Kline. "Benim uzmanlarım orada hiçbir şey olmadığını söylüyor."

"Bayan Snyder, bütün bunlar, kıllar, lifler" dedi Radovich, "sizce iyi bir araştırma mı?"

"Benim görebildiklerim kadarıyla," dedi kadın.

"Bunları inceleyen adli uzmanlar saygın kişiler mi?"

"Yasal bir laboratuvar," dedi.

Kline ayaklarının altındaki kumun kaydığını hissediyordu.

"Motor dairesi kayıtlarını incelediniz mi? Aracın cinayet günü tanığa tahsis edilmiş olduğundan emin misiniz?" dedi yargıç.

"Kontrol ettik. Arguillo'ya yazılmıştı," diye cevap verdim ona.

Bu anda Radovich düşünceye daldı. "Sürpriz unsurunu düşünüyorum," dedi sonunda. "Eğer buna izin verirsem, eyalete tanığı karşı sorgulama hazırlığı yapması için süre vermek zorunda kalacağım."

Silahlarına davranan kovboylar gibi hepimiz birden cep takvimlerimize uzandık.

"Ne kadar zamana ihtiyacınız var?" diye sordu Radovich, Kline'a.

Biraz pazarlıktan sonra dört gün üzerinde anlaştılar.

Daha sonra Radovich bana kıl ve lif kanıtlarını getirmem ve Tony ile işimi bitirmemin ne kadar zaman alacağını sordu.

Ona perşembe akşamına kadar bunu halledebileceğimi söyledim.

"Uzun bir hafta sonu olacağa benziyor" dedi yargıç. "Cumaya karanlık giriyoruz. Çarşamba sabahı tekrar bir araya geleceğiz. Karşı sorgulama için iki gün."

Hepimiz bunun işe yarayacağı konusunda hemfikirdik, yalnız Kline bundan hoşlanmamıştı. Kürsüye çağırmadığı bir tanığı ıslah etmek zorunda kalan beceriksiz konumuna düşecekti. Yargıca söyledi bunu.

Radovich kâtibine yeni günlük programını bildirirken onun söylediklerinin sadece bir kısmını duyabildi. Bütün kanıtların kilitlenip, biz çalışmıyorken güvenlik altına alınmasını istedi. Kadın, cuma günü mahkemenin herhangi bir yerinde boş bir çekmece bulacaktı.

Kline hâlâ yakınıyordu ama karar verilmişti. Her davada büyük savaşlar prosedüre uygun olarak gerçekleşirdi.

"Tüm laboratuvar raporlarının bir an önce gösterilmesini talep edebilir miyiz?" diye sordu.

"Yerinde bir talep" diye cevap verdi Radovich.

"Ve ayrıca uzmanlarımızın bundan sonra bu kanıt üstünde yapılacak bütün testlerde bulunmasını talep ediyoruz."

"İtiraz var mı?" Hâkim bana bakıyordu.

"Hayır, Sayın Yargıç. Ama gecelere kadar çalışıyorlar. Onları rahatsız etmedikleri sürece sorun değil."

"Kanıttan bize de biraz verilmesini isteyebilir miyiz? Biz de test etmek isteriz."

"Deneriz" dedim. "Söz veremem. Laboratuvar teknisyenlerinden onlarda yeteri kadar olup olmadığını öğrenmem gerek."

Kline, Tony'nin işaretlenmemiş arabasının o an nerede olduğunu öğrenmek istiyordu.

Ona arabanın polis kanıt merkezinde olduğunu söyledim, bunun üzerine o da Stobel'e kendi teknisyenlerine gidip kanıt bulmalarını söylemelerini fısıldadı.

On iki saat sonra, bizim bildiğimiz her şeyi biliyor olacaktı.

Bunlar Kline'in problemini çözmeye yetmemişti. Kendi tanığımı suçlamama izin verilip verilmeyeceğini öğrenmek istiyordu. En azından kayıtlara girmesi için, bunun temeli olmadığını söyleyerek itiraz etti.

"Biraz temeli var," dedi Radovich. "Eğer başkası arabasını ödünç almamışsa, tanığın açıklamalarının gerçekle ilgisi yokmuş gibi görünüyor.

"Bakalım iyi bir açıklaması var mı," dedi. "O zaman suçlama konusunda neye karar verdiğimi size söylerim."

O öğleden sonra Kline, Tony'nin karşı sorgulamasını yaptı. Taktik olarak en son aşamaya kadar bekledi, çünkü Radovich tanığa tekrar çağırılacağını söylemişti. Bu, Arguillo'nun hoşuna gitmemişti. Bir şeyler döndüğünden emindi ama ne olduğunu anlayamıyordu. Ara olduğunda, onu Lano ile bir sıranın üstünde otururken gördüm, ben geçerken ikisi bakışlarıyla bana hançer fırlatıyor gibiydiler.

Günün geri kalanını kıl ve lif kanıtlarının incelenmesiyle harcadık. Büyütülmüş fotoğraflar bir yılan ölçülerinde uzundular ve korteks, medula gibi terimler kullanılarak yapılan konuşmalar nedeniyle, insanlar kendilerini Yunan mitolojisi dersindeymiş gibi hissetmeye başladılar. Sonuçta dikkatler, kanıtların incelenmesi sonucunda cinayet gecesi Tony'nin ne yaptığına, en azından aracının olayda ne gibi bir rolü olduğuna çevrilmişti. O akşam arabanın Tony'de olduğunu göstermek için bir motor dairesi çalışanını getirttim.

Tony kürsüye ertesi günün öğleden sonrasına kadar bir daha çıkmamıştı.

Elbiseleri üstünde uyumuş gibi görünüyordu. Dünden bugüne bir yaş ihtiyarlamıştı. Kasıla kasıla yürümesi ve sırıtması şimdi kaybolmuştu. Ve onu dışarıdaki koridorda arkadaşı Lano'nun yanından yeniden kürsüye çıkması için almaya gittiklerinde, Harry bana onun kurtarma botundan atılan bir adam gibi baktığını söyledi.

Tahminime göre, bazı bilgi parçaları ona sızdırılmıştı, bu yüzden şimdi bildiği şeyden değil ama bilmediği şeyden dolayı endişeliydi.

Ona hâlâ yeminli olduğu hatırlatıldı ve Radovich sürdürmemi istedi.

"Çavuş Arguillo. Nasılsınız?"

"İyi," dedi, "iyiyim" Görünüşü ise onu yalanlıyordu. Kürsüden yansıttığı yontulmamış kavgacılığının ürünü yaklaşım onun yerine her şeyi söylüyordu.

Tony, sendikanın yardımıyla kendi avukatını tutmuştu, bu avukat da hemen jürinin bulunmadığı ortamlarda itirazlarda bulunmuştu. Radovich'e, benim Arguillo'yu sorgulamamın, daha önceden Tony'yi temsil etmiş olmam dolayısıyla avukat-müvekkil ilişkisi kurallarını ihlal ettiğini iddia ediyordu. Radovich ise bunda herhangi bir sakınca görmeyerek devam etmemi istedi.

"Çavuş, on beş temmuz gecesi yaptıklarınızdan biraz bahsettik, yani Brittany Hall'un öldürüldüğü gece."

Başıyla doğruladı.

"O akşam resmi olarak görevde miydiniz?"

"Eeee, hayır," dedi. "O gece tatil gecem olacaktı."

"O zaman bu olaya nasıl karışabildiniz?"

"Dolaşıyordum ve telsizde bir cesedin bulunduğu anonsunu duydum, ben de cevap verdim."

"Bunu hep yapar mısınız? İzin günlerinizde olay yerlerine gider misiniz?"

"Değişir" diye cevap verdi.

"Neye göre?"

"Ne yaptığıma göre. Ne kadar uzakta olduğuma göre."

"Anlıyorum. İşinize bağlısınız."

Tony bana aşağılayıcı bir bakış gönderdi.

"Bize ceset bulunduktan sonra diğer memurlarla beraber o dar sokakta olduğunuzu söylemiştiniz. Doğru mu?"

"Doğru."

"Ve o akşam ya da ertesi günü herhangi bir anda kurbanın dairesini araştırmanız yönünde direktif aldınız. Doğru mu?"

"Doğru."

"Bize kurbanı tanıdığınızı ama o gece cesede hiç yaklaşmadığınız için onu teşhis edemediğinizi söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet doğru."

"Ve en sonunda başka bir memur onu teşhis etmişti."

"Doğru."

"O zaman o gece cesede ya da cesedin sarıldığı battaniyeye hiç dokunmadığınızı düşünebiliriz, öyle mi?"

"Evet."

"Peki, dairesine gittiğiniz zaman yapmanız gereken özel görev neydi? İçeri girdiniz mi?"

"Girdim."

"Hiç kimseye rapor verdiniz mi?"

"Orada bir teğmen vardı, Michelson." Dedi Tony.

"Yani Teğmen Michelson'a rapor ettiniz?"

"Evet."

"Peki, o size ne yapmanızı söyledi?"

"Dış çevreye bakmamı. Pencereleri kontrol etmemi, eve zorla girilip girilmediğine dair işaret aramamı söyledi."

"Peki bunu yaptınız mı?"

"Evet, yaptım."

"Daireye vardığınız zaman, adli teknisyenler zaten orada mıydı?"

Bir an için düşündü. Omzunu silkti. "Bu kayıtlarda yazar."

"Eğer hatırlıyorsanız, size soruyorum."

"Belki olabilir. Bilmiyorum. Bu mümkün."

"Dairenin etrafında sarı polis bandı var mıydı? Ön kapıda?"

"Evet. Bağlanmıştı." Dedi.

"Yani içeri girmek için altından geçtiniz."

"Hatırlamıyorum. Herhalde."

Ona kayıt defterini verdim ve bunun adli uzmanların o oraya ulaştığında zaten orada olup olmadıkları konusunda hafızasını tazeleyip tazelemediğini sordum.

"Tabi."

"Lütfen bakın," dedim.

Başparmağım ıslatarak bir sayfa çevirdi, sonra bana baktı. "Evet, ben oraya gittiğimde zaten oradaydılar."

"Kaç teknisyen vardı?"

Tekrar baktı. "İki." Sanchez ve Sally Swartz.

"Kayıt defterini okuduğunuza göre onları suç mahallinde görüp görmediğinizi hatırlıyor musunuz şimdi?"

"Büyük ihtimalle görmüşümdür, ama hatırlamıyorum."

"O sırada nerede olabilirlerdi?"

"Her yerde. Herhalde içeride bir yerde," dedi.

"Salonda mı?"

"Cinayetin işlendiği yer orası."

"O zaman şöyle düşünebilir miyim: Eğer orada bulunuşunuzla ilgili aklınızda pek fazla bir şey kalmadıysa, oturma odasında pek fazla bulunmadınız?"

"Hayır."

"Bu acaba adli teknisyenlerden başkası giremez şeklinde getirilmiş bir kısıtlama nedeniyle olabilir mi?"

Kline artık nereye ulaşmaya çalıştığımı anlamıştı, önündeki bütün kaçış yollarını kapatıyordum.

"Tam değil," dedi Arguillo. "Teğmen oraya girdi, başkaları da. Eğer işleri varsa girebilirler."

"Sizin orada bir işiniz yok muydu?"

Bunu bir an iyice düşündü, orman zeminindeki yaprakların altında tuzak olup olmadığını anlamaya çalışan bir tilki gibi bakıyordu.

"Hatırlamıyorum," dedi.

"O akşam kahve masasının yakınından geçip geçmediğinizi hatırlıyor musunuz? Halının üstündeki kana bakarken?"

"Geçmiş olabilirim," dedi.

"Ama adli teknisyenleri görüp görmediğinizi hatırlamıyorsunuz?"

"Daha sonra olmuş olabilir" dedi. "Onlar gittikten sonra." Önündeki bardaktan bir damla su yudumladı ve ilk defa olarak bana gülümsedi.

"Anlıyorum. Kişisel olarak daireden, oturma odasından hiç kanıt aldınız mı?" diye sordum.

"Hayır." Bu kanıtlanabilirdi ve Tony de bunu biliyordu.

"Teknisyenlerle ya da diğer memurlarla o alanda çalışırken hiç konuştunuz mu?"

"Hayır."

"Oradan toplanmış herhangi bir kanıtı kendinize aldınız mı?"

"Hayır."

"O zaman bize söyler misiniz, Çavuş; savunmanın teknisyenleri, sizin markasız arabanızın ön koltuğunda, kurbanınkine uyan saç tellerini nasıl buldular?"

Tony'nin gözleri birden açıldı. Âdemelması bir süre indi çıktı.

"Nereden bilebilirim?" dedi. "Herhangi bir yerden üzerime bulaşmış olabilir."

"Herhangi bir yerden mi?"

"Tabi. Dairesinde dolaşırken."

Bunun mümkün olabileceğini belirtircesine başımı salladım. Poster kâğıtlarına yapıştırılmış büyük resimleri getirttim ve jüri bölmesinin önüne koydurttum.

"Ve bunun gibi kıllar" dedim. "Bunların atlarla ilgisi olduğu onaylandı. Her açıdan, kurbanın dairesinde vücudunu sarmak için kullanılan battaniyenin üstündekilere uyduğu kanıtlanan at kılı. Bu saçlar sizin polis arabanızın ön koltuğunuzun zemininde bulundu. Oraya nasıl gittikleri konusunda herhangi bir fikriniz var mı, Çavuş?"

Tony, 'E, bulunduysa ne olmuş' dercesine omzunu silkti. "Aynı şey. Büyük ihtimalle yürürken ayağıma yapışmıştır."

"Kurbanın dairesinde yürürken mi?" dedim.

"Tabii."

İşaret değneğini aldım ve ressam sehpasının önüne geçtim.

"Ve bu Çavuş. Bunu görüyor musunuz?" Kılların bazılarına yapışmış olan diğer açık renkli, altın çubuklara benzeyen nesneleri işaret ediyordum.

"Bunların ne olduğunu biliyor musunuz, çavuş?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi."

"Bunlar lif," diye açıkladım ona. "Yüzde altmış dacron polyesteri, yüzde kırk orlon akriliği. Kurbanı sarmak için kullanılan battaniyenin liflerinin tam olarak aynısı. Bize söyler misiniz, Çavuş, bu lifler, battaniyenin üstündeki saçlarla beraber nasıl oluyor da arabanızda bulunabiliyor?"

Onu tek bir unsurdan daha çok mahveden şey bu kanıtın kümülatif doğasıydı.

"Dediğim gibi o dairedeydim."

"Ve ayrıca kan da var. A grubu, kurbanınkinin aynısı, arabanızın halısında bulundu."

"Şaşırmadım," dedi. "Polis arabalarında bol kan olur."

"DNA sonuçlarının neyi ortaya çıkaracağını görmek için beklemek ister miydiniz?"

Bu soruya cevap vermedi.

Bu son iki kanıtı Radovich'in odasında ortaya sürmemiştim. Teknisyenler tarafından bulunmalarına karşın, önerimi yaptığım sırada henüz analiz edilmemişlerdi. Ama yine de, uzmanımızın ifadesi sırasında kanıt olarak getirilmişlerdi.

"Kan ve battaniye liflerinin varlığını nasıl açıklıyorsunuz?"

"Dediğim gibi, dairesinde dolaşmıştım."

"Peki, kanın içinde mi yüzdünüz? Lif ve saçları toplamak için halının üstünde mi yuvarlandınız?" dedim.

"İtiraz ediyorum" dedi Kline.

"Hayır" dedi Tony.

"İtiraz ediyorum. Kayıttan çıkarılmasını..." dedi Kline.

"Reddedildi."

"Ama avukat kendi tanığını suçluyor" dedi.

"Reddedildi, tanık düşman addedilebilir" dedi Radovich.

Artık onu dilediğim gibi yönlendirmekte özgürdüm.

"Çavuş, Brittany Hail ile cinayet gecesi randevunuz olduğu ve polis onun cesedini bulmadan çok önce orada olduğunuz doğru değil mi? Onu sizin öldürdüğünüz gerçek değil mi?"

"Saçmalıktan başka bir şey değil" dedi Tony. Arguillo sandalyesinden ayağa fırlamıştı.

"Oturun yerinize," dedi Radovich "ve kelimelerinize dikkat edin."

"Bu doğru değil," dedi.

"Peki, nota ne diyeceksiniz?"

"O iptal edilmişti," dedi.

Kelimelerin dudaklarını terk ettiği anda Tony ıstakayı boşa salladığını anladı. Yalan söylemenin kötü yanı buydu işte. Hangi insanlara hangi yalanı söylediğinizi unutabilirdiniz.

"Ne dediniz?" dedim.

"Hiçbir şey," dedi. "Yanlış anlamışım."

"Ne iptal edilmişti?"

"Sizi yanlış anladım."

"Yanlış anladığınız şey neydi çavuş? Kendi yalanınızın hangi bölümü?" diye sordum.

Kline itiraz etme zahmetine katlanmadı bile. Acosta'nın arabasında arayıp da bulamadığı tüm kan, kıl ve liflerin Tony'nin arabasında bulunmuş olduğu gerçeği ile karşı karşıya kalmıştı...

BÖLÜM 31

GARDİYANLAR İZİN VERSEYDİ EĞER, ACOSTA kutlama yapmak için şampanya getirtirdi. Tony'nin ifadesi onu çok sevindirmişti. Bir süre ayakuçlarının üzerinde dans etti, bu kadar iri bir adamın böyle nazik hareketler yapabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Böyle bir şeyi kabul ettiğine inanabiliyor musunuz? Ne aptal, ne muhteşem bir aptal."

Daha sonra bir nefes aldı, birden gözleri ciddileşti. "Sizce olan biteni jüri anladı mı?"

Arguillo'nun söylediği kelimeyi tekrar etmek istememesi, her şeyi açıklıyordu. Sanırım aralarında akıllı olanları mesajı almışlardı: Tony daha önce hiç var olmadığını iddia ettiği randevunun varlığını kabul etmişti; şimdi bu randevunun ertelendiğini söylüyordu. Lenore'ye söylediği yalanın aynısı.

Armando, daha önce duruşmalarda savunduğum tüm müvekkillerim gibi manik-depresifti. Başına gelen her tür şeyin iyi olup olmadığından emin olabilmesi için avukatının onayı gerekiyordu. Artık kendi yargılarına güvenmiyordu.

Mahkeme binasındaki hücredeydik, gardiyanlar çabuk olmamızı istediler. Geç olmuştu ve akşam yemeğini kaçırmadan Acosta'yı üç blok ötedeki hapishanedeki hücresine götürmek için endişeleniyorlardı.

"Bizi yalnız bırakın," dedi Acosta. En otoriter ses tonuyla. Gardiyanlara dışarı çıkmalarını söyledi, böylece avukatıyla özel olarak görüşebilecekti.

Biri diğerine baktı, emre uymak konusunda kararsızdılar.

"Beni duydunuz mu?" diye bağırdı Acosta.

Odadan çıktılar ve kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırmış şekilde kapıyı arkalarından kapadılar.

"Yönetimi bir kez ele aldığınızda, her zaman... " Düşüncenin devamını bana bıraktı ve göz kırptı. Eğer onu mahkûm ederlerse, Acosta'nın idamında bu gardiyanları yetkili kılacağına hiç şüphem yoktu.

"Sence kadını o mu öldürdü?" diye sordu. Bir sandalye aldı, oturdu ve ellerini ovuşturmaya başladı, sanki Tony'nin ifadesi onu üşütmüştü.

"Bence söylediğinden daha fazlasını biliyor." Tony'nin o gece Hall'ın dairesinde dramatik bir rol oynadığını düşünüyordum.

"Varlığı bir tek şeyi açıklayabilir" dedim.

"Nedir?" diye sordu.

"Cesedin neden taşındığını."

"Sence o mu taşıdı?" Acosta'nın gözleri aydınlanmıştı. "Onu tekrar tanık kürsüsüne çıkarmalıyız."

"Hayır, hayır. Şansımızı zorlamayalım."

Jüri üyelerinin önlerinde bulunan kanıta bakarak hayal güçlerini serbest biçimde çalıştırmalarına izin vermemiz daha iyi olurdu.

"Arabasında kan, kıl ve lif bulduk" dedim. "Bırakalım bunlarla uğraşsınlar. Üstelik ikinci bir şans verilirse, Tony, şimdiye değin yaptıklarından daha iyi bir açıklamayla karşımıza çıkabilir."

"Cesedi neden taşısın ki?" diye sordu. "Acosta'nın gözleri fıldır fıldırdı.

"Bildiğimiz parçaları birleştir" dedim. "Takvimdeki not, randevuları, Tony ve Hall."

Başıyla takip ettiğini belirterek onayladı.

"O akşam saat yedi buçuk içindi. Bildiğimiz kadarıyla."

"Doğru" dedi.

"Diyelim ki bir bayanın dairesine geldin, sözleşmiş olduğun bir bayanın. Kapı açık, ya da anahtarın var. İçeri giriyorsun ve ne buluyorsun?"

Bana bakıyordu, hiçbir fikri yoktu.

"Yerde yatan cesedini. Her yer kan içinde."

"Akşam için yaptığın planlar suya düştü demektir" dedi Acosta.

"İlişkinizin niteliğine göre bundan fazlası da olabilir. Bunun çok aktif bir kadın olduğunu düşün. Dairede seni utandırabilecek şeyler olduğunu düşün. Belki de kurbanla senin aranda başkalarının bilmesini istemediğin bağlantılar."

"Ne gibi?" diye sordu.

"Mesela kadının telefon defterindeki ismin gibi. Özel notlar gibi. Bu kadının not almaya bayıldığını hatırla."

"Ah, evet" Bana düşünceli biçimde baktı.

"Şimdi bulmacanın başka bir parçasını birleştir" dedim.

"Diyelim ki, yatak odasında bu ufak sıkıntı verici detayları yok etmekle meşgulsün. İsmini, adresini, telefonunu yok ediyorsun. Telefon defterinden sayfaları yırtıyorsun."

"Bunun çok meşgul bir bayan olduğunu farz ediyorsun," dedi.

"Ahlak masasını birden fazla şekilde memnun etmiş."

Gözleri parlıyordu, hafif gülümseyişi iki anlamlıydı.

"Ve diyelim ki bir ses duydun."

"Ne sesi?"

"Birisinin bağırdığını?" dedim.

"Kimin?"

"İfadeyi hatırla" dedim. "Üst komşu saat yedi buçuk dolaylarında bir ses duyduğunu, sanki birisinin bağırdığını söyledi."

Yüzünde anladığını belirten bir ifade vardı.

"Küçük kız, Kimberly'de bir bağırma sesi duymuştu. Hatırlıyor musun? Tıbbi uzmanın ifadesini hatırlıyor musun?"

"Ölüm hırıltısı," dedi.

"Evet."

"Diyelim ki sen arka odadaki Tony'sin ve bu sesi duydun. Şöyle düşünebilirsin... "

"Ölmediğini," dedi.

"Kesinlikle," diye cevap verdim. "Paniğe kapılırsın, eline geçen bir battaniyeyi kapar ve başındaki yarayı sarıp hastaneye doğru yola koyulursun."

"Ve tam yoldayken, bir hata yaptığının farkına varırsın."

Bu benim tahminimdi. Tony arabadayken kadının zaten ölmüş olduğunu fark etti. Cesetle birlikte daireye dönemezdi. Bu çok riskli olurdu. Bu yüzden cesedi çöpe attı.

"Onu neden bir daha çağırmak istemediğini anlıyorum" dedi. "Bunu açıklaması olarak kullanabilir," dedi Acosta. "Jüri de ona inanabilirdi..."

"Neden riske girelim ki?" dedim.

"Kesinlikle."

Bazı başka konulardan ve hafta sonundan önce yapılacak bazı son dakika işlerinden söz ettik. Sonra Harry de bize katıldı. Davamızın zayıf noktalarını örtmüş, hafta sonu tatiline girerken eksik kalan bazı işlerimizi tamamlamıştı.

Lano da, Harry onu serbest bıraktıktan sonra Bali uçağına yarım saat kala, alt katta kâtibin odasında duran çantalarını toplayıp çıkmıştı. Onu en son, birlikten bir yardımcısı ile birlikte arabasına doğru koşarken görmüşlerdi.

"Kapıya giderken beni neredeyse öpecekti," dedi Harry.

"Bir hafta içinde geri dönecek nasıl olsa " dedim.

"Bir haftadan önce döner," dedi Harry. Merak içinde Harry'ye baktım.

Harry, gizemli düşüncelerin adamı olabilirdi kimi zaman.

Sormaya fırsat bulamadan, Lenore'ın beni beklediğini söyledi.

Onu ben aramış ve burada buluşmayı teklif etmiştim. Mahkemede fark ettiğim bir şey kafamı karıştırmış ve birkaç gecedir uykularımı kaçırmıştı. Belki Lenore'nin bir cevabı olabilir diye düşünmüştüm.

"Sana teşekkür ederim, dostum," dedi Acosta sandalyesinden kalkarken. Bir eliyle elimi sıkarken, diğeriyle sırtımı sıvazlıyordu. "Şunu söylemeliyim ki, son aylarım karanlık düşünceler içinde geçti, hep bugünkü gibi devam etmesini dileyelim."

"Evet, umalım," dedim. "Eğer diğer birkaç ufak problemi de kolayca çözebilirsek,"

Bana soran bir yüz ifadesiyle baktı.

"Gözlükler suç mahallindeydi ve isminiz de takvimin üzerindeydi," dedim ona.

"Bunları mükemmel biçimde halletmiştiniz."

"Belki. Yine de orada nasıl bulunduklarını bilmek iyi olurdu doğrusu."

Hayatını saçmalıklarla kazananların şaşkınlık olarak yorumlayabileceği bir yüz ifadesiyle baktı, ne demek istediğimi anlamıyormuş gibi. "Ama biliyoruz zaten. Polisler koydu onları oraya" dedi.

"Sence öyle mi?"

"Kesinlikle. Hiç kuşkum yok."

"Kızın elindeki not?"

"Sahte" dedi. "Sen de benim gibi biliyorsun ki, bu tip işleri yapan insanlara rahatça ulaşabilirler."

Gerçekten böyle düşünüyordu, özellikle de Arguillo'nun ifadesinden sonra. "Hayatım üzerine bahse girerim." ifadesi çok ciddiydi.

"O zaman iyi," dedim, "çünkü yaptığımız şey tam olarak bu, hayatını tehlikeye atmak."

Hücreden çıktığımızda mahkeme karanlıktı. Arka taraftaki halk girişi kapatılmıştı, bu yüzden Radovich'in mübaşiri dışarı çıkmamız için bize anahtarıyla kapıyı açtı. Salondan en son biz çıkmıştık.

Kanıt arabası, içindeki bir sürü objeyle beraber geceyi geçirmesi için kâtibin odasına götürülmüş, sadece jüri bölmesinin karşısındaki ressam sehpasının üzerindeki birkaç büyük resim kalmıştı.

Mübaşir bize iyi geceler diledi ve arkamda kapının tekrar kilitlendiğini duydum.

Ana koridorda Harry ile beraber asansöre doğru yürüyorduk. insanlar bina kapanmadan aceleyle son işlerini halletmeye çalışıyor, oraya buraya koşuşturuyorlardı. Saat yediyi biraz geçiyordu. Programlarım vardı. Sarah geceyi bir arkadaşımda geçirecekti.

"Nerede bekliyor?" diye sordum Harry'ye.

"On altıncı bölüm," dedi. "Bir arkadaşım ona anahtarı vermiş. Ön kapıyı senin için açık bırakacağını söyledi."

"iyi."

"Bana da neler olduğunu anlatsan sevinirdim doğrusu."

"Bana güven," dedim ona.

"Tabi. Beni karanlıkta bırak, saçmalıklarla oyala. Mantar Harry." Ağzında birkaç sözcük daha yuvarladı, çoğunu duymadım ama bir tanesi küfürdü.

"Dinle. Eğer başım belaya girerse, beni kurtaracak birine ihtiyacım var. Bu işlere bulaşmamış birinin."

Yasal olmayan bir şeyler yaptığım ve bunu sadece Harry'ye söylüyor olduğum düşüncesi onu biraz yumuşatmıştı, ama çok az.

"Bana neler olduğunu anlat." Bu son söylediğim onu daha da meraklandırmıştı.

"Yapamam."

"Neden?"

"Belki de ben de tam olarak bilmiyorum, ondan," dedim ona. "Önsezi. Ama emin olmam lazım."

"Yani bana anlatmayacaksın?"

"Hayır."

Yollarımızın ayrılacağı asansöre yürürken çantası kitap yüklüydü.

"Davalarında iyi bir delik açtık" dedi Harry.

"Evet, öyle."

"Ama yine de hâkime de söylediğin gibi, çözmemiz gereken birçok problemimiz var."

Acosta'nın suç mahallinde bulunan gözlüklerinden ve Hall'ın takvimindeki isminden bahsediyordu. Harry'ye göre, bunlar mazur gösterilemez şeylerdi, bunlar yüzünden Acosta'nın masum olduğuna hiçbir zaman inanmamıştı. Ben de bunları mahkemede reddetmenin zor olacağını düşünüyordum.

"Özellikle de ne olduğunu bildiğin ama kanıtlayamadığın zaman çok can sıkıcı oluyor."

Bana hızlı ve gizemli bir bakış gönderdi, keskin ve açık. "Kaçırdığım bir şey mi var?"

Acosta'nın tutuklanmadan önce polislere bir şeyler söylemiş olması beni hep rahatsız etmişti. Bu yüzden Kline, kanıtların söylenti niteliğindeki doğasına rağmen bizi zorlayabilmişti.

Yargıç hakkında birçok şey söylenebilirdi, ama aptal olmadığı kesindi. Bence polislere verdiği ilk ifadeler anlık yargılama gücü kaybından doğan şeyler değildi, başka bir şeyler vardı.

"Hall'ın, fuhuş operasyonu konusunda mahkemede Acosta aleyhine ifade vermeye hazırlanırken, onunla buluşmayı kabul etmesi seni de rahatsız etmiyor mu?" diye sordum Harry'ye.

"Bu düşünce aklımdan geçti. Ama Acosta yüzünden pek değer vermedim." dedi. Her şeyin mümkün olabileceğini söylemek istiyordu. "Acosta'nın onun ismini polislerin takvime yazdığı teorisine inanmıyorsun değil mi?"

Başımı salladım.

"Belki kız ondan bir şeyler koparmaya çalışıyordu," dedi. Harry'nin aklında şantaj vardı.

"Hayır. Bu davada kesin olan tek bir şey varsa, o da Hall'ın tek bir seferle yetinecek, parasını alıp çekip gidecek bir kadın olmadığıdır. O uzun süreli çalışmayı seven bir bayandı. Bence o Acosta'yı oyuna getirdiyse daha fazlasını istiyordu. Gus Lano'nun ona sağlayacağı kariyer yardımları olabilir örneğin."

Harry biraz düşündü ama benimle aynı fikirde değildi.

"Peki, o zaman ne diye Acosta'ya evinde randevu verdi, söyler misin?"

"Aslında, vermedi." dedim.

"Biraz önce bu işi polislerin yapmadığını düşündüğünü söyledin. Notu kızın yazdığını söyledin."

"Yazdı. Bu davanın temelinde önemli iki şey var: Gözlükler ve not," dedim. "ikisinin ortak bir yaratılışı var."

Merakla baktı.

"Bir an için notu unut. Bunu düşün. Kırık bir gözlüğün var, vidası kayıp. Çok meşgul bir hâkimsin. Bunları gözlükçüye kendin mi götürürsün?"

Harry bir saniye düşündü, sonra başını salladı. "Ya kâtibini ya da sekreterini gönderirsin."

"Ya da karını," diye ekledim.

O anda Harry'nin yüzü doğan güneş gibi aydınlandı.

"Lili." ikimiz de kadının ismini aynı anda söylemiştik.

"Kanımca gözlük, çantasında haftalarca kaldı. Belki de kâğıt mendil alırken onları çantasından çıkardı. Bundan hiçbir zaman emin olamayız," dedim. "Ama kesin olan bir şey var; o akşam Hall'ın dairesine kocasının kariyeri için yalvarmaya gittiğinde yanındaydı gözlükler."

Armando'nun gerçek kabul ettiği şey. Tahminime göre karısına, kendisine nasıl tuzak kurulduğunu anlattı. Hall ile iş için görüşmeye gittiğini, sonra polislerin tuzağına düştüğünü falan.

"Ya Hall'ın takvimindeki yazı?" diye sordu Harry.

"Orada hiçbir zaman Armando yazmıyordu," dedim, "sadece Acosta yazıyordu."

"Sence Acosta karısının orada bulunduğunu biliyor muydu?"

"Biraz önce birisinin bana söylediği gibi, hayatım pahasına bahse girerim."

Harry ayakta aptallaşmış halde bana bakarak duruyordu. Asansör kapısı ardında açıldı. Bir sersemlik anında bana bakarken boş kabine bir iki adım geri attı. Konuşabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti.

"Lanet olası herif bize yalan söyledi," diyebildi en sonunda. Bunlar asansörün çelik kapıları kapanıp, bizi ayırmadan önce söylediği son sözlerdi.

Evet, gerçekten bize yalan söylemişti, ama yargıca göre bu onurlu bir yalandı.

Lenore'nin bir arkadaşı vardı, bir yüksek mahkeme hâkimi. Onunla birlikte bütün kadın klüplerine üyeydiler. Düzeni olarak öğlen yemeğine çıkarlardı. Bu akşam Lenore arkadaşının boş odasını görünürde bir araştırma için yapmak için kullanma izni almayı başarmıştı. Tavanlara yükselen kitap yığınları içinde biraz araştırma yapmak için güya.

"Tüm bunların anlamı nedir?" diye sordu bana Lenore. "Neden burada, mahkeme binasında buluşmak istedin söyler misin?"

Lenore bugün duruşmada olanları duymuştu. Tony hakkında yanılıp yanılmadığını merak ettiğinden hiç şüphem yoktu. Çocukluk dostlukları hemen bitmez.

Yumuşak koltuğa oturdu. Bense sırtımı masaya dayamış, dinlenmeye çalışıyordum.

Tony işin içinde olmadığı zaman, bütün teoriyi bozan bir şeyler vardı. Lenore'yi o akşam oraya çağırmamın sebebi de buydu zaten.

"Hall'ın dairesine gittiğimiz o akşamı hatırlıyor musun?"

Başını salladı. Lenore dikkatini oldukça yoğun şekilde bana vermişti.

"Gördüğümüz şeyi hatırlıyor musun peki? Yerde parlayan bir şey, yerde duran bir mücevher parçası, kırılmış saksıdan dökülen toprakların içine karışmıştı hani?" dedim.

"Hatırlıyorum" diye cevap verdi.

"Sen ona daha iyi bakmıştın. Onun ne olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Masa üzerindeki metal çiziklerinden söz ediyorsun değil mi?" dedi.

"Evet, öyle."

"Çok çabuk oldu. Ve karanlıktı," dedi. "Fazla dikkat etmedim. Küçüktü. Belki bir yüzük. Ya da bilezik parçası." Başını salladı, emin değildi.

"Gerçek olan, polislerin onu hiçbir zaman bulamadığı," dedim.

"Bulamadıklarını söylediler" diye düzeltti.

"Hayır, bu konuda tek yönlü düşünüyor olabilirler, ama başka bir olasılık var" dedim.

Bana bakıyordu.

"Tony mi aldı?"

Lenore derin bir nefes aldı. "Onun yaptığını düşünüyorsun." Bu gerçeğin ifadesiydi, soru değildi. Lenore artık Tony'nin kendisine yalan söylediğini biliyordu, o akşam aslında orada olduğunu.

"Onunla konuştun mu?" diye sordum Lenore'ye.

Bir süre durdu, sonunda başıyla onayladı.

"Ne dedi?"

"Orada olduğunu kabul etti. Ama kızı öldürmediğini söyledi. Sadece cesedi bulduğunu söyledi."

"Cesedi o taşıdı, değil mi?"

"Bunu nasıl bildin?"

"Önsezi diyebilirsin." Diye cevap verdim. "Suç mahallinden herhangi bir şey almış mı?"

"Telefon defterindeki bazı sayfaları. Bana anlattığının hepsi bu."

"Yerdeki mücevher parçasından hiç bahsetmedi mi?"

Başını salladı.

Ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladım. Radovich'in mahkeme salonundan yaklaşık otuz-beş metre kadar uzaktaydık. Dışarıdaki özel koridor, her kattaki mahkeme salonunu binanın dış pencerelerinin önünde çevreliyordu. Bu kısım mahkeme personeli tarafından kâğıt getirip götürmede kullanılıyordu ve yangın ya da mahkeme salonunda olay çıkması durumunda kontrollü bir acil çıkış imkânı sağlıyordu.

"Cevap koridorda yatıyor olabilir."

"Neden bahsediyorsun?"

"Düşün ki, Tony o gece yerden mücevher parçasını almadı. Ve polisler de bulamadı. Peki, nereye gitti?"

Düşündü, yüzünü buruşturdu, sonunda omuzlarını silkti.

Beni rahatsız eden buydu işte.

"Eleme işlemi," dedim ona. "Katil oradaydı, kadın ya da adam; mücevheri düşürdü. Tony oradaydı ama kızartılacak daha büyük bir balığı vardı. Yok edilmesi gereken telefon numaraları. Mücevheri görmedi bile. Belki de o an diğer işlerle fazla meşguldü. Biz oradaydık ve ona dokunmadık."

"Peki, nereye gitti?"

"Bir kişi daha vardı" dedim.

Bana beyninin hesaplamayı durdurduğunu söylemek istercesine baktı.

"Kimberly," dedim.

"Küçük kız mı?" Gözleri birden açılmıştı.

Yavaşça başımı salladım.

"Ama o sorgulandı."

"Evet, sorgulandı. Ve bir şey söyledi. O an için beynimdeki yerini hemen alamayan bir şey. Çünkü o sırada başka şeylerle ilgileniyordum. Haftalardır beynimi kurcalayıp duruyor. Kimberly bunu açık duruşmada hiçbir zaman tekrarlamadı. Ama ilk seferinde, yargıç avukatlarla beraber onu duruşma salonuna yalnız aldığında söylemişti."

"Ne?"

"Bunu duyup duymadığımdan, hayal görüp görmediğimden emin değildim. Bu yüzden Kline'ın küçük kızın kapalı kapılar ardında sorgulanmasını önerdiği önceki duruşmanın kayıtlarını istedim."

Bu kaydı çantamdan çıkardım. iki gece önce, bahsettiğim yerlerin altını çizmiştim ve Lenore'ye okumaya başladım.

"Dinle." Yerimi buldum. "Radovich kızı sorguluyor."

KiMBERLY: Delirmişlerdi gerçekten

YARGIÇ: Kim?

KiMBERLY: Annemle...

YARGIÇ: Duyduğun öbür ses anneninki gibi bir hanımın sesi miydi, yoksa bir adamın mı?

KiMBERLY: Annemi duydum. Ağlıyordu.

YARGIÇ: Evet. Peki, öteki sesi duydun mu?

KiMBERLY: Cevap yok.

YARGIÇ: Annen bir şey söyledi mi?

KiMBERLY: ’Hayır!’ dedi. Çok kızmıştı.

YARGIÇ: Bir adamın sesini mi duydun?

"Bu noktada ben itiraz ettim," dedim Lenore’ye. "Radovich’le sorgulama konusunda biraz tartıştık. Yardımı olmayacak önerilerde bulunuyordu."

Bana bakıyor, gülümsüyor, başını sallıyordu. Avukat avukatın halinden anlıyordu.

"Reddetti ve sorgulamaya devam etti, kızın nerede olduğu ile küçük ayısı ile ilgili falan. Dinle."

"KiMBERLY: Binky annemle dışarıdaydı. ikisi de yaralandı.

HÂKiM: Binky senin iyi arkadaşın değil mi?

KiMBERLY: Benim bütün hazinelerimi Binky korur.

HÂKiM: Benim de senin yaşındayken böyle tüylü bir arkadaşım vardı. Gerçekten çok iyi dosttuk. Ona her şeyi anlatabilirdim. Bana söyler misin Kimberly, o gece annenin nasıl yaralandığını gördün mü?"

Radovich küçük çocuklarla konuşmaya çalışırken aynı hatayı yapan birçok yetişkinden biriydi; hiçbir zaman dinlemiyordu. Kızın ne dediğini hiç dinlemiyordu, o gün odada olan bizler de dinlemiyorduk ya neyse. Kız ne gördüğünü anlatıyordu. Ne aldığını, nereye gittiğini.

"Hazine" dedi Lenore.

"Doğru. Ayının karnına koymuştu.", dedim.

"Fakat... "

"Mahkemede aynı şeyi ikinci kez yaparken gördüm onu" dedim. "Elbisesinden kopardığı bir düğme ile ayıyı besledi."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Parmağını ayının ağzına soktu, çıkardığında düğme gitmişti."

"Yani o gece orada olan her neyse artık... "

"Şimdi ayının içinde."

"Ve benden istediğin..." Cümlesini bitirmedi. "Kesinlikle olmaz," dedi.

Bu taktiksel bir ikilemdi; ayıyla ilgili kuşkularım hakkında ne yapılması gerektiği ve ayının içinde ne olduğu. Sorun elimde kanıt olmamasıydı; özel görevli önünde ayının içini açmama yetecek derecede bir kanıt. Bunu jürinin önünde yapmak çok tehlikeli olurdu, ya içinden bir şey çıkmazsa, ya da müvekkilimin aleyhinde bir şey çıkarsa. Böyle olacağını zannetmiyordum ama risk alacak kadar aptal değildim.

Lerone'ye bakıyordum ve kabul etmesini istiyordum.

"Olmaz." Ses tonunda kararlılık vardı. Konuşma bitmişti.

Hâkim arkadaşı Lenore'ye bir anahtarlık vermişti. Bunların arasında, bu binadaki her hâkimin odasının kapısını açan standart bir anahtar vardı. Bu anahtar dış koridordaki tüm odaları da yani Radovich'in odasının yakınında, delil arabasının olduğu kâtibin odasının kapısını da açabilirdi.

"Yarın sabah onu götürecekler" dedim Lenore'ye, Radovich'in kanıt arabasının hafta sonu boyunca kilit altında tutulması yönünde emir verdiğini söyledim. "Son şansımız."

"Olmaz," dedi yine. "Yakalanırız, lisansımızı kaybederiz."

"O gece beni Hall'un dairesine sürüklerken endişelenmemiştin ama," dedim.

"O gece sarhoştum" diye cevap verdi. "Aynı zamanda da kızgın."

"Bana borçlusun" dedim ona. "Beni bu işin içine soktuğun için. Tony'nin o gece orada olmadığını söylediğin için."

"Ona inanmıştım."

"Ya şimdi? Kime inanıyorsun? Sence o gece ne oldu?"

Yüzü çelişkili sorulardan oluşan bir maskeydi. "Bilmiyorum," dedi.

"Belki de öğrenmemizin vakti geldi."

BÖLÜM 32

ÇEVRENİN SAKİNLEŞMESİ İÇİN YAKLAŞIK İKİ SAAT bekledik. Hademeler kattaki işlerini bitirdiler, bir güvenlik görevlisi periyodik kontrolünü yaptı. Geliş gidişlerinin zamanlamasını yapmıştık artık.

Koruma görevlisinin ayak sesleri salonun dış kapısına gidene kadar duyuldu. Sonra büyük koridorun sonunda kayboldu. Asansör geldiğinde zil sesini duydum, daha sonra asansör onu başka bir kata taşıdı ve sessizlik hâkim oldu.

Lenore'yle arka kapıya gittik ve Radovich'in odasına giden özel koridora çıktık. iyi aydınlatılmış koridorun bir yanında caddeye bakan pencereler vardı. Hiç mobilya yoktu, bembeyaz, sade duvarlar. Çeşitli salonlara açılan sıra sıra kapılar vardı sadece. Her kapının üstünde büyük yeşil renkli rakamlarla departman numaraları yazıyordu.

Lenore anahtarları bana verdi ve kapıyı açtım. Yolumuz uzun değildi. Bir dizi oda bizi Radovich'in mahkemesinden ayırıyordu.

"Sakın bakma ama şu anda izleniyoruz," dedi Lenore.

"Ne?"

"Tavan."

Yukarı baktım ve gördüm, gizli bir güvenlik kamerası.

"Gülümse ve konuşmaya devam et" dedi. "Gece geç saatte çalışmaya kalmış iki kişiyiz sadece. Delil yağmalayan iki küçük kunduz."

Yanımda ufak bir el lambası getirmiştim, bununla ayının karnını iyice araştırabilirdik. Eğer bir şey bulursak almayacaktım. Sadece Kimberly'yi tekrar çağıracak ve ona jüri önünde ayının içine cinayet gecesi ne koyduğunu soracaktım.

Sabit kamerayı geçtik, artık kafalarımızın tepesinden arkamızı gözlüyordu. Ekrandan çıktığımız için durduk.

Radovich'in odasına gitmek için koridorda yaklaşık on metre yürümemiz gerekti, tabi orada da bir tavan kamerası vardı.

"Kesin olan bir şey varsa," dedi Lenore, "o da ekranda görüneceğimizdir."

"Sadece şu an ekranlara bakmadıklarını umalım," dedim.

Her iki durumda da şansımızı denemek zorundaydık.

"Şüphe uyandıracak şekilde durma" dedim ona. "Doğal görün. Gayet meşru bir işimiz var, burada bulunmaya hakkımız var."

"Tamam, eğer yakalanırsam, sen açıklarsın."

"Eğer yakalanırsak, açıklama işini avukatlarımıza bırakacağız."

"Bir bayanın korkularını yatıştırmayı gerçekten beceriyorsun" dedi.

Kapıya yaklaşmıştık, bu arada Lenore sinirli sinirli kulağıma bir şeyler söyleyip duruyordu. Cevap vermeme gerek yoktu. Kapıya geldiğimizde benimle kamera arasına geçti, böylece kamera kapıyı açtığımı göremeyecekti. Doğru anahtarı bulana kadar birkaç tanesini denemek zorunda kaldım. Kapı açıldı ve içerideydik, kapı arkamızdan sessizce kapandı.

içerisi oldukça loştu, tek ışık, çıkış yazısının kırmızı ışığıydı.

Lenore'ye sessizce camdan dışarı bakıp kontrol etmesini söyledim. Kontrol etti ve geldi.

"Tamamen temiz."

"Kâtibin odası için ayrı bir anahtar var mı?" diye sordum.

Lenore yüzüme öylece bakakaldı. Bunu hiç düşünmemiştik.

"Ana anahtarı dene" dedi bana.

Açık olan tek bir şey vardı, o da tek şansımız olduğuydu. Eğer kapı açılmazsa hapı yutmuştuk. O anda dizlerim titriyordu.

Anahtarı sessizce deliğe soktum ve çevirdim, ipek gibi döndü, kapı açılmıştı.

Kalbim yerinden fırlayacaktı.

"Siktir." Lenore onu görür görmez, ağzından çıkan ilk sözler bunlar olmuştu.

Bilgisayar ekranından yansıyan mavi ışığın önünde Kline durmuş, bizi izliyordu. Ayakları açıktı, ellerini arkasında kavuşturmuştu, baskın yapan bir polis gibi bizi bekliyordu.

"Burada ne işiniz olduğunu anlatmak zahmetine katlanır mıydınız acaba?" Otoriter sesi Lenore'ye yönelmişti.

Lenore geri çekilerek arkama geçti, kulağıma yaklaşarak konuşmayı benim yapmam gerektiğini hatırlattı.

"Bay Madriani, bu akşam sözcü sizsiniz galiba? Ve siz Bayan Goya, dilinizi yuttunuz herhalde? Sanırım ilk defa böyle bir şey yapıyorsunuz? Omuzlarını kaldırdı, balığın suyu emmesi gibi elbisesinden otorite emiyordu, bir kemik yakalamış olan savcı.

"Biz de size aynı şeyi soracaktık." Bu soruyu sormak ilk Lenore'nin aklına gelmişti, bunları arkama saklanarak söylese de: "Burada ne yapıyorsunuz?" diye ekledi.

"Benim anahtarım var" dedi. "Vilayet tarafından verildi. Siz nerden buldunuz acaba anahtarınızı?" Tam bir cevap değildi ama Lenore'a baskı yaptığında bizimkinden iyi olacağı kesindi.

Bu arada onu tepeden tırnağa süzüyordum, en sonunda aradığım şeyi

ayakkabılarında bulmuştum. Ayaklarının etrafında öbekler vardı, parçalanmış bir yün topağının kalıntıları gibiydi. Bakmaya devam ettim ve en sonunda işte oradaydı: Küçük, pembe, kalp şeklinde bir düğme.

Orada durmuş, sözlerinden etkilenmiş görünüyordum. Yüzümde aptal bir bakış vardı. Sonra anladım. Beyinlerimiz paralel bir çizgideydi, Kline ve ben. Radovich ertesi sabah kanıtların kilit altına alınmasını söylemişti. Katilin bunu almak için bu akşam buraya kendisinin gelebileceğini hiç düşünmemiştim.

Kline bakışlarımı izledi. O da aşağı baktı ve aniden neye baktığımı gördü. Konuşmayı kesti.

Bir anda fark ettim, aslında elleri arkasında kovuşturulmuş değildi, bir şey tutuyordu.

"Doğrusu, ikiniz ne yapmak istiyorsunuz bilmiyorum" dedi Lenore," ama eğer burada duracaksak, kendimi bir kertenkele gibi hissetmek istemiyorum. Sakıncası yoksa ışıkları açacağım."

Onu durdurmama fırsat kalmadan önüme geçti ve Kline'in arkasındaki duvarın üstündeki düğmeye yöneldi.

"Hayır!" Uzandım ama çok geç olmuştu.

Daha hızlı davranmıştı, Lerone'yi omuzlarından kavrayıp, kendine çekti. Sol eliyle onu sıkıca göğsünden tutarken, sağ eliyle de boğazına on santimlik bir bıçak dayamıştı. Sol elinde Kimberly'nin ayısının yün kalıntıları vardı. Ayının önü keskin bıçakla yırtılmıştı

Üstüne gittiğimizde, Kline kendini saklamayı iyi başarmıştı. Bütün saçmalıkları, saldırıları göğüslemiş ve neredeyse önünü tamamen açmıştı.

Lenore mücadele etti ama Kline onu sıkı tutuyordu. Keskin bıçağı boğazına dayadı ve Lenore debelenmeyi bıraktı.

"Tam bir baş belası oldunuz hanımefendi." Bunu kulağına yakın söylüyordu. "Seni kahrolası meraklı, hep yanlış sorular soruyordun. Sen ve Hall, kapalı kapılar ardında. Benim en büyük kâbusum."

Parmak uçlarımda bir parça ilerledim, bir açığını yakalamaya çalışıyordum, ama o fark etti ve bıçağı biraz daha bastırdı, ucunda bir damla kan göründü.

"Aa. Hayır. Hayır," dedi Kline. "Kişisel bir şey değil. Onu incitmek istemiyorum. Ama eğer beni buna zorlarsan..."

"Sakin ol" dedim.

"Geri çekil" dedi.

Bir adım geri çekildim.

"Bu aptalca olur" dedim. "Her şey bitti."

Bir şey söylemedi, sadece beni daha önce hiç görmediğim bir yüzle inceliyordu, delilikle kötülük arasındaki bir bakışla. Kline'ın yeni bir yanını görüyorduk, sanki profesyonel aniden playboya dönüşmüştü.

"Onu öldürmeyeceksin" dedim. "Bunu sen de biliyorsun, bende."

"Şu an sadece zevk olsun diye onun derisini yüzmeyi bile düşünebilirim istersem. Bana verdiği sıkıntıyı ödetmek için."

Birkaç adım yana kaydım ama ona yaklaşamadım.

"Kanıt" dedim, parçalanmış oyuncağa bakarak, "halka mıydı?"

Lenore bana şu anda avukatlar arası sohbet yapmanın zamanı değilmiş gibi bakıyordu.

Kline cevap vermedi, elleri şu anda doluydu.

Sonra onları gördüm, Lenore'yi saran ileri uzattığı kolunun üstündeydiler, keten gömleğinin dirseklerine kadar uzanan kolalı kolluklarının bileğinin üstüne gelen kısmındaki düğmeler üzerinde baş harfleri kazınmış, Kline'ın markası, altın manşet zinciri.

"Tabii ki."

Bu nedenle onu geri almak zorunda kalmıştı. Üstündeki alet izleri ile birlikte, baş harfleri ve masadaki çizikler. Lenore ile ilgili takıntısını artık anlayabiliyordum. Kayıp kolluk halkası kanıtların içinde görünmeyince meraklanmıştı. Lenore'ın parmak izi kapıda bulunduğunda bu boşluk doldurulmuştu ona göre, ama yanlış bilgiyle. Zinciri Lenore'ın bulduğunu sanmıştı.

"Geri çekil" dedi.

"Nereye gideceğini sanıyorsun? Nereye kadar kaçabilirsin?"

"Bir yere gitmem gerektiğini düşünmene sebep olan şey nedir?" dedi.

"Biz ne olacağız?" dedi Lenore.

"Ayrıca sana ne olacak" dedi bana.

Birkaç santim daha yana kaydım ama uzaklık önüme doğru bir adım atması şansını kullanmak için yeterli değildi.

"Her şeyi biliyoruz" dedi Lenore.

"Peki, size kim inanacak?" diye sordu. "Çok önemli bir davadaki zorlu bir rakip, daha önce uygunsuz davranışlarından ötürü ofisten kovduğum eski bir çalışan, parmak izleri kurbanın kapısında bulunan. Pek güven verici değil."

Kline haklıydı. O suçlayıcı mücevher parçası olmadan hiç bir şeyimiz yoktu elimizde.

Üzerindeki alet izleri, isminin baş harfleri ve Kimberly'nin mücevheri annesinin yanında yerden hazine olarak topladığı ve ayısını beslediği mücevher olarak tanımlayacak olması, Kline'in endişelenmek için nedenleri vardı.

"Bütün olması gereken," dedi "Bunun ortadan kalkması için, bundan sonra hepimiz normal hayatlarımıza devam edeceğiz," dedi.

Acosta dışında herkes. Görünüşe göre bedeli onun ödemesi bekleniyordu.

Lenore kurtulmaya çalışıyordu. Bir an için Kline'in boğazını bir limon gibi keseceğini düşündüm. Ama Kline'ın tek yaptığı, Kimberly'nin parçaladığı ayısını sallayarak içindekilerin dışarı çıkmasını sağlamaktı. Kimberly'nin hazineleri yere düşüyor, çarptıklarında kırılıyorlardı.

Kline, Lenore'nin omuzları üzerinden keskin ve tehditkâr bakıyordu.

Orada, halıda aramızda, loş ışıkta parlıyordu aradığı şey. Ayının içinden düşmüştü. Ama Kline, Lenore 'ı bırakmadan onu alamazdı. Eğer bunu yaparsa üzerine atlayacağımı biliyordu.

Önce bana sonra da yerdeki manşet zincirine baktı tekrar.

"Geri çekil!" dedi. "Geri!"

Dediğini yapmadım.

"Onun ölüşünü görmek ister misin?"

Bir adım geri gittim.

"Biraz daha" dedi.

Bebek adımlarıyla biraz daha geri gittim.

Diziyle Lenore'yi dürtüklerken, bıçağı hâlâ boynuna dayalı tutuyordu.

"Eğer kımıldarsam o şeyle boğazımı keseceksin," dedi Lenore.

"Beni zorlama" dedi ona. "Kolunu gevşeteceğim. Herhangi bir şey denersen, boğazını keserim" dedi. "Ciddiyim."

"Şüphem yok" diye karşılık verdi Lenore da.

Kolunu biraz gevşetti, bu arada gözleri sürekli olarak benim üstümdeydi. Bıçağı birkaç santim uzaklaştırdı.

Lenore öne doğru eğildi. Parlayan cismi halıdan aldı.

"Ver onu bana" dedi Lenore'a.

Sağ kolu tam ileri uzanmış, kapalı avucunda manşeti tutan Lenore ani bir hareket yaptı.

"Tabii." Dirseği, lokomotif tekerleğinin itici rotu gibi geri gitti ve tam güçle Kline'in karnına yerleşti. Acının verdiği öksürüğü odanın duvarlarında yankıladı. O dizlerinin üstüne çöktüğü anda Lenore uzaklaştı.

Lenore'ı kapıya doğru ittim. Ellerinin ve dizlerinin üstüne düştü. İkisinin arasına girdim.

"Git! Git! Dışarı!"

Döndüğümde Kline bıçağıyla ceketimin kolunu sıyırdı. Parçalanmış iplikler ve kan birbirine karıştı ama acı hissetmiyordum. Ve birden çok keskin bir acı hissettim, acı kolumdan beynime ulaşıyordu.

İkinci bir darbe için kolunu geri çekti, geri adım atarak masa lambasını kaptım ve darbeden korunmaya çalıştım, metale karşı metal, üçüncü bir darbe lambaya çarptı.

Lenore hâlâ oradaydı, şoka girmiş görünüyor, beni burada yalnız bırakmak istemiyordu.

"Dışarı çık!" diye bağırım ona. Bu arada elimdeki lambayı büyük bir açıyla rüzgâr değirmeni gibi şiddetle sallıyor, Kline ve Lenore'ın arasında durarak onu sindirmeye çalışıyordum.

Elindeki manşet yüzünden Kline'in bana olan ilgisini yitirip kendisine yöneleceğini anlayan Lenore harekete geçti. Kline bir an için ona baktı, dikkati dağılmıştı. Lambayı ona doğru fırlattım, isabetliydi, yanağında patladı. Darbenin şiddeti duvara dayalı sandalyenin üzerine doğru geri geri sendelemesine neden oldu.

Lenore kapıya doğru yönelmişti. Bir saniye sonra binanın öbür ucuna doğru koşarken yüksek topuklarının cilalanmış koridorda çıkardığı tıkırtıları duydum, sonra sesler kesildi, sanki artık bir halının üstünde koşuyordu.

Birden anahtarların bende olduğunu fark ettim. Lenore koridordaki salonlardan hiçbirine giremezdi.

Kline kapıya doğru yöneldi ama önünü kestim. Kâtibin masasının üzerinde ne bulursam ona doğru atıyordum, eğlence parkındaki şekerlere toplar atan küçük bir çocuk gibi. Ağır bir zımba göğsüne isabet etti ve acıyla inlemeye başladı. Bunu yaklaşık yarım kilo ağırlığındaki selofan bant tutucusu izledi.

İşte şimdi kızmıştı. Aynı şekilde karşılık vermeye başladı. Yerden lambayı kaptı ve tüm gücüyle bana doğru fırlattı. Eğil'dim ama omzuma çarpmasını engelleyemedim.

Tam doğrulmuştum ki, burnumun önünde sanki yörüngesinde gezen bir gezegen gibi bana doğru uçan bir saksı gördüm. Sağ gözüme çarpınca, yere düştüm ve bu görebildiğim son şey oldu. Kline dizimin üstüne basarak üstümden geçti ve kapının sesini açılırken ve kapanırken duydum.

Sersemlemiştim, ellerim ve dizlerimiz üstünde yürümeye çalışıyordum, elimin üstüne kan damlıyordu. Elimi başıma götürdüm, başımda gözümün üstünde yumuşak bir ıslaklık vardı.

Sonra hatırladım: Lenore.

Masanın kenarına tutunarak ayaklarımın üzerinde doğrulabilmem bir dakikamı aldı. Döndüm ve kapıya doğru topallayarak yürüdüm, uzun beyaz koridora çıktım. Koridorun yirmi adım ötesine bakınca Lenore'nin ayak seslerinin neden durduğunu anladım, halıdandır diye düşünmüştüm. Topuklu ayakkabıları koşarken ayağından fırlamış gibi, biri bir tarafta, diğeri beş metre ötede bırakılmıştı.

Ve duydum; uzaktaki acil çıkışının kapısının kapanma sesini. Ayaklarımı sürüyerek koşmaya çalıştım. En sonunda koridorun sonundaki köşeye geldim, çift metal kapılı çıkış önümde duruyordu. Yangın parmaklıklarını çektim ve kendimi beton duvarları olan bir merdivende buldum. Aşağıdan metal basamakların üstünde koşan ayakların çıkardığı tıkırtıları duyabiliyordum. Sesi izledim.

Üçüncü kata ulaştığımda, altımdaki katlarda birinde şiddetli bir kapı kapanma

sesi duydum, caddeye açılan kapının sesi. Tek düşünebildiğim, Lenore'u takip eden Kline'ın dışarı çıkmış olduğuydu.

Zemin kata inmem otuz saniye sürdü. Kapıyı açtığımda karanlık, soğuk bir caddeyle karşılaştım, bir o yana bir bu yana bakıyorum.

Bir blok ötede, sokak lambasının zayıf ışığında, caddeden karşıya koşan, ayakkabısız bir bayan figürü gördüm. Sonra bakmak için durdu. Lenore. Kaldırımı tarayıp Kline'ı aradım ama göremedim. Sokağın yanında dizili olan dev gövdeli karaağaçların gölgesi yolu örtmüştü.

Birden Lenore koşmaya başladı, gördüğü şey korkmuş bir tavşan gibi kaçmasına neden olmuştu.

Ayaklarımı sürümeye çabaladım, kalbim küt küt atıyordu, köşeye ulaşabilmiştim. Orada bir blok ötede sokak lambasının altında koşan bir erkek figürü gördüm. Kline geniş adımlarla caddeden karşıya geçiyordu.

Lenore ağaçlık yola ulaştığında, Kline aradaki mesafeyi yarıya indirmişti. Ben hâlâ bir blok ötede tam gaz koşmaya çalışıyordum.

Ağaçlık yol sadece yayalara açık olan bir bulvardı, ortasındaki ışıklar beş blok aşağıya kadar uzanıyordu. Bu akşam kendine özgü aldatıcı bir görüntüsü vardı, Parlak noel ışıkları ağaçların arasında beyaz, kırmızı ve yeşil renklerde parlıyordu. Ama bu renklerin altında çeşitli tür insanlardan oluşan bir kalabalık vardı, ayyaşlar, evsizler ve diğer serseriler. Geceleri şehrin bu kısmı, çalışan orta sınıf tarafından terk edilirdi.

Plazanın bir blok ötesinde bir çocuk kalabalığı gördüm, çoğunluğu on sekiz yaş altı olan bu çocuklar, belediyenin her sene kurduğu portatif buz pateni sahası üstünde yer kapmaya çalışıyorlardı.

Lenore aniden buz pateni alanınım gördü, kestirme bir yol bularak oraya yöneldi Çok sayıda insanın arasında güvende olacaktı.

Önümde bulutlar oluşturan nefesimle taban tepiyordum.

Birden Kline'in ortadan kaybolduğunu fark ettim. Ben Lenore'ye bakarken bir

taraflara saklanmış olmalıydı. Ensemdeki tüyler dikildi, acaba bir şekilde Kline'ı geçmiş miydim, yoksa şu anda arkamda mıydı? Döndüm, baktım. Soğuk ve sessiz karanlıktan başka hiçbir şey yoktu.

Etrafta polis var mı diye bakıyordum, üniformalı herhangi biri, ama bulsam bile Kline için pek bir şey değişmeyecekti. Dilini kullanarak beni ve Lenore'yi anında hapse gönderirdi. Gerçeği açıklayan tek parça kanıtı buldurtup el koyacağına şüphem yoktu. Polisler seçilmiş bir savcıyı sorgulamazlardı ve özel güvenlik onun önünde diz çökerdi.

Gezinti yolunun ışıklarına ulaştığımda, Lenore buz pistindeki kalabalığın arasında kaybolmuştu. Çocuklar dizilmiş sıralarının gelmesini beklerken, ses sisteminden ölüleri uyandıracak yükseklikte Jingle Bells Rock şarkısı patlıyordu.

Bir sokak ışığının altındaki telefon kulübesine yaklaştım. Bir an için yardım çağırabileceğimi düşünmüştüm. Ama kimi?

Buz pistinden en az otuz metre uzaktaydım. Şarapçılar bozuk para istemek için etrafımı çevirdiler. Takım elbiseli birisi ile oyun oynayabilirlerdi gece vakti. İçlerinden biri kolumu tuttu, silkeleyip kurtuldum ve Lenore'ı aradım. Parlak siyah saçlarını gördüm. Benden on-beş metre uzaktaydı. Kalabalıkta Kline'ı da görmeye çalıştım ama ortalarda yoktu.

Lenore'ye yaklaştım, omzundan yakaladım. Bana döndü, sivilceli, ağzı çiklet dolu bir kız çocuğu.

"Hey, ne yapıyorsun?"

Kızın yanında başka bir çocuk vardı, ikisinin yüzündeki sivilceler birbirine tek tek uyumluydu.

"Hey, Jeannie kendine yeni birilerini bulmuş," dedi çocuk.

"Hey dostum, dayak mı yemek istiyorsun?" dedi arkadaşlarından biri.

"Hey, biz de alalım." Arkamda iki metrelik bir çocuk duruyordu.

"Özür dilerim. Sizi başkası zannettim," dedim kıza.

"Ya, tabii. Kaybol!" dedi kız.

"Kaybol, geri zekâlı!" İki kız arkadaşı bana döndüler, kalabalığın içine karışıp yüksek sesli müziğe dua ettim.

Beş adımdan fazla gitmemiştim ki, Lenore'yi gördüm. Buz pistinin karşı tarafında dikkatli gözlerle bu yöne bakıyor, kalabalığı tarıyordu.

Ona el salladım ama beni görmedi. Sonra, kameranın zum yapması gibi arkasından uzun boylu bir siluetin ona doğru yaklaştığını fark ettim. Gözlerim radar gibi bu gölgeye kilitlendi. Kline onu görmüştü. Ondan yirmi adımdan daha uzakta değildi, buzkıran gibi, önündeki vücutları iterek kendine yol açıyordu.

Ben de koşmaya başladım, birkaç çocuğa çarptım. Kalabalığın içine daldım, pistin üstünde koşuyordum.

Çocuklara çarpmamaya çalışarak kalabalıkta onu arıyordum. Her tarafta müzik vardı. Ruhsuz bir elektronik çan sesi çevremi sarmıştı.

Derken onları gördüm, caddenin ortasında boğuşuyorlardı. Lenore'nin kolu havadaydı, avucunu sımsıkı kapamıştı, nesneyi tutuyordu. Üzerinde Kline'ın baş harflerinin kazılı olduğu ve cinayet mahallinde masanın üstündeki izleri bırakan mücevher. Lenore çırpınıyor, kurtulmaya çalışıyordu. Kline arkasına geçmiş, kollarını tutmaya çabalıyordu.

İleri atıldım.

Gözümün kenarıyla gördüğüm, metalik beyaz ve mavi renkte, parlak camları olan, beş vagonlu bir hafif trendi. Caddeden keskin ağaçlık yol kavşağına doğru hızla ilerliyordu. O açıdan operatörün, Lenore ve Kline'ı rayların üstünde boğuşurken görmesi mümkün değildi.

Sonra Lenore bir anda kolunu uzattı, zayıf bir şekilde savurdu ve mücadelelerinin sebebi olan ve buradan sadece bulanık olarak görünen altın havada parladı: Kline'in altın kolluk zinciri bir buçuk metre kadar ileriye uçtu, yerde iki kere sekti ve demiryolu ile cadde arasındaki yangın içine düştü.

Hâlâ on metre ötelerindeydim.

Tren yaklaşıyordu. Operatör en sonunda onları camdan görmüştü ama artık çok geçti. Çeliğe sürtünen çelik. Hız ve momentumun fiziksel özellikleri.

Kline, Lenore'u arkasından yakaladı, bir kolunu ona dolamış, onu da kendisiyle beraber rayların arasındaki nesneye doğru sürüklüyordu, gelen trenin üstüne doğru.

Vücudumdaki tüm gücü toplayarak Kline'in önünden kaydım, Lenore'u kalçasından ve butlarından yakaladım, kollarımı ona doladım, bacaklarım bize yön veriyordu.

Vücudumun onunkine çarpması onu Kline'in ellerinden çekip almıştı. Çarpmanın etkisiyle ikimizde rayların ötesine fırladık ve betonun üstüne düştük.

Galiba o anda, yalnızca ses ve titreşimi algılayan duyularım çalışıyordu: Ete çarpan metalin sesi ve ardından gelen kısa süre içinde kalabalıkta hâkim olan ölüm sessizliği.

Lenore ile ben, caddede yere yayılıp kalmıştık. Lenore ve ben. Acıyı hissetmeye başlamıştım.

Tren durana kadar yaklaşık yarım blok kadar daha kaymıştı. Son vagonda yanımızdan geçti. Çocuklar antiloplar gibi çığlık çığlığa, cesede bakabilmek için çılgınca koşuyorlardı.

Kan her tarafa yayılmıştı, sanki çarpmanın olduğu noktadan on metre öteye kadar, betonun üstünde bir Dali tablosu oluşmuş gibiydi. Sahibinin ayağından zorla fırlamış bir ayakkabı rayların arasında yatıyordu.

Lenore titriyordu, şaşırmıştı, şokun tüm belirtileri. Ceketimi çıkardım ve ona sardım. Dizlerimin ve ellerimin üstünde sürünerek raylara bakıyordum. İlçenin Başsavcısı'nın ölüsünün yanı başımda yatıyor olduğu ve elimizde hiçbir kanıt olmadığı düşüncesi kafamda kara bulutlar gibi dolaşıyordu. Çevremizde gençlerden oluşan bir kalabalık vardı. Kolluk zinciri gitmişti.

Lenore arkama geldi.

Bir adamı, hızla gelen otuz tonluk çelik ve cam ile boy ölçüşmeye iten saplantıyı sesli olarak düşünüyordum.

"Aklından ne geçti acaba?"

"Büyük olasılıkla kıçıdır," dedi Lenore.

Arkamda soğukta titreyen Lenore'a baktığımda yüzünde gülümseme ile yüz buruşturma arası bir ifade vardı. Kline'ın ölümü karşısındaki soğukkanlı mizah anlayışı, kötü bir ilişkide düşmanlığın ulaştığı son noktaydı.

Tekrar ellerimi kullanarak o tatsız işe geri döndüm ve parlayan rayların arasında arayışımı sürdürdüm.

"Bulamıyorum" dedim. Parmaklarımı yarığın her tarafına soktum, pislik ve yağ içinde kayıp kolluk zincirini arıyordum.

"Emin misin?" dedi.

"Evet, burada değil." Panik duygusu içime yerleşmeye başlamıştı. Otoritelere kanıt olmadığında ne anlatabilirdik bilmiyordum.

Bir an arkamdan omzuma yaslandığım hissettim. O da aramaya katılmıştı. "Kahretsin," dedi "Onları ben de çok seviyordum" dedi.

Durdum ve gümüşi ışık altında ürperen vücuduna baktım.

Orada dururken bir elinin açık avucunun içinde altın bir küpe tutuyordu ve ben bir an için bunu anlamadım. Yüzünde esrarengiz bir gülümseme vardı. Sonra öteki avucunu da açtı, içinde Kline'ın altın kolluk zinciri vardı.

SONSÖZ

KADERİN SON CİLVESİYDİ BU. Yaşamı için mücadele ederken, Kline'ın

suçunun kanıtı ile birlikte parçalanmak istemeyen Lenore, el çabukluğu ile altın küpelerinden birini kollukla değiştirmişti. O gece Lenore'ın rayların üstüne fırlattığını gördüğüm ve Kline'ın ölümü pahasına peşinden gittiği altın nesne aslında Lenore'un küpesiydi.

Bir hafta sonra, Radovich, Acosta davasının düştüğünü bildirdi. Gazetelerin sayfalan her gün yeni bulgularla dolup taşıyordu. Kline'ın Brittany Hall'u öldürdüğünü kanıtlayan bir yığın kanıt. Kimberly, polisin gösterdiği resimlerden Kline'ı cinayet gecesi annesi ile birlikte olan adam olarak teşhis etmişti. Demek bu yüzden, Kline, kızın tanıklık yaptığı iki oturumda da salonda bulunmamıştı. Küçük kız onu teşhis edebilirdi.

Yeni Başsavcı, iki gün önce, eldeki delillere dayanarak Acosta hakkındaki suçlamaların düşürüldüğünü açıklamıştı. Yargıç artık özgür bir adamdı.

Armando ve Lili dün ofisime geldiler, biraz konuştuk. Lili'nin o akşam Hall'un dairesinde olup olmadığı ile ilgili bir itirafta bulunulmamıştı hâlâ. Bazı şeylerin konuşulmadan bırakılması daha iyiydi.

Bu sabah Lenore ile evdeydik. İkimiz de çok yorgunduk ve dinlenmek istiyorduk. Harry bir haftalığına kaleyi kollayacağına söz verdi, biz de arabayı toparladık, çocukları aldık, Sarah'yla Lenore'un iki kızını. Birkaç günlüğüne, dağlarda kamp yapmak üzere yola çıkacaktık. Sarah arabayı bir sürü tüylü oyuncakla doldurduğundan hepimiz çatıda yolculuk yapmak zorunda kalabilirdik.

"Buna ihtiyacımız olacak mı?" Lenore içinde kamp sobası olan kutuyu tutuyordu.

"Eğer yemek yemek istersek" diye cevap verdim.

"Ben de Çin yemeği ısmarlayacağız zannetmiştim." Çadır ve uyku tulumlarının Lenore'ın dinlenme anlayışına uygun olmadığını düşünmeye başlamıştım. Yine de televizyon ve telefondan uzakta, gazeteciler tarafından rahatsız edilmeden temiz dağ havasında rahatlayacaktık.

Hâlâ bazı sorular olduğundan, Tony Arguillo, hem onu sorgulayan dedektiflere yaptığı açıklamalarla hem de Lenore ile özel olarak konuşarak bazı boşlukları

doldurmuştu.

Hall, Tony'ye bir yatak sohbetinde Kline ile o şualar biraz bozulmuş olan ilişkisinden söz etmişti. Kline'ın cinsel tacizlerinden şikâyetçiydi. Bazıları Kline'ın ona iş vermeyi reddettiğini söylüyordu. Lenore bu kadarla kalmadığını düşünüyordu. Kadın sezgileri.

Lenore, Kline'ın, Hall'a bir dakikada iş vereceğini söylüyordu.

"O halde sen ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Benim tahminim mi? Hall, altın yüzüğün peşindeydi. Kline'ın karısını terk etmesini istiyordu. Ama Kline'ın kariyerinin yakıtı karısının parasıydı."

Paralı bir eş ile cinsel taciz suçlamasında bulunabilecek metres arasında kalan Kline, köşeye sıkışmıştı. Tutkunun ateşinde, o gece öfke o dairede tavadaki barut gibi parladı. Gerisini zaten biliyoruz.

Lenore şifreli bir insandı. Kaşları havaya kalkmış, bana bakıyordu, kadınlar bilir der gibi.

Belki de Kline haklıydı. Acaba o gün Hall, Lenore'a ipucu olabilecek bir şey söylemiş olabilir miydi diye merak ediyordum. Yoksa Kline olup biteni sonradan mı anlamıştı? Hiçbir zaman bilemeyecektik.

Sadece bir tahmindi, ama parçalarını Kimberly'nin sorgusunun ardından geçen süre içinde kafamda birleştirmiştim. Neden böyle önemli bir davayı üstlenmenin onca zahmetine katlandıktan sonra, davanın en sempatik tanığının, cinayetten sonra hayatta kalan küçük Kimberly'nin sorgusunu yardımcılarından birine bırakmıştı Kline? Korktuğu bir şey olmasa bunu yapmazdı. O gece kızın onu görüp görmediğinden emin olmaması, onu böyle gönülsüz bir oyuncu yapmıştı. O gün mahkemenin arka tarafında dururken yüzünde gördüğüm ifade vardı bir de. Küçük kızı, ayısını jöle şeker ile beslerken gördüğü andaki şaşkınlığı. Gözlerindeki ışık, sonunda bilmecesinin son parçasını bulmuş olduğu anlamına geliyordu. Kafasına dank etmişti. İşte kayıp kolluk zincirinin nereye gittiğini anlamıştı.

Bir süre, kayıp zincirin Lenore'da olduğunu, Lenore'un parmak izlerini

Hall'un dairesindeki kapıya bıraktığı gece, mücevheri oradan aldığını sandığından şüphelenmiştim. Belki onun da o entrikacı kadınlardan biri olduğunu düşündü, elindekini kullanmak ve maksimum faydayı sağlayabilmek için doğru anı bekleyen. Hayır balosunda benimle, Lenore'ın bir şeyler bildiği hakkında yaptığı konuşmanın önemli bölümü anlaşılmazdı, ama belki Lenore gerçekten bir şey biliyordu.

Ve Kline'in, Lenore'un Hail ile yaptığı görüşmeyi kafasına takması olayı vardı. Neden? Belki de Hall'un bozulmuş ilişkileri hakkında Lenore'a bir şeyler anlattığını düşünmüştü. Hall toplumsal bir at sineği ve profesyonel bir tırmanıcıydı. Hall'ın telefon defterinde K harfine ait sayfanın yırtılmış olduğunu fark etmekten kendimi alamamıştım. Bunun tesadüfen mi, Tony tarafından, Kline için mi, yoksa Kline'in kendisi tarafından mı yapıldığını hâlâ bilmiyoruz.

O gece Hall'ın dairesi Grand Central İstasyonu gibiydi. Davayla ilgisi olan neredeyse herkes o gece orada bulunmuştu -Lili ve Tony, ben ve Lenore ve Kline. Kadının amaçlarının bir ölçüşüydü bu.

Aslında o gece oraya bir ziyaret yapmayan tek kişi, ismi kızın telefon defterinde yazılı olan ve şu anda hapiste bulunan Gus Lano'ydu.

Harry'nin Lano'nun gezisinden erken döneceğinden bu kadar emin olabilmesinin sebebi, aslında onun şehir dışına hiç çıkmamış olduğunu bilmesindendi. Lano'nun gümrük memurları ile önceden tahmin etmediği bir randevusu vardı; ismi belirsiz birisi, çantasında yarım kiloluk bir kokain paketi taşıdığını ihbar etmişti.

Evime yapılan baskının ardından paketi, ortadan kaldırması için Harry'ye vermiştim. Harry'nin kokaini tuvalete dökeceğini düşünmüştüm. Harry'nin elverişli bir tuvaletten anladığı, Lano'nun son gün yazmanın odasında korumasız bıraktığı çantalardan biri olmuştu. Onu bu konu hakkında sorguladığımda, bu işlemi "geri dönüşüm" olarak tanımladı: Harry'nin çevresel aktivizm anlayışı. Lano, havaalanında uçağını yakalamak için feryat figan koşarken, federal ajanlar tarafından ağa düşürülmüştü.

Bütün borçlar ödenmiş, sorular yanıtlanmış, çember tamamlanmıştı.

Son

1. Beşinci Madde - Amerikan Anayasası'nda, kendi aleyhinde tanıklık yapmama hakkı

2. Diş perisi - Tooth Fairy, çocuklara cep harçlığı dağıtan masal perisi

3. Gettysburg - Amerikan İç Savaşanın en önemli çarpışmalarından biri

4. Gesundheit - Almanca "Çok yaşa!"

5. Beria - Stalin'in gizli polis teşkilâtının şefi

6. Gewurtz - Şarap türü / markası

7. Knute Rockne - Amerikan futbol takımı Nötre Dame'ın efsanevi koçu

8. Persona non grata - İstenmeyen kişi

9. Beyaz Göç - Bazı beyaz ailelerin, şehir bölgelerinde ırksal entegrasyona gidilmesi ve okullarda renk ayrımına son verilmesi üzerine yaptıkları göç.

10. Tinkerbell - Çok küçük bir masal perisi (Peter Pan'dan)

11. Yahuda'nın keçisi - Keçi, şeytanı temsil ediyor.

12. Davut ile Betşeba - Kral ve zina yaptığı ordu komutanının karısı (İncil'den)

13. Creme de menthe - Nane likörü

14. Kahlûa - Meksika kahve likörü

15. Poughkeepsie - Washington Eyaleti'nde küçük bir yerleşim merkezi

16. Paskalya tavşanı - Easter Bunny

17. Bull Terrier - Bir köpek türü

18. Seroloji - Canlılardaki sıvıları inceleyen bilim dalı

19. Chihuahua - Çok küçük Meksika köpeği

20. Banshee - Galik folklorunda, aileden biri ölmeden önce çığlık attığına inanılan dişi ruh

21. Carol Channing - ABD'li aktris

22. Tifolu Mary - Yüzyıl başlarında, ABD'de önemli sayıda kişiye tifo bulaştırdığı saptanan kadın, istenmeyen etkiler yayan kişiler için kullanılır.

23. Remus Amca - Joel Chandler Harris adlı yazarın, hikâyelerinde anlatıcı olarak kullandığı, Afrikalı-Amerikan folkloruna ait mizahi karakter.

Table of Contents

GİRİŞ
BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
BÖLÜM 4
BÖLÜM 5
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10
BÖLÜM 11
BÖLÜM 12
BÖLÜM 13
BÖLÜM 14
BÖLÜM 15
BÖLÜM 16
BÖLÜM 17
BÖLÜM 18
BÖLÜM 19
BÖLÜM 20
BÖLÜM 21
BÖLÜM 22
BÖLÜM 23
BÖLÜM 24
BÖLÜM 25
BÖLÜM 26
BÖLÜM 27
BÖLÜM 28
BÖLÜM 29
BÖLÜM 30
BÖLÜM 31
BÖLÜM 32

SONSÖZ